

ДЖОН ГРИШАМ ЗАВЕЩАНИЕТО

Превод от английски: Владимир Германов, 1999

chitanka.info

1

Наближава последният ден, последният час. Аз съм стар човек, самотен, необичан, болен, скован от болка, уморен от живота. Готов съм за отвъдното — то трябва да е по-хубаво от това тук.

Моя е тази стъклена сграда, в която седя, мои са деветдесет и седем процента от компанията, която се помещава в нея, моя е и земята наоколо, по половин миля в трите посоки, двете хиляди души, които работят тук, и още двайсет хиляди на други места, мой е подземният тръбопровод, докарващ в сградата газ от находищата ми в Тексас. Притежавам далекопроводите, които пренасят електричеството, и давам под наем сателита на много мили отгоре, чрез който някога крещях команди към империята си, пръсната по целия свят. Имам сребро в Невада, мед в Монтана, кафе в Кения, въглища в Ангола, каучук в Малайзия, природен газ в Тексас, суров петрол в Индонезия и стомана в Китай. Компанията ми е собственик на фирми, които произвеждат електричество и компютри, строят язовири, печатат книги, излъчват сигнали към сателита ми. Притежавам дъщерни компании в повече страни, отколкото някой може да си представи.

Някога имах всички подобаващи на положението ми играчки — яхти, реактивни самолети и блондинки, имения в Европа, ферми в Аржентина, един остров в Тихия океан, породисти коне, дори хокеен отбор. Само че вече съм твърде стар за играчки.

Коренът на нещастията ми са парите.

Имах три семейства — три бивши съпруги, родили седем деца, шест от които все още са живи и правят всичко възможно, за да ме изтормозят. Доколкото знам, аз съм баща на всичките. Едно погребях. По-точно погребя го жена ми, защото отсъствах от страната.

Чувствам се отчужден от всичките си жени и всичките си деца. Днес те ще се съберат тук, защото умирам и е време да си поделят парите.

Планирам този ден от дълго време. Сградата ми има четиринайсет етажа, просторни и дълги, построени в каре около сенчест двор, където някога устройвах обеда на открито. Живея и работя на последния етаж — хиляда и двеста квадратни метра разкош, който би се сторил безсрамен на мнозина, но мен изобщо не ме безпокои. С труд, ум и късмет успях да спечеля всичко, до последния цент. Харченето е мое право. Раздаването на всичко това също би трябвало да е мой избор, само че ме тормозят.

Защо ме интересува кой ще получи парите? С тях съм правил всичко, което човек може да си представи. Докато седя на инвалидния стол и чакам, не мога да измисля абсолютно нищо, което да искам да купя или да видя, да назова място, където да желая да отида, или приключение, в което да се впусна.

Правил съм всичко и съм много уморен.

Не ме интересува кой ще получи парите. Много ме интересува обаче кой няма да ги получи.

Аз лично съм обзавел всяка педя от тази сграда и знам идеално къде да сложа всеки от участниците в тази малка церемония. Те всички са тук, чакат вече много време, но нямат нищо против. Заради това, което ще направя, са готови да стоят и голи във виелица.

Първото семейство е Лилиан и нейното котило — четирима мои потомци, родени от жена, която рядко ми позволяваше да я докосна. Оженихме се млади — бях на двацет и четири, а тя на осемнайсет, — така че и Лилиан е стара. Не съм я виждал от години, няма да я видя и днес. Сигурен съм, че ще възприеме ролята на тъгуващата, но и изпълнена с чувство за дълг първа съпруга, изоставена заради поредното завоевание на мъжа си. Така и не се омъжи повторно и съм сигурен, че не е правила секс от петдесет години. Просто се чудя как се родиха децата.

Най-големият е на четирийсет и седем, Трой младши, некадърен глупак, прокълнат с моето име. Като малък му лепнаха прякора Ти Джей и той все още предпочита да го наричат така вместо Трой. От шестте ми деца, които са се събрали тук сега, той е най-тъпият, макар че и останалите не падат по-долу. Изхвърлиха го от колежа, когато беше на деветнайсет, защото продавал наркотици.

Също като останалите Ти Джей получи пет милиона долара за двацет и първия си рожден ден. Както стана и при тях, парите

изтекоха като вода през пръстите му.

Просто нямам нерви да разказвам за жалкия живот на децата на Лилиан. Достатъчно е да кажа, че са затънали в дългове, че са буквално негодни за каквато и да било работа и че няма надежда да се променят, така че подписването на завещанието ми е най-решаващият момент в живота им.

Връщам се към бившите си съпруги. След фригидността на Лилиан попаднах на бурната страст на Джейни — млада красавица, наета като секретарка в счетоводния отдел и повишена светкавично, когато реших, че ми е нужна по време на деловите ми пътувания. Разведох се с Лилиан и се ожених за Джейни, която беше с двайсет и една години по-млада от мен и изпълнена с решимост да не допусне да се разочаровам. Роди две деца за възможно най-кратко време. Използваше ги като котва, към която да ме привърже. Роки, помалкият, загина заедно с двама свои приятели в катастрофа със спортна кола. Струваше ми шест милиона, за да уредя нещата извън съда.

Ожених се за Тайра, когато бях на шейсет и четири. Тя беше на двайсет и три и бременна от мен с малкото чудовище, което нарече Рамбъл поради някаква причина, която така и не ми се изясни. Рамбъл сега е на четиринайсет и вече е арестуван веднъж за кражба в магазин и втори път за притежаване на марихуана. Мазната му коса е залепнала за темето и се спуска доста по-долу от раменете. Накичил се е с халки на ушите, веждите и носа. Казаха ми, че ходел на училище, когато му скимне.

Рамбъл се срамува, че баща му приближава осемдесетте, а баща му се срамува, че синът му е надупчил езика си със сребърни мъниста.

Той, заедно с останалите, също очаква да напиша името си под завещанието и да направя живота му по-добър. Колкото и много пари да имам, няма да се задържат дълго сред тези глупаци.

Един умиращ възрастен човек не би трябвало да изпитва омраза, но не мога да се сдържа. Те са шайка нещастници, до един. Майките им ме ненавиждат, така че и тях са възпитали в този дух.

Лешояди, които кръжат с извити нокти, остри зъби и гладни очи, замаяни от очакването за несметни богатства.

Големият въпрос сега е дали съм с всичкия си. Мислят, че имам тумор, защото говоря чудати неща. Бърборя несвързано по време на срещи или по телефона, а помощниците ми шепнат зад гърба ми и си мислят: „Да, вярно е. Това е заради тумора.“

Преди две години направих завещание и оставих всичко на последната си компаньонка, която по онова време се разхождаше из апартамента ми само по бикини с леопардови шарки, без нищо друго и... е, да, наистина си падам по двайсетгодишни блондинки с всичките им гънки и извивки. По-късно обаче я изритах. Завещанието бе предадено на машината за унищожаване на документи. Просто се бях уморил.

Преди три години също направих завещание само заради идеята, като оставих всичко на благотворителни организации, повече от сто. Един ден ругаех Ти Джей, той ругаеше мен, аз се ядосах и му казах за новото завещание. Той, майка му и останалите от котилото наеха шайка лъжливи адвокати и се опитаха чрез съда да ме вкарат в медицинско заведение за освидетелстване и лечение. Това беше доста хитър ход на адвокатите им, защото, ако ме бяха освидетелствали като невменяем, завещанието ми щеше да бъде анулирано. Аз обаче също имам много адвокати и им плащам по хиляда долара на час, за да манипулират съдебната система в моя полза. Не ме освидетелстваха, макар че по онова време наистина бях малко нещо превъртял.

Имам и моя персонална машина за унищожаване на документи, тази, с която ликвидирах всички стари завещания. Малкото устройство ги изяде всичките.

Нося дълги бели роби от тайландска коприна и бръсна главата си като монах. Ям малко, така че тялото ми е дребно и съсухрено. Мислят, че съм будист, но в действителност изучавам Заратустра. Те не знаят каква е разликата. Разбирам горе-долу защо смятат, че съм превъртял. Лилиан и първото семейство чакат в заседателната зала на тринайсетия етаж, точно под мен. Помещението е голямо, с мрамор и махагон, скъпи килими и овална маса в средата и сега е пълно с нервни хора. Не е чудно, че има повече адвокати, отколкото членове на семейството. Лилиан има адвокат, както и всяко, от четирите й деца, с изключение на Ти Джей, който е довел двама, за да покаже колко е важен и за да е сигурен, че всички възможни сценарии ще бъдат разиграни както трябва.

Ти Джей има повече юридически проблеми, отколкото осъдените на смърт. В единия край на масата има голям видео екран, който ще показва събитията. Братът на Ти Джей се казва Рекс, моят втори син, понастоящем женен за стриптийзърка. Името ѝ е Амбър — измъчено създание без мозък, но пък с голям изкуствен бюст, което, струва ми се, е негова трета съпруга. Втора или трета, няма значение. Кой съм аз, че да го упреквам? Тя също е тук заедно с останалите брачни партньори или любовници и нервници, защото предстои разпределянето на единайсет милиарда.

Първата дъщеря на Лилиан и моя най-голяма, Либигейл, обичах ужасно много, докато не отиде да учи в колеж и не ме забрави. После се омъжи за африканец и аз заличих името ѝ от завещанията си.

Мери Рос беше последното дете, което роди Лилиан. Тя се омъжи за лекар, който има амбицията да стане супер богат, но двамата са затънали в дългове.

Джейни и второто ми семейство чакат в една стая на десетия етаж. Тя се омъжи още два пъти след развода ни преди толкова много години. Почти съм сигурен, че в момента живее сама. Наемам детективи, за да ме държат в течение, но дори и ФБР не би могло да се справи с разходките ѝ из чуждите легла. Както споменах, синът ѝ Роки загина. Дъщеря ѝ Джийна е тук с втория си съпруг, един кретен, завършил бизнес администрация, който е направо опасен — пипне ли половин милиард, майсторски ще го загуби за три години.

Следва Рамбъл, който виси някъде на петия етаж, ближе златната халка в ъгълчето на устната си, опипва мазната си зелена коса и се мръщи на майка си, която има нахалството да се появи днес тук с някакъв космат дребен жиголо. Рамбъл очаква да стане богат, да получи цяло състояние само защото съм му баща. И също има адвокат — един хипар, когото Тайра видяла по телевизията и наела веднага след като го изчукала. И те чакат заедно с останалите.

Познавам тези хора. Наблюдавам ги.

От задната част на апартамента ми се появява Снийд. Той е мой слуга от близо трийсет години — закръглен простоват човечец с бяла жилетка, кротък и смирен, постоянно приведен в кръста, сякаш се

кланя на крал. Снийд застава пред мен, с длани на корема както винаги, с леко наклонена глава и влажна усмивка, и казва:

— Как сте, сър? — Говори с лек акцент, който придоби преди години, когато прекарахме известно време в Ирландия.

Не казвам нищо, тъй като от мен нито се иска, нито се очаква да отговарям на Снийд.

— Желаете ли кафе, сър?

— Обяд.

Той примигва, покланя се още по-дълбоко, после се запътва към вратата, а маншетите на панталоните му се влачат по земята. И той очаква да стане богат, след като умра, и предполагам, че брои дните като всички останали.

Проблемът с имането на пари е в това, че всеки иска част от тях. Съвсем малко, просто някоя и друга трохичка. Какво са милион долара за човек, който има милиарди? Дай ми един милион, бълха те ухапала. Дай ми един заем, а после и двамата ще забравим за него. Спомени името ми някъде в завещанието — има достатъчно място.

Снийд е любопитен колкото си ще и веднъж преди години го хванах да рови в бюрото ми. Търсеше, струва ми се, поредното завещание. Искане да умра, защото очаква няколко милиона.

От къде на къде ще очаква каквото и да било? Отдавна трябваше да го уволня.

Името му не се споменава в новото завещание.

Оставя подноса пред мен — непокътната опаковка бисквити „Риц“, бурканче мед със запечатан с пластмасова лента капак и малка бутилка минерална вода „Фреска“, стайна температура. И при най-дребната промяна Снийд ще бъде уволнен на секундата.

Отпращам го и започвам да топя бисквитите в меда. Последно ястие.

2

Седя и гледам през стените от тъмни стъкла. В ясен ден виждам върха на мемориала на Вашингтон, който е на шест мили оттук, но не и днес. Днес е неприятно и студено, ветровито и облачно — нелош ден за умиране. Вятърът отбрулва и последните листа от дърветата и ги пръска по паркинга.

Защо се безпокоя за болката? Какво лошо има в това да изпиташ малко страдание? Аз самият съм причинил повече страдания от които и да било десет души по света.

Натискам бутон и Снийд се появява. Покланя се и започва да бута стола ми — през вратата на апартамента в мраморното фоайе, нататък по мраморния коридор, през друга врата. Приближаваме, но не чувствам никакво безпокойство.

Накарал съм психиатрите да ме чакат повече от два часа.

Минаваме покрай кабинета ми и кимвам на Николет, последната ми секретарка — мило младо същество, към което съм доста привързан. Ако имах малко повече време, би могла да стане номер четири.

Но няма време. Остават минути.

Очаква ме цяла тълпа — глутница адвокати и някакви психиатри, които ще решат дали съм с всичкия си. Събрали са се около дългата маса в заседателната ми зала и когато влизам, всички разговори утихват и всички очи се насочват към мен. Снийд ме оставя в единия край на масата, до моя адвокат Стафорд.

Във всички посоки са насочени камери, техниците се суеят, за да ги фокусират. Всеки шепот, всяко движение, всяко вдишване ще бъде записано, защото на опасност е изложено едно богатство.

Последното завещание, което подписах, даваше малко на децата ми. Подготви го както винаги Джош Стафорд. Тази сутрин го унищожих.

Седя тук, за да докажа на света, че умът ми е достатъчно ясен, за да мога да направя ново завещание. След като това стане,

разпределението на имуществото ми няма да може да се оспорил.

Тримата психиатри са седнали точно срещу мен — всяко семейство е наело по един. На сгънати картончета пред тях са изписани имената им: доктор Зейдъл, доктор Флоу, доктор Тайшен. Разглеждам очите и лицата им. Тъй като трябва да изглеждам нормален, налага се да ги погледна в очите.

Очакват от мен да направя нещо смахнато, но аз ще ги изям за обяд.

Стафорд ще ръководи представлението. Когато всички са се настанили и камерите са включени, той започва:

— Името ми е Джош Стафорд и съм адвокат на мистър Трой Фелан, който седи вдясно от мен.

Заемам се с докторите един по един, лице в лице, очи в очи, докато не мигнат и не отклонят поглед. И тримата са с тъмни костюми. Зейдъл и Флоу имат рошави бради. Тайшен е с папийонка и няма вид на повече от трийсетгодишен. Семействата бяха получили правото да наемат когото си поискат.

— Целта на тази среща — продължава Стафорд — е да дадем възможност на група психиатри да прегледат мистър Фелан и да определят психическото му състояние във връзка с подписването на завещанието му. В случай че господата установят пълната му вменяемост, мистър Фелан възнамерява да подпише завещание, с което ще се разпореда какво да стане с имуществото му след неговата смърт.

Стафорд чуква с химикалката си върху дебелото два сантиметра завещание, което е пред нас. Сигурен съм, че камерите снимат в едър план, както и че при вида на документа по гърбовете на децата ми и жените ми, пръснати на различни места в сградата ми, полазват тръпки.

Не са виждали завещанието и нямат такова право. Завещанието е личен документ, който може да се отвори само след смъртта. Наследниците могат само да гадаят за съдържанието му. Моите наследници са чували единствено намеци — лъжи, които съм планирал внимателно.

Беше им внушено, че състоянието ми някак си ще бъде разпределено справедливо между децата, а бившите ми съпруги ще получат щедри подаръци. Те знаят това. Те го чувстват. Молили са се горещо седмици, дори месеци наред. За тях въпросът е на живот и

смърт, защото са затънали в дългове. Предполага се, че завещанието, което сега е пред мен, ще ги направи богати и ще сложи край на караниците. Подготви го Стафорд и с мое разрешение очерта пред адвокатите им съдържанието му в общи линии. Всяко от децата трябваше да получи между триста и петстотин милиона, а всяка от бившите ми съпруги — по петдесет. Бях се погрижил за тези жени много добре при разводите, но, разбира се това отдавна е забравено.

Общата стойност на подаръците за семействата възлизаше на около три милиарда долара. Властите щяха да приберат няколко милиарда, а останалото отиваше за благотворителност.

Значи е разбираемо защо са тук, напудрени, издокарани и трезви (през повечето време), защо следят със стаен дъх мониторите, очакват и се надяват старецът да се справи. Сигурен съм, че са казали на психиатрите си: „Не бъдете прекалено възискателни към стария. Искаме го нормален.“

След като всички са толкова доволни, тогава защо е нужен този цирк с прегледа? Защото ще ги прецакам за последен път и искам да го направя както трябва.

Психиатрите са моя идея, но децата ми и техните адвокати са твърде тъпи, за да го осъзнаят.

Започва Зейдъл:

— Мистър Фелан, можете ли да ни кажете коя дата сме днес, колко е часът и къде се намираме?

Чувствам се като първокласник. Отпускам брадичката си на гърдите и мълча като пън достатъчно дълго, за да се изправят на нокти и да зашептят: „Хайде, смахнато дърто копеле! Не може да не знаеш кой ден сме днес!“

— Понеделник — казвам благо. — Понеделник, девети декември 1996 година. Намираме се в моя офис.

— Колко е часът?

— Около два и половина следобед — отговарям. — Не нося часовник.

— А къде се намира вашият офис?

— В Маклийн, Вирджиния.

Флоу се навежда към микрофона.

— Можете ли да изредите имената на децата си и рождените им дати?

— Не. Имената може би, но не и рождените дати.

— Добре, кажете ни имената.

Не бързам. Рано е да се показвам умен. Искам да се потят още.

— Трой Фелан младши, Рекс, Либигейл, Мери Рос, Джийна и Рамбъл. — Произнасям ги така, сякаш дори мисълта за тях ми причинява болка.

Флоу има право на допълнителен въпрос.

— Имало е и седмо дете, нали?

— Да.

— Помните ли името му?

— Роки.

— Какво се случи с него?

— Загина при катастрофа. — Седя на инвалидния стол изправен, с вдигната глава, очите ми се местят от един психиатър на друг и излъчвам разум за пред камерите. Сигурен съм, че децата и жените ми се гордеят с мен, докато гледат мониторите в стаите, където са, стиснали ръцете на настоящите си партньори, и се усмихват на алчните си адвокати, защото старият Трой засега се справя с прегледа.

Гласът ми може да е нисък и глух, може да им приличам на откачалка с бялата копринена роба, сбръчканото си лице и зелената чалма, но отговорих на въпросите им.

Хайде, старче, молят се те.

— Какво е физическото ви състояние в момента? — пита Тайшен.

— Чувствал съм се и по-добре.

— Говори се, че имате злокачествен тумор.

Право на въпроса.

— Мислех, че това е психиатричен преглед — казвам аз и поглеждам към Стафорд, който не успява да сдържи усмивката си. Правилата обаче позволяват да се задават всякакви въпроси. Това не е съдебна зала.

— Така е — съгласява се Тайшен учтиво, — но всички въпроси имат своето значение.

— Разбирам.

— Ще отговорите ли на този?

— На кой?

— За тумора.

— Разбира се. В главата ми е, голям колкото топка за голф, и непрекъснато расте, не подлежи на операция и лекарят ми твърди, че няма да живея повече от три месеца.

Представям си как долу гръмват бутилки шампанско. Значи наистина имало тумор!

— Намирате ли се в момента под влиянието на някакво лекарство, болкоуспокояващо, алкохол?

— Не.

— Имате ли на разположение някакво средство, което да облекчава болката?

— Все още не.

Отново Зейдъл.

— Мистър Фелан, преди три месеца списание „Форбс“ писа, че нетните ви активи възлизат на осем милиарда долара. Това твърдение близо ли е до истината?

— Откога „Форбс“ има репутация на прецизно издание?

— Значи не е вярно?

— Състоянието ми е между единайсет и единайсет и половина милиарда, в зависимост от пазарите. — Казвам това много бавно, но гласът ми е рязък, авторитетен. Никой не се усъмнява в размера на богатството ми.

Флоу решава да продължи с парите.

— Мистър Фелан, можете ли да опишете най-общо структурата на вашата корпорация?

— Да, мога.

— Ще го направите ли?

— Предполагам. — Млъквам за момент и ги оставям да се потят.

Стафорд ме бе уверил, че не съм длъжен да разкривам лична информация. Трябвало, каза ми, да говоря най-общо.

— Групировката „Фелан“ е частна корпорация, която притежава седемдесет различни компании, няколко от които се търгуват на борсата.

— Каква част от групировката е ваша собственост?

— Около деветдесет и седем процента. Останалото е собственост на неколцина служители.

В надпреварата се включва Тайшен. Не им беше нужно много време, за да съсредоточат вниманието си върху златото.

— Мистър Фелан, притежава ли корпорацията ви дялове в компанията „Спин Компютър“?

— Да — отговарям бавно и се опитвам да наместя „Спин Компютър“ в моята корпоративна джунгла.

— Каква част притежавате?

— Осемдесет процента.

— Компанията търгува ли се на борсовия пазар?

— Да.

Тайшен започва да рови в купчина официални на вид документи и от мястото си виждам, че това са годишният и тримесечните финансови отчети на компанията — неща, до които би могъл да се добере всеки полуграмотен студент.

— Кога купихте „Спин Компютър“?

— Преди около четири години.

— Колко платихте?

— Двайсет долара за акция, общо триста милиона. — Ще ми се да отговарям на тези въпроси по-бавно, но не съм в състояние. Гледам Тайшен втренчено, сякаш искам да прогоря дупки във физиономията му.

— Колко струва сега? — пита той.

— При затварянето вчера беше четирийсет и три и половина, надолу с половин пункт. След като купих компанията, имаше две нови емисии акции, така че в момента инвестицията струва около осемстотин и петдесет.

— Осемстотин и петдесет милиона?

— Точно така.

С това прегледът по същество приключва. След като умът ми е в състояние да схване цените на акциите при затварянето на пазара вчера, противниците ми би трябвало да са удовлетворени. Представям си малоумните им усмивки, почти чувам сподавените им възторжени викове. Браво, Трой, браво, момче, дай им да разберат!

Зейдъл държи на миналото. Това е опит да провери силата на паметта ми.

— Мистър Фелан, къде сте роден?

— В Монтклеър, Ню Джърси.

— Кога?

— На дванайсети май хиляда деветстотин и осемнайсета.

- Какво беше моминското име на майка ви?
- Шоу.
- Кога почина тя?
- Два дни преди нападението на Пърл Харбър.
- А баща ви?
- Какво баща ми?
- Кога почина той?
- Не знам. Изчезна, когато бях малък.

Зейдъл поглежда към Флоу, който държи пред себе си списък с въпроси.

- Коя е най-малката ви дъщеря? — пита Флоу.
- От кое семейство?
- Хм... От първото.
- Мери Рос.
- Точно така.
- Разбира се, че е така.
- В кой колеж отиде да учи тя?
- В Тулейн, Ню Орлиънс.
- Какво учеше?

— Нещо средновековно. След това се омъжи несполучливо, както и останалите. Предполагам, че са наследили това умение от мен.

— Представям си как замират и настръхват. И виждам как адвокатите и сегашните им брачни и всякакви други партньори се усмихват тайничко, защото никой всъщност не може да оспори факта, че браковете ми са били калпави.

Потомството ми е още по-калпаво.

Флоу изведнъж решава да приключи този рунд. Тайшен е влюбен в парите.

- Притежавате ли контролния пакет на „Маунтън Ком“?
- Да. Сигурен съм, че го пише някъде из книжата пред вас.

Акциите на компанията са на пазара.

- Каква беше първоначалната ви инвестиция?
- Към осемнайсет долара за акция, за десет милиона акции.
- А сега...

— Вчера приключи на двацет и един за акция. След увеличаването на капитала и разрастването ѝ в момента пакетът струва около четиристотин милиона. Този отговор удовлетворява ли ви?

— Да. Мисля, че да. На колко фирми държите контролния пакет акции?

— На пет.

Флоу поглежда към Зейдъл и аз започвам да се чудя още колко ще продължи всичко това. Изведнъж изпитвам ужасна умора.

— Други въпроси? — обажда се Стафорд. Не бива да припираме, защото искаме да останат абсолютно удовлетворени.

— Възнамерявате ли да подпишете ново завещание днес? — пита Зейдъл.

— Да, имам такова намерение.

— Това пред вас ли е?

— Да.

— Завещанието предоставя ли на децата ви значителна част от имуществото ви?

— Да.

— Готов ли сте да го подпишете сега?

— Да.

Зейдъл внимателно оставя химикалката си на масата, скръства ръце на гърдите си и поглежда към Стафорд.

— Според мен в настоящия момент мистър Фелан е напълно вменяем и може да подпише завещанието си. — Казва го с голяма тежест, сякаш изпълнението ми го е накарало дълго да се колебае.

Другите двама бързат да не останат по-назад.

— Нямам никакви съмнения относно психическото му здраве — заявява Флоу на Стафорд. — Умът му ми се струва невероятно бистър.

— Нямате съмнения, така ли? — пита Стафорд.

— Никакви.

— Доктор Тайшен?

— Не бива да се заблуждаваме. Мистър Фелан знае съвсем точно какво прави. Умът му е по-бърз от нашите.

О, благодаря! Това означава много за мен. Вие сте шайка психари, които се боричкате, за да спечелите стотина хиляди годишно. Аз съм направил милиарди, а вие ме галите по главата и ми казвате колко съм умен.

— Значи мнението е единодушно? — пита Стафорд.

— Да, абсолютно. — Кимат като откачени.

Стафорд бутва завещанието към мен и ми подава химикалка. Поемам я и казвам:

— Това е последната воля и завещание на Трой Фелан, което отменя всички предишни завещания, заедно с техните поправки и допълнения. — Написано е на деветдесет страници от Стафорд и някой във фирмата му. Разбирам концепцията, но конкретният текст не ми е познат. Не съм го чел, нито пък имам такова намерение. Обръщам на последната страница и надрасквам име, което никой не може да разчете, след това слагам длани отгоре. Засега.

Лешоядите никога няма да го видят.

— Срещата приключи — обявява Стафорд и всички започват да си събират нещата. Дал съм инструкции да помолят трите семейства да напуснат сградата веднага.

Една от камерите остава насочена към мен — кадрите от нея ще отидат само в архива. Адвокатите и психиатрите напускат забързано. Казвам на Снийд да седне до масата. Стафорд и един от съдружниците му, Дърбан, не помръдват от местата си. Когато оставаме сами, аз бръквам под ръба на робата си и вадя плик, който отварям. Изваждам от него три жълти листа и ги слагам пред себе си на масата.

Остават само секунди и през тялото ми преминава вълна страх. Това ще ми отнеме повече сили, отколкото съм успял да събера за седмици.

Стафорд, Дърбан и Снийд се втренчват в жълтите листове абсолютно объркани.

— Ето моето завещание — обявявам аз и вземам химикалка. — Това е собственоръчно завещание, написано изцяло от мен до последната буква само преди няколко часа. Носи днешна дата, а сега вече и подпис с днешна дата. — Отново надрасквам името си. Стафорд е твърде стъписан, за да реагира. — То отменя всички предишни завещания, включително и това, което подписах преди по-малко от пет минути. — Сгъвам листата и ги мушкам в плика.

Стискам зъби и си напомням колко много искам да умра.

Плъзвам плика по масата към Стафорд и в същия момент ставам от инвалидния стол. Краката ми треперят. Сърцето ми бие до пръсване. Остават само секунди. Със сигурност ще умра, преди да стигна до земята.

— Хей! — извиква някой, струва ми се Снийд. Но аз продължавам да се отдалечавам от тях.

Недъгавият мъж крачи, почти тича покрай редицата кожени столове, покрай един от своите портрети — лош, поръчан от някоя съпруга, отминава всичко, устремен към плъзгащата се врата, която не е заключена. Знам, защото съм изрепетирал това само преди часове.

— Спри! — крещи някой. Раздвижват се някъде зад мен. Сграбчвам дръжката и отварям вратата. Въздухът вън е леденостуден. Стъпвам бос на тясната тераса, която опасва последния етаж. Без да погледна надолу, се хвърлям през парапета.

3

Снийд беше на две крачки зад мистър Фелан и за миг си помисли, че ще успее да го улови. Изненадата от това, че вижда стареца не само да става и да ходи, но и буквално да се втурва към терасата, го накара да замръзне на място. Мистър Фелан не се бе движил толкова бързо от години.

Снийд стигна до парапета навреме, за да извика от ужас, след което само можеше да наблюдава безпомощно как мистър Фелан лети безшумно надолу, как размахва ръце и крака и става все по-малък, докато накрая се удари в земята. Снийд се вкопчи изумено в парапета, после се разплака. Джош Стафорд изхвъркна на терасата веднага след Снийд и се оказа свидетел на по-голямата част от падането. Бе станало толкова бързо — е, поне скачането. Стори му се, че падането продължи цял час. Човек с тегло седемдесет и пет килограма би паднал от такава височина за по-малко от пет секунди, но по-късно Стафорд разказваше на хората, че старецът е летял цяла вечност, като перце, носено от вятъра.

Тип Дърбан стигна до парапета веднага след Стафорд и видя единствено как тялото се сгромолясва върху площадката между входа и извитата алея за автомобили. Незнайно защо, Дърбан стискаше плика, който машинално бе грабнал, преди да се втурне да гони Трой. Струваше му се ужасно тежък, докато стоеше вън на студа и наблюдаваше сцената, достойна за филм на ужасите. Долу вече се събираха първите зяпачи.

Падането на Трой Фелан не постигна драматичния ефект, за който бе мечтал. Вместо да се понесе надолу като ангел — съвършен полет на ранена птица, устремила се към смъртта си, с развяна копринена роба, точно в момента, в който си мислеше, че ужасените семейства ще изличат от сградата, свидетел на падането стана само един от дребните служители, който се провираше между колите на

паркинга, след като бе обядвал твърде дълго в един недалечен бар. Служителят чу вик, вдигна глава към последния етаж и с ужас видя как едно бяло голо тяло полита надолу, с нещо като чаршаф, омотан около врата. Тялото падна по гръб върху плочите. Хрясна глухо, както подобава при такъв удар.

Служителят хукна нататък и стигна до мястото точно когато портиерът от охраната забеляза нещо нередно и изскочи навън от мястото си, близо до вратата на небостъргача „Фелан“. Нито служителят, нито портиерът бяха виждали някога мистър Фелан, така че в началото не разбраха над чиї останки са се навели. Тялото кървеше, неестествено изкривено и съвсем голо, ако не се броеше чаршафът, омотан около раменете. И беше безжизнено.

Желанието на Трой щеше да се изпълни, ако беше изчакал още трийсет секунди. Тъй като бяха на петия етаж, Тайра, Рамбъл и доктор Тайшен заедно с антуража им от адвокати излязоха първи от сградата. Поради това и първи научиха за самоубийството. Тайра изпищя — не от скръб или болка, а единствено от ужас при вида на размазаното тяло на Трой върху плочите пред входа. Писъкът ѝ беше толкова пронизителен, че Снийд, Стафорд и Дърбан го чуха съвсем ясно от четиринайсетия етаж.

Рамбъл реши, че гледката е страхотна. Като дете на телевизията, пристрастено към компютърните игри, кървищата го привличаха като магнит. Той се отдели от пиращата си майка и коленичи край мъртвия си баща. Портиерът го улови за рамото с твърда ръка.

— Това е Трой Фелан — отбеляза един от адвокатите и се надвеси над трупа.

— Сериозно? — попита портиерът.

— Ау! — възкликна служителят.

От сградата заизлизаха още хора.

Джейни, Джийна и Коуди, придружавани от адвокатите си и доктор Флоу, също излязоха. Този път обаче нямаше писъци и истерии. Застанаха плътно един до друг, доста по-далеч от Тайра, и зяпнаха горкия Трой както всички останали.

Изпращя радиостанция и се появи друг портиер, който пое нещата в свои ръце и повика линейка.

— Каква полза? — попита служителят, който бе дошъл първи на местопроизшествието и затова бе придобил по-важна роля от

останалите.

— Да не би да искаш ти да го откараш с колата си? — попита портиерът.

Рамбъл гледаше как кръвта изпълва фугите между плочите и се стича под абсолютно правилни ъгли по лекия наклон към замръзвания фонтан и близкия пилон за знамето. Вратите на един от асансьорите в централното фоайе се отвориха и отвътре се изсипаха Лилиан и първото семейство заедно с антуража им. Тъй като на Ти Джей и Рекс някога им бе позволено да ползват офиси в сградата, сега те бяха паркирали отзад. Цялата група сви вляво, към другия изход, но някой откъм предната врата извика: „Ей, мистър Фелан е скочил!“, така че те веднага смениха посоката и се втурнаха натам, откъдето долетя викът. Озоваха се в двора и го видяха. Проснат близо до фонтана.

Нямаше да се налага да чакат тумора в края на краищата.

Някъде около минута бе нужна на Джошуа Стафорд, за да се съвземе от стъписването си и да започне отново да мисли като адвокат. Изчака, докато долу не се появи и третото, последно семейство, и помоли Снийд и Дърбан да влязат вътре. Камерата все още работеше. Снийд застана пред нея, вдигна дясната си ръка и се закле да говори истината. После през сълзи разказа на какво е станал свидетел току-що. Стафорд отвори плика и за миг задържа жълтите листове пред обектива на камерата.

— Да, видях го, когато подписа това — изрече важно Снийд. — Преди минути.

— Това неговият подпис ли е? — попита Стафорд.

— Да, неговият.

— Заяви ли той, че това е последната му воля и завещание?

— Да, каза, че това е завещанието му.

Стафорд прибра листовите, преди Снийд да успее да ги прочете. Повтори същото с Дърбан, после застана пред камерата и възпроизведе своята версия на събитията. Изключиха камерата и тримата се спуснаха с асансьора към партера, за да отдадат последна почит на мистър Фелан. Асансьорът беше препълнен със стъписани, но и изпълнени с любопитство служители — искаха да се възползват от

една от редките възможности да зърнат стареца, този път за последно. Сградата се опразваше. Снийд ридаеше тихо в един ъгъл.

Хората от охраната накараха тълпата да се отдръпне и оставиха Трой сам сред локвата кръв. В далечината се разнесе вой на сирена, който бързо се усилваше. Някой направи снимка, за да увековечи смъртта, после хвърлиха върху трупа черно одеяло.

Членовете на семействата постепенно се отърсиха от първоначалния шок и по лицата им се изписа скръб. Стояха с наведени глави, втреничили тъжни очи в одеялото, и пренареждаха мислите си относно бъдещето. Беше невъзможно да гледаш Трой, забравяйки за парите му. Скръбта за отчужден роднина, пък бил той и твой баща, не би могла да пропъди дори за миг мисълта за наследяването на половин милиард долара.

Служителите се свързеха от първоначалния шок и се почувстваха объркани. Носеха се слухове, че Трой живее над тях, но малцина го бяха виждали. Бил ексцентричен, смахнат, болен — слуховете говореха какво ли не. В сградата имаше високопоставени вицепрезиденти, които го виждаха веднъж в годината. След като компанията функционираше така добре без него, значи работните места им бяха осигурени.

За психиатрите — Зейдъл, Флоу и Тайшен — моментът бе доста напрегнат. Обявяваш някого за свършено нормален и миг след това той скача през прозореца. Все пак, дори и побърканите могат да имат периоди на прояснение — докато треперева в тълпата, и тримата си повтаряха тъкмо този термин. Смахнат колкото си иска, но ако има и един-единствен момент на прояснение, би могъл да подпише валидно завещание. Смятаха да отстояват мнението си. Слава богу, всичко бе записано на лента. Старият Трой беше умен. И имаше съвсем ясна мисъл.

Адвокатите бързо се отърсиха от шока и не изпитаха никаква скръб. Стояха с мрачни лица до клиентите си и наблюдаваха жалката гледка. Хонорарите им щяха да са огромни.

Линейката спря недалеч от Трой, върху плочите. Стафорд мина под преградната лента и прошепна нещо на хората от охраната.

Бързо качиха Трой на носилката и го откараха.

Преди двайсет и две години Трой Фелан бе преместил главния офис на корпорацията си в Северна Вирджиния, за да избегне данъчното облагане в Ню Йорк. Бе изразходвал четирийсет милиона за земята и сградата, но отдавна си бе възвърнал тези пари само поради факта, че се бе махнал от Ню Йорк.

Бе се запознал с Джошуа Стафорд, изгряващ адвокат от Вашингтон, по време на едно неприятно дело, което Трой бе загубил, а Стафорд — спечелил. Трой се бе възхитил от стила и упоритостта му и го бе наел. През последното десетилетие Стафорд беше удвоил фирмата си и бе станал богат с парите, спечелени от битките на Трой. През последните години никой не бе стоял по-близо до мистър Фелан от Джош Стафорд.

Той и Дърбан се върнаха в заседателната зала на четиринайсетия етаж и заключиха вратата. Отпратиха Снийд с нареждане да се скрие.

Стафорд включи камерата, отвори плика и извади трите жълти листа. Първият беше писмо от Трой до него. Стафорд заговори пред камерата:

— Това писмо е с днешна дата, девети декември 1996 година. Написано е на ръка и е адресирано до мен от Трой Фелан. Има пет абзаца. Ще го прочета изцяло:

„Скъпи Джош,

Сега вече не съм между живите. Това са моите инструкции и искам да ги спазиш точно. Ако се налага, можеш да прибегнеш до съдебни действия, но искам желанията ми да бъдат изпълнени.

Най-напред искам бърза аутопсия, защото по-късно това ще бъде от значение.

Второ, няма да има погребение, нито пък някаква служба. Искам да бъда кремиран, а прахта ми да бъде разпръсната над ранчото ми в Уайоминг.

Трето, държа завещанието ми да остане в тайна до 15 януари 1997 г. Законът не те задължава да го покажеш веднага. Крий го още месец.

Сбогом, Трой“

Стафорд остави първия лист на масата и внимателно взе втория. Погледна го за момент, после заговори пред камерата:

— Това е документ от една страница, в който се твърди, че същият е последното завещание на Трой Л. Фелан. Ще го прочета изцяло:

„Последно завещание на Трой Л. Фелан. Аз, Трой Л. Фелан, заявявам отговорно и в пълно съзнание, че с настоящото изрично отменям всички досегашни свои завещания, поправки и добавки към тях, подписани от мен, и се разпореждам с наследството си както следва:

На децата си Трой Фелан младши, Рекс Фелан, Либигейл Джитър, Мери Рос Джакман, Джийна Стронг и Рамбъл Фелан давам парична сума, която е достатъчна да покрие дълговете им, натрупани до днешна дата. Дълговете, натрупани след днешна дата, няма да бъдат покрити с това дарение. Ако някой от гореизброените направи опит да оспори това завещание, дарението му да бъде анулирано.

На бившите си съпруги Лилиан, Джейни и Тайра не завещавам нищо. Те получиха достатъчно при бракоразводните дела.

Остатъка от състоянието си завещавам на дъщеря си Рейчъл Лейн, родена на 2 ноември 1954 г. в Католическата болница в Ню Орлиънс, Луизиана, от жена на име Ивлин Кънингам, сега покойница.“

До този момент Стафорд не бе чувал за тези хора. Преди да продължи, трябваше да овладее дишането си.

„Назначавам за изпълнител на това завещание моя доверен адвокат Джошуа Стафорд и му давам широки пълномощия при прилагането му.

Този документ е написан изцяло от мен. Собственоръчно поставям подписа си.

Подписано от Трой Л. Фелан
9 декември 1996 г., три часа следобед“

Стафорд остави листа на масата и премигна пред камерата. Изпитваше остра нужда от разходка и глътка чист въздух, но въпреки това продължи. Взе третия лист и каза:

— Това е бележка от един абзац, също адресирана до мен. Ще я прочета:

„Джош, Рейчъл Лейн е мисионерка към организацията «Племена на света» и се намира на границата между Бразилия и Боливия. Работи с едно изолирано индианско племе, което живее в район, наречен Пантанал. Най-близкият град е Корумба. Не успях да я открия. През последните двайсет години не съм имал никакъв контакт с нея.

Подпис: Трой Фелан“

Дърбан изключи камерата и започна да крачи около масата, а Стафорд прочете документите още веднъж.

— Знаеше ли, че има незаконна дъщеря?

Стафорд объркано гледаше към стената.

— Не. В единайсете предишни завещания на Трой, които подготвих, не се споменава нищо за нея.

— Струва ми се, че не бива да се изненадваме.

Стафорд многократно бе заявявал, че вече не е в състояние да се изненада от Трой Фелан. И в бизнеса, и в личния си живот този човек беше своенравен и непредсказуем. Стафорд бе спечелил милионите си, като бе тичал след клиента си и бе гасил запалените от него пожари.

Но въпреки всичко бе изумен. Току-що бе станал свидетел на съвършено неочаквано самоубийство — човекът, който не бе ставал от инвалидния стол от години, изведнъж бе скочил на крака и бе хукнал. Сега в ръцете си държеше валидно завещание, което с няколко набързо надраскани реда прехвърляше едно от най-големите състояния в света на никому неизвестна наследничка, без изобщо да се взема предвид

юридическата страна на въпроса — данъците върху наследството щяха да са жестоки.

— Трябва да пийна нещо, Тип — каза той.

— Малко рано е.

Отидоха в кабинета на мистър Фелан. Завариха всичко отключено. Сегашната секретарка и всички, които работеха на четиринайсетия етаж, все още не си бяха тръгнали. Заклучиха вратата след себе си и бързо претърсиха чекмеджетата на бюрото и шкафовете. Трой бе очаквал да направят точно това — иначе никога не би ги оставил отключени. Знаеше, че Джош веднага ще се заеме с тях. В средното чекмедже на бюрото откриха договор с някакъв крематориум в Александрия, подписан пет седмици преди това. Под него имаше папка с материали за мисиите на организацията „Племена на света“.

Събраха каквото можеха да носят, после намериха Снийд и го накараха да заключи кабинета.

— Какво пише в последното завещание? — попита Снийд. Беше пребледнял, очите му бяха подути. Мистър Фелан не би могъл да умре, без да му остави нещичко, някакви средства за оцеляване. В края на краищата беше верен негов слуга цели трийсет години.

— Нямам право да кажа — отвърна Стафорд. — Ще дойда утре, за да опиша всичко. Не пускай тук никого.

— Разбира се, че няма — прошепна Снийд и отново се разрида.

Стафорд и Дърбан разговаряха в продължение на половин час с полицаия, дошъл да подготви обичайния доклад за случилото се. Показаха му откъде е скочил Трой, дадоха му имената на свидетелите, описаха му, но без никакви подробности, как е подписал последното завещание. Беше самоубийство, без никакво съмнение. Обещаха да му дадат копие на доклада от аутопсията и полицаят приключи разследването още преди да е излязъл от сградата.

След това отидоха при патоанатома, за да уредят аутопсията.

— Защо аутопсия? — попита Дърбан, докато чакаха да изготвят документите.

— За да се докаже, че не е бил под влиянието на лекарства, алкохол и така нататък. Че нищо не е повлияло на разсъдъка му. Предвидил е всичко.

Наближаваше шест, когато най-накрая стигнаха до барчето на хотел „Уилърд“ близо до Белия дом, на две пресечки от кантората им.

Едва след едно силно питие Стафорд успя да се усмихне за първи път.

— Помислил е за всичко, нали?

— Той е един много жесток човек — отбеляза Дърбан замислено.

Стъписването отстъпваше и на негово място нахлуваше реалността.

— Искаш да кажеш „беше“.

— Не. Той все още е тук. Трой продължава да държи положението в свои ръце.

— Можеш ли да си представиш колко пари ще похарчат онези глупаци през следващия месец?

— Струва ми се зловещо да не им кажем.

— Не можем. Имаме инструкции.

В очите на адвокатите, чиито клиенти рядко разговаряха помежду си, срещата беше пример за добронамереност и сътрудничество. С най-високо самочувствие от всички беше Харк Гетис, избухлив фукльо, който от години представляваше Рекс Фелан. Харк бе настоял срещата да се състои почти веднага след като се бе върнал в кантората си на Масачузетс Авеню. Преди това, докато гледаха как качват трупа на стареца в линейката, бе подшушнал една идея на адвокатите на Ти Джей и Либигейл. Беше толкова хубава, че колегите му не можеха да възразят. Срещнаха се с Флоу, Зейдъл и Тайшен в кантората му малко след пет. Очакваше ги съдебен стенограф, бяха подготвени и две видеокамери.

Самоубийството ги караше да нервничат и това бе разбираемо. Психиатрите бяха разпитани поотделно и много подробно за наблюденията им върху мистър Фелан, преди да скочи.

И тримата не се съмняваха изобщо, че мистър Фелан е знаел какво прави, че е бил напълно вменяем и че е подписал завещанието си тъкмо в това състояние. Освен това деликатно подчертаха, че не е нужно да си психично болен, за да посегнеш на живота си.

Когато адвокатите, общо тринайсет, снеха всички възможни показания, Гетис прекрати срещата. Наближаваше осем.

Според списание „Форбс“ Трой Фелан беше десетият по богатство човек в Америка. Смъртта му беше новина, а фактът, че се е самоубил — истинска сензация.

Пред къщата на Лилиан на Фолз Чърч се бе събрала тълпа репортери, които очакваха да се появи говорител на семейството. Те снимаха роднини и приятели, които идваха и си отиваха, подхвърляха банални въпроси за това как семейството понася случилото се.

Вътре четирите най-големи деца на Фелан се бяха събрали с децата и съпрузите си, за да приемат съболезнования. В присъствието на гостите настроението беше мрачно. Когато гостите си тръгнаха, тонът се промени рязко. Присъствието на внуците на Трой — общо единайсет — принуждаваше Ти Джей, Рекс, Либигейл и Мери Рос поне да се опитват да потиснат празничното си настроение. Беше трудно. Сервирани бяха хубави вина и шампанско, и то по много. Старият Трой не би искал те да тъгуват, нали? По-големите му внуци пиеха повече от родителите си.

Телевизорът във всекидневната беше включен на Си Ен Ен и всеки час слушаха последните съобщения за драматичната смърт на Трой. Някакъв финансов кореспондент беше сглобил десетминутен репортаж за огромното състояние на Фелан и всички се усмихваха.

Лилиан успяваше да запази самообладание и съвсем убедително да играе ролята на опечалена вдовица. Утре щеше да се погрижи за всичко.

Харк Гетис пристигна към десет и каза на близките, че е разговарял с Джош Стафорд. Нямало да има погребение, нито пък никаква служба. Аутопсия, кремация и разпръскване на праха. Така било записано и Джош Стафорд бил готов да защити желанието на клиента си в съда, ако трябва.

Лилиан не даваше пет пари какво ще направят с Трой; на децата също им бе все едно. Въпреки това обаче трябваше да възразят и да

поспорят с Гетис. Просто не беше прилично да го изпратят без опело. Либигейл дори успя да пророни сълза и да говори с треперещ глас.

— Не бих се борил срещу желанието на покойния — отбеляза Гетис. — Мистър Фелан е заявил писмено, че волята му е такава, и съдът ще я уважи.

Осъзнаха се бързо. Глупаво беше да пилеят време и пари по съдебни дела. Нямаше смисъл да удължават траура. Защо да влошават положението? Старият и бездруго винаги бе получавал каквото поиска. Освен това от горчив опит знаеха, че не бива да влизат в конфликт с Джош Стафорд.

— Ще се съобразим с волята му — каза Лилиан и децата й кимнаха в знак на съгласие.

Никой не спомена завещанието и не се поинтересува кога ще могат да го видят, макар че въпросът витаеше във въздуха. Най-добре беше да поскъrbят както трябва още няколко часа, а после щяха да преминат към деловата страна. След като нямаше да има бдение, погребение или служба, биха могли да обсъдят наследството още утре.

— Защо аутопсия? — попита Рекс.

— Нямам представа — отговори Гетис. — Стафорд каза, че Трой е поискал така, но дори и той не знае защо.

Гетис си тръгна, а останалите продължиха да пият. Престанаха да идват посетители, така че Лилиан си легна. Либигейл и Мери Рос си тръгнаха със семействата си. Ти Джей и Рекс слязоха в билиардната зала в сутерена, заключиха се вътре и минаха на уиски. Дълго след полунощ още играеха, вече съвсем пияни, и празнуваха новите си баснословни богатства.

* * *

В осем сутринта, в деня след смъртта на Трой Фелан, Джош Стафорд се срещна с директорите на групировката „Фелан“. Преди две години мистър Фелан бе назначил самия него в борда, но тази роля не му допаднаше.

През последните шест години групировката бе реализирала добри печалби и без помощта на основателя си. Поради някаква причина, може би защото се чувстваше потиснат, Трой бе загубил

интерес към управлението на империята си. Задоволяваше се само да следи пазарите и да чете докладите за приходите.

Понастоящем главен изпълнителен директор беше Пат Соломон, когото Трой бе назначил във фирмата си преди повече от двайсет години. Когато Стафорд влезе, Пат бе също толкова нервен, колкото и останалите седем директори.

Причината за тревогите им беше проста — в компанията се знаеше много за съпругите на Трой и потомството му. И най-смътният намек, че групировката „Фелан“ по някакъв начин може да попадне в техни ръце, би накарал всеки директорски борд да тръпне от ужас.

Джош започна с въпросите около погребението.

— Няма да има погребение — каза той навъсено. — Честно казано, няма начин да изразите последната си почит.

Приеха последното без коментар. Ако бе починал нормален човек, щеше да им се стори странно, но беше трудно да се изненадат от каквато и да е постъпка на шефа си.

— Кой ще стане собственик на компанията? — попита Соломон.

— Не мога да ви кажа сега — отвърна Стафорд. Даваше си сметка колко неудовлетворителен е този отговор. — Трой подписа завещанието си минута, преди да скочи, и ме инструктира да не разкривам съдържанието му за определен период от време. Не мога да престъпя волята му при никакви обстоятелства. Поне засега.

— Кога?

— Скоро, но не в момента.

— Значи продължаваме работа както досега?

— Точно така. Бордът на директорите остава в този вид. Утре фирмата ще прави това, което е правила и миналата седмица.

Звучеше добре, но никой не вярваше. Собствеността върху компанията щеше да отиде в други ръце. Трой не бе допуснал подчинените му да купуват акции от компанията. Плащаше на хората си добре, но не бе възприел принципа да ги стимулира чрез личен интерес в компанията. Само малцина от най-приближените му служители притежаваха едва три процента от акциите.

През следващия час спориха върху редакцията на съобщението за пресата и закриха заседанието. Насрочиха следващото за след един месец.

Стафорд се срещна с Тип Дърбан във фоайето и двамата отидоха до моргата в Маклийн. Аутопсията бе приключила.

Причината за смъртта бе очевидна. В тялото нямаше следи нито от алкохол, нито от някакви медикаменти.

Нямаше и тумор. Никакъв рак. В момента на смъртта физическото състояние на Трой беше много добро, макар и да се наблюдаваше известно недохранване.

Тип наруши мълчанието, когато пресичаха река Потомак по моста Рузвелт.

— Казвал ли ти е, че има тумор в мозъка?

— Да. Няколко пъти. — Стафорд шофираше, но сякаш не забелязваше улиците, мостовете, другите коли. Колко още изненади му беше подготвил Трой?

— Защо е излъгал?

— Кой знае? Опитваш се да анализираш постъпките на човек, който току-що е скочил от четиринайсетия етаж. Мозъчният тумор накара всички да бързат. Всички до един, и аз в това число, смятахме, че скоро ще умре. Беше ексцентричен и заради това идеята за психиатричния преглед изглеждаше чудесна. Трой заложи капана, онези паднаха в него, а сега собствените им психиатри се кълнат, че Трой е бил абсолютно вменяем и в пълно съзнание. Освен това искаше съчувствие.

— Но беше изкукал, нали? В края на краищата се самоуби.

— Трой беше странен в много отношения, но много добре знаеше какво прави.

— Защо скочи?

— Депресия. Беше много самотен.

Намираха се на Конститушън Авеню, притиснати от задръстването; гледаха втренчено светлините на колите отпред и се опитваха да осмислят нещата.

— Струва ми се нечестно — отбеляза Дърбан. — Подмами ги с обещание за много пари, убеди психиатрите им, че е нормален, а в последната минута ги лиши от наследство.

— Нечестно е — съгласи се Стафорд, — но това е завещание, не е обикновен договор. Завещанието е подарък. По законите на щата

Вирджиния човек не е длъжен да завещае на децата си каквото и да било.

— Но те ще оспорват, нали?

— Вероятно. Имат армия адвокати, а парите са много.

— Защо ги е мразил толкова много?

— Смяташе, че са паразити. Срамуваше се от тях. Те вечно се караха с него. Не са спечелили и цент по честен начин, а видяха сметката на доста от неговите милиони. Трой никога не е възнамерявал да им остави каквото и да било. Смяташе, че след като могат да пилеят милиони, ще успеят да пропилят и милиарди. И беше прав.

— А до каква степен семейните скандали бяха по негова вина?

— До голяма. Трой беше труден характер. Веднъж ми каза, че бил лош баща и ужасен съпруг. Не бил в състояние да се откаже от чуждите жени, особено от тези, които работели при него. Смятал, че ги притежава.

— Помня, че имаше някакви обвинения за сексуален тормоз.

— Уредихме ги тихо и мълком срещу много пари. Трой не желаше скандали.

— Има ли шансове да се появят още неподозирани наследници?

— Съмнявам се. Но пък мога ли да знам? И през ум не ми е минавало, че има още една наследничка и че тя ще получи всичко. Умът ми не го побира. Часове наред сме говорили с Трой за състоянието му и за това как ще го разпредели.

— А как ще я открием?

— Не знам. Все още не съм мислим.

* * *

Когато Джош се върна, във фирмата му всичко вреше и кипеше. Беше сравнително малка за стандартите на Вашингтон — само шейсет адвокати. Джош беше основател и главен съдружник. Тип Дърбан и още четирима други бяха наречени „съдружници“, което означаваше, че понякога Джош ги слушаше и делеше с тях част от печалбата. В продължение на трийсет години фирмата му се бе занимавала с тежки дела, но с напредването на възрастта — Джош приближаваше шейсет — прекарваше все по-малко време в съдебната зала и все повече седеше

зад отрупаното си с книжа бюро. Би могъл да има и сто адвокати, ако искаше да работи с бивши сенатори, членове на различни лобита или експерти по правната уредба — типичната за Вашингтон върволица. Но Джош обичаше съдебната зала и наемаше само млади колеги, които имаха зад гърба си поне десет дела със съдебни заседатели.

Средната продължителност на кариерата в съда е около двацет и пет години. Първият инфаркт обикновено намалява темпото толкова, колкото да се отложи вторият. Джош бе избегнал прегряването от свръхбороти, защото се бе занимавал само с лабиринта от юридически проблеми на Трой Фелан — ценни книжа, антимонополни дела, трудово-правни отношения, сливания на корпорации, десетки лични въпроси.

В приемната на голямата кантора го очакваха три групи сътрудници. Още докато събличаше палтото си, две секретарки мушнаха в ръцете му купчина документи и телефонни съобщения. Той седна зад бюрото си и попита:

— Кое е най-спешното?

— Мисля, че това — отговори една от секретарките.

Беше от Харк Гетис, с когото Джош бе разговарял поне три пъти седмично през последния месец. Набра номера и го свързаха веднага. Размениха набързо обичайните любезности, после Харк мина направо към същността.

— Слушай, Джош, можеш да си представиш как тези хора дишат във врата ми.

— Не се и съмнявам.

— Искат да видят проклетото завещание, Джош. Или поне да знаят какво пише вътре.

Следващите няколко реплики щяха да са много съществени и Джош ги бе обмислил внимателно.

— Не бързай толкова, Харк.

Последва кратко мълчание, а сетне Харк попита:

— Защо? Някакъв проблем ли има?

— Самоубийството ме безпокои.

— Моля?! Какво искаш да кажеш?

— Харк, може ли един човек да е с всичкия си секунди преди да се хвърли от четиринайсетия етаж?

Троснатият глас на Гетис се повиши с една октава и стана тревожен.

— Нали чу психиатрите? Дявол да го вземе, записани са на лента.

— Продължават ли да поддържат мнението предвид самоубийството?

— Разбира се, че го поддържат.

— Можеш ли да го докажеш? Харк, нужна ми е помощ, това е всичко.

— Джош, снощи отново ги разпитахме надълго и нашироко. Преценката им си остава същата. Всеки от тях подписа клетвена декларация, дълга осем страници, в която се казва, че мистър Фелан е бил напълно вменяем и отговорен за постъпките си.

— Може ли да видя тези декларации?

— Ще ти ги изпратя по куриер веднага.

— Моля те. — Джош затвори и се усмихна доволно.

След това извика сътрудниците, които го очакваха — умни, напористи млади адвокати. Седнаха около махагоновата маса в единия ъгъл на кабинета.

Най-напред Джош им предаде в резюме съдържанието на саморъчното завещание на Трой и очерта юридическите проблеми, които то би породило. На първата група повери тежкия въпрос с установяването на вменяемостта. Интересуваше го времето, промеждутъка между вменяемостта и лудостта. Искаше да се анализират всички дела, при които дори непряко е възниквал въпросът за завещание, подписано от човек, когото са смятали за побъркан.

Втората група трябваше да проучи собственоръчно написаните завещания — кои са най-ефективните начини за оспорването и защитата им.

Когато остана сам с третата група, донякъде се успокои и седна на стола си. Тези бяха щастливците, които нямаше да прекарат следващите няколко дни в библиотеката.

— Трябва да откриете една персона — каза той, — която, подозирам, не желае да бъде открита.

Разказа им каквото знаеше за Рейчъл Лейн, а то не беше много. Папката от бюрото на Трой съдържаше оскъдна информация.

— Най-напред проучете тази организация, подпомагаща разните племена. Какви са тези хора, как действат, по какъв начин подбират хората си, къде и защо ги изпращат, всичко. След това трябва да намерите частна фирма, която издирва изчезнали хора. Във Вашингтон има много такива. Изберете двете най-добри и утре ще вземем решение. Трето, майката на Рейчъл се е казвала Ивлин Кънингъм. Сега е покойница. Трябва да съберем данни за живота ѝ. Предполагаме, че с мистър Фелан са имали кратка връзка, от която се е родило дете.

— Предполагаме? — попита един от сътрудниците.

— Да. Няма да приемаме нищо за истина, докато не проверим.

Отпрати ги и отиде в заседателната зала, където Тип Дърбан беше организиран пресконференция. Никакви камери, само за пресата. Десетина репортери го очакваха с нетърпение, насядали около кръглата маса, осеяна с микрофони и магнетофони. Бяха от големи вестници и сериозни финансови издания.

Започнаха с въпросите. Да, има завещание, подписано в последната минута, но не би могъл да разкрие съдържанието му. Компанията ще продължи да функционира без промени. Не би могъл да говори за това кои ще са новите собственици.

Никой не беше изненадан от факта, че бившите семейства на Трой са разговаряли цял ден с журналисти.

— Носи се слух, че последното завещание на мистър Фелан разпределя наследството му между неговите шест деца. Можете ли да го потвърдите или отречете?

— Не мога. Наистина са само слухове.

— Не е ли имал рак?

— Това е въпрос на аутопсията и не мога да го коментирам.

— Научихме, че няколко психиатри са го изследвали малко преди смъртта му и са го обявили за напълно адекватен и вменяем. Можете ли да го потвърдите?

— Да — кимна Стафорд. — Това е истина.

Следващите двадесет минути бяха посветени на психиатричния преглед. Джош не им каза нищо повече, освен че мистър Фелан е „изглеждал“ вменяем.

Журналистите от финансовите издания искаха цифри. Тъй като групировката „Фелан“ беше частна, почти еднолична собственост, открай време всякаква информация за нея се получаваше много

трудно. Това беше възможност — поне така си мислеха — да пооткрехнат поне малко вратата. Джош обаче не им каза кой знае колко.

След един час той се извини и се върна в кабинета си. Секретарката му съобщи, че са се обаждали от крематориума. Били готови да вземат тленните останки на мистър Фелан.

Ти Джей се бори с махмурлука си до обяд, после изпи една бира и реши, че е време да се стегне и да покаже характер. Обади се на адвоката си и му нареди да разбере как стоят нещата в момента, но адвокатът го предупреди, че трябва да прояви търпение.

— Това ще отнеме малко време, Ти Джей — каза той.

— А може би не съм в настроение да чакам! — сопна се Ти Джей. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

— Трябва да минат няколко дни.

Ти Джей тресна телефона и отиде в задната част на мръсния си апартамент, където за щастие не завари жена си. Вече се бяха скарали три пъти, а едва преваляше пладне. Може би беше излязла да пазарува, да харчи новопридобитите пари. Сега вече пазаруването не го тревожеше.

— Старият козел пукна — изрече той високо. Беше сам.

Двете му деца бяха в колеж. Таксите за обучението им плащаше Лилиан, която все още не беше похарчила всичките пари, получени от Трой при развода им преди двайсет години. Ти Джей живееше с Биф — разведена жена на трийсет години, чиито две деца бяха при баща си. Биф имаше лиценз за брокер на недвижими имоти и продаваше малки къщички на новобрачни двойки.

Отвори още една бира и се погледна в голямото огледало в антрето.

— Трой Фелан младши — обяви той, — син на Трой Фелан, десетия по богатство мъж на Америка, собственик на единайсет милиарда, покойник, оцелял въпреки любещите съпруги и любещите деца, които ще го обичат още повече, след като завещанието влезе в сила. И още как!

В този момент реши, че ще зареже онова глупаво Ти Джей и вече ще се подвизава като Трой Фелан младши. Това име беше вълшебно.

Апартаментът намирисваше по особен начин, защото Биф отказваше да се занимава с домакинска работа. Беше прекалено заета с

разговори по мобилния си телефон. Подовете на стаите бяха осеяни с боклуци, а стените бяха голи. Мебелите бяха взети на изплащане, но фирмата ги съдеше да си ги прибере, защото вноските бяха секнали. Ритна канапето и извика:

— Елате да си вземете тези боклуци! Хайде! Скоро ще наема истински дизайнери!

Беше в състояние да запали това място. След още някоя и друга бира можеше да започне да си играе с кибрита.

Сложи си най-хубавия костюм — сивия, който бе облякъл предния ден, когато скъпият татко бе изнесъл такова добро представление пред психиатрите. Тъй като нямаше да има погребение, нямаше да му се наложи да купува друг, черен.

— „Армани“, ето ме, идвам! — извика той и весело си заподсвирква, докато закопчаваше панталоните си.

Поне имаше беемве. Живееше в дупка, но светът нямаше да научи. Светът обаче забелязваше колата му и той всеки месец полагаше неимоверни усилия, за да събере вноската от 680 долара. Изкара машината от паркинга и прокле апартамента, в който живееше — в едно от осемдесетте новопостроени блокчета край плитък басейн в покрайнините на градчето Манасас.

Бе отгледан при по-добри условия. Първите двайсет години бе прекарал в лукс, а после бе получил наследството си. Петте милиона обаче свършиха още преди да навърши трийсет, заради което баща му го бе презрял.

Бяха се карали ожесточено и редовно. Трой младши бе заемал различни постове в групировката, но неизменно всичко бе приключвало с катастрофа. Старият го бе уволнявал многократно. Когато на Трой старши му хрумнеше идея за ново начинание, захващаше се за работа и след две години идеята вече струваше милиони. Идеите на Трой младши неизменно приключваха с фалит и съдебни дела.

През последните години караниците бяха почти престанали. Не можеха да се променят, така че просто спряха да си обръщат внимание. Когато обаче се появи туморът, Ти Джей отново протегна ръка.

Каква къща щеше да си построи! Вече бе наясно и на кого ще повери задачата — бе чел в някакво списание за една японска архитектка от Манхатън. След година сигурно щеше да се премести в

Малибу, Аспен или Палм Бийч, където да демонстрира парите си и хората да го вземат насериозно.

— Какво може да се направи с половин милиард долара? — питаше се, докато караше по шосето. — Петстотин милиона долара, с платени данъци. — Започна да се смее.

Шефът на фирмата, продаваща Бе Ем Ве и „Порше“, от която бе взел на изплащане колата, му бе познат. Трой младши влезе в салона, сякаш целият свят беше негов, надут, с доволна усмивка. Сега можеше да купи целия скапан магазин, ако пожелаеше. На служебното бюро видя сутрешния вестник. Хубаво заглавие с големи черни букви обявяваше смъртта на баща му. Не изпита и следа от тъга.

Шефът Дики излезе от офиса си и заговори:

— Ужасно съжалявам.

— Благодаря — отвърна Трой младши смръщено. — Сега му е по-добре, мисля.

— Все едно, приеми моите съболезнования.

— Остави това.

Влязоха в офиса и затвориха вратата.

— Прочетох във вестника, че е подписал завещание малко преди да умре — каза Дики. — Вярно ли е?

Трой младши вече разглеждаше гланцовите рекламни брошури за последните модели.

— Да. Бях там. Раздели всичко на шест, по един равен дял за всеки от нас. — Каза го, без да вдигне очи, съвсем небрежно, сякаш парите бяха в ръцете му и отговорността за тях вече му тежеше.

Челюстта на Дики увисна и той се отпусна на стола си. Наистина ли пред него седеше толкова богат човек? Този тип, безполезният Ти Джей Фелан, беше станал милиардер? Както всеки друг, който познаваше Ти Джей, Дики също предполагаше, че старият Трой го е отрязал веднъж завинаги.

— Биф иска порше — заяви Трой младши, без да вдигне очи от брошурата. — Червено, карера турбо, деветстотин и единайсет.

— Кога?

Трой младши го изгледа кръвнишки.

— Сега.

— Разбира се, Ти Джей. Кога ще платиш?

— Ще платя, когато платя и за черното, също деветстотин и единайсет. Колко?

— Близко деветдесет хиляди едното.

— Няма проблем. Кога можеш да го доставиш?

— Най-напред трябва да ги намеря. Ще са ми нужни ден-два. В брой ли?

— Разбира се.

— Кога ще имаш парите?

— След около месец. Колите обаче ми трябва веднага.

Дики стаи дъх и се размърда.

— Слушай, Ти Джей, не мога да ти дам две нови коли, без да платиш нищо.

— Добре, тогава ще потърся ягуар. Биф винаги е искала да има ягуар.

— Престани, Ти Джей.

— Бих могъл да купя целия магазин, нали? Всеки момент мога да вляза в която и да било банка и да поискам десет-двайсет милиона, за да купя магазина ти, и тя с радост ще ми ги отпусне за шейсет дни. Разбираш ли?

Дики кимна утвърдително. Да, разбираше.

— Колко ще наследиш?

— Достатъчно, за да купя и банка. Ще ми дадеш ли колите, или да потърся друго място?

— Нека първо ги намеря.

— Умен човек — отбеляза Ти Джей. — Побързай. Ще се отбия да проверя днес следобед. Грабвай телефона и започвай.

Той хвърли брошурите върху бюрото на Дики и излезе.

Представата на Рамбъл за траур се изразяваше в това да стои заключен в сутерена, да пуши хашиш, да слуша рап и да не обръща внимание на тези, които го викат или чукат на вратата. Майка му беше уредила да не ходи на училище заради трагедията. До края на седмицата. Ако се бе поинтересувала, щеше да разбере, че не е стъпвал там вече цял месец.

Когато вчера си тръгнаха от корпорацията, адвокатът му беше обяснил, че парите му ще отидат в попечителски тръст, който ще

отговаря за тях, докато навърши осемнайсет или двайсет и една — според условията в завещанието. Въпреки че нямаше да има право да се разпорежда с парите сега, щеше да разполага със значителна издръжка.

Щеше да сформира група и с парите да издава албуми. Имаше приятели музиканти, чиито състави не можеха да постигнат нищо, защото нямаха пари да наемат звукозаписно студио. Сега нямаше да е така. Неговата група щеше да се казва „Рамбъл“, той щеше да е басист и водещ вокал, а момичетата щяха да се избиват за него. Алтернативен рок, със силно рап влияние — нещо ново. Нещо, което вече измисляше.

Две етажа по-горе, в кабинета на просторния им дом, майка му Тайра от сутринта бърбеше по телефона с приятели и приемаше съболезнованията, които ѝ поднасяха с половин уста. Повечето от тях разговаряха достатъчно дълго, за да стигнат до въпроса за сумата, която щеше да наследи, но тя неизменно отговаряше, че не иска да гадае. Беше се омъжила за Трой през 1982 година при брачен договор, който ѝ осигуряваше само десет милиона и къща в случай на развод. Бяха се разделили преди шест години. От парите бяха останали два милиона, а разноските на Тайра бяха големи. Приятелите ѝ имаха къщи, сгушени в тихите заливчета на Бахамските острови, а тя трябваше да се задоволява с луксозните хотели. Те си купуваха модни дрехи от Ню Йорк, а тя бе принудена да се облича в местните бутици. Техните деца учеха в скъпи училища с пансион и не се пречкаха в краката на родителите си, а нейният Рамбъл се заключваше в сутерена и не искаше да излезе.

Тайра предполагаше, че Трой ѝ е оставил към петдесет милиона. Един процент от имуществото му се равняваше на сто милиона. Един скапан процент. Направи изчислението върху една книжна салфетка, докато разговаряше с адвоката си.

Джийна Фелан Стронг беше на трийсет години и едва успяваше да крепи бурния си брак с Коуди, съпруг номер две. Семейството му беше заможно, от Източното крайбрежие, но поне засега за парите му само се говореше — не бе видяла и цент от тях. Коуди имаше добро, престижно образование, бе магистър по бизнес администрация от

Колумбийския университет и се смяташе за човек с широки хоризонти в комерсиализирания свят. Никаква работа не можеше да го задържи. Талантът му не можеше да бъде затворен между стените на някакъв офис. Мечтите му не можеха да бъдат тъпкани от заповедите и прищевките на разни шефове. Коуди щеше да стане милиардер съвсем сам, разбира се, и вероятно най-младият на всички времена.

След шест години съвместен живот обаче той все още не бе намерил своята ниша. В действителност загубите му бяха страховити. През деветдесет и втора бе заложил зле на фючърсен договор за мед, който бе изсмукал повече от милион от парите на Джийна. По-късно бе изгорял с няколко прибързани покупки на акции, когато борсовите цени се бяха сринали главоломно. Джийна го бе напуснала и бе живяла сама четири месеца, но един психолог по брачните проблеми я бе убедил да се върне. Следващата идея на Коуди за „пакетирани в сняг билета“ също се бе провалила с гръм и трясък, но този път загубите бяха само половин милион.

Харчеха много. Психологът ги бе посъветвал да пътуват с терапевтична цел, така че поне бяха видели свят. Фактът, че бяха млади и богати, смекчаваше голяма част от проблемите им, но парите непрекъснато намаляваха. Петте милиона, които Трой бе дал на Джийна за двама и първия ѝ рожден ден, се бяха стопили и от тях имаше по-малко от милион, а същевременно дълговете растяха. Когато Трой скочи от терасата, бракът ѝ с Коуди беше пред рухване.

И така, бяха прекарвали сутринта в разглеждане на къщи в Суинкс Мил — мястото на мечтите им. С напредването на деня растяха и мечтите им, така че по обяд вече разглеждаха имоти на стойност над два милиона долара. В два часа се срещнаха с една напориста брокерка на недвижими имоти на име Лий, с тупирана коса, златни пръстени, два мобилни телефона и лъскав кадилак. Джийна се представи като „Джийна Фелан“, произнасяйки фамилното име натъртено и непресторено. Явно Лий не четеше финансовите страници, защото не обърна внимание на името и едва по време на третия оглед Коуди се видя принуден да я дръпне настрана и да прошепне в ухото ѝ кой е бил тъстът му.

— Богаташът, който се самоуби? — възкликна Лий и закри устата си с длан. Джийна разглеждаше малката сауна, монтирана в тясно помещение до антрето.

Коуди кимна тъжно.

Привечер разгледаха къща, чиято цена беше четири милиона и половина, и сериозно се замислиха дали да не предложат оферта. Лий рядко виждаше толкова богати клиенти и просто щеше да се пръсне от възлнение.

На четирийсет и две години братът на Ти Джей, Рекс, единствен от децата на Трой бе обект на криминално разследване при смъртта на баща си. Бедите му се дължаха на банков фалит, който бе довел до поредица съдебни дела и разследвания. Одиторите и агентите на ФБР водеха жестоко следствие вече трета година.

За да финансира защитата си и скъпия си начин на живот, Рекс бе купил верига от шест стриптийз барове в района на Форт Лодърдейл — предишният им собственик бе загинал в улична престрелка. Бизнесът беше доходен. Оборотът винаги беше на ниво и не беше трудно да се обира каймакът. Без да е прекалено алчен, всеки месец събираше около двайсет и четири хиляди долара — по четири хиляди от заведение.

Бяха регистрирани на името на Амбър Рокуел, негова жена и бивша стриптийзьорка, с която се бе запознал в един бар. Всъщност цялото му състояние беше на нейно име и това му създаваше немалко тревоги. Облечена по друг начин, без обичайния грим и кичозните си обувки, Амбър минаваше за почтена в техните среди във Вашингтон. Малцина знаеха за миналото ѝ. Истината обаче бе, че в душата си беше курва, и фактът, че цялата собственост е на нейно име, бе коствал на Рекс множество безсънни нощи.

Когато баща му се самоуби, срещу Рекс имаше заповори и присъди за седем милиона долара от кредитори, съдружници и вложители в банката. И сумата непрекъснато растеше. Запорите обаче оставаха неудовлетворени, защото Рекс не притежаваше нищо — дори и лека кола. С Амбър изплащаха апартамент и два еднакви автомобила, корвети, но всички документи бяха на нейно име. Заведенията официално бяха собственост на офшорна компания, създадена от нея, без следа от негово участие. Засега се оказваше трудно да го притиснат.

Бракът им беше толкова стабилен, колкото може да се очаква от хора с такова нестабилно минало — забавляваха се много и имаха откачени приятели, използвачи, привлечени от фамилията Фелан. Животът беше хубав въпреки финансовите затруднения. Рекс обаче непрекъснато се безпокоеше за Амбър и за собствеността на нейно име. Би могла да изчезне и след най-дребното скарване.

Със смъртта на Трой безпокойството му се изпари. Везните се бяха наклонили и изведнъж Рекс се бе оказал отгоре — фамилното му име най-после струваше цяло състояние. Щеше да продаде заведенията, да плати дълговете си наведнъж, а после да си играе с парите си. Една погрешна стъпка от страна на Амбър, и тя отново щеше да танцува по масите с мушнати в бикините мокри банкноти.

Рекс прекара деня с Харк Гетис, своя адвокат. Искаше да получи парите бързо, нуждаеше се от тях отчаяно. Накара Харк да се обади на Джош и да поиска да види завещанието. Рекс бе започнал да крои мащабни и амбициозни планове за бъдещото управление на капиталите, а Гетис щеше да бъде до него през цялото време. Искаше да контролира групировката „Фелан“. Неговият дял от акциите, все едно колко голям, заедно с дяловете на Ти Джей и двете им сестри със сигурност щеше да им осигури контролния пакет и управлението на компанията. Само че... Дали акциите не бяха вложени в някакъв тръст, дали щяха да ги получат веднага, или щяха да са обвързани по някой от десетките дяволски начини, на които Трой би се наслаждавал от гроба?

— Трябва да видим проклетото завещание! — крещеше той на Харк през целия ден. Харк го успокои с продължителен обяд и хубаво вино, а после, в ранния следобед, минаха на скоч. Появи се Амбър и ги завари пияни, но не се разсърди. Сега вече Рекс не можеше да я ядоса. Обичаше го повече отвсякога.

Пътуването на запад щеше да е приятно разнообразие след хаоса, който мистър Фелан бе създал със самоубийството си. Ранчото му беше близо до Джаксън Хоул в Скалистите планини, където вече имаше трийсет сантиметра сняг и се очакваше да вали още. Какво повеляваха добрите маниери за разпръсването на праха на починалия върху покрита със сняг земя? Може би трябваше да изчака до пролетта? Или да я разпръсне веднага? Джош не даваше пет пари. Щеше да я разпръсне, дори и камъни да падат от небето.

Адвокатите на наследниците го тормозеха непрестанно. Предпазливите му коментари пред Харк Гетис за вменяемостта на стареца бяха изправили семействата на нокти и те реагираха с предсказуема истеричност. И със заплахи. Пътуването щеше да е като кратка отпуска. С Дърбан щяха да прегледат предварителните проучвания и да планират бъдещите си ходове.

Бяха излетели от летище Нашънъл със самолета на мистър Фелан, „Гълфстрийм IV“, машина, на която Джош бе имал привилегията да лети само веднъж преди това. Беше най-новата от флотилията и при цена от трийсет и пет милиона долара бе най-скъпата играчка на Трой. Миналото лято бяха летели с нея до Ница, където Трой се бе разхождал гол по плажа и бе зяпал младите французойки. Джош и жена му бяха останали с дрехите си и се бяха пекли на слънце край басейна.

Стюардесата им сервира закуска, после изчезна в задната част на кабината, а те разстлаха книгата върху кръглата маса. Полетът щеше да трае четири часа.

Клетвените декларации, подписани от доктор Зейдъл и доктор Тайшен, бяха дълги и многословни, пълни с високопарни фрази и заключения, така че няколкото страници не оставяха и следа от съмнение в адекватността, вменяемостта и паметта на Трой. В миговете преди смъртта си според медиците той е бил просто брилянтен и много добре е знаел какво прави.

Стафорд и Дърбан прочетоха документите и не пропуснаха да се насладят на иронията. Когато последното завещание станеше известно, тези трима експерти щяха да бъдат уволнени, естествено, а на тяхно място доведени поне десетина други, които щяха да извадят всевъзможни мрачни предположения относно психическите смущения на Трой Фелан.

За Рейчъл Лейн — най-богатата мисионерка на света — не бе установено кой знае какво. Детективите, наети от фирмата, работеха непрекъснато.

Според предварителната информация, получена от Интернет, седалището на мисията беше в Хюстън, Тексас. Създадената през 1920 г. организация имаше 4000 мисионери, пръснати по целия свят, които работеха изключително с местните племена. Единствената ѝ цел беше да разпространява Христовата вяра сред най-изолираните народности по земята. Явно Рейчъл Лейн не беше наследила вярата от баща си.

Поне двайсет племена в Бразилия и още десет в Боливия бяха обект на внимание от страна на мисионерите. В останалите части на света имаше още триста. Тъй като племената най-често живееха изолирано, далеч от всякаква цивилизация, мисионерите преминаваха през усилено обучение по оцеляване, живот в джунглата, чужди езици и медицински умения.

Джош прочете с голям интерес една история, написана от мисионер, прекарал седем години в колиба в джунглата, който се бе опитал да научи езика на туземците достатъчно добре, за да може да общува с тях. Индианците почти не му обръщаха внимание. В края на краищата той бил бял човек от Мисури, дошъл в селото им с раница на гърба и речник, ограничаващ се до „здравей“ и „благодаря“. Ако му трябвала маса, правел си я сам, ако чувствал глад, убивал храната си. Трябвало да минат цели пет години, преди индианците да започнат да му се доверяват. Първата библейска история успял да разкаже едва през шестата година. Бил обучен да бъде търпелив и да гради взаимоотношения, да изучава чужди езици и обичаи. Започнал да проповядва християнската религия много бавно, с невероятно търпение.

Племето нямало почти никакви контакти с външния свят. Хората живеели по начина, по който са живели и предците им преди хиляда години.

Що за човек беше този, чиято вяра и решимост бяха толкова силни, че да се откаже от съвременния свят и да се върне в подобни праисторически условия? Мисионерът пишеше, че индианците не му се доверили, докато не си дали сметка, че не се кани да ги напусне. Бе предпочел да живее сред тях завинаги. Обичал ги и искал да стане един от тях.

Значи Рейчъл също живееше някъде в колиба или паянтова къщурка, спеше на легло, което е направила сама, готвеше на огнище, хранеше се с продукти, които е отгледала сама, или ходеше на лов и залагаше капани. Изглежда, учеше децата и възрастните на християнските възгледи и изобщо не се интересуваше от тревогите и проблемите на света. Вероятно вярата ѝ бе съвсем достатъчна.

Струваше му се едва ли не жестоко да я обезпокои.

Дърбан прочете материала и отбеляза:

— Може и никога да не я открием. Там няма телефони, няма електричество... Дявол да го вземе, за да се добереш до подобно място, трябва да прекосиш джунглата.

— Нямаме избор — отвърна Джош.

— Свърза ли се с мисията?

— По-късно днес.

— Какво ще им кажеш?

— Не знам. Във всеки случай човек не може да им обяснява, че търси една от мисионерките им, защото е наследила единайсет милиарда долара.

— Единайсет милиарда преди облагането с данъци.

— И след това ще остане прилична сума.

— Добре, но какво ще им кажеш?

— Че е възникнал нетърпящ отлагане юридически проблем, който може да се уреди само в личен разговор с Рейчъл.

Един от факс-апаратите на борда заработи и започнаха да текат съобщения — най-напред списък с обажданията от сутринта от секретарката на Джош, после от адвокатите на наследниците. Бяха звънили и двама репортери.

Сътрудниците съобщаваха за предварителните си проучвания върху различни аспекти на закона в щата Вирджиния. С всяко прочетено изречение Джош и Дърбан се убеждаваха, че набързо надрасканото завещание на Трой е непоклатимо.

За обяд получиха сандвичи и плодове, отново сервирани от дискретната стюардеса, която някак си успяваше да се появи само тогава, когато имаше нужда.

Кацнаха в Джаксън Хоул при ясно време. Край пистата бяха изринати купчини сняг. Слязоха от самолета, изминаха двайсетина метра и се качиха на един „Сикорски S-76C“ — любимия хеликоптер на Трой. След още десет минути увиснаха над ранчото. Силен вятър клатеше машината и Дърбан пребледня. Джош плъзна вратата бавно и нервно и почувства острия леден вятър в лицето си.

Пилотът направи кръг на около шестстотин метра височина и Джош изсипа съдържанието на малката черна урна. Вятърът го пое веднага и го понесе на всички посоки, така че останките на Трой не достигнаха до белия сняг долу. Когато урната остана празна, Джош дръпна премръзналата си ръка и затвори вратата.

Къщата беше със стени от трупи, които ѝ придаваха вид на планинска хижа. С огромната си площ обаче можеше да е всичко друго, но не и това. Трой я бе купил от някакъв актьор, чиято кариера трябваше да продължи на юг.

Един иконом с кадифени джинси взе чантите им и им направи кафе. Джош се свърза с кантората и докато говореше, Дърбан разглеждаше препарираните ловни трофеи, окачени по стените. В камината гореше огън, а готвачката ги попита какво желаят за вечеря.

Името на сътрудника беше Монтгомъри — назначен преди четири години лично от мистър Стафорд. Преди да намери адреса на „Племена на света“, успя да се заблуди три пъти в огромния Хюстън. Офисът беше на партера на една пететажна сграда. Монтгомъри паркира наетата кола и оправи вратовръзката си.

Беше разговарял с мистър Трил по телефона два пъти, но макар че бе закъснял за уговорената среща цял час, това, изглежда, нямаше значение. Мистър Трил беше учтив и любезен, но не гореше от желание да помогне. Размениха дежурните фрази.

— Е, какво мога да направя за вас? — попита Трил след това.

— Нужна ми е информация за една от вашите мисионерки — обясни Монтгомъри.

Трил кимна, но не каза нищо.

— Някоя си Рейчъл Лейн.

Погледът на Трил се насочи към тавана, сякаш се опитваше да си я спомни.

— Името не ми говори нищо — каза той. — Имаме четири хиляди мисионери.

— Работи недалеч от границата между Бразилия и Боливия.

— Какво друго знаете за нея?

— Не много. Трябва да я открием.

— Защо?

— Заради юридически въпрос — отговори Монтгомъри достатъчно колебливо, за да прозвучи съмнително.

Трил се намръщи и прибра лакти до тялото си. Усмивката ми се изпари.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не, но въпросът не търпи отлагане. Трябва да се срещнем с нея.

— Защо не изпратите писмо или колет?

— Боя се, че не можем. Нужен ни е подписът ѝ. Нужно ни е съдействието ѝ.

— Предполагам, че е поверително?

— Абсолютно.

Физиономията на Трил изведнъж омекна.

— Извинете ме за минутка. — Трил излезе от кабинета и остави Монтгомъри да разглежда спартанското обзавеждане. Единствената украса бяха няколко увеличени снимки на индиански деца, окачени по стените.

Когато се върна, Трил сякаш бе станал друг човек — навъсен, недружелюбен и неотзивчив.

— Съжалявам, мистър Монтгомъри — каза той, без да седне. — Няма да сме в състояние да ви помогнем.

— Тя в Бразилия ли е?

— Съжалявам.

— В Боливия?

— Съжалявам.

— Поне ми кажете, съществува ли такова лице?

— Не мога да отговоря на въпросите ви.

— Изобщо ли?

- Изобщо.
- Мога ли да говоря с вашия шеф или ръководител?
- Разбира се.
- Къде е той?
- На небето.

След вечеря — големи пържоли с гъбен сос — Джош Стафорд и Тип Дърбан седнаха в гостната. В камината бумтеше огън. Друг прислужник, мексиканец с бяло сако и джинси, им сервира много старо малцово уиски от запасите на мистър Фелан. Поръчаха си и хавански пури. Павароти пееше коледни песни през невидима стереоуредба.

— Хрумна ми нещо — каза Джош, загледан в огъня. — Трябва да изпратим някого, за да намери Рейчъл Лейн, нали?

Тип само кимна, защото в момента дърпаше продължително от пурата си.

— От друга страна, не можем да изпратим когото и да е, нали? Трябва да е адвокат, човек, който може да обясни юридическите въпроси. Трябва да бъде и човек от фирмата заради конфиденциалността.

Тип пак кимна, с пълна с дим уста.

— Е, кого можем да изпратим?

Тип бавно изпусна дима през носа и устата си и синкавите кълба се устремиха нагоре.

— Колко време ще е нужно? — попита той накрая.

— Не знам, но няма да е малко. Бразилия е много голяма страна, а тук говорим за планини и джунгли. Онези племена са толкова изолирани от света, че никога не са виждали автомобил.

— Няма да отида аз.

— Може да наемем местни водачи и други такива, но въпреки това ще е нужна минимум седмица.

— Няма ли канибали?

— Няма.

— Анаконди?

— Успокой се, Тип. Няма да пътуваш ти.

— Благодаря.

— Но виждаш проблема, нали? Имаме шейсет адвокати и всичките са затрупани с работа повече, отколкото могат да свършат. Никой от нас не може просто да зареже нещата си, за да тръгне да търси тази жена.

— Изпрати някой от техническите сътрудници.

Джош не смяташе, че това е добра идея. Отпи уиски и дръпна от пурата, заслушан в пращането на огъня.

— Трябва да е адвокат — каза той сякаш сам на себе си.

Появи се прислужникът с нови питиета. Попита ги дали желаят десерт и кафе, но посетителите вече бяха получили каквото искаха.

— Какво ще кажеш за Нейт? — попита Джош, когато отново останаха сами. Беше ясно, че е мислил за него през цялото време, и това подразни Тип.

— Шегуваш ли се?

— Не.

Замислиха се над идеята да изпратят Нейт, всеки с опасенията и съмненията си. Нейт О'Райли беше съдружник отпреди двайсет и три години, който в момента бе затворен в клиника за наркомани в Блу Ридж, западно от Вашингтон. През последните десет години Нейт често бе ставал пациент на подобни заведения, където се мъчеше да изостави пороците си, да разруши навиците си, да играе тенис и да придобие слънчев загар, да засили волята си и да изостави пристрастеността си веднъж завинаги. Но въпреки че при всяко сгромолясване се кълнеше, че е последно, че най-накрая е стигнал дъното и няма накъде да пада повече, винаги следваше още по-жестоко падане. Сега, на четирийсет и осем, беше разорен, с два развода зад гърба си, а наскоро бе уличен и в укриване на данъци. Бъдещето му беше всичко друго, но не и светло.

— Някога е бил спортист, нали? — попита Тип.

— О, да. Водолаз, алпинист, такива смахнати неща. После започна да се плъзга надолу и се занимаваше само с работата си.

Плъзгането надолу бе започнало след трийсетата му година, когато бе постигнал поредица успехи в дела срещу небрежни лекари. Нейт О'Райли бе станал звезда в схватките с недобросъвестните медицински лица, но също така бе започнал да пие и да употребява кокаин. Бе изоставил семейството си и се бе отдал изцяло на страстите си — тежки присъди, алкохол и наркотици. Някак си успяваше да

балансира, но за всички бе ясно, че се задава катастрофа. След това изгуби едно дело и последва първият сериозен срыв. Фирмата го бе изпратила в много добър санаториум, за да се възстанови, след което се бе върнал към бляскавата си кариера. Това бе първият път.

— Кога ще излезе? — попита Тип. Изненадата му беше преминала и идеята му харесваше все повече и повече.

— Скоро.

Нейт бе силно пристрастен към алкохола и опиатите. Можеше да се въздържа с месеци, дори с години, но накрая винаги рухваше. Химикалите опустошаваха ума и тялото му. Поведението му ставаше странно, постепенно плъзнаха слухове, че е превъртял.

Преди няколко месеца се бе затворил в една стая в някакъв мотел с бутилка ром и плик хапчета — повечето колеги смятаха, че е опитвал да се самоубие.

Джош го бе изпратил на лечение за четвърти път през последните десет години.

— Може да му се отрази добре — отбеляза Тип, — ако се махне оттук за известно време.

На третия ден след самоубийството на мистър Фелан, Харк Гетис пристигна в кантората си преди зазоряване. Чувстваше се уморен, но гореше от нетърпение да започне деня. Бяха вечеряли до късно с Рекс Фелан, после бяха прекарвали няколко часа в един бар, където се впуснаха в догадки относно завещанието и кроиха планове за бъдещето. Сега очите му бяха зачервени и подпухнали, болеше го глава, но въпреки това той успя да се справи с кафеварката и приготвянето на кафето.

Почасовата тарифа на Харк не бе постоянна. Миналата година бе поел един много неприятен развод само за двеста долара на час. Обикновено казваше на евентуалните си клиенти, че работи за триста и петдесет, което беше доста малко за такъв амбициозен адвокат от Вашингтон, но ако се съгласяха за толкова, после винаги имаше начин да надуе сметката и да получи това, което заслужаваше. Една индонезийска циментова компания му бе предложила четиристотин и петдесет за дребен проблем, но се бе опитала да не му плати, когато им представи сметката. Бе уредил дело във връзка със смъртен случай, при което бе спечелил една трета от триста и петдесет хиляди. Всичко беше възможно, когато нещата опираха до хонорарите му.

Харк работеше във фирма с четирийсет адвокати, второкласна организация, чиито съдружници непрекъснато се караха помежду си. Това ѝ пречеше да се разрасне и Харк мечтаеше да отвори своя собствена кантора. Почти половината от годишните му приходи отиваха за фирмата, а според него мястото на тези пари беше в собствения му джоб.

Някъде през безсънната нощ бе решил да повиши тарифата си на петстотин на час, при това със задна дата — отпреди една седмица. През последните шест дни се бе занимавал само с проблемите на Фелан и сега, когато старецът го нямаше, побърканото му семейство бе мечта за всеки адвокат.

Отчаяно му се искаше да има оспорване на завещанието — продължителна и жестока битка, при която глутници адвокати щяха да изпишат тонове документи. Това би било широко коментиран процес, сражение за едно от най-големите състояния в Америка, а той, Харк, щеше да е в центъра. Би било добре, ако го спечели, но това не беше най-важното. Щеше да получи огромен хонорар и би станал известен, а тъкмо в това бе цялата работа.

При петстотин долара на час, шейсет часа седмично, петдесет седмици годишно, приходите му щяха да достигнат милион и половина. Разноските за кантора, секретарки и сътрудници нямаше да са по-високи от половин милион годишно, така че щеше да гушне милион за себе си — стига да се махне от сегашната нещастна фирма и да отвори нова.

Речено, сторено. Отпи глътка кафе и пожела „сбогом“ на разхвърляния си кабинет. Щеше да си замине с папките на Фелан и може би няколко други. Щеше да вземе със себе си секретарката и помощника си; трябваше да действа бързо, преди фирмата да е предявила претенции към хонорарите му.

Седна зад бюрото си. Сърцето му се разтуптя при мисълта за новото начинание. Замисли се за начините, по които би могъл да започне война с Джош Стафорд. Имаше защо да се безпокои. Стафорд бе отказал да разкрие съдържанието на завещанието. Бе се усъмнил във валидността му предвид самоубийството. Харк се бе смутил от промяната в тона на Стафорд непосредствено след смъртта на Трой. Сега Джош бе заминал извън града и не се обаждаше на никого.

А Харк копнееше за сражение!

В девет се среща с Либигейл Фелан Джитър и Мери Рос Фелан Джакман — двете дъщери на Трой от първия му брак. Срещата беше уредил Рекс по настояване на Харк. Двете жени си имаха адвокати, но Харк искаше да ги привлече за свои клиентки. Повечето клиенти означаваха по-голямо влияние по време на пазарлъка в съда, както и повече хонорари от по петстотин долара на час за една и съща работа.

Срещата беше тягостна — двете жени нямаха доверие на Харк, защото нямаха доверие на брат си Рекс. Ти Джей имаше трима адвокати, а майка им — още един. Защо трябваше да се съюзяват с Харк, след като никой друг не постъпваше така? Залогът беше твърде

голям и може би трябваше да имат свои собствени юридически съветници.

Харк настояваше, но не бележеше напредък. Остана разочарован, но веднага се зае да уреди напускането си. Надушваше парите.

Като малка Либигейл Фелан Джитър беше буйно дете; не харесваше майка си Лилиан и копнееше за вниманието на баща си, който рядко се прибираще у дома. Беше една на девет, когато родителите ѝ се разведоха.

Когато стана на четиринайсет, Лилиан я изпрати в пансион. Трой не одобряваше пансионите — като че ли разбираше нещо от отглеждане на деца — и необичайно за него, докато тя беше там, се стремеше да поддържа връзка с нея. Често ѝ казваше, че му е любимка. Със сигурност обаче тя беше най-умната.

Само че баща ѝ не бе дошъл на церемонията при завършването ѝ; бе пропуснал и да изпрати подарък. Цялото лято, преди да постъпи в колежа, Либигейл бе мислила по какъв начин да му причини болка. Избяга в Бъркли уж за да учи средновековна ирландска поезия, но всъщност нямаше никакво намерение да учи. Трой не харесваше идеята дъщеря му да учи където и да било в Калифорния, особено в такъв бунтарски университет. Виетнамската война беше към края си. Студентите бяха победили и сега беше време да се празнува.

Не ѝ беше никак трудно да се приспособи към наркотиците и безразборния секс. Живееше в триетажна къща с група студенти от всякакви раси, пол и сексуални предпочитания. Комбинациите се променяха всяка седмица, както и броят им. Наричаха себе си „комуна“, но нямаше никаква структура или правила. Парите не бяха проблем, защото повечето бяха от заможни семейства. За Либигейл се знаеше единствено, че е богата хлапачка от Кънетикът. По онова време Трой имаше само около сто милиона. Жадна за приключения, Либигейл бе преминала през всички възможни наркотици, докато накрая не стана подвластна на хероина. Снабдяваше я Тино — джаз барабанист, появил се бог знае как. Наближаваше четирийсетте, не бе успял да завърши училище в Мемфис и никой нямаше представа точно как и защо се е присъединил към групата им. Все им беше едно.

Либигейл се бе изчистила достатъчно, за да пътува на изток за двайсет и първия си рожден ден — славен ден за децата на Трой, защото на него старецът им връчваше Подаръка. Трой не беше привърженик на попечителските фондове за деца. Ако на тази възраст не можеха да се оправят в живота, защо да ги урежда? Тръстовете означаваха попечители и адвокати, както и непрекъснати конфликти с получателите, които не обичаха парите им да бъдат разпределяни от счетоводители. Дай им парите, разсъждаваше Трой, и ги остави да плуват или да се удавят.

Повечето от децата му се удавиха бързо.

Трой пропусна нейния рожден ден. Беше някъде в Азия по работа. Тогава вече беше женен за Джейни, втората му съпруга. Роки и Джийна все още бяха малки, а баща им бе загубил интерес към първото си семейство.

Либигейл не се натъжи от отсъствието му. Адвокатите се погрижиха да получи Подаръка и с Тино цяла седмица се търкаляха дрогирани в един мръсен хотел в Манхатън.

Парите ѝ стигнаха за цели пет години, период, който включваше двама съпрузи, многобройни любовници, два ареста, три продължителни принудителни задържания в клиника за наркомани и автомобилна катастрофа, която едва не ѝ струваше левия крак. Сегашният ѝ съпруг беше бивш рокер, с когото се бе запознала в клиниката. Тежеше сто и трийсет килограма и имаше рошава брада, която стигаше до гърдите му. Наричаха го Спайк. Наистина бе влязъл в пътя. Правеше шкафове в една работилница зад скромната им къща в Лутървил, едно от предградията на Болтимор.

Адвокатът на Либигейл беше един невзрачен тип на име Уоли Брайт и след срещата с Харк тя веднага отиде в кантората му. Разказа му всичко, което бе чула от Харк. Уоли работеше на дребно, като рекламираше бързи разводи по седалките на автобусите. Беше уредил единия от разводите на Либигейл и след това бе чакал цяла година да получи парите си. Но бе проявявал търпение — в края на краищата беше дъщеря на Фелан. Смяташе, че тя ще се превърне в трамплин към високите тарифи, за които само бе мечтал.

В нейно присъствие Уоли се обади на Харк Гетис и започна свиреп телефонен скандал, който продължи петнайсет минути. Тропаше с крака зад бюрото, размахваше ръце и крещеше ругатни в слушалката.

— Готов съм да те убия заради клиентката си! — изрева той в един момент и Либигейл ужасно се впечатли.

Когато приключи, Уоли я изпрати до вратата и я целуна по бузата. Погали я, потупа я по рамото, засуети се около нея. Даряваше я с вниманието, за което бе копняла цял живот. Тя не изглеждаше зле — е, беше малко понатежала и следите от бурния ѝ живот личаха, но Уоли бе виждал далеч по-тежки случаи. Бе спал с много по-ужасни жени. Готов беше да действа — стига да настъпи подходящият момент.

Планината, където беше клиниката на Нейт, беше покрита с десет сантиметра нов сняг, когато той се събуди под звуците на Шопен, процеждащи се някъде през стената. Миналата седмица беше Моцарт. По-миналата не помнеше. Смътно си спомняше и Вивалди, но всичко беше някак си неясно, като в мъгла.

Както всяка сутрин в продължение на близо четири месеца, Нейт отиде до прозореца и се загледа в долината Шенъндоу, простираща се пред очите му на триста метра в подножието. Тя също бе побеляла и Нейт си спомни, че наближава Коледа.

Дотогава щеше да излезе оттук. Те — лекарите и Джош Стафорд — му го бяха обещали. Замисли се за Коледа и му стана тъжно. Бе прекарал и хубави Коледи в не толкова далечното минало, когато децата бяха малки и животът беше стабилен. Сега обаче децата ги нямаше — или бяха пораснали, или майките им ги бяха взели, — а последното нещо, което искаше, бе да прекара още една Коледа в някой бар с други окаяни пияници, с които да пее коледни песнички и да се преструва, че му е весело.

Долината беше бяла и тиха, само от време на време в далечината се мяркаше по някоя кола. Трябваше да медитира десет минути — или с молитви, или с йога, както се бяха опитали да го научат. Вместо това направи няколко коремни преси и отиде да поплува.

За закуска им дадоха черно кафе и кифличка и Нейт хапна заедно със Серджо — неговия съветник, терапевт и гуру. През последните четири месеца Серджо се бе превърнал в най-добрия му приятел. Той знаеше всичко за опропастения живот на Нейт О'Райли.

— Днес ще имаш посетител — каза му Серджо.

— Кой?

— Мистър Стафорд.

— Чудесно.

Всеки контакт с външния свят бе добре дошъл предимно защото се случваше много рядко. Джош го посещаваше веднъж месечно.

Двама други приятели от фирмата също бяха изминали един път трите часа с кола от Вашингтон, но имаха работа и твърде бързо си отидоха. Нейт ги разбираше.

Телевизията беше забранена заради рекламите за бира и защото твърде много предавания и филми създаваха фалшив ореол на алкохола и дори на наркотиците. Поради същите причини не им позволяваха и да четат повечето списания. На Нейт му бе все едно. След четири месеца не даваше пет пари какво става в Капитолия, на Уолстрийт или в Близкия изток.

— Кога? — попита той.

— Днес преди обяд.

— След упражненията?

— Разбира се.

Нищо не можеше да попречи на упражненията — двучасов кошмар с потене, грухтене и крещене под ръководството на безмилостен треньор — яка мускулиста дама, която Нейт тайно обожаваше.

Когато Джош дойде, той ядеше портокал в стаята си, съзерцаваше долината и си почиваше.

— Изглеждаш страхотно — каза му Джош. — Колко килограма си отслабнал?

— Седем — отвърна Нейт и потупа плоския си стомах.

— Удивително. Може би и аз трябва да прекарам известно време тук.

— Препоръчвам ти го. Храната няма никакви тлъстини и никакъв вкус. Приготвя я готвачка с чуждестранен акцент. Порциите едва покриват половин чиния и свършват след втората хапка. Ако дъвчеш бавно, обедът и вечерята отнемат близо седем минути.

— Срещу хиляда долара на ден би трябвало да дават прилична храна.

— Донесе ли ми сладки или понички, Джош? Не може да не си скрил нещо в чантата си.

— Съжалявам, Нейт. Никаква контрабанда.

— Пържени картопки?

— Съжалявам.

Нейт лайна парче портокал. Седяха един до друг и се наслаждаваха на гледката. Минутите се нижеха.

— Как я караш? — попита Джош.

— Трябва да се махна оттук, Джош. Постепенно се превръщам в робот.

— Лекарят казва, че трябва да останеш още около седмица.

— Страхотно. А после?

— Ще видим.

— Какво означава това?

— Означава, че ще видим.

— Хайде де, Джош!

— Няма да бързаме. Ще изчакаме и ще видим какво ще се случи.

— Ще мога ли да се върна във фирмата? Кажи ми!

— Не бързай, Нейт. Знаеш, че имаш врагове.

— Кой няма? Но, по дяволите, фирмата е твоя. Онези типове ще направят това, което им наредиш.

— Имаш два проблема.

— Имам хиляди проблеми. Но все пак не можеш да ме изхвърлиш на улицата.

— С фалита някак ще се оправим. С обвинителния акт обаче няма да е толкова лесно.

Никак не беше лесно и Нейт не можеше просто да се престори, че всичко е наред. Между 1992 и 1995 г. не бе декларирал около шейсет хиляди долара страничен доход.

Той хвърли портокала в кошчето за боклук и каза:

— Какво да правя, в такъв случай? Да се мотая у дома по цял ден?

— Имаш късмет.

— Тоест?

Джош трябваше да бъде деликатен. Приятелят му бе изпълзвал от черна дупка. Трябваше да избягва всякакви сътресения и изненади.

— Смяташ ли, че ще ме вкарат в затвора? — попита Нейт.

— Трой Фелан умря — каза Джош и на Нейт му бе нужна минутка, преди да разбере за какво става дума.

— А... Мистър Фелан.

Нейт имаше свое собствено крило във фирмата. Беше в края на дълъг коридор, на шестия етаж, където той, двама други адвокати, половин дузина секретарки и сътрудници съдеха лекари и не се интересуваха какво става с останалата част от фирмата. Разбира се, той

знаеше кой е Трой Фелан, но никога не се бе занимавал с юридическите му проблеми.

— Съжалявам — добави след малко.

— Значи не си чул?

— Тук не чувам нищо. Кога е умрял?

— Преди четири дни. Скочи от един прозорец.

— Без парашут?

— Точно така.

— И не е умеел да лети.

— Не. Не се и опита. Видях как го направи. Току-що беше подписал две завещания. Първото бях подготвил аз, а второто, окончателното, бе написал сам, собственоръчно. След това се втурна към терасата и скочи.

— И ти го видя?

— Да.

— Ау! Трябва да е бил адски откачено копеле.

В гласа на Нейт имаше шеговита нотка. Само преди четири месеца една камериерка го бе открила в стаята му в някакъв мотел, натъпкан с ром и хапчета.

— Завеща всичко на незаконна дъщеря, за която не бях чувал никога.

— Омъжена ли е? Как изглежда?

— Искам да я откриеш.

— Аз?

— Да.

— Загубила ли се е?

— Не знаем къде е.

— А колко е наследила?

— Някъде около единайсет милиарда преди облагането с данъци.

— Тя знае ли?

— Не. Дори не знае, че е мъртъв.

— А знае ли, че Трой ѝ е баща?

— Нямам представа какво знае.

— Къде е тя?

— Смятаме, че е в Бразилия. Мисионерка е и работи с някакво диво индианско племе.

Нейт стана и се заразхожда из стаята.

— Някога прекарах там една седмица — каза той. — Бях в колежа или може би в Юридическия факултет. Беше по времето на карнавала. По улиците на Рио танцуваха голи момичета, звучеше самба, милиони хора се веселяха по цели нощи. — Гласът му заглъхна при спомена.

— Това сега не е карнавал.

— Не е. Сигурен съм. Искаш ли кафе?

— Да. Без мляко.

Нейт натисна един бутон на стената и поръча кафе по уредбата. При хиляда долара на ден му беше осигурено обслужване в стаята.

— Колко време ще остана там? — попита той, когато отново седна до прозореца.

— Трудно е да се предвиди, но смятам, че около десет дни. Не бързаме, а освен това може да се окаже сложно да бъде открита.

— В коя част на страната е?

— В западната, близо до Боливия. Организацията, за която работи, изпраща хора в джунглите, за да проследяват индианци, които още живеят в каменната ера. Проучихме нещата, доколкото можахме, и, изглежда, че се гордеят с това, че откриват най-изостаналите племена на света.

— Значи искаш най-напред да издира нужната джунгла, после да я преброя, за да попадна на нужното племе диваци, които да убедя, че съм приятелски настроен адвокат от Щатите и че трябвала ми помогнат да намеря една жена, която по всяка вероятност изобщо не иска да бъде намерена.

— Нещо подобно.

— Може да се окаже забавно.

— Приеми го като истинско приключение.

— Освен това по този начин ще бъда настрана от кантората, нали, Джош? Това ли е? Трябва да съм настрана, докато оправяш нещата.

— Някой трябва да отиде, Нейт. Адвокат от фирмата трябва да се срещне с тази жена, да ѝ покаже копие от завещанието, да ѝ го обясни и да разбере какво смята да прави оттук нататък. Това не може да бъде направено от бразилски адвокат или технически сътрудник.

— Защо аз?

— Защото всички други са заети. Знаеш как е. Бил си на въртележката повече от двайсет години. Живот в кантората, обяд в съда, сън във влака. Освен това може да се окаже добре за теб.

— Да не би да се опитваш да ме държиш настрана от улицата? Ако е така, губиш си времето. Вече съм чист. Чист и трезвен. Няма повече барове, няма повече купони, няма повече пласъори. Чист съм, Джош, завинаги.

Джош кимна, защото от него се очакваше да го направи. Ситуацията обаче му беше позната.

— Вярвам ти — каза той. Ужасно му се искаше да е истина.

На вратата се почука. Донесоха кафето на сребърен поднос.

— Ами обвиненията срещу мен? — попита Нейт след малко. — Не би трябвало да напускам страната, докато не се уредят нещата.

— Вече разговарях със съдията и му казах, че въпросът е много важен. Искане да те види след деветдесет дни.

— Симпатичен ли е?

— Като Дядо Коледа.

— Мислиш ли, че ще мина метър, ако заседателите решат, че съм виновен?

— Това ще е след година. Нека се безпокоим тогава.

Нейт седеше край малката масичка и приведен над кафето, обмисляше въпросите си. Джош седеше срещу него и гледаше в далечината.

— Ами ако откажа? — попита Нейт.

Джош сви рамене, сякаш му беше все едно.

— Ще намерим някой друг. Мисли си за това като за отпускане. Нали не се страхуваш от джунглата?

— Разбира се, че не.

— Тогава отиди и се позабавлявай.

— Кога трябва да тръгна?

— След седмица. За Бразилия ти е нужна виза, така че ще се наложи да я уредим. Трябва да се погрижим за някои неща и тук.

Според правилника на Уолнът Хил преди изписването пациентите трябваше да прекарат една седмица на специален режим, период на подготовка, преди отново да бъдат хвърлени на вълците. Преди това ги глезеха, промиваха мозъците им, отрезвяваха ги и ги връщаха към нормална умствена, емоционална и физическа форма.

Седмицата преди изписването трябваше да им даде сили и да ги подготви за връщането към реалността.

— Седмица — повтори Нейт сам на себе си.

— Около седмица, да.

— И ще бъда там десет дни.

— Това е само предположение.

— Значи за празниците ще съм там.

— Така изглежда.

— Това е много добре.

— Искаш да пропуснеш Коледа?

— Да.

— Ами децата ти?

Имаше четири, по две от всяка съпруга. Едно от тях беше в началното училище, едно в колеж, а другите две — в гимназията.

Нейт разбърка кафето си с лъжичката и каза:

— Не се обадиха нито веднъж, Джош, а бях тук цели четири месеца. — В гласа му имаше болка, раменете му се отпуснаха. За миг доби ужасно съкрушен вид.

— Съжалявам — поклати глава Джош.

На него му се бяха обаждали. И двете съпруги имаха адвокати, които се бяха опитали да измъкнат пари. Най-големият син на Нейт учеше в университет и трябваше да плаща таксите за обучение. Беше се обадил лично не за да се поинтересува за здравето и състоянието на баща си, а за дела му от печалбата на фирмата от миналата година. Беше нахален и груб. Джош се бе видял принуден да го наругае.

— Бих искал да избегна празненствата и веселбите — каза Нейт, стана и се заразхожда из стаята.

— Значи ще отидеш?

— Някъде около Амазонка ли е?

— Не. Провинцията се нарича Пантанал. Това е най-големият блатист район на света.

— Пирани, анаконди, алигатори?

— Разбира се.

— Канибали?

— Не повече, отколкото във Вашингтон.

— Питам сериозно.

— Не мисля. Не са губили мисионер от единайсет години.

— Ами адвокат?

— Сигурен съм, че с удоволствие биха разфасовали адвокат, ако се мерне пред очите им. Стига, Нейт. Не е кой знае какво. Ако имах време, бих тръгнал с удоволствие. Пантанал е голям екологичен резерват.

— Изобщо не съм чувал за него.

— Защото престана да пътуваш преди много години. Хлътна в кабинета си и повече не излезе оттам.

— Освен за лечение.

— Почини си малко. Разгледай онази част на света.

Нейт отпи глътка кафе, колкото да си осигури време, за да смени посоката на разговора.

— А какво ще стане, когато се прибера? Ще мога ли да се върна в кабинета си? Все още ли съм съдружник?

— Това ли искаш?

— Разбира се — отговори Нейт с едва доловимо колебание.

— Сигурен ли си?

— Какво друго бих могъл да правя?

— Не знам, Нейт, но това сега е четвъртото ти лечение за десет години. Сливовите стават все по-жестоки. Ако се върнеш на работа веднага, отново ще бъдеш най-добрият в областта си за шест месеца. Ще забравиш старите си приятели, баровете, местата, където си ходил. Скоро ще спечелиш няколко големи дела, напрежението ще бъде страхотно. Ще издържиш година, после нещо някъде ще се пропука. Може да срещнеш стар приятел или момиче от предишен живот, може да загубиш някое дело. Аз ще наблюдавам всеки твой ход, но не бих могъл да позная кога ще започне следващият срив.

— Няма да има повече сливове, Джош.

— Казвал си го и преди. Искан ми се да ти вярвам. А какво ще стане, ако демоните използват отново? Последния път се размина на косъм със смъртта.

— Вече няма да е така.

— Следващият път ще е последен, Нейт. Ще има погребение, ще се простим с теб и ще гледаме как те спускат в земята. Не искам това да се случи.

— Няма, кълна се.

— Тогава забрави за кантората. Напрежението там е твърде голямо.

Най-неприятното в клиниката бяха дългите периоди на мълчание или „медитация“, както ги наричаше Серджо. Пациентите трябваше да клечат като монаси в полутъмно помещение със затворени очи и да търсят вътрешен покой. Нямаше нищо против самото клечане, но когато затвореше очи, зад клепачите му се въртяха съдебни дела, битките с данъчните служби, конфликтите с бившите съпруги и най-важното — тревогите за бъдещето. Многократно се бе опитвал да си представи и разговора с Джош.

Само че остроумните забележки и бързите отговори не му се отдаваха, когато беше под напрежение. Четирите месеца почти пълна самота бяха притъпили рефлексите му. Успяваше да буди съчувствие и това бе всичко.

— Джош, не можеш просто да ме изхвърлиш.

— Работил си в съда повече от двайсет години, Нейт. Това горедолу е средната продължителност на кариерата. Време е да се заемеш с нещо друго.

— Да лобирам примерно. Ще обядвам и вечерям с прессекретарите на жалките конгресмени.

— Ще ти намерим място. Но няма да е в съдебната зала.

— Не съм за официални обеда. Искам да водя дела.

— Отговорът е не. Можеш да останеш във фирмата. Ще печелиш предостатъчно, ще поддържаш здравето си, ще играеш голф и ще си живееш живота, стига, разбира се, данъчните да не те приберат на топло.

Беше забравил за данъчните в продължение на няколко приятни минути. Сега отново си спомни за тях, седна и изстиска малка опаковка пчелен мед в кафето си — в здравните заведения като това не допускаха употребата на захар и изкуствени подсладители.

— Седмица — две в бразилските пуцинаци ще ми се отразят добре — отбеляза Нейт.

— Значи ще отидеш?

— Да.

Тъй като Нейт разполагаше с предостатъчно време за четене, Джош му остави дебела папка с материали за завещанието на Фелан и тайнствената му наследничка. Също и две книги за индианците от Южна Америка.

Нейт чете непрекъснато осем часа, като дори пропусна вечерята. Изведнъж ужасно му се прииска час по-скоро да се махне, да се впусне в това приключение. Когато към десет часа се появи Серджо, завари го да седи на леглото като монах, заобиколен от разпръснати книжа и потънал в дебрите на друг свят.

— Време е да си тръгвам — каза Нейт.

— Да, така е — кимна Серджо. — Ще оформя документите утре.

Спречкванията ставаха все по-ожесточени, така че наследниците на Фелан започнаха да разговарят повече с адвокатите си, отколкото помежду си, и да прекарват по-дълго време в канторите им. Мина цяла седмица, без да се появи завещанието, без да се спомене нищо за изпълнението му. Всички виждаха новото си богатство, но просто не бяха в състояние да го докоснат. Това още повече повишаваше напрежението. Неколцина адвокати бяха уволнени и заменени с други.

Мери Рос Фелан Джакман уволни своя, защото не вземаше достатъчно скъпо на час. Съпругът ѝ беше преуспяващ ортопед с множество делови интереси. Занимаваше се с адвокати всеки ден. Новият се казваше Грит, беше речовит и влезе с гръм и трясък в операцията срещу шестстотин долара на час.

Докато чакаха, наследниците също така трупаха и дългове. Подписваха се договори за огромни къщи, доставяха се нови коли, наемаха се консултанти за всевъзможни поръчки — проектиране на покрит басейн, откриване на най-подходящия частен реактивен самолет, съвет за най-добрите породи състезателни коне. Когато наследниците не се караха помежду си, пазаруваха. Изключение правеше Рамбъл, но само защото беше малолетен. Мъкнеше се непрекъснато с адвокатата си, който трупаеше дългове заради клиента си.

Понякога нещата се решаваха с лавина от съдебни процеси и това започваше с едно първо втурване към съдебната зала. След като Джош Стафорд отказваше да разкрие завещанието и същевременно бе намекнал, че може би се съмнява във вменяемостта на Трой Фелан, адвокатите на наследниците най-накрая изпаднаха в паника.

Десет дни след самоубийството Харк Гетис отиде до съда на окръг Феърфакс, Вирджиния, и внесе иск „за принудително разкриване на последната воля и завещание на Трой Л. Фелан“. С финеса на амбициозен адвокат, с когото всички би трябвало да се съобразяват, той подхвърли новината на един репортер от „Поуст“. Разговаряха цял

час след подаването на иска, с някои неофициални коментари и други, посветени на славата на адвоката. Фотографът направи снимки.

Странното бе, че Гетис бе подал иска от името на всички наследници на Фелан. Бе вписал имената и адресите им, сякаш бяха негови клиенти. Изпрати им копия по факса веднага щом се върна в кантората си. Само няколко минути след това телефонът се подпали.

Статията в сутрешния брой на „Поуст“ беше украсена с голяма снимка на Харк, леко намръщен, подпрял брадичка с ръка. Статията беше дори по-голяма от това, което бе предполагал. Прочете я много рано сутринта в едно кафене, после бързо подкара колата си към кантората.

Два часа по-късно, малко след девет, канцеларията на съда във Феърфакс се изпълни с адвокати — доста повече от обикновено. Пристигаха на малки компактни групи, говореха на служителите с кратки, сбити изречения и полагаха всячески усилия да не си обръщат внимание едни на други. Исковете им бяха формулирани различно, но всички държаха на едно и също — да бъдат признати за участници в делото и да видят самото завещание.

В съда в окръг Феърфакс подобни въпроси се поверяваха на един от десетината съдии по произволен принцип. Исковете за завещанието на Фелан попаднаха на бюро на достопочтения Ф. Пар Уайклиф, на трийсет и шест, юрист с малък опит, но с големи амбиции. Той се развълнува истински от възможността да се занимава с този престижен случай.

Кабинетът му беше в сградата на Окръжния съд и през цялата сутрин съдия Уайклиф преглежда подадените в канцеларията документи. Носеха му исковете, а той ги четеше веднага.

След като нещата се поуспокоиха, той се обади на Джош Стафорд и се представи. Поговориха любезно в продължение на няколко минути, предпазливо и сдържано, защото се задаваха потезки проблеми. Джош никога не бе чувал за съдия Уайклиф.

— Има ли завещание? — попита съдията най-накрая.

— Да, има, ваша светлост. — Джош подбираще думите си внимателно. В щата Вирджиния укриването на завещание беше престъпление. Ако съдията искаше да знае, просто трябваше да му каже.

— Къде е то?

— При мен в кантората ми.

— Кой е изпълнителят?

— Аз.

— Кога възнамерявате да пристъпи към изпълнението му?

— Клиентът ми пожела да изчакам до петнайсети януари.

— Хм... Някаква конкретна причина?

Имаше такава. Трой искаше алчните му деца да се впуснат в безразсъдно харчене още веднъж, преди да дръпне килимчето изпод краката им. Това беше жестоко и зловещо — типично за Трой.

— Нямам представа — отвърна Джош. — Завещанието е саморъчно написано. Мистър Фелан го подписа секунди преди да се самоубие.

— Собственоръчно написано завещание?

— Да.

— Вие не бяхте ли с него?

— Бях. Това е дълга история.

— Може би трябва да я чуя.

— Може би.

Джош имаше ужасно много работа. Уайклиф нямаше, но говореше така, сякаш всяка минута му е планирана. Уговориха се да се срещнат на обяд, на сандвич в кабинета на съдията.

Серджо не хареса идеята Нейт да пътува до Южна Америка. След близо четири месеца при строгия режим в клиниката, където вратите и прозорците бяха заключени, а по-нататък невидим надзирател с пушка наблюдаваше пътя и където телевизията, филмите, игрите, списанията и телефоните бяха под постоянен контрол, връщането към нормалния свят нерядко имаше травмиращ ефект. Връщането през Бразилия беше повече от рисковано.

На Нейт му беше все едно. Не беше в клиниката по нареждане на съда. Джош го бе изпратил там и след като искаше от него да си поиграе на криеница в джунглата, нямаше нищо против. Серджо можеше да приказва каквото си иска.

Седмицата преди изписването се оказа кошмарна. Диетата, напълно лишена от мазнини, сега стана с ниско съдържание на мазнини. Започнаха да му дават неизбежните съставки като сол, пипер,

сирене и краве масло, за да подготвят организма му за злините на външния свят. Стомахът му се разбунтува и той отслабна с още килограм и половина.

— Това ще ти създаде само бегла представа за нещата, които те очакват там — казваше Серджо доволно.

По време на терапевтичните сеанси се караха, което беше нещо обикновено за клиниката Уолнът Хил. Кожата на пациентите трябваше да загрубее, острите им ръбове трябваше да се загладят. Серджо започна да се отчуждава от пациента си. Твърде често сбогуването беше болезнено и предпочиташе да скъси сеансите и да се държи високомерно.

Съзрял края, Нейт взе да брои часовете.

Съдия Уайклиф се поинтересува от съдържанието на завещанието, но Джош любезно отказа да го коментира. Ядяха пикантни сандвичи на масичката в малкия кабинет на съдията. Законът не го задължаваше да разкрие какво пише в документа, поне на този етап. Уайклиф просто преминаваше чертата с въпроса си, но любопитството му беше разбираемо.

— Донякъде съчувствам на подалите тези искове — отбеляза той. — Те имат право да знаят какво пише в завещанието. Защо трябва да се отлага?

— Просто изпълнявам волята на клиента си — отвърна Джош.

— Рано или късно ще трябва да го оповестите.

— Разбира се.

Уайклиф придърпа бележника си до чинията и присви очи над очилата си.

— Днес е двайсети декември. Преди Коледа не можем да съберем всички. Какво ще кажете за двасет и седми?

— Какво имате предвид?

— Тогава да се прочете завещанието.

Идеята изведнъж се хареса ужасно на Джош и той едва не се задави с парче кисела краставичка — да съберат всички заедно в тясната съдебна зала на Уайклиф, наследниците на Фелан, антуража им, новите им приятели и използвачите около тях, самодоволните им адвокати... Разбира се, пресата също щеше да бъде уведомена. Докато

дъвчеше следващото парче краставичка и гледаше малкия си черен бележник, едва сдържаше усмивката си. Вече чуваше стенанията и пъшканията, долавяше потреса, пълното изумление, сподавените ругатни. После, когато осъзнаеха как е постъпил с тях любимият им баща, щеше да има и ридания.

Това щеше да бъде зловещ, славен, абсолютно уникален момент в историята на американските съдилища и Джош изведнъж стана нетърпелив.

— Нямам нищо против — кимна той.

— Добре. Ще уведомя страните веднага щом успея да определя кои точно са те.

— Ще е от полза да знаете, че има шест деца и три бивши съпруги, така че има девет групи адвокати.

— Надявам се съдебната ми зала да ги побере.

Ще се пръсне по шевовете, едва не каза Джош. Наблъскани един до друг хора, пликът се отваря при пълна тишина, никой не смее да помръдне, после се чуват изумяващите думи.

— Предлагам вие да прочетете завещанието — каза Джош.

Уайклиф възнамеряваше да го направи. И той като Джош си представяше претъпканата зала. Това щеше да е един от най-интересните моменти в кариерата му — да прочете завещание, което разпределя единайсет милиарда.

— Предполагам, че ще възбуди някои страсти — отбеляза съдията.

— И то какви.

Негова светлост се подсмихна.

Преди последната криза Нейт бе живял в стар блок в Джорджтаун. Беше купил апартамента на изплащане след втория си развод. Сетне го беше загубил заедно с всичко останало, така че буквално нямаше къде да прекара първата си нощ на свобода.

Както винаги Джош бе организиран напускането му много внимателно. Пристигна в клиниката в уречения ден и час с брезентова торба, в която имаше нови, добре изгладени фланелки и къси панталони за пътуването на юг. Беше подготвил паспорта и визата му, предостатъчно пари, множество инструкции и напътствия, самолетните билети, плана за действие. Сетил се бе дори и за аптечка.

Нейт не получи повод да се почувства разстроен. Сбогува се с неколцина от персонала, защото повечето бяха заети с ежедневната си работа и защото тук избягваха сбогуванията. Мина гордо през портала след чудесни трезви 140 дни, прочистен, с тен, във форма, значително отслабнал — беше на килограмите, на които бе преди двайсет години.

Шофираше Джош. През първите пет минути мълчаха. Снегът, покрил всичко наоколо, бързо изтъня, когато слязоха от планината. Беше 22 декември. Радиото свиреше много тихо.

— Би ли спрял това? — попита Нейт.

— Кое?

— Радиото.

Джош натисна бутона и музиката, която не бе чувал, утихна.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Ще спреш ли пред първия крайпътен магазин?

— Разбира се. Защо?

— Защото искам да пийна нещо.

— Много смешно.

— Имах предвид голяма кока-кола.

След малко спряха и си взеха безалкохолни напитки и фъстъци. Жената на касата им пожела весела Коледа, но Нейт не можа да

отвърне. След това се качиха в колата и Джош подкара към летище Дълес, което бе на два часа път.

— Полетът ти е до Сао Пауло, където ще чакаш три часа, за да хванеш самолета за един град, който се нарича Кампо Гранде.

— Онези хора говорят ли английски?

— Не. Те са бразилци. Говорят португалски.

— Разбира се.

— Но на летището непременно ще намериш хора, които знаят английски.

— Голям ли е Кампо Гранде?

— Половин милион жители, но той не е крайната ти цел. Оттам ще вземеш вътрешен полет до още по-малко градче на име Корумба.

— И самолетът ще е по-малък, нали?

— Да. Също като тук.

— Не знам защо, но идеята да летя с малко бразилско самолетче не ме изпълва с възторг. Помогни ми, Джош, започвам да ставам нервен.

— Или това, или шест часа с автобус.

— Давай нататък.

— В Корумба ще се срещнеш с местен адвокат, който се казва Валдир Руиз. Знае английски.

— Ти говори ли с него?

— Да.

— Успя ли да го разбереш?

— Да. Почти всичко. Много приятен човек. Работи за петдесет долара на час, ако можеш да го повярваш.

— Колко голям е Корумба?

— Деветдесет хиляди жители.

— Значи там ще мога да намеря храна, вода и място за спане.

— Да, Нейт, ще имаш стая, което не може да се каже за тук.

— Ох!

— Съжалявам. Искаш ли да се откажеш?

— Да, но няма да го направя. Целта ми е да се измъкна от тази страна, преди отново да съм чул коледните звънчета. Готов съм да спя две седмици и в някоя канавка, стига да избегна данданията тук.

— Не е канавка, а приличен хотел.

— Какво трябва да правя с този Валдир?

— В момента той ти търси водач, който да те заведе в Пантанал.

— Как? Със самолет? С хеликоптер?

— Най-вероятно с корабче. Доколкото можах да разбера, там има само реки и блатата.

— И змии, алигатори и пирани.

— Какъв бълзльо си само! Мислех, че искаш да отидеш.

— Искам. Карай по-бързо.

— Успокой се. — Джош посочи куфарчето на задната седалка и добави: — Отвори го. Това е ръчният ти багаж.

Нейт го взе и изсумтя.

— Тежи цял тон. Какво има вътре?

— Полезни неща.

Беше от кафява кожа, съвсем ново, но на вид го докарваше на дълго употребявана вещ. Беше достатъчно голямо, за да побере малка библиотека. Нейт го сложи върху коленете си и го отвори.

— Играчки.

— Това малко сиво нещо е цифров телефон, последна дума на техниката — обяви Джош важно, горд с нещата, които бе събрал. — Когато стигнеш в Корумба, Валдир ще ти уреди да се свържеш към местната централа.

— Значи в Бразилия имат телефони.

— Много. Истината е, че телекомуникациите там процъфтяват. Почти всички имат мобилни телефони.

— Горките хора. А това какво е?

— Компютър.

— За какво ми е, по дяволите?

— Последен модел. Виж колко е малък.

— Дори не мога да разчета буквите на клавиатурата.

— Можеш да го свържеш с телефона и да получаващ електронна поща.

— Страхотно. Значи трябва да правя това сред блатата, пред очите на змиите и крокодилите?

— Както искаш.

— Та аз дори в кантората не използвам електронна поща.

— Не е заради теб, а заради мен. Искам да знам какво става. Когато я намериш, искам да науча незабавно.

— Какво е това, Джош?

— Най-хубавата играчка в кутийката. Сателитен телефон. С него можеш да се свързваш от всяка точка на земята. Ако батериите са заредени, винаги ще можеш да ме откриеш.

— Нали току-що каза, че имали страхотни телефонна система.

— Не и в Пантанал. Това са хиляда квадратни мили блатата. Няма никакви градове, хората са малко. След като тръгнеш от Корумба, този сателитен телефон ще бъде единствената ти връзка със света.

Нейт отвори твърдата пластмасова кутия и се вгледа в лъскавото апаратче.

— Колко ти струваше това?

— На мен ли? Нищо.

— Добре, колко струваше на наследството на Фелан?

— Четири хиляди и четиристотин долара. Заслужава си цената.

— А моите индианци имат ли електричество? — Нейт заразглежда наръчника.

— Не, разбира се.

— Тогава как ще зареждам батериите?

— Има резервна батерия. Ще трябва да измислиш нещо.

— Дотук с мечтите за спокойно пътуване.

— Всичко ще бъде много спокойно. Когато стигнеш, ще си ми благодарен за тези играчки.

— Мога ли да ти благодаря сега?

— Не.

— Благодаря, Джош. За всичко.

— Моля, няма защо.

Седнаха на малка маса срещу бара в препълнения с хора терминал, поръчаха си кафе и зачетеха вестници. Джош сякаш се притесняваше заради алкохола наоколо. Нейт не реагираше, макар че неоновата реклама за бира „Хайнекен“ беше повече от примамлива.

Влезе уморен, кльощав Дядо Коледа, търсещ деца, на които да раздава евтини подаръци от торбата си. Елвис Пресли пееше „Синя Коледа“ от джубокса в ъгъла. Беше пълно с хора, шумът можеше да ти изпили нервите — всички се прибираха у дома за празниците.

— Добре ли си? — попита Джош.

— Да, много. Защо не си тръгваш? Сигурен съм, че можеш да правиш нещо по-полезно.

— Ще остана.

— Джош, аз съм добре. Ако си мислиш, че само чакам да си тръгнеш, за да отида на бара и да се нагълтам с водка, грешиш. Нямам желание да пия. Отървах се от това и се чувствам много горд.

Джош го изгледа малко глуповато, отчасти защото приятелят му бе отгатнал мислите му съвсем точно. Запоите му бяха легендарни. Ако решише да започне, алкохолът на летището едва ли щеше да му стигне.

— Не се безпокоя за това — излъга той.

— Тогава си тръгвай. Вече съм голямо момче и ще се оправя.

Сбогуваха се на изхода — топла прегръдка и обещание да се чуват по телефона едва ли не на всеки кръгъл час. Нейт нямаше търпение да се настани на мястото си в първа класа. Джош имаше да върши хиляди неща в кантората.

Джош тайно бе взел някои предпазни мерки. Най-напред бе откупил мястото до Нейт. Той щеше да е до прозореца, но съседната седалка щеше да остане празна. Нямаше смисъл да изкушава съдбата, като рискува някой жаден бизнесмен да седне до Нейт и да започне да се налива с уиски и вино. Билетите струваха повече от седем хиляди долара в двете посоки, но парите не бяха от значение. След това си бе направил труда да се свърже с авиокомпанията и да обясни ситуацията с Нейт. Уговори се да не му сервират алкохол при никакви обстоятелства и за всеки случай предаде на стюардесата специално писмо, с което да убеди Нейт, ако се наложи.

В самолета сервираха на Нейт портокалов сок и кафе. Той се уви с тънкото одеяло и се загледа в прострелия се отдолу Вашингтон, докато самолетът на „Вариг“ се изкачваше към облаците.

Изпитваше известно облекчение от измъкването си — от Уолнът Хил и Серджо, от града с вечното му бързане и напрежение, от неприятностите с бившата му жена и кашата, която бе забъркал с данъците. На височина от десет хиляди метра Нейт почти взе решение никога повече да не се връща.

Всяко връщане към реалността беше изпитание за нервите. Страхът от нова криза винаги беше налице, една скрит под повърхността. Сега най-много го плашеше фактът, че му се бе

случвало толкова много пъти — чувстваше се като ветеран. Както при спечелените дела или жените си сега можеше да ги сравнява. Винаги ли щеше да има още един път?

Докато вечеряше, си даде сметка, че Джош е действал зад кулисите. Не му предложиха вино. Започна да се храни предпазливо, като човек, който допреди няколко дни в продължение на четири месеца е ял само най-хубавите марули на света — без мазнини, без захар, без нищо излишно. Последното нещо, което искаше, бе разстроен стомах.

Подремна малко, но беше уморен от спане. Като претрупан с работа адвокат и нощна птица бе свикнал да се справя с много малко сън. През първите дни в клиниката го бяха тъпкали с хапчета и спеше по десет часа в денонощие. Дори и да умираше, не би могъл да се бори с тях.

Отвори куфарчето с новите си играчки на седалката до себе си и започна да чете инструкциите за ползване. Сателитният телефон го заинтригува, макар и да не му се вярваше, че ще е принуден да го използва.

Един друг телефон също привлече вниманието му — това беше последното техническо нововъведение в гражданската авиация, елегантно малко устройство, буквално скрито в стената до седалката му. Взе го и се обади на Серджо у дома. Прекъсна вечерята му, но въпреки всичко терапевтът му се зарадва, че го чува.

— Къде си? — попита го.

— В един бар — отговори Нейт съвсем тихо, защото светлините в кабината бяха изгасени.

— Много смешно.

— Предполагам, че съм някъде над Маями. Остават ми още осем часа. Открих бордовия телефон и реших да го изпробвам.

— Значи всичко е наред?

— Разбира се. Липсвам ли ти?

— Още не. А аз на теб?

— Шегуваш ли се? Аз съм свободен човек и летя към джунглата, за да преживея фантастично приключение. Ще ми липсваш по-късно, окей?

— Окей. Нали ще се обадиш, ако имаш проблеми?

— Няма да има проблеми, Серджо. Не и този път.

— Само така, приятелю.

— Все пак ти благодаря.

— Няма защо. Непременно се обади.

Пуснаха някакъв филм, но никой не гледаше. Стюардесата донесе още кафе и Нейт реши да се обади на Алис, секретарката си — многострадална жена, която бе чистила след него в продължение на близо десет години. Живееше със сестра си в стара къща в Арлингтън. През последните четири месеца се бяха чули веднъж.

Разговорът продължи половин час. Алис се зарадва, че ѝ се обажда и че е изписан от клиниката. Не знаеше нищо за пътуването му до Южна Америка, а това бе донякъде странно, защото обикновено тя знаеше всичко. По телефона обаче беше съдържана, дори предпазлива. Нейт, опитният адвокат, надуши нещо нередно и я нападна, сякаш провеждаше кръстосан разпит.

Тя продължаваше да работи на същото бюро, но за друг адвокат.

— Кой? — попита Нейт.

Нов. Дошъл наскоро. Алис говореше внимателно и Нейт веднага разбра, че Джош я е инструктирал обстойно. Разбира се, че щеше да ѝ се обади веднага.

В кой кабинет работи новият? Кой технически сътрудник му помага? Къде е бил преди това? Колко дела срещу недобросъвестни медици е гледал? Временно ли е във фирмата?

Алис отговаряше уклончиво.

— Кой е в моя кабинет? — попита той.

— Никой. Стои си както си беше, затрупан с папки до тавана.

— Какво прави Кери?

— Работи. Чака те. — Кери беше любимата му помощничка.

Алис отговаряше на всички въпроси, но без да му каже кой знае колко. Особено неохотно говореше за новия колега.

— Готви се — каза ѝ той, когато разговорът започна да се изчерпва. — Време е да се върна.

— Тук е пълна скука, Нейт.

Прекъсна линията съсредоточено и повтори думите ѝ мислено. Имаше нещо по-различно. Джош тихомълком променяше организацията във фирмата си. Щеше ли да го пропусне в размятането? Вероятно не, но във всеки случай дните му в съдебната зала бяха приключили.

Реши да се тревожи за това по-късно. Можеше да се обади на толкова много хора и да го направи от толкова много телефони. Познаваше един съдия, който бе зарязал пиенето преди десет години. Искаше да му се похвали с чудесните резултати от престоя си в клиниката. Първата му жена заслужаваше опустошителен скандал, но сега не беше в нужното настроение. Освен това искаше да поговори с четирите си деца и да ги попита защо не му се бяха обадили или писали нито веднъж.

Вместо това взе една папка от куфарчето и започна да чете за завещанието на мистър Фелан и конкретната си задача. В полунощ, някъде над Карибско море, се унесе в сън.

Един час преди зазоряване самолетът започна да се спуска. Беше проспал закуската и когато се събуди, стюардесата веднага му донесе кафе.

Появи се град Сао Пауло — огромна площ от осемстотин квадратни мили. Нейт гледаше морето от светлини и се питаше как е възможно в един град да живеят дваисет милиона души.

Пилотът заговори забързано на португалски — пожела добро утро и още доста неща, които Нейт изобщо не разбра. Английският превод, който последва, не беше много по-разбираем. Никой не можеше да го принуди да прекоси такава голяма страна със сумтене и ръкомахане. Езиковата бариера го разтревожи до известна степен, но всичко приключи, когато една хубава бразилска стюардеса го помоли да закопчае колана си.

Летището беше горещо и претъпкано. Нейт взе брезентовата торба, мина с нея през митницата, без никой да му обърне внимание, после я регистрира за полета на „Вариг“ до Кампо Гранде. След това намери едно барче с окачено на стената меню, посочи и каза:

— Еспресо.

Касиерката маркира на касовия апарат, намръщи се на американската банкнота, но я прие. Един бразилски реал се равняваше на един американски долар. Сега вече имаше и няколко реала.

Отпи от кафето, застанал до някакви шумни японски туристи. Наоколо се чуваха и други езици — немски, испански. Съжали, че не си е купил разговорник, така че да може да научи някоя и друга дума.

Постепенно се почувства изолиран. Беше самотен, макар сред такава тълпа. Не познаваше никого. Малцина знаеха къде се намира в момента, на още по-малко им пукаше. Навсякъде наоколо пушеха и той излезе навън, на вътрешната тераса, от която се виждаше таванът, две нива отгоре и приземният етаж долу. Започна да се разхожда сред тълпата безцелно, понесъл тежкия си куфар. Мислено ругаеше Джош, задето го е напълнил с толкова боклук.

Чу силна английска реч и се запъти нататък. Край гишетото на Юнайтед Еърлайнс се въртяха няколко бизнесмени от Детройт и той седна край тях. Разбра, че в Детройт вали сняг и че бързат да се приберат за празниците, след като са били тук заради някакъв тръбопровод. Скоро Нейт се умори от дрънкането им — излекуваха всякаква носталгия по дома.

Липсваше му Серджо. Последната седмица от престоя му в клиниката го бяха настанили в специално междинно отделение, където се отделяше специално внимание на подготовката за външния свят. Мястото и режимът в него не му допадаха, но сега си даваше сметка, че е имало полза. Няколкото дни за преориентиране просто бяха необходими. Може би Серджо беше прав. Обади му се от обществен телефон и го събуди. В Сао Пауло беше шест и половина, но във Вирджиния беше едва четири и половина.

Серджо не се разсърди. Това му беше работата.

* * *

В самолета за Кампо Гранде нямаше първа класа, нито пък свободни места. Нейт с удоволствие забеляза, че всички физиономии са скрити зад сутрешни вестници, при това най-различни. Ежедневниците бяха лъскави и модерни на вид, като тези в Щатите; четяха ги хора, жадни за новини. Може би Бразилия не беше толкова изостанала, колкото си мислеше той. Тези хора можеха да четат! Самолетът, „Боинг 727“, беше чист, а кабината наскоро бе преоборудвана. На количката с напитките видяха кока-кола и спрайт и се почувства почти у дома.

Седнал на двайсетиия ред до прозореца, Нейт забрави записките за индианците на коленете си и започна да се наслаждава на гледката долу. Имаше много зеленина, полегати хълмове, тук-там животновъдни ферми и червени прашни пътища, които ги свързваха. Почвата беше оранжева на цвят, модерни магистрали нямаше.

След известно време съзря асфалтирано шосе, по което се движеха автомобили, и пилотът ги поздрави с добре дошли в Кампо Гранде. Видяха високи сгради, струпани в центъра, задължителния футболен стадион, множество улици и автомобили. Всички покриви

бяха с червени керемиди. Благодарение на старателността, типична за големите фирми, разполагаше с почти пълна информация за града, несъмнено подготвена от някой младши партньор, който работи за триста долара на час. Като че ли имаше някакво значение за конкретната му задача. Шестстотин хиляди жители. Център на търговията с добитък. Множество скотовъдци. Бърз икономически растеж. Модерни съоръжения. Много хубаво, но защо този труд? Дори нямаше да прекара нощта там.

Летището му се стори твърде малко за такъв град, но после си даде сметка, че сравнява всичко с мащабите на Щатите. Стига толкова. Когато се появи на вратата на самолета, го облъхна горещина. Беше поне трийсет градуса. Два дни преди Коледа, а той се припичаше в южното полукълбо. Примижа от силната светлина, стисна здраво парапета и заслиза.

Успя да си поръча нещо за хапване в един ресторант на летището и когато му го донесоха, с удоволствие установи, че би могъл да го изяде. Сандвич от печено пиле с необичайно на вид хлебче и пържени картофи, също толкова хрупкави, колкото във всеки снекбар в Щатите. Започна да се храни бавно и да наблюдава пистата в далечината. Преди да преполови сандвича, кацна двумоторен витлов самолет на Еър Пантанал и след малко спря пред терминала. Слязоха шест души.

Нейт престана да дъвче и изведнъж го обзе страх. Най-често катастрофираха подобни самолети по вътрешните линии, ако се съдеше по репортажите на Си Ен Ен. Но ако този се разбиеше, никой нямаше да си направи труд да съобщи.

Самолетът обаче изглеждаше солиден и чист, дори донякъде модерен, а пилотите бяха с безупречни униформи — като истински професионалисти. Продължи да се храни. Мисли позитивно, каза си.

След това се шля из терминала близо час. Купи си разговорник и се зае да учи думи. Прочете няколко реклами за приключения в Пантанал — на английски това се наричаше екотуризмъ. Имаше бюро за автомобили под наем, бюро за обмяна на валута, бар с реклами за бира и подредени по рафтовете бутилки уиски. Край входа видя коледно дръвче с една-единствена гирлянда от крушки, които светеха в такт с бразилска коледна песен. Въпреки усилието си не можа да не се замисли за децата си.

Беше денят преди Коледа. Не всички спомени бяха болезнени.

Качи се на самолета със стиснати зъби и изопнат гръб, после спа през по-голямата част от едночасовия полет до Корумба. Малкото летище там беше влажно и претъпкано с колумбийци, които чакаха полет за Санта Крус. Бяха понесли кутии и чанти с коледни подаръци.

Намери такси — стара, мръсна мазда, чийто шофьор не знаеше и дума английски, но това беше без значение. Нейт му показва надписа „Хотел Палас“ на описанието на маршрута си и той веднага подкара.

Според друга информация, подготвена от служителите на Джош, Корумба имаше деветдесет хиляди жители. Намираше се на река Парагвай на боливийската граница и отдавна се бе провъзгласил за столица на Пантанал. Градът бе възникнал благодарение на търговията и корабоплаването по реката, те го поддържаха и сега.

Въпреки горещината на задната седалка на таксито, градът му се стори приятно, лениво място. Улиците бяха широки, павирани, с дървета от двете страни. Търговците стояха под сенниците на магазините си и чакаха клиенти или разговаряха помежду си. Младежи се шмугваха между колите, възседнали малки мотоциклети, босоноги деца ядяха сладолед по тротоарите.

Когато наближиха центъра, колите изведнъж се наредиха плътно една зад друга и спряха. Шофьорът промърмори нещо, но не беше особено обезпокоен. При такава ситуация колегите му от Ню Йорк освирепяваха и бяха готови да убиват.

Това обаче беше Бразилия, а Бразилия се намираше в Южна Америка. Часовниците тук се въртяха по-бавно. Нищо не беше спешно. Времето не беше важно. Можеш да свалиш часовника си, каза си Нейт, но не го свали. Облегна се удобно и вдъхна нажежения въздух.

Хотел „Палас“ беше в центъра на града, на улица, която се спускаше полегато към река Парагвай, течаща величествено в далечината. Нейт даде на шофьора шепа реали и търпеливо зачака да си получи рестото. Благодарни му доколкото може на португалски: „Obrigado“, шофьорът се усмихна и изломоти нещо, което Нейт не разбра. Вратите към фоайето бяха отворени както всички врати по тротоарите в Корумба.

Първото, което чу, когато влезе, бяха крясъците на няколко души от Тексас. Групата им напускаше хотела, повечето бяха пияни и във весело настроение, радостни, че ще се приберат у дома за празниците.

Нейт седна пред един телевизор далеч от тях и изчака, докато освободят терена.

Стаята му беше на осмия етаж. За осемнайсет долара на вечер му бе предоставено доста скромно за американските стандарти помещение, с тясно, много ниско легло. Ако това отгоре беше матрак, значи бе прекалено тънък. За пружина не можеше да се говори. Имаше също бюро и стол, климатик на прозореца, малък хладилник с минерална вода, безалкохолни напитки и бира. Банята беше чиста, имаше сапун и много кърпи. Не е зле, каза си. В края на краищата бе се впуснал в приключение. Хотелът не беше „Риц“, но несъмнено ставаше за нощуване.

Опитите му да се свърже с Джош отнеха половин час. Пречеше езиковата бариера. Телефонистката на хотела знаеше достатъчно английски, колкото да го свърже с оператора на централата, но оттам нататък можеше да се оправи само на португалски. Опити с новия мобилен телефон, но все още не го бяха свързали с местната мрежа. Нейт се изпъна на ниското легло и заспа.

Валдир Руиз беше нисък и слаб, със светлокафява кожа и малка глава, почти без коса, ако не се броят няколкото кичура, които бяха намазани с нещо лъскаво и пригладени назад. Очите му бяха черни и заобиколени от множество бръчки — резултат от трийсет години сериозно пушене. Беше на петдесет и две. На седемнайсет бе прекарал една година в дома на семейство от Айова като студент на разменни начала по някаква програма на Ротарианския клуб. Гордееше се с английския си, макар че в Корумба не му се налагаше да го използва често. Повечето вечери гледаше Си Ен Ен и американска телевизия, за да го поддържа.

След престоя в Айова бе завършил колеж в Кампо Гранде, после правен факултет в Рио. Бе се върнал в Корумба неохотно, за да работи в малката кантора на чичо си и да се грижи за възрастните си родители. Търпеше ленивото темпо на живота в Корумба от толкова време, че не искаше да си спомня, и непрекъснато си мислеше какво ли би било, ако бе останал в големия град.

Въпреки всичко беше приятен човек и доволен от живота както повечето бразилци. Работеше в малък кабинет, само той и секретарката

му, която отговаряше на телефонните обаждания и пишеше на машина. Валдир обичаше да се занимава с недвижими имоти — сделки, договори и други такива. Не ходеше в съда, защото тази институция не беше толкова съществена за практикуващите право в страната. Съдебните дела бяха рядкост. Американската съдебна система не бе успяла да си пробие път толкова на юг. Валдир се удивляваше на нещата, които правеха и говореха американските адвокати по телевизията. Защо толкова се натискат да им обръщат внимание? — питаше се често. Устройваха пресконференции, появяваха се в различни предавания и говореха за клиентите си... Подобно нещо беше нечувано в Бразилия.

Кантората му беше на три пресечки от хотел „Палас“ в обширен сенчест парцел, който чичо му бе купил преди години. Големи дървета хвърляха дебела сянка над покрива, така че Валдир държеше прозорците си непрекъснато отворени. Обичаше тихите шумове на улицата. В три и петнайсет вдигна глава и видя, че някакъв мъж, когото никога не бе срещал, спря пред вратата и заоглежда къщата. Явно беше чужденец. Американец. Разбра, че е мистър О’Райли.

Секретарката им донесе кафе — силната подсладена напитка, която бразилците пият в малки чашки по цял ден, и Нейт моментално се пристрасти към нея. Седеше в кабинета на Валдир, с когото вече разговаряха като стари приятели, и разглеждаше обстановката — поскръцващ вентилатор на тавана, отворени прозорци, през които долитаха приглушените звуци на улицата, прашни, подравнени папки зад гърба на Валдир, протрити дъски на пода. Беше много топло, но не неприятно. Нейт имаше чувството, че е попаднал в някакъв филм, заснет преди петдесет години.

Валдир се свърза с Вашингтон и поиска Джош. Поговориха малко, после подаде слушалката на Нейт.

— Здравсти, Джош.

Джош явно изпита облекчение, когато чу гласа му. Нейт му разказа за пътуването си до Корумба, като специално подчерта, че се чувства добре, че все още е трезвен и очаква с нетърпение остатъка от приключението.

Валдир отиде в единия ъгъл и се зачете в някаква папка, уж че не се интересува от разговора, но попиваше всяка дума. Защо Нейт О'Райли толкова се гордееше с факта, че е трезвен?

Когато телефонният разговор свърши, Валдир разгъна авиационна карта на щата Мато Гросо до Сул, голям горе-долу колкото Тексас, и посочи Пантанал. Заемаше почти цялата северозападна част на щата и продължаваше в Мато Гросо на север и Боливия на запад. Стотици реки и потоци се преплитаха като капиляри през блатата. Нямаше градове и села. Нямаше магистрали и пътища. Стотици хиляди квадратни мили блата, както пишеше в една от многобройните информации, които му бе подготвил Джош.

Валдир запали цигара и двамата започнаха да изучават картата. В западния ѝ край, близо до Боливия, имаше четири червени кръстчета.

— На тези места има племена — обясни Валдир и ги посочи. — Гуато и ипикас.

— Големи ли са? — попита Нейт, когато за пръв път доби истинска представа за района, който трябваше да претърси, за да открие Рейчъл Лейн.

— Истината е, че не знаем — отговори Валдир бавно, като произнасяше думите старателно. Опитваше се да впечатли американеца с английския си. — Преди сто години е имало много повече. С всяко поколение обаче броят им намалява.

— Какви са контактите им с външния свят?

— Почти никакви. Начинът им на живот не се е променил от хиляда години. Търгуват по малко с лодките по реките, но нямат никакво желание да се променят.

— А знае ли се къде има мисионери?

— Трудно е да се каже. Разговарях с министъра на здравеопазването на щата Мато Гросо до Сул. Познавам го лично, а в неговото министерство имат представа в кои райони работят мисионерите. Освен това говорих с представител на нашето бюро по индианските въпроси. — Валдир посочи две от кръстчетата. — Тук са индианците гуато. Вероятно в този район има мисионери.

— Известни ли са имената им? — попита Нейт, но този въпрос беше ненужен. Според написаното от Джош на Валдир не бяха дали името Рейчъл Лейн. Бяха му казали само, че работи за организацията „Племена на света“, но само толкова.

Бразилецът се усмихна и поклати глава.

— Щеше да е много лесно. Трябва да си даваш сметка, че в Бразилия имат мисии най-малко двайсет американски и канадски организации. Да се влезе в страната ни не е никакъв проблем, не е проблем и да се движиш навсякъде в нея. Особено в слабо развитите райони. Всъщност никой не се интересува кой ходи там и с какво се занимава. Приемаме, че след като са мисионери, би трябвало да са почитени хора.

Нейт посочи Корумба и след това най-близкото червено кръстче.

— За колко време може да се стигне от тук до там?

— Зависи. Около час със самолет. С корабче ще са нужни от три до пет дни.

— В такъв случай, къде е самолетът ми?

— Не е толкова лесно — отговори Валдир, разгърна още една карта и я разстла върху другата. — Това е топографската карта на Пантанал. Тези тук са фазенди.

— Какво?

— Големи ферми.

— Мислех, че там са само блата.

— Не. Има доста места, които са достатъчно високи, за да може на тях да се отглежда добитък. Тези ферми са създадени преди двеста години и все още съществуват. Само до някои от тях обаче може да се стигне с корабче, така че останалите използват малки самолети. Пистите са обозначени със синьо.

Нейт забеляза, че в близост до индианските райони има много малко писти.

— Дори и да идеш дотам със самолет, след това ще трябва да използваш лодка, за да стигнеш до индианците.

— В какво състояние са тези писти?

— Покрити са с трева. Понякога я косят, понякога не. По-големият проблем са кравите.

— Кравите ли?

— Да. Кравите обичат трева и често пасат на пистите, така че става невъзможно да се кацне.

— Не могат ли да ги махнат?

— Могат, стига да знаят, че идваш. Само че няма телефони.

— Във фермите няма телефони!?

— Няма. Напълно изолирани са.

— Значи няма начин да летя до Пантанал и после да наема корабче?

— Не. Корабчетата са тук, в Корумба, а също и водачите.

Нейт се втренчи в картата и в река Парагвай, която се виеше в северна посока, към индианските селища. Някъде по течението, надяваше се да е близо до реката, сред блатата, работеше смирена божия служителка, която прекарваше дните си в мир и спокойствие и се грижеше за паството си без мисъл за бъдещето.

А той трябваше да я намери.

— Бих искал поне да прелетя над района — каза Нейт.

Валдир сгъна втората карта.

— Мога да уредя самолет и пилот.

— А корабче?

— Работя по въпроса.

— Сега е сезонът на пълноводието и повечето корабчета са в движение. По това време на годината речният трафик е по-активен.

Колко мило от страна на Трой да се самоубие точно по време на пълноводието. Според проучванията на фирмата дъждовете започваха през ноември и продължаваха до февруари, при което по-ниските райони и много от фермите оставаха под водата.

— Трябва обаче да те предупредя — каза Валдир, като запали нова цигара и сгъна първата карта, — че летенето над тези райони не е без риск. Самолетите са малки и ако възникне проблем с двигателя...

— Млъкна, вдигна очи нагоре и сви рамене, за да покаже, че няма никаква надежда.

— Какво?

— Няма места за аварийно кацане. Машината не може да се приземи. Само преди месец падна един самолет. Откриха го недалеч от някаква река, заобиколен от алигатори.

— А какво стана с хората? — Нейт потрепери, защото подозираше какъв ще е отговорът.

— Питай алигаторите.

— Хайде да сменим темата.

— Още кафе?

— С удоволствие.

Валдир извика на секретарката си. Отидоха до прозореца и се загледаха навън, към улицата.

— Мисля, че намерих водач — отбеляза домакинът.

— Добре. Говори ли английски?

— Да, прилично. Млад човек, току-що напуснал армията. Свястно момче. Баща му беше лоцман по реката.

— Това е добре.

Валдир отиде до бюрото и вдигна телефона. Секретарката донесе на Нейт още една малка чашка кафе и той започна да я пие край прозореца. На отсрещната страна на улицата имаше барче с три маси под сенник на тротоара. Имаше и голяма червена реклама на бира „Антартика“. Двама мъже по ризи седяха на една маса пред голяма бутилка „Антартика“. Идеалната ситуация — горещ ден, весело настроение, двама приятели се наслаждават на студеното пиво под сянката на навеса.

Нейт изведнъж почувства, че му се завива свят. Рекламата загуби очертанията си, гледката изчезна и пак се появи, сърцето му се разтуптя, дъхът му секна. Опря се на перваза, за да не падне. Ръцете му трепереха, така че остави чашката на масата. Валдир продължаваше да говори нещо на португалски, без да забележи каквото и да било.

По челото на Нейт изби пот. Чувстваше вкуса на бирата в устата си. Кризата започваше — слаба брънка във веригата, пукнатина в язовирната стена, зловещо бучене в недрата на планината от решимост, която бе изграждал четири месеца с помощта на Серджо. Нейт пое дълбоко въздух и се овладя. Моментът щеше да отmine — знаеше го. Беше го преживявал десетки пъти.

Грабна кафето и отпи голяма глътка. Валдир затвори телефона и обясни, че пилотът не искал да лети, където и да било по време на коледните празници. Нейт се върна на мястото си под скърцащия вентилатор.

— Предложи му още пари — каза той.

Валдир вече бе уведомен от мистър Джош Стафорд, че парите не са проблем.

— Ще се обади пак след един час.

Нейт беше готов да си върви. Извади новия мобилен телефон и с помощта на Валдир намери оператор от AT&T, който говореше

английски. За проба се обади на Серджо, но чу телефонния му секретар. После позвъни на Алис и ѝ пожела весела Коледа.

Телефонът работеше много добре и той се чувстваше горд с него. Благодарил на Валдир и излезе. До края на деня щяха да разговарят пак.

Тръгна към реката, само на няколко преки оттам. Стигна до парк, в който работници подреждаха столове за някакъв концерт. Въздухът беше влажен — ризата му беше подгизнала от пот и се бе залепила за гърба му. Случилото се в кабинета на Валдир го безпокоеше повече, отколкото му се искаше. Облегна се на една маса за пикник и се загледа пред себе си. Изневиделица се появи дрипаво хлапе и предложи да му продаде марихуана. Беше в малки пликчета в дървена кутийка. Нейт го отпрати с жест. Може би в следващия живот.

Появи се музикант, който започна да настройва китарата си, и постепенно се насъбра тълпа, докато слънцето се спускаше зад боливийските планини в далечината.

Парите свършиха работа. Пилотът се съгласи да лети, но настоя да тръгнат рано и да се върнат в Корумба към обяд. Имал малки деца, жена му щяла да се сърди и в края на краищата било Коледа. Валдир обещаваще и го успокояваше, после плати чудесно капаро, в брой.

Капаро получи и Джеви, водачът, с когото Валдир преговаряше от седмица. Джеви беше на двацет и четири, неженен, истински щангист с дебели ръце. Влезе във фоайето на хотел „Палас“ с плантаторска шапка, къси памучни панталони, черни военни ботуши, фланелка без ръкави и голям нож, мушнат в колана, в случай че се наложи да одере нещо. Ръкува се с Нейт и смачка дланта му.

— Bom dia — поздрави той с широка усмивка.

— Bom dia — отвърна Нейт и стисна зъби от болка, докато пръстите му пукаха.

— Говориш ли португалски? — попита Джеви.

— Не. Само английски.

— Няма проблем — кимна младежът и най-сетне пусна ръката му. — Аз говоря английски. — Акцентът му беше много силен, но засега Нейт разбираше всичко. — Научих го в армията — добави Джеви с гордост.

Беше симпатяга. Грабна куфарчето на Нейт и подхвърли нещо на момичето зад бюрото. То се изчерви, но беше ясно, че е готово да чуе още.

Джеви караше огромен пикап форд от 1978 г. — най-голямото превозно средство, което Нейт бе видял досега в Корумба. Беше готов за джунглата — с големи гуми и лебедка на предната броня, дебели решетки пред фаровете, тъмнозелен на цвят. Без климатик.

Машината зарева по улиците на Корумба. Джеви намаляваше скоростта съвсем малко на червен светофар, не обръщаше никакво внимание на знака „Стоп“ и, общо взето, тероризираше другите коли и мотоциклетите, които явно се стремяха да избегнат сблъсък с танка на Джеви. Гърнето на ауспуха бучеше — или бе пробито нарочно, или

беше изгнило. Двигателят вдигаше страхотен шум, а Джеви се чувстваше длъжен да говори през цялото време, докато стискаше волана като автомобилен състезател. Нейт не чуваше нищо. Усмиваше се и кимаше като идиот, докато полагаше усилия да запази равновесие — опрял крака в пода, стиснал с една ръка рамката на прозореца, а с другата куфарчето си.

Очевидно обаче шофьорите се справяха отлично в тази система на движение, в която никой не обръщаше внимание на никакви правила, ако изобщо имаше такива. Нямаше катастрофи, нямаше премазани. Всички, включително и Джеви, успяваха да спрат или завият точно навреме.

На летището нямаше жива душа. Спряха пред малкия терминал и отидоха до единия край на пистата, където към земята бяха привързани четири малки самолета. Около единия се въртеше пилотът и го подготвяше за полет. Джеви не го познаваше. Представиха се един на друг на португалски. Името на пилота прозвуча подобно на Милтън. Явно дружелюбен човек, но май предпочиташе да не работи в деня преди Коледа.

Докато бразилците разговаряха, Нейт огледа самолета. Първото нещо, което забеляза, беше, че се нуждае от боя, а това само по себе си го изпълни с безпокойство. След като отвън беше в това състояние, можеше ли да се очаква, че вътре ще е нещо по-добро? Гумите бяха мазни. По асфалта около двигателя беше капало масло. Машината беше „Чесна 206“, едномоторна.

Зареждането с гориво отне още петнайсет минути и постепенно се оказа, че намеренията за ранно тръгване пропадат — приближаваше десет. Нейт извади мобилния си телефон от дълбокия джоб на късите си панталони и се обади на Серджо.

Завари го да пие кафе с жена си и да се готви за пазаруване и Нейт още веднъж се зарадва, че не е там, сред трескавата суматоха преди празника. Там било студено, валяло сняг. Нейт го увери, че все още е цял и невредим и че се чувства добре.

Смяташе, че е успял да преодолее кризата. Бе се събудил, изпълнен с нова решимост и сила. Онова вчера беше само моментна слабост. Не го спомена пред Серджо. Би трябвало да го сподели с него, но защо да го безпокои сега?

Докато говореха, слънцето се скри зад тъмен облак и на асфалта паднаха няколко дъждовни капки. Нейт не им обърна внимание. Пожела обичайната „Весела Коледа“ и прекъсна линията.

След малко пилотът обяви, че е готов.

— Не се ли притесняваш малко? — попита Нейт водача си, когато качиха една раница и куфарчето му.

Джеви се засмя и отговори:

— Няма страшно. Този човек има четири малки деца и красива жена. Поне той каза така. Защо ще рискува живота си?

Джеви възнамеряваше да изкара курс за пилоти, така че настоя да седне отпред, до Милтън. Нейт нямаше нищо против. Настани се на тясната седалка зад тях и закопча предпазния колан. Двигателят заработи доста неохотно — твърде обезпокоително според Нейт. Кабината беше гореща като пещ, докато Милтън не отвори прозореца. Въздушната струя от витлото им помагаше да дишат. Машината се задруса по асфалта към началото на пистата. Не беше проблем да получат разрешение за излитане, защото нямаше други самолети. Когато се отделиха от земята, ризата на Нейт се бе залепила за кожата му и по врата му се стичаше пот.

Издигнаха се над града. Отгоре изглеждаше по-красив — къщите и улиците бяха спретнати, подредени. Центърът беше оживен — виждаха се коли, пешеходци. Милтън насочи машината на север, по течението на реката. Скоро Корумба остана назад. Имаше малки облаци, лека турбулентност.

На хиляда метра височина преминаха през голям страховит облак и веднага след това пред очите им се разкри цялото величие на Пантанал. На изток и север се виждаше плетеница от десетки малки реки, които се виеха и вливаха една в друга и свързваха всяко блато с десетки други. Виждаха се огромни водни площи, чиято повърхност имаше различни оттенъци. Застоялите блатата бяха тъмни, почти черни там, където имаше гъста подводна растителност. По-дълбоките води бяха зелени. Притоците влачеха червеникави наноси, а голямата река Парагвай преливаше и имаше цвят на разтопен шоколад. Докато в далечината, към хоризонта, всичката вода беше синя, а всичката земя — зелена.

Нейт се взираше на изток и север, а Милтън и Джеви на предната седалка гледаха на запад, към планините в Боливия. Джеви го бутна, за

да привлече вниманието му. Отвъд планините небето беше черно.

След петнайсетминутен полет Нейт видя първата постройка. Беше ферма на брега на реката. Къщата беше малка и спретната, със задължителния червен керемиден покрив. На една ливада пасеше стадо бели крави. Близко до къщата имаше въже с простряно пране. Нямаше следи от цивилизацията — никакви автомобили, никакви телевизионни антени, никакви електрически стълбове. Недалеч от къщата имаше малка оградена градина, до която водеше отъпкана пътека.

Самолетът навлезе в облак и фермата изчезна от очите им. Появиха се още облаци. Станаха гъсти и Милтън спусна машината на височина хиляда метра, за да остане под тях. Джеви му бе казал, че целта им е да огледат терена, така че трябваше да лети колкото е възможно по-ниско. Първото селище на индианците гуато се намиреше на около час от Корумба.

Леко се отклониха от реката и прелетяха над още една ферма. Джеви надраска кръг на картата пред себе си, сви я и я подаде на Нейт.

— Тази фазенда се нарича „Прата“ — каза той и посочи надолу. Всички ферми на картата имаха обозначени имена, сякаш бяха някакви огромни имения. Тази не беше много по-голяма от първата, която видяха. И тук имаше крави, две помощни постройки, малко по-голяма къща. Видя и дълга права ивица суша — това беше писта за кацане. Наблизо нямаше река, нямаше никакви пътища. Единственият достъп беше по въздуха.

Милтън започваше сериозно да се тревожи заради черното небе на запад. Облаците се движеха на изток, а те летяха на север, така че срещата изглеждаше неизбежна. Джеви се обърна назад и извика:

— На Милтън не му харесва небето там.

И на Нейт не му харесваше, но не той беше пилотът. Сви рамене, защото не можеше да измисли никакъв друг отговор.

— Ще наблюдаваме как се развиват нещата още малко — каза Джеви.

Милтън държеше да се прибират. Нейт искаше поне да зърне индианските селища. Все още таеше надеждата някак си да срещне Рейчъл случайно, да я върне в Корумба, да седнат в някой приятен ресторант и да обсъдят завещанието на баща й, докато обядват.

Вероятно щеше да се наложи да използва хеликоптер. При толкова много пари можеше да си го позволи. Ако Джеви успееше да открие, селището и нужното място за кацане, щеше да наеме хеликоптер веднага.

Беше се размечтал.

Още една малка ферма, този път доста близо до реката. По стъклата на кабината започнаха да чукат дъждовни капки и Милтън спусна машината доста ниско. Вляво се виждаше внушителна планинска верига, реката се виеше през джунглите в подножието ѝ.

Бурята се спускаше към тях през билото на планината. Небето притъмня още повече, вятърът започна да друса малкия самолет. Изведнъж машината пропадна толкова рязко, че Нейт удари главата си в тавана на кабината. Обзе го ужас.

— Връщаме се — извика Джеви. Гласът му не беше толкова спокоен, колкото на Нейт му се искаше. Физиономията на Милтън беше каменна, но беше свалил авиаторските тъмни очила, а по челото му бе избила пот. Самолетът се наклони силно надясно, на изток, после на югоизток, а когато смениха посоката, пред очите им се появи зловеща гледка — небето на Корумба също беше черно.

Милтън не искаше да рискува. Смени курса на изток и каза нещо на Джеви.

— Не можем да се върнем в Корумба — извика Джеви след това. — Милтън иска да намерим някоя ферма, да кацнем и да изчакаме да отмине бурята. — Гласът му беше висок и тревожен, акцентът му се бе засилил.

Нейт кимна, доколкото можа. Главата му се друсаше и клатеше, все още го болеше от удара в тавана. Стомахът му също започваше да се бунтува.

В продължение на няколко минути изглеждаше, че самолетът ще спечели състезанието. Нейт бе уверен, че всеки самолет би могъл да изпревари една буря. Разтри темето си и реши да не гледа какво става назад. Сега обаче черните облаци приближаваха отстрани.

Що за смахнат, малоумен пилот трябва да си, за да не провериш радара преди излитане? От друга страна, ако изобщо имаха радар, сигурно беше модел отпреди двайсет години и го изключваха за празниците.

Дъждът продължаваше да барабани по обшивката на самолета. Вятърът виеше наоколо. Бурята ги настигна, задмина ги и започна да подмята малкия самолет като играчка.

Близо две минути Милтън не беше в състояние да го управлява заради турбулентните потоци — все едно че яздеше побеснял жребец, а не пилотираше самолет.

Нейт гледаше през прозореца, но вече не виждаше нищо — нямаше блата или зеленина, ферми и писти за кацане. Сви се на седалката, стисна зъби и се закле, че няма да повърне.

Въздушна яма погълна самолета и го запрати петдесет метра надолу за по-малко от две секунди. И тримата изкрещяха. Нейт изруга звучно: „Мамка му!“ Бразилците изпсуваха на португалски. Страхът бе обхванал и тримата.

Последва пауза, много кратка, в която въздухът беше неподвижен. Милтън бутна лоста за управление напред и самолетът се гмурна с носа надолу. Нейт се улови с две ръце за предната седалка и за първи път през живота си — надяваше се да е и за последен — се почувства като камикадзе. Сърцето му биеше като обезумяло, а стомахът се бе качил в гърлото му. Затвори очи и се замисли за Серджо и за учителя по йога в клиниката, който го бе учил на медитация и молитви. Опита и двете, но се оказа непостижимо в падащ самолет. Смъртта можеше да дойде всяка секунда.

Една гръмотевица изтрещя непосредствено над самолета като изстрел с ловна пушка в тъмна стая и ги разтърси до костите. Нейт имаше чувството, че тъпанчетата му са пукнати.

Гмуркането приключи на двеста метра височина, когато Милтън успя да се пребори с ветровете и да стабилизира самолета.

— Оглеждай се за ферма! — извика Джеви и Нейт погледна през прозореца въпреки нежеланието си. Земята долу бушуваше от дъжда и вятъра. Дърветата се люлееха ужасно, водните повърхности изглеждаха бели от вълничките. Джеви се вторачи в картата, но бе загубил ориентация.

Видимостта през косите талази на дъжда бе сведена само до няколко десетки метра. Земята почти не се виждаше. Вятърът духаше странично и подмяташе малкия самолет като хвърчило. Милтън се бе вкопчил в щурвала, Джеви отчаяно се озърташе вляво и вдясно. Нямаше да се предадат без съпротива.

Нейт обаче се предаде — след като не виждаха земята, как биха могли да се приземят успешно? И това бе едва началото на бурята — най-лошото още не бе започнало. Това бе краят.

Не би могъл да се пазари с Бог. Заради живота, който бе водил досега, заслужаваше тъкмо това. Всяка година в самолетни катастрофи загиваха стотици хора; той не беше по-добър от тях.

Някъде долу само за миг зърна река и изведнъж си спомни алигаторите и анакондите. Ужаси се при мисълта, че могат да паднат в някое благо. Представи си, че е тежко ранен, но все още жив, че се опитва да оцелее, като с едната ръка се мъчи да накара проклетия сателитен телефон да заработи, а с другата се брани от гладни влечуги.

Още една мълния разтърси кабината и Нейт реши да се бори в края на краищата. Заоглежда земята с напразната надежда да види ферма с писта за кацане. Мълнията за миг ги заслепи. Двигателят изпърпори и почти замря, после зарева отново. Милтън спусна машината още повече, на стотина метра, което при нормални обстоятелства не би било опасно, В Пантанал, слава богу, нямаше възвишения и планини.

Нейт пристегна предпазния колан още повече, след това повърна между коленете си. Не почувства срам, задето го направи — изпитваше единствено сковаващ ужас.

Тъмнината ги обгърна плътно. Милтън и Джеви се друсаха на предната седалка и ругаеха. Картата върху коленете на Джеви беше напълно безполезна.

Бурята продължаваше да си играе с тях най-безмилостно. Милтън намали височината още повече и започнаха да виждат отделни късчета земя. Изведнъж Нейт видя нещо бяло, посочи го и изрева:

— Крава! Крава!

Джеви извика на Милтън. Спуснаха се още повече и прелетяха непосредствено над червен керемиден покрив. Джеви извика още веднъж и посочи надолу. Пистата изглеждаше твърде къса, опасна дори при хубаво време. Все едно. Нямаха избор. Ако се разбиеха, поне наблизо щеше да има хора.

Забелязаха пистата твърде късно, така че Милтън направи завой, за да се приземи срещу посоката на бурята. Вятърът бе толкова силен, че самолетът сякаш увисна неподвижно във въздуха. Не се виждаше

нищо. Нейт се наведе, за да огледа пистата, но не успя — дъждът обливаше стъклото плътно.

Когато се спуснаха на двайсет метра, един порив на вятъра отнесе машината встрани, но Милтън успя да я овладее.

— Vasa! Vasa! — извика Джеви. Нейт разбра, че това означава крава — видя я. Минаха над нея.

След това видя някакво момче с пръчка да тича по тревата, мокро до кости и изплашено. Видя и кравата да бяга от пистата. Джеви гледаше втренчено напред, устата му беше отворена, но не издаваше никакъв звук.

Удариха се в тревата, но продължиха да се движат напред. Беше приземяване, не катастрофа и Нейт си помисли, че може и да не умрат. Един порив на вятъра издигна самолета на метър от земята, но след това пак докоснаха тревата.

— Vasa! Vasa!

Витлото се вряза в голяма, любопитна, непомръдваща от мястото си крава. Самолетът се преобърна напред, стъклата се разхвърчаха навън, тримата мъже изкрещяха ужасени.

Нейт се събуди в странично положение, облян в кръв, изплашен до смърт, но все пак жив. Изведнъж осъзна, че още вали дъжд.

Вятърът виеше в кабината на самолета. Милтън и Джеви бяха един върху друг, оплели крака и ръце, но след това зашаваха и се опитаха да се освободят.

Нейт показва главата си през дупката на прозореца. Самолетът беше паднал на една страна, крилото беше счупено и затиснато под кабината. Навсякъде имаше кръв, но от кравата, не от хората. Дъждът, невероятно силен, бързо я отмиваше.

Момчето с пръчката ги отведе в малък обор край пистата. Когато се скри от бурята, Милтън започна да мълви молитва към Светата Дева. Нейт се взря и се присъедини към молитвите му.

Нямаха сериозни наранявания. Челото на Милтън бе цепнато съвсем леко. Дясната китка на Джеви се подуваше. Болките щяха да се появят по-късно.

Дълго време седяха в прахоляка, гледаха дъжда, слушаха вятъра и си мислеха за това, което би могло да стане, без да говорят.

Собственикът на кравата се появи след около час, когато бурята започна да утихва, а дъждът бе спрял за момент. Беше бос, с избелели къси панталони и протритата памучна фланелка с емблемата на „Чикаго Булс“. Името му беше Марко и Марко не беше в празнично настроение.

Човекът отпрати момчето и започна разпалена дискусия с Милтън и Джеви за стойността на една крава. Милтън се тревожеше повече заради самолета си, а Джеви за отеclата си китка. Нейт стоеше до прозореца и се питаше как и защо се бе озовал в бразилските пуцинаци, в някакъв вонящ обор, целият подут и изподран, изпоцапан с кравешка кръв, в компанията на трима спорещи на чужд език мъже и безкрайно доволен, че е останал жив. Нямаше ясен отговор.

Ако се съдеше по останалите крави, които пасяха наоколо, убитата им посестрима едва ли бе струвала много.

— Ще платя за проклетото животно — каза Нейт на Джеви.

Джеви попита мъжа колко струва кравата.

— Сто реала — отговори мъжът.

— Приема ли кредитни карти? — попита Нейт, но шегата му остана неоценена. — Ще платя. — Беше готов да плати толкова само за да накара Марко да спре да опява.

Когато уредиха сделката, мъжът се превърна в техен домакин. Заведе ги в къщата си, където ниска, босонога жена приготвяше обяд. Тя засия и се впусна в любезни приветствия. Поради очевидни причини гостите в Пантанал бяха голяма рядкост, а когато домакините разбраха, че Нейт е от Щатите, извикаха децата. Момчето с пръчката имаше още две братчета. Майка им нареди да разгледат Нейт добре, защото бил американец.

После взе ризите на мъжете и ги наkisна в леген, пълен с дъждовна вода и сапун. Ядоха ориз и черен боб около малка маса, голи до кръста, без това да ги безпокои. Нейт се чувстваше горд с мускулите и плоския си корем. Джеви имаше тяло на щангист. Единствено тялото

на горкия Милтън показваше признаци на бързо настъпващата средна възраст, но явно му беше все едно.

Докато се хранеха, не говореха много. Ужасът от катастрофата все още бе свеж в паметта им. Децата седяха на пода недалеч, ядяха домашен хляб и ориз и не сваляха очи от Нейт.

На четвърт миля от къщата имаше малка река — там беше моторната лодка на Марко, с която можеше да се стигне до река Парагвай за пет часа. Може би имаше достатъчно гориво за пътешествието, може би не, но лодката просто не побираше всички.

Когато небето се проясни, Нейт и децата отидоха до разбития самолет, за да вземе той куфарчето си. По пътя ги научи да броят до десет на английски. Те пък го научиха да брой на португалски. Бяха симпатични хлапета — ужасно срамежливи в началото, но не за дълго. Коледа е, припомни си Нейт. Дядо Коледа посещаваше ли Пантанал? По нищо не личеше да го очакват.

Нейт остави куфарчето върху един пън в двора и се зае със сателитния телефон. Антената имаше диаметър около трийсет сантиметра, а самият апарат беше не по-голям от преносим компютър. Бяха свързани с кабел. Нейт включи захранването и набра личния си код, после започна бавно да върти антената, докато улови сигнала от сателита „Астър-Ист“, на стотина мили над Атлантика, близо до екватора. Силното писукане потвърди, че сигналят е мощен. Марко и семейството му се скупчиха около него и Нейт се зачуди дали изобщо някога са виждали телефон.

Джеви му продиктува домашния номер на Милтън в Корумба. Нейт набра цифрите бавно и зачака със стаен дъх. Наближаваше един следобед. Ако тръгнеха с лодката, щяха да стигнат до река Парагвай малко преди мръкване и то, ако имаше достатъчно гориво. След това трябваше да търсят помощ по голямата река, а това щеше да отнеме часове. Ако се окажеше, че няма гориво, трябваше да останат в пущинаците бог знае колко време. Джеви не бе отхвърлил този вариант веднага, но и никой не държеше на него.

Имаше и други пречки. Марко не искаше да тръгва толкова късно — обикновено, когато отиваше до голямата река, за да търгува, тръгваше рано сутринта. Имаше шанс да намери гориво при някакъв съсед, на час път, но това далеч не беше сигурно.

— Да? — чу се женски глас по високоговорителя и всички се усмихнаха. Нейт подаде слушалката на Милтън. Милтън каза „здравей“ на жена си и се впусна в тъжен разказ за случилото се. Джеви започна да превежда на Нейт шепнешком. Децата се удивляваха, че знае английски.

Разговорът стана напрегнат, после Милтън изведнъж млъкна.

— Тя търси телефонен номер — обясни Джеви. След малко го продиктува — беше на някакъв познат, също пилот. Милтън обеща да се прибере за вечеря и затвори.

Пилотът не си беше у дома. Жена му обясни, че заминал за Кампо Гранде по работа и че го очаква чак вечерта. Милтън й каза къде се намира и тя му даде още телефонни номера, където евентуално би могъл да го намери.

— Кажи му да говори по-бързо — каза Нейт, докато набираше следващия номер. — Батерията няма да издържи дълго.

Никой не отговори. След още едно обаждане чуха гласа на пилота, който обясни, че самолетът му бил на ремонт. Тогава сигналът прекъсна.

Облаците бяха все така черни.

Нейт погледна към небето стъписан. Милтън беше готов да избухне в сълзи.

Преваля бързо — хладен дъждец, под който децата си играеха, докато възрастните седяха мълчаливо на верандата и ги наблюдаваха.

Джеви имаше още един план. В Корумба имаше казарма. Самият той не бе служил в нея, но тренираше вдигане на тежести заедно с някои от офицерите. Когато небето отново се изясни, всички се скупчиха до телефона. Джеви се обади на свой приятел, който му даде нужните телефонни номера.

Армията разполагаше с хеликоптери — в края на краищата бяха преживели самолетна катастрофа. Първият номер не отговори. Вторият отговори и Джеви започна да обяснява ситуацията.

Нейт го наблюдаваше помръкнал. Не разбираше и дума от това, което чуваше, но видът на Джеви беше достатъчно изразителен — усмивки и мръщене, увещания и молби, смутени паузи, повтаряне на вече казани неща.

— Ще се обади на командира си — каза Джеви, когато прекъсна линията. — Искате да се свържем с него след час.

Един час при тези обстоятелства беше като една седмица. Слънцето се появи отново и започна да напича мократа трева. Въздухът беше ужасно влажен. Все още гол до кръста, Нейт започна да усеща, че кожата му изгаря.

Скриха се на сянка под едно дърво. Домакинята провери ризите им, но те все още бяха мокри, защото, докато валеше, бяха останали прострени навън. Джеви и Милтън бяха доста по-мургави от него и не се притесняваха от слънчевите лъчи. Марко също. Тримата отидоха да огледат разбития самолет, а Нейт остана на сянка под дървото. Ставаше все по-горещо. Почувства умора и му мина през ум, че би могъл да подремне, само че децата имаха други планове. Най-накрая научи имената им — най-големият беше Луис, момчето с пръчката, което беше подгонило кравата от пистата секунди преди да се приземят, Оли беше средният, а най-малкият беше Томас. Нейт извади разговорника от куфарчето си и се зае да преодолява езиковата бариера. „Здравей, добър ден, как си, как се казваш...“ Децата повтаряха на португалски, за да може той да усвои произношението, после всичко се повтаряше обратно.

Джеви се върна с картите и се обади на офицера. Армията може би щеше да прояви някакъв интерес. Милтън посочи картата и заяви ентусиазирано:

— Ферма „Есперанца“. — Ентусиазмът му обаче секна само след секунди, когато линията прекъсна.

— Не може да открие шефа си — каза той на английски, като се опитваше да не изглежда посърнал. — Коледа е.

Коледа в Пантанал. Трийсет и пет градуса на сянка, невероятна влага. Палещи слънчеви лъчи без никакви защитни средства. Насекоми без препарати против тях. Весели деца без надежда да получат подаръци. Без музика, защото нямаше електричество. Без коледна елха. Без лакомства, вино, шампанско...

Това е приключение, повтаряше си Нейт, къде е чувството ти за хумор бе, човек?

Прибра телефона в куфарчето и го затвори. Милтън и Джеви отново отидоха при самолета. Домакинята се прибра в къщата. Марко имаше някаква работа в задния двор. Нейт се скри на сянка. Мислеше

си колко хубаво би било да можеше да чуе поне един куплет от „Бяла Коледа“, докато отпива нещо газирано.

След малко се появи Луис — водеше три коня, кранти, каквито Нейт не бе виждал през живота си. Единият имаше седло — жестоко на вид приспособление от кожа и дърво, сложено върху оранжево кече. Седлото беше за Нейт. Луис и Оли се метнаха на голите гърбове на конете без никакво усилие. Нейт огледа третия кон.

— Onde? — попита. Къде?

Луис посочи пътеката към реката, където Марко държеше лодката си. Защо не? Това беше приключение. Какво друго можеше да прави, докато чака? Свали ризата си от въжето и успя да възседне коня, без да се нарани. Към края на октомври в клиниката ги бяха извели на разходка с коне — бяха неколцина пациенти, — за да се насладят на красивата есен в планината. След това задникът и бедрата го боляха цяла седмица, но пък бе преодолял страха си от зверовете. Донякъде.

След няколко опита успя да мушне краката си в стремената и изпъна юздата толкова силно, че конят не искаше да помръдне. Момчетата почакаха развеселени, после подкараха в тръст. Конят на Нейт тръгна след тях доста бързо, така че се наложи Нейт да дръпне юздата, за да го забави. Момчетата се върнаха, за да бъдат до него.

Пътеката минаваше през една ливада и после завиваше, така че къщата скоро се скри от очите им. Напред имаше вода — блато като десетките, които бяха видели от самолета. Момчетата не се притесниха ни най-малко, въпреки че пътеката минаваше по средата му. Бяха минавали по нея многократно, така че дори не намалиха темпото. В началото водата беше дълбока няколко сантиметра, после половин метър, после стигна до стремената. Разбира се, момчетата бяха боси и кожата на краката им беше като гъон, така че водата и нещата, които може би се криеха в нея, не ги притесняваха изобщо. Любимите маратонки на Нейт обаче подгизнаха.

Навсякъде в Пантанал беше пълно с пирами — малките кръвожадни рибки с остри като бръсначи зъби. Нейт реши, че е по-добре да се върнат, но не знаеше как да го каже. По лицата на момчетата нямаше и следа от тревога; когато водата достигна до гърдите им, само леко забавиха темпото.

След още няколко крачки Нейт отново видя краката си. Излязоха от блатото и продължиха нататък по пътеката. Минаха покрай стара

паянтова ограда и полуразрушена постройка. Пътеката стана по-широка. Явно преди години фермата е била по-голяма, с повече добитък и работници.

От информацията на Джош Нейт бе научил, че първите бели заселници са дошли в Пантанал преди повече от двеста години и оттогава почти нищо не се бе променило по тези места. Хората живееха в почти пълна изолация. Нямаше съседи, нямаше други деца. Замисли се за училища и образование. Дали тези деца щяха да побегнат оттук, когато пораснат, за да си търсят работа в Корумба, или щяха да останат, за да отгледат следващото поколение фермери? Дали Марко и жена му бяха грамотни? Те ли учеха децата си да четат и пишат? Трябваше да попита Джеви.

Отпред се появи още едно блато — по-голямо, вероятно по-дълбоко. От водната повърхност стърчаха гнили клони. Разбира се, пътеката и тук минаваше точно по средата. Беше дъждовният сезон и водата бе заляла почти всичко. Вероятно през сухите месеци блатото щеше да пресъхне, така че да не буди страх у новациите, тръгнали по пътеката на кон... Тогава можеш да дойдеш пак, каза си той. Как ли пък не.

Конете продължаваха напред като машини, без да обръщат никакво внимание на водата, която се плискаше в коленете им — само леко намалиха темпото. Когато бедрата на Нейт се намокриха, Оли посочи нещо вдясно между два гнили пъна, които се издигаха над водата. Нейт се обърна и видя голямо черно влечуго.

— Jasure — обясни Оли, сякаш Нейт искаше да знае. Алигатор.

Нейт беше сигурен, че изпъкналите очи следят специално него. Сърцето му се разтуптя неспокойно, прииска му се да извика за помощ. Луис се обърна и се ухили, защото знаеше, че гостът им е примрял от ужас. Нейт също се усмихна, сякаш бе страшно развълнуван, че най-накрая е получил възможност да види крокодил от толкова малко разстояние.

Стана още по-дълбоко и сега конете надигаха глави, за да ги държат над повърхността. Нейт пришпори своя под водата, но животното не реагира. Алигаторът бавно се потопи, докато отгоре останаха само очите му, после тръгна напред към тях и изчезна под водата. Нейт измъкна крака от стремената и ги сви към гърдите си,

като едва пазеше равновесие на седлото. Момчетата извикаха нещо и се разсмяха. На Нейт му беше все едно.

След това минаха средата на блатото и стана по-плитко. Когато излязоха на сухо, Нейт въздъхна облекчено и му стана смешно. Можеше да пробута тази случка някой ден, когато разказваше патилата си у дома. Имаше много приятели, любители на силните усещания, които пътуваха къде ли не, из най-затъntenите краища на света, а след това нижеха истории и се правеха на интересни. Мнозина от тях с удоволствие биха похарчили десетина хиляди долара, за да дойдат да снимат змии и алигатори в Пантанал.

Реката явно беше по-далеч, отколкото бе смятал, и Нейт реши, че е време да се връщат. Извика на децата и им посочи часовника си. Луис ги поведе обратно към фермата.

Най-накрая се обади самият командир. Джеви поговори с него за общите им познати от армията, а в това време индикаторът на батерията започна тревожно да мига. Скоро телефонът щеше да излезе от строя. Нейт го посочи. Джеви обясни, че повече няма да имат възможност да се обаждат.

Никакъв проблем. Имало готов хеликоптер, в момента събирали екипажа. Попита ги какви са раните им. Вътрешни, отговори Джеви и погледна към Милтън.

Според военните пилоти фермата беше на четирийсет минути полет с хеликоптер. Шефът обеща хората му да пристигнат след един час. Милтън се усмихна за първи път.

Мина един час и оптимизмът им започна да се изпарява. Слънцето бързо клонеше на запад, скоро щеше да мръкне, а да ги спасяват през нощта беше немислимо.

Въртяха се около разбития самолет, по който Милтън и Джеви бяха работили непрекъснато през целия следобед. Бяха махнали счупеното крило и витлото. Единият колесник беше изкривен, но не беше счупен, така че нямаше нужда да се сменя. Тревата наоколо все още беше червеникава от кръвта на убитата крава.

Марко и жена му бяха успели да разфасоват животното. Остатъците бяха захвърлили в храсталаците.

Според Джеви, Милтън възнамеряваше да се върне веднага щом успееше да намери здраво крило и ново витло. На Нейт подобна операция му се струваше невъзможна — трябваше да превози такова голямо крило на лодка, която е достатъчно малка, за да може да се движи по рекичките наоколо, после да го пренесе през блатата...

Това си беше негов проблем. В момента Нейт имаше други тревоги.

Жената на Марко донесе кафе и хрупкави сладки. Седнаха пред обора и забъбриха. Трите деца се бяха лепнали за Нейт, сякаш се страхуваха, че може да си отиде. Мина още един час.

Томас, най-малкият, първи чу бученето. Каза нещо, после стана и посочи с ръка. Всички се послушаха. Звукът се усили и скоро никой не се съмняваше, че приближава хеликоптер. Изтичаха в средата на пистата и впериха очи към небето.

Машината се приземи и от нея изскочиха четирима войници. Нейт приклекна до момчетата и им даде по десет реала. Пожела им весела Коледа, прегърна ги едно по едно, грабна куфарчето си и хукна към хеликоптера.

Джеви и Нейт махаха на семейството, докато се издигаха. Милтън бе твърде зает да благодари на екипажа. Когато се извисиха над блатата, на изток вече беше тъмно.

Беше тъмно и когато прелетяха над Корумба половин час по-късно. Отвисоко градът беше много красив — къщите, улиците, празничното осветление. Приземиха се в казармата западно от града, разположена на висок бряг над реката. Посрещна ги шефът и веднага го обсипаха с благодарности. Той беше изненадан, че не са ранени по-сериозно, и беше доволен, че всичко е приключило благополучно. Изпрати ги с военен джип, каран от редник.

Влязоха в града и машината рязко спря пред малка бакалничка. Джеви влезе вътре и се върна с три бутилки бира. Подаде едната на Милтън, другата на Нейт.

След миг колебание Нейт отвори бирата и я надигна. Беше студена, резлива и страшно вкусна. А и беше Коледа, дявол да го вземе. Щеше да се справи.

Докато се друсаше на задната седалка на джипа по прашните улици с бутилка бира в ръка, осъзна какъв късмет е имал, че изобщо е

жив. Преди около четири месеца бе опитал да се самоубие. Преди седем часа бе оцелял след самолетна катастрофа.

Така или иначе обаче, през този ден не бе постигнал нищо. Рейчъл Лейн бе също толкова далеч, колкото и преди зловещото пътуване.

Най-напред спряха пред хотела. Нейт пожела на всички весела Коледа, качи се в стаята си и стоя под душа цели двацет минути.

В хладилника имаше четири кутии бира. Изпи ги в продължение на един час, като след всяка уверяваше сам себе си, че това не е началото на ново пропадане. Нямах да има срыв. Владееше се. Беше се измъкнал от смъртта, защо да не посрещне празника както подобава? Никой нямаше да разбере. Можеше да устои.

Освен това трезвеността никога не бе работила за него. Щеше да докаже на самия себе си, че може да се справи с малко алкохол. Никакъв проблем. Някоя и друга бира... какво толкова?

Събуди го телефонът и трябваше да мине малко време, преди да се обади. Нямах остатъчен ефект от бирата, освен чувството за вина, но преживяването със самолета не беше минало съвсем безнаказано — на врата, раменете и кръста му вече се бяха появили тъмносини ивици от предпазните колани на седалката. На главата му имаше две подутини — помнеше как се бе получила едната, но не и другата. Коленете му се бяха ударили в седалката отпред и сега го боляха за разлика от предния ден. Ръцете и вратът му бяха почервенели от слънцето.

— Весела Коледа — чу глас. Валдир. Наближаваше девет.

— Благодаря — отвърна Нейт. — На теб също.

— Как се чувстваш?

— Добре, благодаря.

— Е, хубаво. Снощи ми се обади Джеви и ми разказа какво е станало. Милтън трябва да е побъркан, за да лети в бурята. Никога повече няма да го използвам.

— Нито пък аз.

— Наистина ли си добре?

— Да.

— Имаш ли нужда от лекар?

— Не.

— Джеви ми каза, че според него си добре.

— Така е. Имам само няколко синини.

Валдир млъкна за малко, колкото да превключи скоростите.

— Днес следобед у дома ще има малко парти. Само семейството ми и няколко приятели. Искаш ли да дойдеш? Поканата прозвуча малко сковано. Нейт не можа да прецени дали това е така, защото Валдир го кани само от учтивост, или защото английският му не е достатъчно добър.

— Много ти благодаря — отговори Нейт, — но имам да чета ужасно много материали.

— Сигурен ли си?

— Да, благодаря ти.

— Е, добре. Имам една хубава новина. Вчера успях да наема корабче. — Никак не му беше трудно да премине от поканата към корабчето.

— Добре. Кога тръгвам?

— Може би утре. В момента го подготвят. Джеви го познава добре.

— Нямам търпение да тръгна по реката — каза Нейт. — Особено след вчера.

Валдир разказа надълго и нашироко как се е пазарил със собственика, известен скъперник, който първоначално поискал по хиляда реала седмично, но после се споразумели за шестстотин. Нейт слушаше, но му бе все едно — наследството на Фелан можеше да поеме такива разходи.

Валдир се сбогува и пак пожела весела Коледа.

Маратонките му още бяха мокри, но ги обу въпреки това, след като облече фланелка и къси панталони. Искаше да се опита да побяга малко — имаше нужда от движение, от физическо усилие и свеж въздух. Ако не успееше заради болките, просто щеше да се поразходи. Докато крачеше из стаята, видя празните кутии от бира в кошчето за боклук.

По-късно щеше да мисли за снощи. Това не беше подхлъзване и нямаше да доведе до нова криза. Предния ден целият живот се бе изнизал пред очите му, което бе променило нещата значително. Можеше да умре. Сега всеки ден беше подарък, трябваше да се

наслаждава на всеки миг. Защо да не се порадва на малкото удоволствия в този живот? Малко бира, малко вино, нищо по-силно... Защо не? Без никакви наркотици.

Това му звучеше познато. Бе преживявал тези заблуди.

Нейт глътна две хапчета за главоболие и намаза откритите части на тялото си с крем против слънчево изгаряне. После слезе във фоайето. Телевизорът работеше, но никой не го гледаше. Беше пусто. Момичето на рецепцията му се усмихна и го поздрави с добро утро. Тежката, лепкава горещина вече нахлуваше през отворените стъклени врати. Нейт спря пред рецепцията, за да си налее малко кафе — термосът беше на плота, до него имаше малки картонени чашки, мушнати една в друга. Две глътки, и започна да се поти още преди да е излязъл на улицата. На тротоара се опита да се протегне, но изпита болка в мускулите, а коленете му сякаш бяха блокирали. Нямаше да може да бяга. Щеше да е добре, ако успееше да походи, без да куца.

Никой не го гледаше. Магазините бяха затворени, а по улиците не се мяркаше жива душа, както и бе очаквал. След две пресечки фланелката вече бе залепнала за гърба му. Имаше чувството, че е в сауна.

Авенида Ронон беше последната асфалтирана улица по протежението на реката. Вървя по нея дълго, докато мускулите му неохотно се отпуснаха, а ставите престанаха да го болят. Стигна до същия малък парк, който бе видял преди два дни, на двацет и трети, когато хората се бяха събрали да слушат музика и коледни песни. Някои от сгъваемите столове все още бяха там. Отиде до масата за пикник и се огледа, за да види невръстния продавач на наркотици, но наоколо нямаше никой. Разтри леко коленете си и се вгледа в зеленината на Пантанал, която се простираше на такава огромна площ. Величествено усамотение. Замисли се за децата — Луис, Оли и Томас, — малките му приятели, които имаха по десет реала в джобовете си, но нямаха никаква възможност да ги похарчат. За тях Коледа не означаваше нищо. Всички дни бяха еднакви.

Някъде там в необятните блата беше и Рейчъл Лейн, смирената божия служителка, която скоро щеше да се превърне в една от най-богатите жени на света. Как ли щеше да реагира на новината, ако успееше да я открие? Как щеше да реагира, когато го види — американец, адвокат, който е успял да стигне до нея.

Възможните отговори го накараха да се почувства зле.

За първи път му мина през ум, че Трой може би наистина е бил смахнат. Човек с нормален, рационален ум би ли завещал единайсет милиарда на същество, за което богатството не означава нищо? На жена, която никой не познаваше, включително и подписалият завещанието. Постъпката му се струваше безумна, още повече сега, когато беше в Пантанал и се взираше в джунглата на три хиляди мили от дома.

За Рейчъл бяха успели да научат малко. Майка ѝ Ивлин Кънингам била от градчето Делхи в щата Луизиана. Деветнайсетгодишна отишла в Батън Руж и постъпила на работа като секретарка в компания, занимаваща се с проучвания на находища от природен газ. Компанията била собственост на Трой Фелан и при едно от честите му посещения там той я забелязал. Очевидно е била красива, но също така и наивна поради провинциалното си възпитание. Като истински лешояд Трой нанесъл удара си светкавично и само след няколко месеца Ивлин открила, че е бременна. Това било през 1954 година.

През ноември същата година хората на Трой уредили тихомълком Ивлин да бъде приета в Католическата болница в Ню Орлиънс, където на втори била родена Рейчъл. Ивлин изобщо не видяла детето.

С помощта на много адвокати и силен натиск Трой успял да уреди детето да бъде осиновено веднага от някакъв пастор и жена му в Калиспел, Монтана. По онова време Трой купувал медни и цинкови рудници в щата, така че имал нужните контакти чрез компаниите си там. Осиновителите не знаели кои са истинските родители на детето.

Ивлин не искала дъщеря си, нито пък след това искала да има нещо общо с Трой Фелан. Дали ѝ десет хиляди долара и с тях тя се върнала в Делхи, където, както можело да се очаква, слуховете за греховете ѝ вече я очаквали. Отишла да живее при родителите си и те търпеливо зачакали да отмине бурята. Но бурята не отминавала. С типичната за малките провинциални градчета жестокост местните жители изолирали Ивлин от хората, от които се нуждаела най-много. Постепенно престанала да излиза от дома си, след това и от полутъмната си спалня. Именно там, в самотата си, започнала да мисли за дъщеря си.

Взела да пише писма на Трой, но не получила отговор на нито едно от тях. Някаква секретарка ги прибирала и след това те изчезвали. Две седмици след самоубийството на Трой детективите, наети от Джош, ги бяха открили заровени в личния му архив.

С годините Ивлин пропадала все по-дълбоко в бездната си. Приказките в градчето понамалели, но не престанали напълно. Появата на родителите ѝ в църквата или в магазина винаги предизвиквала шушукания и погледи, така че след време те също се оттеглили в усамотение.

Ивлин се самоубила на 2 ноември 1959 година, на петия рожден ден на Рейчъл. Отишла с колата на родителите си до един мост край града и скочила от него.

Некрологът и репортажът за смъртта ѝ от местния вестник също бяха попаднали в личния архив на Трой.

За детството на Рейчъл се знаеше твърде малко. Пасторът и мисис Лейн се местили два пъти — от Калиспел в Бат, после в Хелена. Той умрял от рак, когато Рейчъл била на седемнайсет. Нямали други деца.

Поради причини, които само той би могъл да обясни, Трой решил отново да се появи в живота ѝ, когато завършвала гимназията. Може би изпитвал някаква вина. Може би се безпокоял, че няма да може да си позволи да учи в колеж. Рейчъл знаела, че е осиновена, но никога не била проявявала интерес към истинските си родители.

Не се знаеха подробности, но бе известно, че Трой се е срещнал с Рейчъл през лятото на 1972 година. Четири години след това бе завършила университета в Монтана. След това в биографията ѝ се появяваха бели полета, пропуски, които никакво разследване не беше в състояние да запълни.

Нейт подозираше, че само две личности са могли да документират отношенията им както трябва. Едната беше мъртва. Другата живееше някъде наоколо, край бреговете на една от хилядите реки.

Опита се да потича, но се отказа заради болката. И ходенето беше достатъчно трудно. Минаха две коли, започнаха да се появяват хора. Ревът се разнесе изведнъж, някъде отзад, и преди да успее да реагира, го застигна. Джеви натисна рязко спирачки и закова край бордюра.

— Bom dia! — изрева той с цяло гърло, за да надвика мотора.

Нейт кимна.

— Bom dia.

Джеви завъртя ключа и шумът утихна.

— Как се чувстваш?

— Разнебитен. А ти?

— Няма проблеми. Момичето на рецепцията ми каза, че си излязъл да тичаш. Ела да се повозим.

Нейт предпочиташе да тича, дори и с болки, вместо да се вози с Джеви, но сега нямаше голямо движение и едва ли щеше да е толкова опасно.

Минаха през центъра — шофьорът продължаваше да не обръща внимание на светофарите и пътните знаци. Когато пресичаше кръстовища, дори не се оглеждаше вляво и вдясно.

— Искам да видиш корабчето — каза Джеви след малко. Ако беше пострадал при вчерашното приземяване, въобще не му личеше. Нейт само кимна.

В източния край на града имаше нещо като пристан в подножието на стръмен бряг до устието на малък приток, чиято вода беше мътна и с цвят на машинно масло. На повърхността се клатушкаше тъжна сбирщина корабчета и лодки — някои зарязани там преди десетилетия, други занемарени и неизползвани. Две явно служеха за превозване на добитък, защото палубите им бяха разделени на кални дървени ясли.

— Ето го — каза Джеви и посочи към реката. Паркираха на улицата и тръгнаха към брега. Видяха няколко рибарски лодки, ниски и малки, чиито собственици или идваха, или си отиваха — Нейт не можеше да прецени. Джеви извика нещо на двама от тях, а те в отговор подхвърлиха някаква шега.

— Баща ми имаше корабче — обясни Джеви. — Някога идвах тук всеки ден.

— Къде е той сега? — попита Нейт.

— Удави се при една буря.

Чудесно, помисли си Нейт. Бурите тук могат да те застигнат и във въздуха, и във водата.

До тяхното корабче се стигаше по провиснало парче дебел шперплат. Спряха за малко на брега, за да огледат „Санта Лора“.

— Харесва ли ти? — попита Джеви.

— Не знам — отвърна Нейт. Със сигурност изглеждаше по-добре от лодките за добитък. В задната част се чуваха удари с чук.

Една боя щеше да му се отрази много добре. Беше дълго поне трийсет метра, с две палуби и стъпала към мостика. Беше по-голямо, отколкото Нейт бе очаквал.

— Ще бъда само аз, нали? — попита той.

— Да.

— Никакви други пътници?

— Не. Само ти, аз и един помощник, който освен това умее да готви.

— Как се казва?

— Уели.

Шперплатът проскърца, но не се счупи. Корабчето се потопи малко, когато стъпиха на борда. На кърмата бяха сложени варели с дизелово гориво и вода. Минаха през малка врата, слязоха по две стъпала и се оказаха в каютата, в която имаше четири койки с бели чаршафи и тънко парче пореста гума вместо дюшек. Натъртените мускули на Нейт се свиха в спазъм при мисълта, че ще трябва да спи на това нещо цяла седмица. Таванът беше нисък, прозорците — затворени и първият и най-важен проблем бе, че нямаше климатична инсталация. Каютата беше като пещ.

— Ще вземем вентилатор — каза Джеви, сякаш прочел мислите му. — Когато корабчето се движи, не е толкова лошо.

Беше невъзможно да повярваш на такова нещо. Тръгнаха странично по тясното коридорче към кърмата, минаха покрай кухнята, където имаше умивалник и газова печка, през машинното и стигнаха до малка баня. В машинното завариха изпоцапан, гол до кръста мъж, който се потеше обилно и гледаше втренчено голям гаечен ключ, сякаш току-що ключът го бе обидил.

Джеви познаваше мъжа и успя да каже каквото не трябва, защото помещението се изпълни с остри думи. Нейт отиде на кърмата и видя, че за „Санта Лора“ е привързана малка алуминиева лодка с външен мотор и весла. Изведнъж си представи как с Джеви се плъзгат по плитките блата сред алигатори и гнили клони, за да ударят на поредния камък. Приключението ставаше все по-голямо.

Джеви се засмя и напрежението спадна. Той също излезе на кърмата и каза:

— Трябва му маслена помпа, но магазинът днес е затворен.

— А утре?

— Няма проблем.

— За какво е тази малка лодка?

— За много неща.

Изкачиха се по стъпалата към мостика и Джеви огледа руля и приборите за управление. Зад мостика имаше тясна каюта с две койки. Джеви и помощникът щяха да се редуват да спят тук. По-назад имаше друга палуба, съвсем малка, скрита под светлозелен сенник. По дължината ѝ беше окачен много удобен на вид хамак, който веднага привлече погледа на Нейт.

— Това е за теб — каза Джеви и се усмихна. — Ще имаш предостатъчно време да четеш и спиш.

— Чудесно — отвърна Нейт.

— С това корабче понякога се возят туристи, най-често германци, които искат да разгледат Пантанал.

— Ти бил ли си на него като капитан?

— Да, няколко пъти, преди години. Собственикът не е приятен човек.

Нейт седна внимателно на хамака, после завъртя натъртените си крака, за да се качи. Джеви го бутна, за да го залюлее, и отиде отново да поговори с машиниста.

Мечтите на Лилиан Фелан за приятна, уютна коледна вечеря рухнаха, когато Трой младши се появи късно, пиян и в разгара на поредния гаден скандал с Биф. Пристигнаха поотделно, с две нови поршета в различен цвят. Скандалът се разрасна още повече, когато Рекс, който също бе изпил няколко питиета, се скара на брат си, че е развалил празника на майка им. Къщата се напълни. Бяха дошли и четирите деца на Лилиан — Трой младши, Рекс, Либигейл и Мери Рос, както и единайсетте ѝ внуци заедно с група приятели, повечето от които не бяха специално поканени.

Подобно на родителите си, внуците на Фелан също се бяха сдобили с нови симпатизанти и приятели след смъртта на дядо си.

До пристигането на Трой младши празникът беше чудесен. Разменяха се прекрасни подаръци както никога досега. Бяха купували, без да се замислят за цените — луксозни облекла, бижута, електронни дрънкулки, дори картини. В продължение на няколко часа парите бяха извадили на повърхността най-доброто у тях. Щедростта им нямаше граници:

Завещанието щеше да бъде прочетено само след два дни.

Съпругът на Либигейл, рокерът Спайк, с когото тя се бе запознала в клиниката за наркомани, опита се да се намеси в караницата между Трой младши и Рекс, при което Трой младши го напсува и го нарече „тлъсто хипи с прояден от наркотиците мозък“. Това обиди Либигейл, която на свой ред нарече Биф уличница. Лилиан изтича в спалнята си и се заключи вътре. Внуците и приятелите им слязоха в сутерена, където някой се бе сетил да остави изстудена бира.

Мери Рос, която беше най-разумната и със сигурност най-уравновесена от четиримата, успя да убеди братята си и Либигейл да престанат да крещят и да седнат на различни места. Разделиха се на малки групи, някои във всекидневната, други в гостната. Настъпи напрегнато примирие.

Адвокатите не бяха помогнали кой знае колко. Сега работеха в екипи и, както казваха, защитаваха по най-добрия възможен начин интересите на всички наследници на Трой Фелан. Освен това прекарваха часове наред в угодничене и търсене на начин да заделят по-голямо парче от тортата за себе си. Съществуваха четири обособени армии адвокати — шест, ако се брояха и тези на Джийна и Рамбъл, — които работеха трескаво. Колкото повече време наследниците на Фелан прекарваха с адвокатите си, толкова повече губеха доверие един в друг.

След едночасово примирие Лилиан се появи и огледа бойното поле, после, без да каже каквото и да било, отиде в кухнята, за да приготви вечерята. Сега вече можеше да се мисли за бюфет. Можеха да се хранят на смени, да идват на групи, да пълнят чиниите си и да се връщат по местата си.

Така в края на краищата първото семейство на Фелан успя поне да вечеря спокойно на Коледа. Трой младши хапна шунка и картофи при барчето до близкия край на верандата. Биф беше с Лилиан в кухнята. Рекс и жена му, стриптийзьорката Амбър, хапнаха пуйка в спалнята, докато гледаха футболен мач по телевизията. Либигейл, Мери Рос и съпрузите им седнаха в гостната с подноси на коленете.

Внуците и приятелите им отнесоха замразени пици в сутерена, където бирата не преставаше да се лее.

Членовете на второто семейство изобщо не празнуваха Коледа, поне не заедно. Джейни не обичаше този празник, така че избяга в чужбина, в Клостерс, Швейцария, където се събираха хубавите хора от Европа, за да бъдат видени и да покарат ски. Бе взела със себе си един културист на име Ланс, който беше на половината на нейните години — на двайсет и две, — но въпреки това я придружаваше с удоволствие.

Дъщеря ѝ Джийна бе принудена да прекара Коледа с роднините на мъжа си в Кънетикът — мрачна и безрадостна перспектива по принцип, но не и сега. Нещата се бяха променили рязко. За съпруга ѝ Коуди това бе триумфално завръщане в старото имение на фамилията край Уотърбъри.

Някога фамилията Стронг беше натрупала състоянието си в корабоплаването, но след няколко поколения лошо управление и роене реката от пари просто беше пресъхнала. Името и родословното дърво

все още гарантираха достъп до подходящите училища и клубове, а браковете във фамилията все още получаваха значително внимание от страна на пресата. Яслата обаче имаше определени размери, а от нея бяха зобали твърде много поколения.

Бяха високомерни хора, горди с името, потеклото и акцента си и поне на повърхността заможни, макар че от семейното състояние не бе останало кой знае какво. Работеха в Ню Йорк и Бостън и харчеха каквото печелеха, защото разчитаха на семейното богатство.

Последният далновиден представител на фамилията явно бе съзрял края, защото бе основал фондове за образование — тежки, непробиваеми, старателно подготвени от армия адвокати, така че да устоят на атаките на бъдещите поколения Стронг. Атаки наистина имаше, но фондовете бяха издържали, така че за младите представители на семейството доброто образование все още бе гарантирано. Коуди бе започнал в Тафт, след това бе завършил криволяво Дортмут, после се бе дипломирал като магистър по бизнес администрация в Колумбийския университет.

Бракът му с Джийна Фелан не бе приет добре от семейството предимно защото за нея беше втори. Фактът, че по онова време баща ѝ притежаваше шест милиарда, макар и да не беше в блестящи отношения с дъщеря си, бе улеснил приемането ѝ в клана, но независимо от всичко членовете му винаги щяха да гледат на нея отвисоко, защото беше разведена, защото бе получила лошо образование в непрестижно учебно заведение и също така, защото Коуди беше станал малко странен.

На Коледа обаче всички се бяха стекли да я посрещнат. Хората, които ненавиждаше, никога не ѝ се бяха усмихвали толкова много, никога не бе имало толкова много сковани прегръдки и смутени целувки по бузите. Тя ги възненавидя още повече заради лицемерието им.

След две питиета Коуди се разприказва. Мъжете се събраха около него във всекидневната и съвсем скоро някой попита:

— Колко?

Той се намръщи, сякаш парите вече бяха бreme.

— Вероятно половин милиард. — Каза го точно така, както бе репетираше у дома пред огледалото в банята.

Неколцина от мъжете зяпнаха от удивление. Други направиха гримаса, защото познаваха Коуди и всички бяха от фамилията Стронг — знаеха, че никога няма да видят и цент от тези пари. Всички тихо се пръскаха от завист. Скоро мълвата се изплъзна от групичката и жените, пръснати из цялата къща, също зашушукаха за парите. Майката на Коуди, спаружена дребна жена, чиито бръчки се появяваха, щом се усмихнеше, беше ужасена от долнопробното богатство.

— Това са парвенюшки пари — каза тя на дъщеря си. Парвенюшки пари, спечелени от скандален стар козел с три съпруги и низ непрокопсани деца, нито едно от които не беше завършило свястно учебно заведение.

Парвенюшки или не, по-младите жени се разтрепериха от завист заради тях. Привиждаха им се частни самолети, къщи на морския бряг и страхотни семейни партита на далечни острови, попечителски фондове за племенници и племеннички, а може би и подаръци в брой.

Парите размекнаха членовете на фамилия Стронг дотолкова, че да приемат една аутсайдерка с топлина, каквато никога преди не бяха проявявали спрямо когото и да било. До точката на топене. Научиха ги на откритост и обич и създадоха една чудесна, мила коледна атмосфера.

Късно следобед, когато семейството се събра около масата за традиционната вечеря, заваля сняг. Идеалната Коледа, възклицаваха членовете на фамилия Стронг. Джийна ги ненавиждаше повече отвсякога.

Рамбъл прекара празника с адвоката си, при шестстотин долара на час, макар че нямаше да му ги вземе направо, а да ги разпръсне по другите сметки така умело, както само адвокат би могъл.

Тайра също беше заминала в чужбина с млад жиголо. Вероятно беше на някой плаж, без горнище на банския, а може би и без долнище, и не даваше пет пари какво прави четиринайсетгодишният ѝ син.

Адвокатът Янси беше развеждан два пъти и имаше две момчета, близнаци на единайсет години от втория си брак. Момчетата бяха изключително умни за възрастта си, Рамбъл беше удивително тъп за

своята, така че тримата се забавляваха отлично с някакви видеоигри в спалнята, докато Янси гледаше футболен мач сам.

Клиентът му щеше да получи задължителните пет милиона долара на двайсет и първия си рожден ден, но предвид степента му на зрелост и домашното му възпитание можеше да се каже, че сумата би се изпарила дори по-бързо, отколкото при другите потомци на стария Фелан. Янси обаче не се безпокоеше за някакви си жалки пет милиона. Щеше да спечели дори повече от хонорари, когато Рамбъл получи дела си от наследството.

Адвокатът имаше други тревоги. Тайра беше наела отделна юридическа фирма, агресивна, с офиси недалеч от Капитолия, която имаше всички необходими контакти и връзки. Тя беше само бивша съпруга, не пряка потомка и нейният дял щеше да е много по-малък от този на Рамбъл. Новите адвокати, разбира се, си даваха сметка за това и настояваха пред Тайра да се отърве от Янси и да доведе младия Рамбъл при тях. За щастие майката не се интересуваха кой знае колко от детето и Янси успяваше да манипулира малкия така, че да стои настрана от нея.

Смехът на момчетата беше като музика за неговите уши.

Късно следобед той спря пред един деликатесен магазин на няколко пресечки от хотела. Просто се разхождаше по тротоара и видя, че е отворено. Влезе с намерението да си купи бира. Беше сам, на другия край на света. Беше Коледа и нямаше с кого да сподели празника. Самотата и потиснатостта го смазваха и той започна да се разкапва. Обхвана го самосъжаление.

Видя подредените бутилки концентриран алкохол, пълни и запечатани — уиски, водка, джин, строени като войници в пъстри униформи. Устата му моментално пресъхна. Челюстта му увисна, а очите му се затвориха. Улови се за тезгяха, за да запази равновесие, и със сгърчено от болка лице се замисли за Серджо, Джош, клиниката, бившите си съпруги и всички, на които бе причинявал такава болка всеки път, когато хлътваше в бездната на пианството. Мислите забушуваха в главата му и имаше чувството, че ще припадне, когато дребният продавач каза нещо. Нейт се втрени в него, прехапа устни и посочи към бутилките с водка. Две, за осем реала.

Всеки път беше различно. Понякога започваше бавно, постепенно — глътка тук, смръкване там, пукнатината в язовирната стена, която се разширяваше. Веднъж сам бе отишъл в центъра по детоксикация. Веднъж се бе събудил на легло, със система, включена във вените. Последния път една камериерка го бе открила в евтина хотелска стая, трийсет долара на ден, изпаднал в кома.

Стисна книжния плик и тръгна решително към стаята си. По пътя заобиколи група запотени деца, които ритаха топка на тротоара. Толкова щастливи са децата, помисли си. Никакви тежести, никакъв багаж. Утрешният ден е просто следващата игра.

След час щеше да се стъмни и Корумба постепенно се събуждаше за живот. Кафенетата по тротоарите отваряха, появиха се автомобили. Във фоайето на хотела се чуваше музика — край езерцето свиреше оркестър и Нейт се зачуди дали да не отиде да послуша за последно...

Но не отиде. Качи се в стаята си, заключи вратата и напълни висока пластмасова чаша с лед. Остави бутилките една до друга, отвори едната, наля бавно водката върху леда и се закле да не спре, докато не пресуши и двете.

Джеви пристигна в осем и зачака търговеца на резервни части. Слънцето беше високо, на небето нямаше никакви облаци. Тротоарите бяха нагорещени.

Нямаше маслена помпа, поне не за този тип дизелови двигатели. Търговецът се обади на две места и Джеви подкара пикапа с гръм и трясък. Отиде до покрайнините на града в едно гробище за стари лодки, в чийто двор се търкаляха останки от десетина корита. В магазина за части момчето извади доста износена, покрита с грес маслена помпа, увита в парче мръсно зебло. Джеви охотно плати за нея двайсет реала.

Върна се при „Санта Лора“. Зарадва се, когато видя, че Уели е пристигнал. Уели беше хлапе, още нямаше осемнайсет, но твърдеше, че разбира от речна навигация, че познава реките, че може да готви, да чисти и да прави всичко друго, което е необходимо при плаване. Джеви знаеше, че лъже, но това беше нещо обикновено за местните момчета, които търсеха работа по реката.

— Появи ли се мистър О’Райли? — попита Джеви.

— Американецът ли? — попита Уели на свой ред.

— Да, американецът.

— Не. Не се е мяркал.

Един рибар в малка дървена лодка подвижна на Джеви, но той не му обърна внимание, защото се бе замислил за други неща. Изтича по шперплатовия трап и се качи на борда. Отзад отново се разнесоха ударите на чук. Същият мърляв механик се бореше с двигателя. Беше се навел над него, гол до кръста, изпоцапан и плувнал в пот. Машинното беше като сауна. Джеви му подаде маслената помпа и той я пое с късите си груби пръсти.

Двигателят беше петцилиндров и помпата трябваше да се монтира отдолу, в картера, малко под решетката на пода. Механикът сви рамене сякаш за да покаже, че помпата може и да свърши работа, отпусна се бавно на колене и се зае да я монтира. Изсумтя нещо и

Джеви му подаде един гаечен ключ. След малко помпата бе поставена на мястото си, а Джеви бе плувнал в пот. Понеже двамата се забавиха в машинното, Уели реши да отиде при тях и да ги попита дали имат нужда от него. Нямаха.

— Гледай кога ще дойде американецът — каза му Джеви и избърса потта от челото си.

Механикът продължи да ругае и да мята гаечните ключове още половин час, след което обяви, че двигателят е готов. Запали го и в продължение на няколко минути следи налягането на маслото. Най-накрая се усмихна доволно и събра инструментите си.

Джеви се върна до хотела, за да намери Нейт.

Стеснителното момиче на рецепцията не беше виждало мистър О'Райли. Позвъни по телефона в стаята му, но никой не се обади. Не беше излизал. След дълги увещания най-сетне даде ключа.

Вратата беше заключена, но веригата вътре не беше окачена, така че Джеви успя да влезе. Първото странно нещо, което видя, беше празното легло с разхвърляни завивки. След това видя бутилките — една празна се търкаляше на пода, другата беше наполовина пълна. Стаята беше много студена, защото климатикът работеше на пълни обороти. Мярна бос крак, приближи се и видя Нейт. Лежеше между леглото и стената, гол, с омотан около коленете чаршаф. Джеви подритна леко крака му и той помръдна.

Поне беше жив.

Заговори му и го бутна по рамото. След няколко секунди се чу стон. Глухо, болезнено издихание. Джеви коленичи върху леглото, наведе се, улови Нейт за ръцете и успя да го изтегли горе. Зави го.

Още едно тежко стенание. Нейт лежеше по гръб, единият му крак беше на пода, очите му бяха подутти, все още затворени, косата му беше разчорлена, дишаше бавно и мъчително. Джеви се втренчи в него.

Момичето от рецепцията и камериерката надникнаха през полуотворената врата и Джеви им махна да си вървят. Заключи и взе празните бутилки.

— Време е да тръгваме — каза той, но не получи отговор. Вероятно трябваше да повика Валдир, за да докладва на американците, които бяха изпратили тук този пияница. Може би по-късно.

— Нейт! — извика той силно. — Събуди се!

Никакъв отговор. Ако не се съвземеше скоро, трябваше да повика лекар. Повечето хора биха умрели от бутилка и половина водка за една вечер. Може би организмът му бе натровен и наистина се нуждаеше от болница.

Джеви отиде в банята и намокри една кърпа със студена вода, после я сложи на врата на Нейт. Нейт се размърда и отвори уста, за да каже нещо.

— Къде съм? — успя да изфъфли най-сетне.

— В Бразилия. В хотелската си стая.

— Жив съм.

— Почти.

Джеви взе мократа кърпа и избърса лицето и очите му.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Искам да умра — отвърна Нейт и протегна ръка към кърпата. Взе я, мушна единия ѝ край в устата си и започна да го смуче.

— Ще ти донеса вода — каза Джеви, отиде до хладилника и извади бутилка минерална вода. — Можеш ли да си вдигнеш главата?

— Не — изсумтя Нейт.

Джеви започна да налива тънка струйка вода в устата му. Част от нея се изля по бузите и върху кърпата, но на Нейт му беше все едно. Главата му пулсираше, щеше да се пръсне от болка — въобще не можеше да проумее как изобщо е успял да се събуди.

Отвори едното си око — дясното, съвсем малко. Клепачите на лявото бяха слепени. Светлината опърли мозъка му, в стомаха му се надигна някаква гадост и стигна до гърлото. С неочаквана бързина Нейт се обърна на четири крака и повърна.

Джеви отскочи назад, после отиде да вземе още една кърпа. Остана за малко в банята, докато утихне кашлянето и давенето.

Уговорката с Валдир беше да заведе мистър О'Райли във вътрешността на Пантанал, да му помогне да намери човека, когото търси, после да го върне в Корумба невредим. За това трябваше да получи хиляда реала — добри пари, но той не беше нито медицинска сестра, нито бавачка. Корабчето беше готово, чакаше ги. Ако Нейт не беше в състояние да се справи без пазач, може би Джеви трябваше да си потърси друга работа.

След като Нейт престана да повръща, Джеви го замъкна в банята под душа. Нейт се свлече на пластмасовия под.

— Извинявай. Съжалявам... — повтаряше непрекъснато.

Джеви го остави там, ако иска да се удави — все му беше едно. Върна се в стаята, свали мръсните чаршафи, постара се да почисти, доколкото можа, после слезе долу, за да вземе кафе.

* * *

Уели чу пикапа на Джеви в два без нещо. Ревящата машина спря на брега и събуди задрямалите рибари. В първия момент не видя американеца. След малко главата му се надигна от седалката — очите му бяха скрити зад големи тъмни очила, на главата му беше нахлупена шапка с козирка. Джеви отвори вратата и помогна на мистър О'Райли да слезе. Уели взе сака и куфарчето му. Американецът изглеждаше много болен — кожата му беше ужасно бяла, подгизнала от пот, беше толкова слаб, че едва се държеше на краката си. Уели ги последва до кея и им помогна да минат по паянтовия шперплатов трап. Джеви буквално пренесе американеца на ръце нагоре по стълбата към мостика, после по коридорчето до хамака на малката палуба. Сложи го да легне.

След това Джеви запали двигателите, а Уели прибра въжетата.

— Какво му е? — попита момчето.

— Пиян е.

— Едва два часът е — отбеляза Уели.

— Пиян е от доста време.

„Санта Лора“ се отдели от кея и бавно заплува срещу течението.

Нейт наблюдаваше как градът се изнизва покрай корабчето. Навесът отгоре беше от дебел избелял зелен брезент, опънат върху метална рамка. Хамакът му беше завързан за две от подпорите на навеса. Бе се залюлял съвсем слабо само при потеглянето. Все още му се гадеше. Опитваше се да не мърда. Искаше му се всичко да е абсолютно неподвижно. Корабчето се плъзгаше срещу течението съвсем бавно. Водната повърхност беше гладка. В момента нямаше вятър, така че Нейт можеше да лежи необезпокояван от нищо, да гледа брезента отгоре и да размишлява. Мисленето обаче му създаваше

проблеми, защото му се виеше свят и го болеше главата. Съсредоточаването беше истинско предизвикателство.

Преди да излезе от стаята си, се бе обадил на Джош. С торбичка лед на тила и кошчето за боклук между коленете, бе набрал номера и бе положил титанични усилия да звучи нормално. Джеви не беше казал на Валдир. Валдир не беше казал на Джош. Никой не знаеше, освен Джеви и двамата се бяха разбрали случилото се да си остане между тях. На борда нямаше да има алкохол и Нейт бе обещал да е трезвен до завръщането им. Как би могъл да намери пиячка в Пантанал?

Ако Джош се тревожеше, това не личеше по гласа му. Фирмата все още не работеше заради празниците, но той имал страшно много работа. Както обикновено.

Нейт му каза, че всичко е наред — корабчето е подходящо, вече е и ремонтирано. Че са готови да потеглят. Когато затвори, отново повърна. После пак влезе под душа. Джеви му помогна да стигне до асансьора и да излезе.

След лек завой на реката Корумба се скри от погледите им. С отдалечаването от града постепенно престанаха да срещат други лодки. От мястото си Нейт виждаше калната кафява вода, която се пенеше зад кърмата. Река Парагвай беше широка по-малко от сто метра, а при завоите се стесняваше значително повече. След време се разминаха с паянтова дървена лодка, натоварена с банани, и двете момчета на борда ѝ им махнаха.

Тракането на дизеловия двигател, което толкова го дразнеше, постепенно премина в равномерно боботене, от което цялото корабче вибрираше. Нямаше как да не се примири. Духна ветреца и Нейт залюля леко хамака. Вече не му се гадеше.

Недей да мислиш за Коледа, за дома и децата, за кошмарните си спомени, не мисли за слабостите си. Кризата премина, каза си. Сега корабчето щеше да замени клиниката. Джеви щеше да влезе в ролята на терапевт. Престоят в Пантанал щеше да му помогне да забрави алкохола, така че да не пие никога повече.

Още колко време би могъл да се самозалъгва?

Действието на аспирина, който Джеви му даде, постепенно премина и главата пак го зацепи. По едно време усети, че се унася. Събуди се, когато Уели му донесе бутилка вода и купичка ориз.

Започна да се храни, но ръцете му трепереха толкова силно, че оризът падаше от лъжицата по дрехите му. Беше топъл и приятно солен. Изяде го до последното зрънце.

— Още? — попита Уели.

Нейт поклати глава и отпи глътка вода. Отпусна се на хамака и се опита да заспи.

След няколко провалили се опита умората и последствията от водката си казаха думата. Помогна и оризът. Нейт заспа дълбоко, а Уели го проверяваше през половин час.

— Хърка — докладваше той на Джеви, който управляваше корабчето.

Нейт спа дълбоко, без стряскащи сънища. Спа четири часа, докато „Санта Лора“ се промъкваше напред, в северна посока, срещу течението и срещу вятъра. Събуди го боботенето на двигателя и в първия момент му се стори, че изобщо не се движат. Надигна се внимателно от хамака и огледа брега, за да види дали напредват. Растителността бе гъста. Нямаше нищо друго — нито следа от хора. Можеше да разбере, че все пак се движат, по пяната зад кърмата и като се вгледаше в някое дърво. Пълзяха едва-едва. Реката беше пълноводна заради дъждовете — така беше по-безопасно, но пък напредваха значително по-бавно.

Вече не му се гадеше, главоболието също си беше отишло, но движенията все още бяха проблем. Зае се с тежката задача да се надигне от хамака предимно защото се нуждаеше от тоалетна. Успя да стъпи на палубата без инциденти, изчака малко, за да се увери, че няма да падне, и в този момент Уели се появи безшумно и му връчи чаша горещо кафе.

Нейт я пие и вдъхна аромата на напитката. Едва ли нещо на света миришеше по-хубаво.

— Obrigado — каза той. Благодаря.

— Sim — отвърна Уели, още по-лъчезарно усмихнат.

Нейт започна да пие ароматното подсладено кафе, като се опитваше да не гледа Уели в очите. Хлапето беше облечено с типичните за работещите по реката дрехи — стари памучни панталони, стара тениска и гумени галоши, за да предпазват стъпалата му. Подобно на Джеви и Валдир, а и на повечето бразилци, които Нейт

бе срещал досега, Уели също имаше черна коса, черни очи и кожа с характерен оттенък — нито много тъмен, нито много светъл.

Аз съм жив и съм трезвен, мислеше си Нейт. За пореден път се докоснах до преддверието на ада и оцелях. Паднах на дъното, рухнах, приветствах смъртта, но въпреки всичко седя и дишам. Два пъти през последните три дни произнасям последните си думи. Може би времето ми още не е дошло...

— Mais? — попита Уели и кимна към празната чаша. Още?

— Sim — отговори Нейт и му я подаде. Да. Хлапакът изчезна моментално.

Нейт все още беше схванат от аварийното кацане, коленете му се подгъваха от водката, но успя да се изправи и да застане на палубата, без никой да му помага. Можеше да стои изправен и това беше най-важното. Възстановяването се състоеше от поредица малки стъпки, малки победи. Когато успееш да ги свържеш една с друга без препятствия помежду им, без поражения, значи си се оправил. Не си излекуван — само си прочистен, детоксициран, регенериран... но за малко. И преди беше поддръждал мозайката — бе тържествувал след всяко поставено на мястото му блокче.

Дъното на корабчето остърга пясъчен нанос и от сътресението Нейт залитна, спъна се в хамака и си удари главата в дъските на палубата. Изправи се, улови се за парапета и заразтрива черепа си. Нямаше кръв, а само малка подутина — поредната болка за плътта. Ударът обаче го разбуди и когато погледът му се проясни, Нейт тръгна бавно към малкия мостик, като се подпираше на парапета.

Джеви седеше на стола, уловил руля с едната си ръка. Усмихна му се приветливо, по бразилски, и попита:

— Как се чувстваш?

— Доста по-добре — отговори Нейт, почти засрамен. Истинският срам беше нещо, от което се бе отказал преди години. Алкохолиците не познават това усещане — изпадат в позорни ситуации толкова често, че губят способността си да изпитват срам.

Уели изтича нагоре по стълбите с чаша кафе във всяка ръка. Подаде едната на Нейт, другата на Джеви и седна на малката пейка до капитана.

Слънцето започваше да залязва зад далечните планини на Боливия, а на север, точно пред тях, се появиха облаци. Стана по-леко

да се диша и доста по-хладно. Джеви взе фланелката си и я облече. Нейт се опасяваше, че може да ги настигне буря, но всъщност нямаше защо — реката не беше широка и просто нямаше начин да не успеят да стигнат до брега и да завържат проклетото корабче за някое дърво.

Наближиха малка квадратна къща — първата постройка, която виждаха, откакто напуснаха града. Имаше признаци на живот — кон, крава, простряно пране; на брега близо до водата беше изтеглено малко кану. Мъж със сламена шапка, типичен фермер, излезе на верандата и им махна лениво.

Когато отминаха къщата, Уели посочи едни храсталаци, чиито клони бяха наведени над водата.

— Jacares — каза той. Джеви погледна натам, но не прояви никакъв интерес. Беше виждал стотици алигатори. Нейт беше зърнал само един от гърба на коня. Сега от палубата на корабчето му се сториха много по-малки. Предпочиташе това разстояние.

Даде си сметка обаче, че скоро пак ще се наложи да бъде в неприятна близост с тях. Малката лодка, която теглеха на буксир, непременно щеше да влезе в работа в тесните речни ръкави, в плитчините, под шубраците, навсякъде, където „Санта Лора“ не можеше да мине. Там, беше сигурен, гъмжеше от крокодили и други кръвожадни влечуги, които очакваха своя обяд.

Странно обаче, в момента му бе все едно. Засега понасяше всичко много добре — това беше приключение, а и водачът му изглеждаше безстрашен.

Улови се за парапета и внимателно слезе по стъпалата, после мина по коридорчето покрай каютата. Уели бе сложил нещо да ври на газовата печка. Двигателят изпълваше тясното помещение с вибрации. По-нататък беше тоалетната — малка кутийка с клозет, мръсна мивка в ъгъла и халтав душ, който се клатеше на сантиметри над главата му. Докато се облекчаваше, разгледа въженцето, с което се пускаше душът. Отдалечи се и го дръпна. Потече вода с кафеникав оттенък. Струята беше достатъчно силна. Явно ползваше неизчерпаемите запаси на реката — естествено, без никакво пречистване. На вратата имаше телена кошница, в която да сложиш къпката и дрехите си. После трябваше да прекрачиш клозетната чиния, с едната ръка да дърпаш въженцето, а с другата да се къпеш.

Какво от това, помисли си Нейт. Просто нямаше да се къпе толкова често.

Надникна в тенджерата на печката — беше пълна с ориз и черен боб. Зачуди се дали през цялото време ще ядат само това. Всъщност му беше все едно. Храната не бе от значение за него. В клиниката го бяха лекували с деликатно недохранване. Бе изгубил апетита си месеци преди да попадне тук.

Седна на стъпалото на мостика, с гръб към Джеви и Уели, и се вгледа в притъмняващата река. Дивите животни се готвеха за нощта. Чуваха се писъци и вой, прелитаха птици. Нейт предпочиташе да не мисли за опасностите, които дебнеха в джунглата. На борда на „Санта Лора“ се чувстваше в безопасност. Ветрецът стана по-топъл и приятен. Бурята се бе разминала.

Времето в Пантанал сякаш бе спряло — то нямаше никакво значение. Постепенно свикваше с тази мисъл. Сети се за Рейчъл Лейн. Как биха ѝ се отразили парите? Никой, независимо от силата на вярата и убежденията си, не би могъл да остане непроменен, ако получи такава сума. Щеше ли да се върне с него в Щатите, за да се погрижи за наследството от баща си? Индианците нямаше да избягат — винаги можеше да се върне при тях. Как щеше да посрещне новината? Как щеше да реагира при вида на американския адвокат, успял да я открие?

Уели започна да свири на една стара китара, а Джеви запя с груб, необработен глас. Беше приятно да ги слуша — дуетът му действаше успокоително. Простичка песен на обикновени хора, които живееха за деня, а не за минутата. Хора, които не мислеха какво ще стане утре или какво би могло да стане следващата година. Завиждаше им, поне докато пееха.

Щастливо завръщане за човек, който предния ден бе опитал да се удави в алкохол. Наслаждаваше се на момента, щастлив, че живее, и очакваше приключението с нетърпение. Миналото му сякаш бе останало в друг свят, на светлинни години разстояние, някъде там, по студените улици на Вашингтон.

Там не можеше да се случи нищо добро. Несъмнено бе доказал, че на онова място не би могъл да живее без упойки — при същите хора, на същата работа, като се бори със старите си навици до поредното рухване. Винаги рухваше.

Уели запя сам и върна Нейт към настоящето. Беше някаква бавна, тъжна балада, която продължи, докато реката притъмня съвсем. Джеви запали два фара, от двете страни на носа. Не беше трудно да се плава по реката, макар че не беше много дълбока. Корабчетата бяха широки, с плоски дъна, така че лесно да преодоляват пясъчните плитчини, които се срещаха тук-там. Джеви попадна на една малко след мръкване и „Санта Лора“ спря. Той превключи двигателя на заден ход, после пак ускори напред и след пет минути корабчето отново продължи. Беше много устойчиво.

Нейт седна да се храни сам на закованата за пода масичка до четирите койки. Уели му сервира ориз с боб, малко варено пиле и един портокал, както и бутилка студена вода. Над главата му светеше гола електрическа крушка. В каютата беше горещо и задушно. Уели му бе предложил да спи в хамака.

След малко се появи Джеви с навигационна карта на Пантанал. Искаше да определи колко са напреднали, но засега не беше много. Буквално пълзяха срещу течението и изминатото разстояние от Корумба изглеждаше незначително.

— Реката е пълноводна — обясни Джеви. — На връщане ще се движим доста по-бързо.

Нейт все още не мислеше за връщането.

— Няма проблем — отвърна той.

Джеви направи няколко изчисления и каза:

— Първото индианско селище е в този район. — Посочи едно място на седмици път, ако се съдеше по сегашното им темпо.

— Гуато?

— Да. Мисля, че трябва да отидем най-напред при тях. Ако тя не е там, може би някой я е виждал или знае къде е.

— След колко време ще стигнем?

— След два, може би три дни.

Нейт сви рамене. Времето бе спряло. Часовникът му беше в джоба. Отдавна бе забравил какво е да планираш времето си за дни, седмици и месеци напред. Бележникът, в който записваше датите на насрочените съдебни дела, беше потънал в някое чекмедже в кантората. Беше се изплъзнал от смъртта, така че сега всеки ден беше подарък.

— Имам доста да чета — каза той.

Джеви сгъна картата внимателно.

— Добре ли си?

— Да, чувствам се отлично.

Джеви искаше да му зададе още много въпроси, но Нейт не беше готов за откровения.

— Отлично — повтори той. — Това пътуване ще ми се отрази наистина добре.

Чете под лампата в продължение на час и си даде сметка, че е плувнал в пот. Взе от койката си фенерче, препарата против насекоми и част от записките на Джош, после се качи на мостика. На руля беше Уели, а Джеви почиваше. Нейт напръска краката и ръцете си с препарата, намести се така, че главата му да е достатъчно високо, после запали фенерчето и започна да чете, а хамакът леко се поклащаше от движението на корабчето.

Заседанието не беше сложно — четене на завещание, — но подробностите бяха много съществени. Съдията Уайклиф не бе мислил за нищо друго по време на празника. Местата за сядане щяха да са заети и, както предполагаше, покрай стената щеше да има три реда правостоящи. Дотолкова се безпокоеше, че в деня след Коледа отиде в залата, за да помисли дали не може да се направи нещо, така че да се съберат повече хора.

Както винаги репортерите не подлежаха на никакъв контрол. Искаха да сложат камери в коридора и да снимат през малкото прозорче на вратата, но им бе отказал. Искаха да им осигурят по-добри места. Отново им отказа. Искаха да го интервюират и той ги разиграваше.

Адвокатите също си показваха рогата. Някои искаха заседанието да е закрито, други по обясними причини настояваха да се излъчва по телевизията. Някои искаха пълна секретност, други държаха да получат копия от завещанието, за да го прегледат по-внимателно. Имаше официални искания за конкретни места в залата, безпокойства за това кой ще присъства и кой не. Неколцина от адвокатите стигнаха дори дотам да искат да прегледат завещанието предварително, защото било твърде обемисто и можело да се наложи да се търсят решения във връзка с някои от условията в него.

Уайклиф пристигна рано и се срещна с приставите — повече от обикновената бройка, — чието присъствие бе изискал. Докато разпределяше местата, изпробваше озвучителната система и се занимаваше с подробностите, те вървяха след него из залата заедно със секретарката и помощника му. Някой спомена, че в края на коридора се настанява телевизионен екип, и Уайклиф изпрати един от приставите, за да освободи терена.

След като приключи с организационните въпроси, съдията отиде в кабинета си, за да се занимае с другите проблеми. Беше му трудно да се съсредоточи. Едва ли друг път щеше да председателства подобно

заседание. Надяваше се, доста егоистично, завещанието на Трой Фелан да е скандално и противоречиво, да лишава едни наследници за сметка на други, да предизвика спорове и дела. Подобно развитие със сигурност би разнообразило, общо взето, скучната му практика. Щеше да е в центъра на бурята, която, не се съмняваше, щеше да бушува с години, след като ставаше дума за единайсет милиарда.

Беше сигурен, че ще стане нещо подобно. След като заключи вратата, отдели петнайсет минути, за да изглади тогата си. Сам.

Малко след осем пристигна някакъв репортер и понеже беше пръв, двамата нервни пристави, които пазеха двойната врата на залата, му отделиха цялото си внимание. Посрещнаха го намръщено, поискаха да представи документ за самоличност със снимка, да подпише специалния формуляр за журналисти, прегледаха бележника му, сякаш беше граната, и най-накрая го пуснаха да мине през детектора за метали. Уредът не се разпищя, когато той мина, и двамата добиха явно разочарован вид. Репортерът все пак беше доволен, че не го обискираха гол. След като влезе, друг пристав го поведе по централния проход и го настави на третия ред. Младежът седна на мястото си с видимо облекчение. Съдебната зала беше празна.

Заседанието беше насрочено за десет, но още в девет в коридора пред залата се беше събрала цяла тълпа. Охраната проверяваше щателно всеки новодошъл, без да си дава труд да го прави бързо. Пред вратите се образува опашка.

Адвокатите на наследниците също започнаха да идват и да се възмущават, че ги бавят на входа. Размениха се остри реплики и заплахи. Някои пожелаха да разговарят с Уайклиф, но той лъскаше обувките си и не искаше да го безпокоят. Също като младоженка пред сватба не желаше гостите да го виждат. Най-накрая някой се сети да пуска наследниците и адвокатите им с предимство и това донякъде охлади напрежението.

Залата постепенно се напълни. Пред съдийската банка в полукръг бяха сложени маси, така че Уайклиф да може да вижда всички от мястото си. За наследниците беше масата вляво от съдийската банка, пред преградата за съдебните заседатели. Първи пристигнаха Трой младши и Биф, които седнаха заедно с трима адвокати от екипа си и започнаха да полагат усилия да изглеждат навъсени и да не обръщат внимание на никого от присъстващите в

залата. Биф беше бясна, защото охраната беше прибрала мобилния ѝ телефон. Сега не можеше да се обажда в агенциите за недвижими имоти.

След това се появи Рамбъл, който специално за случая беше оставил косата си в кошмарен вид — зелените кичури не бяха мити поне две седмици. Всичките му халки — на носа, на веждата, на ухото — бяха по местата си. Беше с черно кожено яке без ръкави, така че да се виждат залепените по кльощавите му ръце временни татуировки, с парцаливи джинси и стари ботуши. И намръщено лице. Когато минаваше през прохода, привлече вниманието на журналистите. След него като грижовна майка крачеше адвокатът му, застарялото хипи Янси, който някак си бе успял да задържи ценния си клиент.

Янси огледа присъстващите и поиска да ги настанят колкото е възможно по-далеч от Трой младши. Приставът се съгласи и ги сложи на масата точно срещу Уайклиф. Рамбъл се стовари на стола и зелената му коса увисна над облегалката. Присъстващите го наблюдаваха с ужас — нима това същество щеше да наследи половин милиард долара?

След това дойдоха Джийна Фелан Стронг със съпруга си Коуди и двама адвокати. Те огледаха седналите и се настаниха по средата между тях — възможно най-далеч от Трой младши и Рамбъл. Коуди беше сериозен и делови — веднага се зае да преглежда някакви документи с единия от адвокатите. Джийна гледаше втренчено Рамбъл и се питаше как е възможно да са наполовина брат и сестра.

Стриптийзърката Амбър влезе величествено с късата си пола и огромно деколте, което откриваше по-голямата част от скъпоструващите ѝ гърди. Приставът, който я съпроводи до мястото ѝ, не можеше да повярва, че съдбата му се е усмихнала по този начин. Докато крачеше до нея, успя да я заговори и не отделяше очи от деколтето ѝ. След тях крачеше Рекс, с тежко куфарче в ръка, сякаш го очакваше сериозна работа. Зад него беше Харк Гетис, който продължаваше да е най-шумен от цялата глутница. Със себе си водеше двама от новите си сътрудници — фирмата му бе започнала да се разраства. Тъй като Амбър и Биф не си говореха, Рекс се намеси бързо и посочи местата между Рамбъл и Джийна.

Столовете постепенно се заемаха, празните места между наследниците също. Скоро някои от тях щяха да седят съвсем близо

един до друг.

Тайра, майката на Рамбъл, доведе двама млади мъже на еднаква възраст. Единият беше с впити джинси и космати гърди. Другият беше с приличен тъмен костюм на тънко райе. Засега тя спеше с жиголото. Адвокатът щеше да получи своето накрая.

Запълни се още едно празно място. Публиката шумолеше възбудено.

— Не се учудвам, че старецът се е самоубил — подхвърли един репортер на свой колега, след като огледа наследниците.

Внуците на Трой Фелан бяха принудени да седнат сред публиката и простолюдието. Скупчиха се сред антуража си от приятели и се закискаха неспокойно, защото съдбата щеше да се окаже благосклонна към тях.

Либигейл Джитър пристигна с мъжа си, огромния бивш рокер Спайк. Двамата изглеждаха не намясто, колкото и всички останали, макар и да не влизаха в съдебна зала за първи път. Крачеха след Уоли Брайт, адвокат, нает чрез Жълтите страници. Уоли беше с дълъг мръсен шлифер, който се влачеше по земята, протрити обувки и полиестерна вратовръзка, която беше поне на двайсет години — с лекота би спечелил всякакво състезание за най-лошо облечен мъж. Носеше книжата си в евтина папка, видяла десетки бракоразводни дела. Беше завършил десети по успех от групата си във вечерния университет.

Насочиха се направо към най-широката пролука между вече седналите и Уоли се зае с шумната задача да съблече шлифера си. Провисналият подгъв се отри във врата на един от безименните сътрудници на Харк, който и без това вече беше притеснен от телесната миризма на Уоли Брайт.

— Може ли малко по-внимателно!? — възмути се той рязко и замахна с ръка, но не улучи. Думите отекнаха в изпълнената с напрежение зала и всички глави се обърнаха нататък. Важните документи останаха на заден план. Всеки мразеше всички останали.

— Извинете — отговори Брайт с неприкрит сарказъм. Двама пристави приближиха, готови да се намесят, ако се наложи. Шлиферът намери мястото си под масата без повече преमेждия и Уоли се настани между Либигейл и Спайк, който на свой ред поглаждаше брадата си и гледаше втренчено Трой младши, сякаш му се искаше да го цапардоса.

Малцина от присъстващите в залата очакваха тази кратка схватка да е последната между наследниците.

Когато умреш и оставиш след себе си единайсет милиарда, хората проявяват интерес към завещанието ти. Особено ако съществува вероятност подобно състояние да бъде хвърлено на лешоядите. Жълтата преса беше там, също така местните вестници и най-големите финансови издания. Трите реда, които Уайклиф беше определил за журналистите, се изпълниха до девет и половина. Пишещото братство получи чудесната възможност да наблюдава как наследниците се събират в залата. Трима съдебни художници работеха трескаво, вдъхновени от гледката пред себе си. Пънкярят със зелена коса стана обект на засилено внимание от тяхна страна. Джош Стафорд се появи в девет и петдесет. С него беше Тип Дърбан, заедно с още двама сътрудници и двама секретари. Със сериозни лица те се запътиха към определената за тях маса, на която имаше доста повече място, отколкото на масата на наследниците и адвокатите им. Джош остави пред себе си една-единствена дебела папка и всички погледи моментално се приковаха в нея. Документът удивително напомняше този, който старият Фелан бе подписал пред видеокамерата преди деветнайсет дни.

Не можеха да не гледат папката. Само Рамбъл седеше безучастен. Законът на щата Вирджиния позволяваше наследниците да получават предварително суми от полагащото им се наследство, ако то е ликвидно и срещу него няма запори за неизплатени дългове. Адвокатите преценяваха, че в случая може да става дума за суми между десет милиона на наследник, до петдесет — каквото бе предположението на Брайт. През живота си не бе виждал и петдесет хиляди.

Приставите заключиха вратите в десет часа. Веднага след това като по някакъв невидим сигнал съдия Уайклиф излезе през вратата зад съдийската маса и залата притихна. Той седна на стола си с безупречната си тога и се усмихна.

— Добро утро — поздрави съдията по микрофона.

Всички в залата също се усмихнаха. За голямо удовлетворение на Уайклиф залата беше пълна. Бързото преброяване на приставите показва, че са осем, въоръжени и готови за действие. Огледа наследниците. Някои от адвокатите им седяха буквално рамо до рамо.

— Присъстват ли всички страни? — попита той и се протегна, за да вземе документите. — Първият иск е заведен от Рекс Фелан. — Още преди думите да затихнат, Харк Гетис беше на крака и вече кашляше, за да прочисти гърлото си.

— Ваша светлост, аз съм Харк Гетис и представлявам интересите на мистър Рекс Фелан — прогърмя гласът му към съдията.

— Благодаря. Можете да седнете.

Съдията повтори на глас и педантично записа имената на всички наследници и адвокатите им. Всички до един. Репортерите ги записваха заедно с него. Шестима наследници, три бивши съпруги. Всички бяха налице.

— Двайсет и двама адвокати — промърмори Уайклиф под нос. — У вас ли е завещанието, мистър Стафорд? — попита след това.

Джош стана и вдигна друга папка.

— Да, у мен е.

— Моля, заемете свидетелската банка.

Джош заобиколи масите, мина покрай стенографа и седна на мястото на свидетеля, където вдигна ръка и се закле да говори само истината.

— Вие ли представлявате мистър Трой Фелан? — попита Уайклиф.

— Да, в продължение на доста години.

— Вие ли изготвихте завещанието му?

— Изготвял съм няколко завещания.

— Вие ли изготвихте последното?

Последва пауза, доста дълга, и наследниците проточиха вратове напред.

— Не, не го изготвих аз — отговори Джош бавно, като хвърли поглед на лешоядите. Каза го тихо, но думите му отекнаха в залата като гръмотевица. Адвокатите на наследниците реагираха значително по-бързо от самите наследници, защото някои от тях изобщо не си даваха сметка какво означава чутото. То обаче звучеше сериозно и неочаквано. Залата притихна още повече.

— Кой изготви последното му завещание? — попита Уайклиф като лош актьор, който чете репликите си от сценария.

— Изготвил го е мистър Фелан. Сам.

Не беше истина. Бяха видели старецът да седи на масата, заобиколен от адвокати, точно срещу тримата психиатри — Зейдъл, Флоу и Тайшен. Бяха го обявили за вменяем, а миг след това старецът бе взел дебелото завещание, изготвено от Стафорд и сътрудниците му, бе го обявил за свое и го бе подписал.

Това не подлежеше на съмнение.

— О, боже! — изпъшка Харк Гетис тихо, но все пак така, че цялата зала да чуе.

— Кога го подписа? — попита Уайклиф.

— Секунди преди да скочи от терасата.

— Саморъчно ли е?

— Да.

— Подписа ли го във ваше присъствие?

— Да. Имаше и други свидетели. Освен това подписването бе заснето с видеокамера.

— Моля, предайте ми завещанието.

Джош извади твърде бавно един-единствен плик от папката и го подаде на съдията. Изглеждаше ужасно тънък. Нямаше начин да съдържа всичките думи, нужни, за да получат наследниците онова, което по право беше тяхно.

— Какво, по дяволите, е това? — просъска Трой младши на най-новия си адвокат, но адвокатът не беше в състояние да отговори.

В плика имаше само един жълт лист. Уайклиф го извади бавно, така че всички да го видят, разгъна го внимателно и го прегледа бързо.

Наследниците бяха обхванати от панически страх, но не можеха да направят нищо. Нима старецът ги бе прецакал за последен път? Щяха ли да им се изплъзнат парите му? Или може би бе променил решението си и им бе дал още повече? Започнаха да бутат адвокатите си и да шушукат в ушите им, но адвокатите мълчаха.

Уайклиф се прокашля и се наведе малко по-близо до микрофона.

— В ръцете си държа документ, в който е записано, че това представлява последното завещание на покойния Трой Фелан. Ще го прочета дословно:

„Последно завещание на Трой Л. Фелан. Аз, Трой Л. Фелан, заявявам отговорно и в пълно съзнание, че с

настоящото изрично отменям всички досегашни свои завещания, поправки и добавки към тях, подписани от мен, и се разпореждам с наследството си както следва:

На децата си Трой Фелан младши, Рекс Фелан, Либигейл Джитър, Мери Рос Джакман, Джийна Стронг и Рамбъл Фелан давам парична сума, която е достатъчна да покрие дълговете им, натрупани до днешна дата. Дълговете, натрупани след днешна дата, няма да бъдат покрити с това дарение. Ако някой от гореизброените направи опит да оспори това завещание, дарението му да бъде анулирано.“

Дори Рамбъл чу думите и ги разбра. Джийна и Коуди се разплакаха. Рекс се наведе напред, опря лакти на масата и скри лицето си с ръце. Умът му отказваше да работи. Либигейл погледна Спайк и просъска:

— Кучият му син!

Спайк беше съгласен.

Мери Рос също закри лицето си, докато адвокатът разтриваше коляното ѝ. Съпругът ѝ разтриваше другото. Единствено Трой младши успя да запази спокойствие, но не за дълго. Уайклиф не беше приключил.

— „На бившите си съпруги Лилиан, Джейни и Тайра не завещавам нищо. Те получиха достатъчно при бракоразводните дела.“

В този момент Лилиан, Джейни и Тайра се зачудиха какво правят в съдебната зала. Наистина ли бяха очаквали да получат нещо повече от мъжа, когото ненавиждаха? Чувстваха погледите на публиката и се опитваха да се скрият зад адвокатите си.

Журналистите останаха като гръмнати. Трябваше да записват, но не искаха да пропуснат нито една дума. Някои не можеха да се сдържат и се усмихнаха злорадо.

— „Остатъка от състоянието си завещавам на дъщеря си Рейчъл Лейн, родена на втори ноември 1954 година в Католическата болница в Ню Орлиънс, Луизиана, от жена на име Ивлин Кънингъм, сега покойница.“

Уайклиф направи пауза, но не за да подсили драматичния ефект. Следваха само два малки абзаца, но злото вече бе сторено. Единайсетте милиарда бяха дадени на незаконна дъщеря, за която досега не бе чул нищо. Наследниците в залата бяха лишени от наследство. Не можа да не ги погледне.

— „Назначавам за изпълнител на това завещание моя доверен адвокат Джошуа Стафорд и му давам широки пълномощия при прилагането му.“

За момент бяха забравили Джош. Той обаче седеше пред тях като неволен свидетел на автомобилна катастрофа и те изведнъж започнаха да го гледат с невероятна омраза. Знаел ли е досега? Участвал ли е в заговора? Несъмнено е можел да направи нещо, за да предотврати това.

Джош полагаше усилия да запази спокойствие.

— „Този документ е написан изцяло от мен. Собственоръчно поставям подписа си. Подписано от Трой Л. Фелан, 9 декември 1996 г., три часа следобед.“

Уайклиф остави листа и огледа залата. Беше център на вниманието. Основният трус бе преминал, сега бе времето за остатъчните сътресения. Наследниците седяха на местата си, някои разтриваха очи и чела, други бяха вперили безумни погледи в стената. За момент всичките двайсет и двама адвокати бяха неспособни да кажат каквото и да било.

Изненадата премина по редовете на публиката, сред която, странно, се забелязваха усмивки. Изведнъж репортерите станаха ужасно нетърпеливи — искаха час по-скоро да излязат от залата, за да подготвят материалите си.

Амбър се разрида шумно, после се овладя. Беше срещнала Трой само веднъж и той грубиянски ѝ бе пуснал ръка. Тъгата ѝ не беше заради загубен близък. Джийна и Мери Рос плачеха тихо. Либигейл и Спайк предпочитаха да ругаят.

— Не се безпокойте — каза им Уоли Брайт, сякаш беше в състояние да поправи тази несправедливост до няколко дни.

Биф се вторачи в Трой младши и семенцата на развода започнаха да кълнат. След самоубийството на баща си той се бе държал особено арогантно и пренебрежително с нея. Тя го бе търпяла по очевидни причини, но... дотук. Вече започваше да предвкусва първия скандал,

който несъмнено щеше да се разрази само на няколко метра от входа на съда.

Покълваха и други семена. Дебелокожите адвокати чуха изненадата, премислиха я и инстинктивно се отърсиха от нея, както патицата се отърсва от водните капчици. Те щяха да забогатеят. Клиентите им бяха задлъжнели страховито и нямаха никакъв шанс да получат помощ. Нямаха друг избор, освен да оспорят завещанието. Делата щяха да се точат с години.

— Кога очаквате да легализирате завещанието? — попита Уайклиф.

— След около седмица — отговори Джош.

— Много добре. Можете да седнете на мястото си.

Джош се върна триумфално, докато адвокатите на наследниците започнаха да шумолят с разни книжа и да се преструват, че всичко е нормално.

— Закривам заседанието.

След закриването на заседанието във фоайето се разразиха три скандала. За щастие не бяха между наследниците на Трой Фелан — те щяха да избухнат по-късно.

Пред вратата на съдебната зала чакаше тълпа репортери. В това време адвокатите утешаваха наследниците. Пръв излезе Трой младши и глутницата вълци веднага го заобиколи с камери и микрофони. Най-напред го мъчеше махмурлукът, а сега, след като се бе разминал с мечтата за половин милиард, просто не беше в настроение да разговаря за баща си.

— Изненадан ли сте? — попита някакъв идиот с микрофон в ръка.

— Можеш да си сигурен — отговори Трой и понечи да си пробие път през тълпата.

— Коя е Рейчъл Лейн? — попита друг.

— Моя сестра, предполагам — изсумтя той.

Някакво хлапе с тъп поглед и болнава физиономия застана точно пред него, мушна касетофон пред носа му и попита:

— Колко незаконни деца има баща ви?

Трой инстинктивно бутна касетофона, така че го заби малко над носа на нахалника, и докато той се олюляваше, стовари страхотен ляв в ухото му. Младежът се просна на пода. В бъркотията един пристав изтласка Трой младши настрана и инцидентът приключи.

Рамбъл наплю друг репортер и се наложи негов колега да го усмирява — напомни му, че хлапакът е малолетен.

Третата схватка стана, когато Либигейл и Спайк излязоха бесни от залата, водени от Уоли Брайт.

— Без коментар! — крещеше Брайт на ордата, която се спусна към тях и ги заобиколи. — Без коментар! Моля отдръпнете се!

Либигейл, която плачеше, се препъна в някакъв телевизионен кабел и падна, като повлече със себе си един репортер. Чуха се крясъци и ругатни, а когато репортерът се надигна на колене и лакти,

за да се изправи, Спайк го срита жестоко в ребрата. Онзи изрева и падна пак, а докато се опитваше да стане, закачи с крак роклята на Либигейл. Либигейл му удари един шамар за всеки случай. Спайк беше готов да го линчува, но се появи един пристав и ги разтърва.

Приставите винаги се намесваха в полза на наследниците. Помогнаха им да се измъкнат по коридора, после надолу по стълбите, през фоайето и вън от сградата.

Адвокат Грит, който представляваше интересите на Мери Рос Фелан Джакман, се почувства развълнуван при вида на толкова много репортери. Петата поправка на Конституцията за свободата на словото, или поне собствената му бегла представа за нея, сякаш се всели в него и той се почувства свободен да говори колкото си иска. Прегърна разстроената си клиентка през кръста и с мрачно изражение на лицето съобщи какво е мнението им за изненадващото ново завещание. Очевидно ставало въпрос за склерозирал човек. Как иначе да се обясни предаването на такова огромно богатство в ръцете на никому неизвестна наследничка? Неговата клиентка боготворяла баща си, обичала го дълбоко, обожавала го, а докато той продължаваше брътвежите си на тема обич между бащи и дъщери, Мери Рос най-накрая схвана намека и се разплака. Самият Грит изглеждаше разстроен до сълзи. Да, щели да се сражават. Щели да дадат отпор на тази грозна несправедливост, ако се наложи дори и във Върховния съд на Съединените щати. Защо? Защото тя не можела да е дело на този Трой Фелан, когото познавали. Бог да го благослови. Той обичал децата си, те също го обичали. Трудностите и трагедиите изковали невероятно силна връзка между тях. Щели да се сражават, защото бедният им баща не бил на себе си, когато подписал този злокобен документ.

Джош Стафорд не бързаше да си тръгне. Говореше тихо с Харк Гетис и някои от останалите адвокати от другите маси. Обеща да им изпрати копия от кошмарното завещание. Първоначално тонът беше любезен, но враждебността нарастваше с всяка изминала минута. В коридора чакаше репортер от „Поуст“, когото познаваше, и Джош прекара с него цели десет минути, без да му каже нищо. Рейчъл Лейн представляваше особен интерес. Биографията ѝ, местонахождението ѝ. Въпросите бяха десетки, но Джош не разполагаше с отговори.

Несъмнено Нейт щеше да я открие преди всички останали.

Новината набираше скорост. Бе изстреляна от съдебната зала с помощта на последните телекомуникационни технологии и устройства. Репортерите си служеха с мобилни телефони, преносими компютри и пейджъри и говореха, без да мислят.

Големите медии започнаха да тиражират събитието двацет минути след закриването на заседанието, а половин час по-късно първата национална новинарска мрежа започна да го показва на всеки кръгъл час. Репортерката беше застанала пред сградата на съда.

— Днес тук се случи нещо интересно... — започваше тя и разказваше историята до края, при това вярно в по-голямата си част.

В дъното на съдебната зала бе седнал Пат Соломон — последният човек, назначен лично от Трой Фелан да ръководи групировката. Заемаше поста вече шест години — шест, общо взето, лишени от събития, но много плодотворни от гледна точка на печалбите години.

Когато напусна съда, никой от репортерите не го разпозна. Докато се возеше на задната седалка на лимузината си, Соломон се опита да анализира последната бомба на покойния си шеф. Не бе изненадан. След като бе работил за него повече от двацет години, нищо не беше в състояние да го изненада. Реакцията на безумните му наследници и адвокатите им му доставяше удоволствие. Някога му бе възложена задачата да открие някъде в компанията място, което Трой младши да може да заеме, без да влоши кривата на печалбите. Беше истински кошмар. Разглезен, незрял, зле образован, лишен от елементарни управленски умения, Трой бе обърнал с краката нагоре цял един отдел, който се занимаваше с минерали, преди Соломон да получи зелена светлина отгоре да го уволни.

Няколко години по-късно подобен епизод се бе случил с Рекс и стремежа му да получи одобрението на баща си, както и парите му. Синчето дори бе направило опит да уволни Соломон.

Съпругите и останалите деца бяха напирали с години, но Трой бе устоял на атаките. Личният му живот беше пълен провал, но нищо не застрашаваше любимата му компания. Соломон и Трой не бяха близки. Всъщност никой, с изключение може би на Джош Стафорд, не бе успял да се сдобие с доверието на големия шеф. Поредицата

блондинки получаваха съответната доза интимност, но той нямаше истински приятели. Когато се бе оттеглил от компанията както умствено, така и физически, хората, които я управляваха, понякога шушукаха за бъдещето на корпорацията. Бяха сигурни, че Трой ще я остави на децата си.

Не бе го направил — поне не на тези, които познаваха.

Бордът на директорите го очакваше в заседателната зала на четиринайсетия етаж — същата, в която Трой бе подписал завещанието и от чиято тераса бе скочил. Соломон описа случилото се в съдебната зала и разказът му не бе лишен от хумор. Мисълта, че наследниците могат да поемат контрола над нещата, бе измъчвала директорите неведнъж. Трой младши бе дал да се разбере, че заедно с останалите си братя и сестри ще държат контролния пакет и че смята да разчисти терена, за да покаже как се реализират истински печалби.

Поискаха да разберат какво става с Джейни, съпруга номер две, която бе работила в компанията като секретарка, докато не бе повишена до любовница и след това съпруга. След като бе стигнала до върха, се бе държала особено зле с някои от бившите си колеги. Трой ѝ бе забранил да влиза в централата на корпорацията.

— На излизане плачеше — каза Соломон щастливо.

— А Рекс? — попита финансовият директор, когото Рекс навремето бе уволнил в един асансьор.

— Не е особено щастлив. В момента го разследват, както знаете.

Продължиха да обсъждат останалите деца и съпруги и настроението постепенно стана празнично.

— Преброих двайсет и двама адвокати — каза Соломон с усмивка. — Не мога да кажа, че изглеждаха радостни.

Тъй като тази среща на борда беше неофициална, присъствието на Джош не беше наложително. Шефът на юридическия отдел заяви, че в края на краищата завещанието си е чист късмет. Сега трябваше да се безпокоят само заради една никому неизвестна наследничка, вместо заради шестима идиоти.

— Знаеш ли къде е тази жена?

— Не — отговори Соломон. — Може би Джош знае.

Късно следобед Джош се видя принуден да излезе от кабинета си и да се скрие в малката библиотека в сутерена на сградата. Секретарката му престана да брои обажданията по телефона, когато стигна до сто и дваисет. Фоайето беше пълно с журналисти още от сутринта. Джош бе наредил никой да не го безпокои поне един час, така че, когато на вратата се почука, беше готов да избухне.

— Кой е? — извика той ядосано.

— Спешно е, сър — отговори секретарката.

— Влез.

Тя надникна достатъчно, за да каже:

— Обажда се мистър О'Райли.

Джош престана да разтрива слепоочията си и се усмихна. Озърна се и си спомни, че тук нямаше телефони. Секретарката направи няколко крачки и му подаде безжична слушалка.

— Нейт? — каза той.

— Джош, ти ли си? — разнесе се от другия край на линията. Звукът беше силен, но малко хриптящ. Все пак се чуваше по-добре, отколкото по повечето мобилни телефони.

— Нейт, чуваш ли ме?

— Да.

— Къде си?

— Обаждам се от сателитния телефон, намирам се на малката си яхта и пътувам по река Парагвай. Ти чуваш ли ме?

— Да, много добре. Как си, Нейт?

— Отлично. Забавлявам се, но в момента имаме малък проблем с корабчето.

— Какъв проблем?

— Винтът се заплете в някакво дебело въже и двигателят се задави. Екипажът се опитва да го махне. Аз наблюдавам операцията.

— Звучиш чудесно.

— Това е приключение, нали, Джош?

— Разбира се. Някаква следа от момичето?

— Засега никаква. Намираме са в най-добрия случай на два дни път, а сега се движим и назад. Не съм сигурен дали ще се доберем до мястото.

— Трябва, Нейт. Тази сутрин прочетохме завещанието в съда. Съвсем скоро целият свят ще започне да търси Рейчъл Лейн.

— Не бих се тревожил за това. Тя е в безопасност.

— Ще ми се да съм с теб.

Едно изпращяване прекъсна звука за миг.

— Какво каза?

— Нищо. Значи ще я видиш след два дни, а?

— Ако имаме късмет. Корабчето се движи денонощно, но сме срещу течението, а сега е дъждовният сезон и реките са пълноводни. Има силни течения. Не сме сигурни къде точно отиване. Двата дни са оптимистичен вариант, и то ако се оправим със скапания винт.

— Значи времето е лошо — каза Джош почти наслуки. Нямаше какво толкова да обсъждат. Нейт беше жив и здрав, движеше се към целта.

— Горещо е като в ада и вали по пет пъти на ден. Иначе всичко е чудесно.

— Има ли змии?

— Видях две. Анаконди, по-дълги от лодката. Много алигатори. Плъхове, големи колкото кучета. Живеят по бреговете на реките край крокодилите, а когато хората тук огладнеят много, ги ловят и ги ядат.

— Имате ли достатъчно храна?

— О, да. Трюмът е пълен с черен боб и ориз. Уели ми готви по три пъти на ден.

Гласът на Нейт звучеше възбудено.

— Кой е Уели?

— Помощникът ни. В момента се гмурка под корабчето и се опитва да среже проклетото въже. Аз пък следя операцията, както ти казах.

— Стой настрана от водата, Нейт.

— Шегуваш ли се? Стоя на най-горната палуба. Слушай, трябва да затварям. Хабя батериите, а досега не съм намерил начин да ги зареждам.

— Кога ще се обадиш пак?

— Ще гледам да не се обаждам, докато не намеря Рейчъл Лейн.

— Добра идея. Все пак, обади се, ако имаш проблеми.

— Проблеми? Защо да ти се обаждам, Джош? Не би могъл да направиш каквото и да било.

— Прав си. Не се обаждай тогава.

Бурята връхлетя привечер, докато Уели вареше ориз, а Джеви наблюдаваше спускащия се над реката мрак. Нейт се събуди от вятъра — силен порив, който разлюля хамака и го накара да скочи на крака. Почти веднага проблесна светкавица и се разнесе гръм. Нейт отиде до Джеви и се взря в тъмнината.

— Силна буря — отбеляза Джеви видимо спокоен.

Не трябваше ли да спрат някъде, зачуди се Нейт. Или да намерят по-плитко място? Джеви нямаше угрижен вид и това го успокои. Когато дъждът заваля, Нейт слезе долу, за да изяде порцията си боб с ориз. Хранеше се мълчаливо, а Уели го чакаше в ъгъла на каютата. Крушката над главата му се люлееше, защото вятърът клатеше корабчето. Тежки дъждовни капки започнаха да барабанят по стъклата на прозорците.

На мостика Джеви облече жълто пончо, изпоцапано с грес, и продължи да се бори с дъжда, който го шибаше по лицето. Малката кабинка нямаше прозорци. Двата фара отпред трябваше да показват пътя в тъмнината, но показваха само десетина метра кипяща вода. Джеви познаваше реката добре, а и беше преживявал по-силни бури.

Не беше лесно да се чете при клатенето на корабчето — само след няколко минути Нейт се почувства зле. В торбата си намери дълга до коленете пелерина с качулка. Джош бе помислил за всичко. Стисна парапета и бавно се изкачи на мостика, където стоеше и Уели, подгизнал от дъжда.

Реката направи завой на изток, към сърцето на Пантанал, и когато смениха посоката, вятърът вече духаше странично на корабчето. То се клатеше застрашително, така че трябваше да стискат парапета, за да не паднат.

Поривите ставаха безмилостни, връхлитаха един след друг през секунди и „Санта Лора“ престана да се движи срещу течението — вятърът я изтласкваше към брега. Дъждът се усили още повече, стана

студен. Джеви извади електрическо фенерче от шкафа до руля и го подаде на Уели.

— Виж къде е брегът! — извика той с цяло гърло, за да надвика воя на вятъра.

Нейт стисна парапета и се добра до Уели, защото искаше да види накъде се движат. Лъчът на фенерчето обаче осветяваше само дъжд — толкова гъсти бяха капките, че приличаха на мъгла.

Просветна мълния и зърнаха гъстите храсталаци на брега съвсем близо. Вятърът продължаваше да ги тласка натам. Уели изкрещя нещо и Джеви отвърна точно когато още един порив блъсна корабчето и го наклони страховито към десния борд. Уели изпусна фенерчето и то изчезна под водата.

Докато стоеше, вкопчен в парапета и подгизнал, Нейт си помисли, че могат да се случат две неща, които не биха могли да предотвратят — корабчето би могло да се обърне, а ако не, вятърът щеше да го изтика в тинята край брега, дето живееха влечугите. Но изведнъж се сети за книжата и страхът изчезна от само себе си.

Не биваше да ги губи при никакви обстоятелства. Пусна се от парапета точно когато „Санта Лора“ се наклони пак, и едва не падна зад борда.

— Трябва да слеза долу! — извика на Джеви, който стискаше руля. Капитанът също изглеждаше изплашен.

Нейт се спусна надолу по стълбите. Палубата беше хлъзгава — един от варелите с нафта бе паднал и течеше. Опита се да го вдигне, но не успя — трябваше още един човек. Слезе в каютата, захвърли пончото в един ъгъл и бръкна под койката, за да извади куфарчето. Вятърът отново блъсна корабчето. Нейт загуби равновесие и падна.

Реши, че при никакви обстоятелства не бива да губи две неща — книжата и сателитния телефон. И двете бяха в куфарчето, което беше ново и хубаво, но не и водоустойчиво. Пристисна го към гърдите си и легна на койката, докато „Санта Лора“ продължаваше да се бори със стихията.

Двигателят замлъкна. Надяваше се Джеви да го е изключил. Чуваше стъпките им точно над главата си. Реши, че всеки момент ще заседнат в плитчината край брега и затова е по-добре винтът да е спрял. Едва ли двигателят беше излязъл от строя.

Светлината угасна и стана съвсем тъмно. Докато лежеше на койката и чакаше „Санта Лора“ да заседне край брега, в главата на Нейт се появи кошмарна мисъл — ако Рейчъл Лейн откажеше да се върне, щеше да се наложи още едно пътуване дотук, — някой, може би самият той, трябваше да измине това разстояние отново, за да съобщи на най-богатата мисионерка в света, че парите вече са на нейно разположение.

Бе чувал, че мисионерите ползват дълги отпуски, за да презаредят акумулаторите си у дома. Може би и Рейчъл щеше да се съгласи да се върне с него в Щатите и да остане там достатъчно дълго, за да въведе ред в нещата на баща си. Това би било най-малкото, което можеше да направи за единайсет милиарда долара. Непременно щеше да ѝ го предложи, ако изобщо успееше да я открие.

Почувства силен тласък, който го събори на пода. Заседнаха.

„Санта Лора“ беше с плоско дъно както всички плавателни съдове по река Парагвай, за да може лесно да преодолява пясъчните наноси и плитчините. След бурята Джеви запали двигателя и след половин час с упорити маневри успя да освободи корабчето. Уели и Нейт изчистиха палубата от листа и клони. После претърсиха навсякъде, за да се уверят, че няма нови пътници — змии или плъхове. Направиха си кафе и докато го пиеха, Джеви разказа как преди години една анаконда успяла да пропълзи на борда и нападнала заспал човек от екипажа. Нейт не държеше особено да слуша истории за змии. Беше претърсвал особено старателно.

Облаците се разнесоха и над реката се появи чудесен лунен сърп. След бурята всичко изглеждаше абсолютно спокойно. Повърхността на водата беше гладка като стъкло. Луната се скриваше зад дърветата, когато завиваха, но беше срещу тях, когато се движеха на север.

Нейт вече бе станал наполовина бразилец и затова не носеше часовника си. Беше му все едно. Сигурно приближаваше полунощ. Дъждът ги бе обливал цели четири часа.

* * *

Нейт поспа няколко часа в хамака и се събуди малко след разсъмване. Джеви хъркаше на койката в малката каюта. Уели

управляваше корабчето, но изглеждаше полузаспал. Нейт го накара да направи кафе и сам пое управлението.

Облаците бяха черни, но не валеше. Реката влачеше клони и листа, откъснати от вятъра през нощта. Тук беше широка и нямаше други плавателни съдове, така че Нейт изпрати Уели да поспи на хамака и остана пред руля.

Нямаше нищо общо със съдебната зала. Гол до кръста, бос, с чаша сладко кафе в ръката, на път към сърцето на най-голямото блато в света. Помнеше как преди време вечно тичаше към някоя съдебна зала, как жонглираше с десет неща едновременно и носеше по един телефон във всеки джоб. Нямаше адвокат, който да е с всичкия си и да тъгува за съдебната зала. Но не си го признаваха.

„Санта Лора“ буквално се управляваше сама. С бинокъла на Джеви наблюдаваше брега — животните, птиците, накацали по клоните. Надигаха глави и следяха с поглед движението на корабчето, което продължаваше все така на север, навътре в Пантанал, без екипажът да знае къде точно ще завърши пътешествието.

Координаторката на мисиите в Южна Америка се казваше Нийва Колиър. Беше родена в иглу на Нюфаундленд, където родителите ѝ бяха работили цели двацет години сред местните ескимоси. Самата тя бе прекарала единайсет години в планините на Нова Гвинея, така че познаваше от личен опита трудностите, с които се сблъскваха деветстотинте души, чиято работа координираше.

Тя беше единственият човек, който знаеше, че Рейчъл Портър някога се е казвала Рейчъл Лейн и че е незаконна дъщеря на Трой Фелан. След като бе завършила медицина, Рейчъл бе променила името си, защото искаше да унищожи всякаква връзка с миналото си. Тя нямаше семейство. Осиновите ѝ бяха починали. Нямаше братя и сестри, нямаше лели, чичовци или братовчеди. Поне Нийва не знаеше за такива. Имаше само Трой и отчаяно искаше да го заличи от живота си. След като бе завършила семинарията на „Племена на света“, Рейчъл ѝ бе разказала всичко. Ръководителите на мисията се досещаха, че Рейчъл има някаква тайна, но не такава, че да ѝ попречи да служи на Бога. Беше доктор, беше завършила тяхната семинария, беше всеотдайна служителка на Христа, готова да работи за мисията. Бяха дали обещание никога да не разкриват нищо във връзка с Рейчъл, включително и местонахождението ѝ в Южна Америка.

В малкия си кабинет в Хюстън Нийва прочете съобщенията за завещанието на мистър Фелан. Следеше събитията още след като бе научила за самоубийството му.

Връзката с Рейчъл се осъществяваше трудно — разменяха си писма два пъти в годината, през април и август, и веднъж годишно Рейчъл се обаждаше от обществен телефон в Корумба, когато отиваше там за провизии. За последен път бяха разговаряли миналата година. Последната отпуска си бе взела през 1992 година. Бе я прекратила след шестата седмица, за да се върне в Пантанал. Бе споделила с Нийва, че не желае да остава повече в Щатите. Това не било нейният дом. Предпочитала да е сред индианците.

Ако съдеше по коментарите на адвокатите в пресата, въпросът далеч не беше решен. Нийва реши да изчака — в подходящ момент щеше да разкрие пред ръководството коя всъщност е Рейчъл.

Надяваше се този момент да не дойде никога, но... как могат да се скрият единайсет милиарда долара?

Никой не очакваше адвокатите да се разберат лесно за мястото на срещата. Всяка фирма настояваше тя да го избере и самият факт, че се бяха съгласили на тази среща, сам по себе си бе невероятен.

Най-накрая се уговориха да се срещнат в хотел „Риц“ на Тайсънс Корнер, в банкетната зала, където масите набързо бяха подредени в квадрат. Когато най-сетне затвориха вратите, вътре имаше близо петдесет души, защото всяка от фирмите се чувстваше задължена да доведе колкото се може повече технически сътрудници и секретарки за по-голяма тежест.

Напрежението беше осезаемо. Не присъстваше никой от наследниците на Фелан, а само юридическите им екипи.

Харк Гетис призова за тишина и мъдро пусна някаква шега. Както проявата на чувство за хумор в съдебната зала, където хората са напрегнати и не очакват веселие, шегата му предизвика бурен и здравословен смях. След това Харк огледа масите и предложи по един представител на всеки наследник да изложи становището на групата си пред събранието. Самият той щеше да говори последен.

Последва въпрос:

— Кой точно са наследниците според вас?

— Шестте деца на Трой Фелан.

— А съпругите?

— Те не са наследнички. Те са бивши съпруги.

Това обезпокои адвокатите на съпругите и след разгорещен спор те заплашиха, че ще напуснат. Някой предложи въпреки всичко да ги изслушат и това реши проблема.

Грит, адвокатът, нает от Мери Рос Фелан Джакман и нейния съпруг, се изправи и предложи война.

— Нямаме избор, освен да оспорим завещанието — каза той. — Не можем да докажем някакво външно въздействие, следователно трябва да докажем, че старият лешояд е бил смахнат. В края на

краищата се самоуби. И остави такова огромно състояние на никому неизвестна персона. Звучи ми налудничаво. Можем да намерим психиатри, които да направят експертиза.

— А какво ще кажеш за тримата, които го освидетелстваха, преди да скочи? — попита някой от другия край на масата.

— Това беше глупаво! — изръмжа Грит. — Било е нагласено и вие се хванахте.

Тези думи на свой ред не се харесаха на Харк и другите адвокати, които се бяха съгласили да се проведе прегледът.

— Перфектна далновидност със задна дата — обади се Янси и с това накара Грит да млъкне за момента.

Адвокатският екип на Джийна и Коуди Стронг се предвождаше от висока и едра жена в костюм на „Армани“. Някога мисис Лангхорн бе преподавала в Юридическия факултет на Джорджтаун, така че заговори с тона на човек, който знае всичко. Първо, в щата Вирджиния има само две основания да се атакува завещание, а именно: некоректно външно въздействие и невменяемост. Тъй като никой не познава Рейчъл Лейн, би могло да се предположи, че не е имала контакти с Трой. Поради това би било трудно, ако не и направо невъзможно, да се докаже, че някак си е успяла да му повлияе, когато е изготвял последното си завещание. Второ, единствената надежда е да се докаже, че Трой е бил невменяем. Трето, забравете всякакви мисли за измама. Наистина, Трой ги бе подлъгал да се съгласят на психиатричния преглед с фалшив претекст, но завещание не може да се атакува на такова основание. Ако е обикновен договор — да, но завещание — не. Вече били проучили въпроса много обстойно и разполагали с прецедентите, така че всеки можел да ги погледне, ако се интересува. Четеше от нещо като записки и беше много добре подготвена. Зад гърба ѝ имаше поне шестима души от фирмата ѝ, за да помагат, ако се наложи.

Четвърто, би било неимоверно трудно да се оспори експертизата на психиатрите. Беше гледала видеозаписа. Най-вероятно щяха да загубят войната, но биха могли да получат възнаграждението си за това, че са се сражавали. Заключение то й: да оспорят яростно завещанието и да се надяват на задоволително от тяхна гледна точка извънсъдебно споразумение.

Лекцията ѝ продължи десет минути, но не съдържаха нищо ново. Изтърпяха я, без да я прекъсват, защото беше жена и защото си личеше, че е готова да се заяде с всеки.

Уоли Брайт, възпитаникът на вечерен университет, беше следващият и за разлика от мисис Лангхорн се впусна с настървение да се възмущава от несправедливостта по принцип. Не беше подготвил нищо — нито записки, нито конспект, нито бе набелязал мислите, които би искал да сподели. Просто дрънкаше общи приказки, произнесени с треперещ от негодувание тон. След това станаха двама от адвокатите на Лилиан, едновременно, сякаш бяха вързани един за друг. Бяха с еднакви тъмни костюми и еднакво бели лица, като на хора, които рядко виждат слънцето. Действаха в пълен синхрон — единият започваше изречението, другият го довършваше, единият задаваше риторичен въпрос, другият отговаряше, единият споменаваха някакъв документ, другият го изваждаше от чантата си. Бяха много делови и повториха сбито всичко, което вече бе казано.

Скоро започна да се оформя и общо мнение. Да се борят, защото: а) нямаше какво да губят, б) нямаше какво друго да правят, в) това е единственият начин да се постигне някакво споразумение. Да не говорим, че докато траеше сражението, щяха да им плащат както подобава за всеки час.

Янси настояваше особено разгорещено да се атакува завещанието в съда и имаше защо — Рамбъл единствен от наследниците не беше пълнолетен и нямаше кой знае какви дългове. Фондът, от който щеше да получи пет милиона долара на двацет и първия си рожден ден, беше създаден преди десетилетия и условието да ги получи не можеше да бъде отменено. С тези пет милиона Рамбъл беше доста по-добре финансово от братята и сестрите си. След като нямаше какво да губи, защо да не опита да получи още чрез съда?

Мина цял час, докато някой се сети да спомене клаузата за оспорването в завещанието. Наследниците, с изключение на Рамбъл, рискуваха да загубят и малкото, което им бе оставил Трой, ако започнеха да оспорват. Адвокатите не обърнаха особено внимание на този въпрос. Вече бяха решили да се борят и бяха сигурни, че алчните им клиенти ще последват съвета им.

Много неща обаче не бяха споменати. Делата от този род бяха ужасно тромави и бавни. Най-мъдрото и най-евтино решение би било

да се избере опитна фирма, която да действа като общ представител и защитник на каузата в съда. Другите трябваше да се оттеглят крачка назад, да продължат да съветват клиентите си и да следят развитието на нещата. Подобна стратегия обаче означаваше две неща — готовност за сътрудничество и отказ от всякакво желание за самоизтъкване.

Това не бе споменато по време на тричасовата среща.

Без никакъв мащабен план — плановите изискват сътрудничество — адвокатите бяха успели да разделят наследниците така, че всеки от тях да използва различна фирма. Подобни ловки манипулации не се изучаваха в юридическите факултети, а се усвояваха по естествен път след това. Адвокатите бяха успели да накарат наследниците да разговарят повече време с тях самите вместо с другите наследници. Доверието като добродетел не беше познато на членовете на фамилия Фелан, както и на техните адвокати.

Очертаваше се дълго и объркано дело.

Не се намери храбрец, който да предложи да не оспорват завещанието. Никой дори за миг не си помисли, че би могло да изпълнят волята на стареца, който всъщност бе натрупал състоянието, от което искаха да смучат.

След малко се опитаха да преценят размера на дълговете, натрупани от наследниците към датата на смъртта на мистър Фелан. Усилието обаче беше задушено в зародиш.

— Включени ли са дълговете на бившите съпруги? — попита Харк, адвокатът на Рекс, чиято жена, стриптийзьорката Амбър, която държеше нощните заведения, имаше най-големи дългове.

— Ами задълженията към данъчните власти? — попита адвокатът на Трой младши, който имаше проблеми с данъчните от петнайсет години.

— Клиентите ми не са ме упълномощили да разгласявам финансова информация — заяви Лангхорн и с това изявление фактически сложи край на дискусията.

Нежеланието да говорят показваше, че всички са наясно — наследниците на Трой Фелан бяха затънали в дългове и ипотeki.

Всички адвокати — точно понеже бяха адвокати — отделяха голямо внимание на публичността и съответно на начина, по който медиите щяха да отразят сражението. Клиентите им не бяха само шайка разглезени, алчни синове и дъщери, отрязани от баща си.

Страхуваха се обаче, че медиите можеха да ги представят тъкмо така. Бе много важно как ги възприема обществеността.

— Предлагам да наемем специализирана фирма за връзки с обществеността — каза Харк. Идеята беше чудесна и неколцина от присъстващите я прегърнаха като своя. Един професионалист би могъл да се справи по-добре от всеки друг със задачата да обрисова наследниците на Фелан като съкрушени от скръб деца, обичали баща, който никога не е имал достатъчно време за тях — ексцентричен, побъркан, женкар... Да, точно така! В очите на хората Трой трябваше да изглежда лош, а наследниците му трябваше да се превърнат в жертви.

Идеята разцъфтя и се разпространи около масите с изумителна скорост, докато някой не попита как точно възнамеряват да платят за такава услуга.

— Те са ужасно скъпи — отбеляза един адвокат, който работеше срещу шестстотин долара на час и вземаше по още четиристотин за тримата си безполезни сътрудници.

Идеята изпусна парата си бързо, докато Харк не предложи с половин уста всяка от фирмите да даде в аванс известна сума за разноски. Всички притихнаха. Хората, които досега имаха какво да кажат по всички въпроси, изведнъж се оказаха в плен на спомените за стари дела и процеси.

— Можем да поговорим за това по-късно — каза Харк в стремежа си да запази своята репутация. Не се съмняваше, че идеята няма да бъде спомената никога повече.

След това започнаха да обсъждат Рейчъл и по-специално къде би могла да бъде. Трябваше ли да наемат първокласна детективска фирма, за да я открие? Почти всички адвокати работеха с такива фирми — идеята им се стори привлекателна и й отделиха сериозно внимание. Кой адвокат не би искал да защитава интересите на избрания наследник?

Въпреки всичко се отказаха от търсенето на Рейчъл, предимно защото не можаха да се споразумеят какво да правят в случай, че я намерят. Не се съмняваха, че съвсем скоро тя ще се появи със своя собствена армия адвокати.

Срещата завърши в оптимистичен тон. Адвокатите си осигуриха края, който искаха. Напуснаха с планове незабавно да се свържат с

клиентите си и с гордост да им съобщят какво са постигнали. Щяха да заявят категорично, че с обединената си мъдрост всички адвокати на наследниците са решили, че завещанието трябва да се оспорва по всевъзможни начини.

Нивото на реката се покачваше през целия ден, на места излизаше от бреговете, поглъщаше пясъчни наноси, заливаше храсти и дървета, наводняваше дворовете на къщите, покрай които минаваха. Реката влачеше бурени и треволяци, клони и цели стволлове. Течението също ставаше по-мощно и допълнително забавяше движението им.

Никой обаче не гледаше часовника. Нейт учтиво бе освободен от капитанските задължения, след като „Санта Лора“ се удари в плаващ дънер, който той изобщо не беше видял. Нямахше щети, но след удара Джеви и Уели дотичаха уплашени. Нейт се върна в хамака си и прекара сутринта в съзерцаване на брега и четене.

Джеви дойде при него, за да пият кафе.

— Е, какво ще кажеш за Пантанал? — заговори той. Седяха един до друг на палубата, а краката им висяха извън борда, промушени под парапета.

— Великолепно място.

— Бил ли си в Колорадо?

— Да, бил съм.

— По време на дъждовния сезон реките в Пантанал наводняват район, голям колкото Колорадо.

— Ти бил ли си в Колорадо?

— Да, имам братовчед там.

— Къде другаде си пътувал?

— Преди три години с братовчед ми се качихме на един голям автобус „Грейхаунд“ и прекосихме цялата страна. Не съм бил само в шест щата.

Джеви беше беден бразилец на двайсет и четири години. Нейт беше два пъти по-възрастен от него и през почти целия си живот бе разполагал с предостатъчно пари, но въпреки това бе пътувал по-малко из Щатите от Джеви.

Когато парите обаче наистина бяха добри, бе пътувал из Европа. Любимите му ресторанти бяха в Рим и Париж.

— След дъждовния сезон идва сухият — продължи Джеви. — Тогава пак остават повече блата и мочурища, отколкото където и да било другаде по света. Благодарение на този цикъл от дъждове и суша тук има фантастично разнообразие на диви животни. Птиците са шестстотин и петдесет вида, което е повече от тези в САЩ и Канада, взети заедно. Има поне двеста и петдесет вида риби. Във водите живеят змии, алигатори, каймани и дори гигантски видри.

Сякаш по поръчка в края на малка горичка се появиха сърни. Джеви ги посочи.

— Ето, погледни. Това са сърни. Срещат се много често. Има и ягуари, огромни мравояди, тапири, папагали. Пантанал е пълен с диви животни.

— Тук ли си роден? — попита Нейт.

— В една болница в Корумба, но всъщност реките са родното ми място. Те са моят дом.

— Каза ми, че баща ти е работел по реката.

— Да, беше лоцман. Още от малък ме вземаше със себе си. Сутрин, преди другите да се събудят, ми позволяваше да държа руля. Когато станах на десет, вече познавах всички по-големи притоци.

— Удавил се е в реката, нали?

— Не в тази, а в Такири, източно оттук. Беше с група немски туристи и ги застигна буря. Оцеля само един от екипажа.

— Кога стана това?

— Преди пет години.

Нейт искаше да зададе още много въпроси, но се отказа.

— Съжалявам — каза само.

— Искат да унищожат Пантанал — продължи Джеви.

— Кой?

— Много хора. Едрите компании, които притежават големи ферми. На север и изток разчистват огромни площи, за да развият земеделие. Основната реколта е соята, която изнасят в чужбина. Колкото повече оголват терена, толкова повече вода се събира в Пантанал. Почвите там не са добри, така че използват всевъзможни изкуствени торове и препарати, химикали, които в края на краищата идват при нас. Много от фермите строят и бентове по реките, за да си осигурят нови пасища. Това нарушава естествения цикъл на водите. Живакът буквално убива рибата.

— Откъде идва този живак?

— От мините. На север добиват злато и използват живак. Изливат го в реките, реките се стичат в Пантанал. Всичко се стича в Пантанал. На изток например има един град, Куиба, с милион жители, но без никакви пречиствателни съоръжения за отходните води. Познай къде се изливат те.

— Правителството не помага ли?

Джеви се засмя горчиво.

— Чувал ли си за Хидровиа?

— Не.

— Това е голям канал, който трябва да прореже Пантанал, за да свърже Бразилия, Боливия, Парагвай, Аржентина и Уругвай. Смята се, че той ще спаси Южна Америка. В същото време обаче ще пресуши Пантанал. Нашето правителство подкрепя проекта.

Нейт щеше да каже нещо за отговорността по отношение на околната среда, но си спомни, че неговите сънародници са най-големите консуматори на енергия на всички времена, и си замълча.

— Красиво е — отбеляза той.

— Така е — съгласи се Джеви и допи кафето си. — И понякога си мисля, че Пантанал е твърде голям, за да го унищожат.

Минаха покрай тесен приток, който изливаше водите си в Парагвай. Стадо сърни пасеше на мочурливия бряг, общо седем.

— На няколко часа оттук има търговски пункт — каза Джеви и стана. — Трябва да стигнем до него, преди да се стъмни.

— Какво ще купуваме?

— Нищо, струва ми се, но собственикът Фернандо знае всичко, което става по реката. Може би е чул нещо и за мисионерите.

Джеви се протегна.

— Понякога има и бира.

Нейт продължаваше да гледа реката.

— Мисля, че не трябва да купуваме от нея — добави Джеви и се отдалечи.

Нямам нищо против, помисли си Нейт и пресуши чашата си, като всмукна зрънцата недоразтворена захар.

Студена кафява бутилка, може би „Антартика“ или „Брама“ — двете марки, които беше опитал в Бразилия... Чудесна бира. Любимо свърталище му беше един студентски бар в Джорджтаун, в който се

предлагаха 120 марки вносна бира от цял свят. Беше опитвал всичките. Сервираха и цели кошници печени фъстъци, небелени, и от посетителите се очакваше да ги белят на пода. Когато се срещаше със състудентите си в града, винаги отиваха в това заведение и си спомняха старото време. Бирата беше ледена, фъстъците бяха солени, подът хрущеше, когато стъпваш, а момичетата нямаха задръжки. Мястото съществуваше от много отдавна и Нейт тъгуваше най-много за него при всеки период на лечение и трезвеност.

Започна да се поти, макар че беше облачно и подухваше хладен вентре. Легна на хамака и започна да се моли да заспи, да изпадне в кома, от която да се събуди, след като отминат търговския пункт и отново потънат в нощта. Продължи да се поти още по-обилно, докато ризата му подгизна. Зачете се в една книга за трагедията на бразилските индианци и пак се помъчи да заспи.

Събуди се, когато двигателят престана да боботи и корабчето се приближи до брега. Чу гласове, после усети лекия тласък, когато бордът се чукна в кея на търговския пункт. Нейт бавно стана от хамака и седна на пейката.

Постройката беше от небоядисани дъски, с ламаринен покрив, издигната върху дървени колони, за да не я залива водата. На тясната тераса седяха двама местни, пушеха цигари и пиеха чай. Нищо чудно. Зад постройката се извиваше по-малка река, която продължаваше към джунглата. На страничната стена на къщичката беше монтиран голям резервоар за гориво.

Напред, перпендикулярно на реката, стърчеше паянтов кей, до който спираха лодките. След внимателната маневра, защото течението беше силно, Джеви и Уели слязоха на кея, побъбриха с двамата на терасата и влязоха в магазина.

Нейт се закле да остане на борда. Премести се в другия край на палубата, на срещуположната пейка, мушна краката си под парапета и се загледа в реката. Щеше да остане така, вкопчен в парапета. И най-студената бира на света не би го накарала да стане.

Както вече бе успял да научи, в Бразилия нямаше „кратка визита“, особено по реката, където рядко се мяркаха хора. Джеви купи варел нефта, за да замени излялото се по време на бурята гориво. Двигателят заработи.

— Фернандо каза, че при индианците има бяла жена, мисионерка. — Джеви му подаде бутилка студена вода. Отново се движеха.

— Къде?

— Не знае точно. На север има няколко селища, близо до границата с Боливия. Индианците не пътуват по реката, така че за тях знае малко.

— На какво разстояние е най-близкото селище?

— Призори би трябвало да сме близо до него. Само че не можем да стигнем дотам с корабчето. Ще трябва да се качим на лодката.

— Звучи интересно.

— Нали помниш Марко? Фермерът, чиято крава убихме със самолета.

— Разбира се. Помня и трите му деца.

— Да. Бил е тук вчера — каза Джеви и посочи към магазина, който всеки момент щеше да се скрие зад завоя. — Идва веднъж на месец.

— Момчетата били ли са с него?

— Не. Твърде опасно е.

Какъв малък свят. Нейт се надяваше децата да са успели да похарчат парите, които им бе дал за Коледа. Остана загледан в магазина, докато изчезна от погледа му.

Може би на връщане щеше да се чувства достатъчно добре, за да влезе и да изпие една студена бира. Или две. За да отпразнува успешното пътуване. Излегна се на хамака и се наруга заради слабостта си. Сред това гигантско бласто бе попаднал в опасна близост с алкохола и часове по-късно щеше да мисли само за него. Очакването, страхът, потенето, търсенето на повод да се напие... После разминаването на косъм благодарение на собствената му воля, а сега отново фантазиите за подновяване на романтичната връзка с алкохола. Няма нищо лошо да изпиеш няколко питиета, защото винаги можеш да спреш — това бе любимата му лъжа.

Беше пияница, и толкова. Дори след луксозната клиника, която струваше по хиляда долара на ден, пак си оставаше пристрастен към алкохола. Каквото и да правеше, фактът си беше факт.

Обзе го отчаяние. В края на краищата той плащаше за проклетото корабче. Джеви работеше за него. Ако му каже да обърне

назад към магазина, щеше да се подчини. Би могъл да купи всичката бира на Фернандо, да я сложи в сандъци с лед в трюма и да пие, докато не стигнат целта. Никой не би могъл да му попречи.

Уели се появи като привидение с чаша горещо кафе.

— Започвам да готвя — каза той.

Храната би ми помогнала, каза си Нейт. Дори и да е ориз, боб и пиле както винаги. Поне за момента щеше да отклони мислите му от копнежа за алкохол.

Седна да се храни сам на горната палуба, в тъмното. От време на време гонеше тлъстите комари от лицето си. След като свърши, се напръска с препарат против насекоми. Кризата премина — вече не усещаше вкуса на бира и аромата на печени фъстъци от любимия бар.

Излегна се в хамака. Заваля дъжд — ситен, без мълнии и вятър. Джош му бе дал четири книги, за да убива времето. Вече бе прочел всички материали и му оставаха само те. Бе преполовил най-тънката.

Намести се удобно и зачете тъжната история на бразилските туземци.

Когато първият португалски изследовател Педро Алварес Кабрал стъпил на бразилска земя в района на Баия, през април 1500 година, индианското население наброявало пет милиона души. Имало деветстотин племена, които говорили на 1175 различни езика. Общо взето, били миролюбиви, като се изключат обикновените междуплеменни конфликти.

След пет столетия „цивилизоване“ от страна на европейците останали само около 270 000 души, 206 племена и 170 езика. Войни, кланета, робство, прогонване от земите им, болести — цивилизованите хора не бяха пренебрегнали нито един от възможните начини за унищожение.

Историята беше жестока. Когато не воюваха с колонизаторите, индианците ставаха жертва на непознати за тях болести — едра шарка, морбили, жълта треска, грип, туберкулоза, — срещу които нямаха естествен имунитет. Когато оказваха съпротива, ставаха жертва на оръжия, много по-ефикасни от стрелите им. Когато се отбраняваха, ги наричаха диваци.

Бяха поробени от минни магнати, фермери, каучукови барони. Бяха прогонени от земите на предците си с оръжия. Свещениците ги бяха горили на клади, банди бандити ги бяха преследвали като дивеч, жените бяха изнасилвани, мъжете бяха клани безнаказано десетилетия наред. Винаги когато интересите на колонизаторите влизаха в конфликт с тези на местното население, индианците неизменно бяха губили.

След като търпиш поражения в продължение на петстотин години, не можеш да очакваш много от живота. Най-големият проблем, с който се сблъскваха племената в последно време, бяха масовите самоубийства сред младите хора.

След столетия геноцид бразилското правителство най-накрая беше решило, че е време да защити „благородните диваци“. Кланетата вече бяха невъзможни, имаше нови закони и правилници. Самодоволно и с подobaващата шумотевица бюрократите бяха върнали някои територии на племената и ги бяха обявили за резервати.

Правителството обаче беше и враг. През 1969 година едно разследване на дейността на агенцията, която се занимаваше с индианските въпроси, бе ужасило повечето бразилци — стана ясно, че престъпни спекуланти на земя и фермери, които или са работели за агенцията, или тя е работела за тях, систематично използвали химически и бактериологични оръжия, за да унищожават индианците. Давали им облекла, заразени с едра шарка и туберкулоза. Със самолети и хеликоптери заливали индианските селища със смъртоносни бактерии.

Фермерите и собствениците на мини по поречието на Амазонка и къде ли не другаде не се интересували от правителствените разпоредби. През 1986 година един фермер от Рондония беше използвал селскостопанска авиация, за да пръска индиански села с отровни химикали, защото искал да обработва земята. Преди това се налагало да премахне обитателите ѝ. Умрели трийсет индианци, но фермерът останал ненаказан. През 1989 година друг фермер предлагал награда за уши на избити индианци в Мато Гросо. През 1993 година златотърсачи нападнали миролюбиво племе, защото не искало да напусне земята си. Тринайсет индианци били избити, но никой не бил арестуван.

През 1990 година правителството се бе опитало да позволи достъпа до басейна на Амазонка — земя, богата на природни богатства. Индианците отново пречели. Повечето от оцелелите племена населяваха тъкмо тези райони. Смятало се дори, че голяма част от оцелелите в джунглите племена са имали щастието никога да не влязат в контакт с цивилизацията. Сега цивилизацията отново предприемаше атака. Подкрепяни от правителството, голям брой дървосекачи, фермери и минни предприятия навлизаха все по-навътре в амазонската джунгла.

Историята беше интересна, макар и потискаща. Нейт чете близо четири часа и свърши книгата.

Отиде при Джеви на мостика и изпи чаша кафе. Дъждът беше спрял.

— Ще стигнем ли до сутринта? — попита той.

— Предполагам.

Светлините на корабчето се поклащаха леко нагоре-надолу. Струваше му се, че изобщо не се движат.

— Ти имаш ли индианска кръв? — попита Нейт след известно колебание. Това беше личен въпрос, какъвто в Щатите никой не би се осмелил да зададе.

Джеви се усмихна, без да сваля очи от реката.

— Ние всички имаме индианска кръв. Защо питаш?

— Четох историята на индианците в Бразилия.

— Е, какво мислиш?

— Трагична е.

— Да. Значи смяташ, че към тях тук са се отнесли зле, нали?

— Разбира се.

— Ами в твоята страна?

Човек най-напред се сещаше за генерал Кастър. Индианците в Северна Америка поне бяха печелили победи. И никой не ги беше горил на клади, не ги беше заливал с химикали и не ги беше продавал в робство. Ами резерватите? Поне разполагаха със земя.

— Не много по-добре за жалост — отговори той. Не му се водеше подобен разговор.

След дълго мълчание Нейт слезе долу и отиде до тоалетната. Когато си свърши работата, дръпна въженцето и излезе. Кафявата вода от реката изми тоалетната чиния и се върна откъдето беше дошла.

Двигателят спря и го събуди. Все още беше тъмно. Нейт пипна лявата си китка и си спомни, че беше свалил часовника си. Заслуша се и чу, че Джеви и Уели разговарят тихо. Бяха на кърмата.

Беше горд, че още една сутрин се е събудил трезвен, че ще прекара още един ден с бистър ум, за да чете книги. Само преди няколко месеца всяко събуждане беше кошмар — подути очи, размътен мозък, пресъхнала уста, гаден дъх и вечният въпрос: „Защо го направих?“ Често повръщаше под душа, понякога го предизвикваше и сам, за да се свърши. След банята винаги възникваше дилемата със закуската — нещо хранително, за да успокои стомаха си, или „Блъди Мери“, за да успокои нервите си. След това тръгваше на работа, точно в осем сядаше зад бюрото си и започваше поредния жесток ден.

Всяка сутрин. Никакви изключения. Към края на последната си криза бе преживял седмици наред, без да се събуди с бистър ум. В отчаянието си бе отишъл да се консултира с лекар и когато онзи го бе попитал дали си помня последния ден, когато е бил трезвен, Нейт бе признал, че не си го спомня.

Пиенето му липсваше, но не и махмурлуците.

Уели изтегли моторната лодка отстрани на „Санта Лора“ и я завърза. Когато Нейт слезе от горната палуба, бяха започнали да я товарят. Приключението навлизаше в нов етап. Нейт беше готов да промени пейзажа.

Небето беше облачно и всеки момент можеше да завали. Слънцето се появи към шест — знаеше, защото бе решил отново да си сложи часовника.

Изкукурига петел. Бяха спрели край малка ферма — кърмата на корабчето беше завързана за забита в дъното подпора, остатък от някогашен кей. На запад, вляво от тях, се виждаше устието на река, значително по-малка от Парагвай.

Трудна задача беше да се напълни лодката, без да се претоварва. По-малките притоци, по които щяха да се движат, бяха наводнени,

сушата често нямаше да е близо. Ако лодката потънеше много ниско, рискуваха да заседнат в някоя невидима плитчина или още по-лошо — да повредят винта на извънбордовия двигател. Нямаха резервен, нито пък резервни части — само две весла, които Нейт разгледа от палубата, докато пиеше кафето си. Щяха да свършат работа, помисли си, особено ако ги подгонеха диви индианци или гладни животни.

В средата на лодката бяха сложили три дваисетлитрови туби с гориво.

— Трябва да ни стигнат за петнайсет часа — обясни Джеви.

— Това е доста време.

— Предпочитам да съм сигурен.

— На какво разстояние е селището?

— Не знам — отговори Джеви и посочи къщата. — Фермерът каза, че е на четири часа.

— Познава ли индианците?

— Не. Не обича индианците. Каза, че никога не ги бил виждал по реката.

Джеви взе малка палатка, две одеяла, две мрежи против комари, навес против дъжд за палатката, две кофи, за да изгребват дъждовната вода от лодката, и пончото си. Уели добави кашон с храна и още един с бутилирана минерална вода.

Нейт седна на койката си в каютата и извади нужните документи — копие от завещанието, декларация, че наследницата е уведомена, декларация, че приема юрисдикцията на съда — сгъна ги заедно и ги сложи в официален плик на фирмата на Джош. Тъй като не разполагаше с подходящ найлонов плик, а на лодката нямаше защитено от евентуален дъжд място, откъсна парче от подплатата на пончото си и уви плика в него. Като огледа плода на усилията си, реши, че е водоустойчив, и го залепи с лепенка за фланелката си. Отгоре облече дънково яке.

В куфарчето оставяше копия от документите. Тъй като „Санта Лора“ беше доста по-сигурна от малката лодка, реши да остави и сателитния телефон. Провери още веднъж всичко, после заключи куфарчето и го остави върху койката. Днес е денят, каза си той. Испитах някаква нервна възбуда при мисълта, че ще се срещне с Рейчъл Лейн. Закуси кифличка с масло на палубата, като от време на

време поглеждаше облаците. В Бразилия четири часа значеше шест или осем, така че искаше да тръгват колкото е възможно по-рано.

Последното нещо, което Джеви качи на моторната лодка, беше голямо блестящо мачете с дълга дръжка.

— Това е за анакондите — каза той с усмивка. Нейт се направи, че не го чува. Махна на Уели за довиждане, после седна с чашата кафе в ръка. Лодката се понесе по течението. Джеви запали мотора.

Над водната повърхност се стелеше лека мъгла и беше доста хладно. Откакто бяха потеглили от Корумба, Нейт бе наблюдавал реката от височината на палубата. Сега беше на сантиметри от нея. Огледа се, но не видя спасителни жилетки. Водата се плискаше в бордовете. Впери поглед напред, за да се увери, че няма да се блъснат в нищо — един по голям дънер, понесен от водата, можеше да обърне лодката.

Потеглиха направо на течението, докато влязоха в устието на по-малката река, която трябваше да ги отведе при индианците. Водата тук беше значително по-спокойна. Двигателят ръмжеше напористо и оставяше след лодката бяла диря. Река Парагвай изчезна от очите им бързо.

От картата се виждаше, че официалното име на притока е Кабикса. Досега Джеви не беше минавал по тази река, защото не му се бе налагало. Извиваше се като спирала от Боливия към Бразилия и, изглежда, никой не знаеше точно откъде започва. При устието Кабикса беше широка около трийсет метра, но после бързо се стесняваше докъм двайсет. На някои места беше излязла от бреговете, на други имаше непроходими гъсталаци.

Нейт погледна часовника си и видя, че са се движили петнайсет минути. Този път смяташе да следи времето прецизно. Приблжиха първия ръкав — първия от десетки — и Джеви намали скоростта. Отляво се вливаше приток, не по-малък от Кабикса, и задачата на капитана беше да определи накъде да продължат. Тръгнаха по левия ръкав, но малко по-бавно. Скоро стигнаха доста голямо езеро. Джеви спря мотора.

— Почакай малко — каза той, стъпи на тубите с гориво и започна да оглежда бреговете. Лодката не помръдваше. След малко се вгледа в група дървета, посочи към тях и промърмори нещо под нос.

Нейт не знаеше до каква степен водачът му гадае. Джеви беше изучавал картите и бе живял по тези реки. Всички те рано или късно стигаха до Парагвай. Дори и да се заблудяха, пак щяха да се доберат до „Санта Лора“.

Тръгнаха покрай дърветата и наводнените храсталаци и Нейт си даде сметка защо — през сухия сезон те очертаваха коритото на реката. Скоро попаднаха в плитък и тесен поток, над който бяха надвиснали клони. Не приличаше на Кабикса, но лицето на капитана изразяваше единствено спокойна увереност. След час приближиха първата постройка — измазана с кал колиба с керемиден покрив. Долната ѝ част бе поне на метър под водата и наоколо нямаше и следа от хора или домашни животни.

— През дъждовния сезон много от хората отиват на по-високи места — отбеляза Джеви, след като намали оборотите на двигателя, за да се чуват. — Вземат децата и кравите си и заминават за три месеца.

— Досега не видях високо място — отвърна Нейт.

— Няма много, така е. Всеки фермер обаче има къде да отиде през това време на годината.

— А индианците?

— И те се движат доста от място на място.

— Чудесно. Не знаем къде са, а сега става явно, че се движат от място на място.

Джеви се засмя и каза:

— Ще ги намерим.

След деветдесет минути, когато Нейт забрави напълно за възможността да бъде изяден, зад един завой забеляза няколко алигатора, които дремеха един върху друг в плитчината. Шумът от лодката ги стресна и наруши съня им — влечугите се разпълзяха и запляскаха с опашки. Нейт погледна към мачетето за всеки случай, после се усмихна на собствената си глупост.

Алигаторите не ги нападнаха — само наблюдаваха лодката, докато ги подмина.

През следващите двайсет минути не видяха никакви животни. Реката отново се стесни — толкова, че клоните на дърветата се докосваха над главите им. Изведнъж стана тъмно. Бяха в тунел от листа. Нейт погледна часовника си. „Санта Лора“ беше на два часа път.

Докато напредваха през блатата, от време на време успяваха да видят хоризонта. Планините на Боливия изглеждаха по-близки. Малко по-късно попаднаха в голямо езеро, в което се вливаха поне десетина малки реки. Обиколиха го един път бавно, после още един път — още по-бавно. Всички притоци изглеждаха еднакви. Кабикса беше един от десетте, но Джеви нямаше понятие кой. Качи се отново на тубите с гориво и се заоглежда, а Нейт остана на мястото си, без да каже дума. В шубраците от другата страна на езерото забелязаха рибар. Появата му, изглежда, беше единственият им късмет за деня.

Седеше търпеливо в малко ръчно направено кану, издялано от един-единствен ствол преди много, много години. Беше с изпокъсана сламена шапка, която скриваше по-голямата част от лицето му. Когато приближиха достатъчно, Нейт видя, че не използва въдица или поне някаква пръчка — кордата беше навита направо на китката му.

Джеви го поздрави на португалски и му подаде бутилка вода. Нейт се заслуша в странните неразгадаеми звуци на чуждия език. Беше по-бавен от испанския, носов почти като френския.

Ако рибарят се бе зарадвал, че вижда други човешки същества в пущинаците, не го показва по никакъв начин. Къде ли живееше?

След това с Джеви започнаха да сочат с ръце — най-напред към планините, после другаде, а когато приключиха с обясненията, рибарят бе посочил почти във всички възможни посоки. Побъбриха още малко. Нейт остана с впечатлението, че водачът му се опитва да изкопчи всичко, което рибарят знаеше. Можеше да минат часове, преди отново да зърнат човешка физиономия. Оказваше се, че не е лесно да се ориентираш, когато водата е придошла. Само два часа и половина след тръгването си вече се бяха заблудили.

Над тях се спусна облак от свирепи черни комари и Нейт скочи да вземе спрея си. Рибарят го изгледа с любопитство.

Казаха му „довиждане“ и се отдалечиха с веслата, без да палят двигателя.

— Майка му била индианка — каза Джеви.

— Хубаво — отвърна Нейт, без да престава да се сражава с комарите.

— На няколко часа оттук има индианско селище.

— Няколко часа?

— Може би три.

Имаха гориво за петнайсет часа и Нейт възнамеряваше да брои всяка минута. Кабикса се появи отново, съвсем близо до друг ръкав, който също се оттичаше от езерото. Беше широко и подкараха с пълна газ. Нейт седна на пода на лодката, между кофите и кутията с храната, и се облегна на седалката. Така водните пръски не го достигаха. Чудеше се дали да не поспи, когато двигателят се разкашля. Лодката забави движението си. Нейт продължаваше да гледа реката, защото се страхуваше да се обърне и да провери какво прави Джеви.

Поне досега не беше мислил, че може да имат проблеми с двигателя. И без това пътешествието им беше изпълнено с безброй други опасности. За да се върнат до „Санта Лора“, трябваше да гребат с веслата до смърт дни наред. Щеше да се наложи да спят в лодката, да ядат това, което са взели, докато свърши, да изгребват вода, когато вали дъжд, и да се надяват пак да срещнат рибаря, за да им покаже пътя към спасението.

Нейт потрепери от ужас.

После изведнъж отново потеглиха с пълна скорост — моторът забръмча, сякаш нищо не се бе случило. Стана му навик — през двайсетина минути, точно когато Нейт отново започваше да дреме, равномерно бръмчене пак прекъсваше и носът на лодката пак се потапяше във водата. Нейт вдигаше глава и започваше да разглежда пейзажа. Джеви ругаеше на португалски, човъркаше нещо по таблото и лостовете, после отново потегляха и всичко беше наред за още двайсетина минути.

Хапнаха — сирене, някаква риба, каквато Нейт никога не бе опитвал и сладки — под едно дърво на брега, защото заваля.

— Онзи рибар — попита Нейт — познава ли индианците?

— Да. Веднъж в месеца отиват с лодка до река Парагвай, за да търгуват. Вижда ги често.

— Попита ли го дали е виждал бяла жена мисионерка?

— Да. Не е виждал. Ти си първият американец, който вижда през живота си.

— Какъв късметлия.

Първият знак, подсказващ местоположението на селото, видяха на седмия час — от подножието на малък хълм към небето се издигаше

струйка дим. Джеви беше сигурен, че са навлезли в Боливия. Теренът тук беше по-висок, планините бяха съвсем близо. Наводнените райони останаха назад.

Стигнаха до една просека между дърветата и видяха две изтеглени на Орега канута. Джеви насочи моторницата натам и Нейт веднага скочи на брега, за да се разтъпче и да усети сушата под краката си.

— Не се отдалечавай — предупреди го Джеви и се зае да налее гориво в резервоара. Нейт се обърна към него, погледите им се срещнаха и Джеви кимна към дърветата.

Наблюдаваше ги един индианец. Мъж с кафява кожа и голи гърди, с нещо като сламена поличка около кръста. Не носеше оръжие. В първия момент Нейт се скова от ужас. Индианецът имаше дълга черна коса, червени линии на челото и ако в ръката си държеше копие, Нейт щеше да се предаде безропотно.

— Дружелюбен ли е? — попита той, без да сваля очи от индианеца.

— Да, струва ми се.

— Говори ли португалски?

— Не знам.

— Защо не отидеш да разбереш?

— Спокойно.

Джеви слезе от моторницата.

— Прилича ми на канибал — прошепна той, но шегата му остана неоценена.

Направиха няколко крачки към индианеца, той направи няколко крачки към тях. Тримата спряха на почтително разстояние. Нейт се изкушаваше да вдигне ръка и да му каже „здрасти“.

— Fala português? — попита Джеви с приятна усмивка.

Индианецът се замисли над въпроса продължително и им стана болезнено ясно, че не говори португалски. Изглеждаше млад, може би нямаше и двајсет, и съвсем случайно се бе оказал край реката, когато бе чул бръмченето на двигателя им.

Продължиха да се разглеждат един друг от пет метра разстояние, а в това време Джеви обмисляше възможностите. Храсталаците зад индианеца се раздвижиха и от тях изскочиха още трима негови съплеменници, всичките, слава богу, невъоръжени. Предвид неравните

сили и факта, че беше на чужда територия, Нейт беше готов да хукне да бяга. Не че бяха кой знае колко едри, но имаха предимството да играят на свой терен, а и не изглеждаха особено приветливи. Никакви усмивки, никакви поздрави.

Неочаквано от храстите излезе млада жена и застана до първия индианец. И тя беше с кафява кожа и гола до кръста, така че Нейт се опита да не гледа.

— Falo — каза тя.

Джеви обясни много бавно защо са дошли и помоли да се срещне с вожд на племето им. Жената преведе чувото на мъжете, които се скупчиха един до друг и зашушукаха помежду си.

— Част от тях искат да ни изядат веднага — каза Джеви под нос. — Други искат да ни оставят за утре сутринта.

— Много смешно.

Когато мъжете приключиха съвещанието си, казаха нещо на жената, която на свой ред каза на натрапниците, че трябва да изчакат край реката, докато новината за пристигането им не бъде съобщена по надлежния ред на старейшините им. Нейт нямаше нищо против, но Джеви доби смутен вид. Попита дали с тях не живее бяла мисионерка.

Индианката повтори, че трябва да чакат. След това изчезнаха в шубраците.

— Какво ще кажеш? — попита Нейт, когато индианците си отидоха. Нито той, нито водачът му помръднаха дори и на сантиметър. Стояха в тревата, която покриваше глезените им, и гледаха към дърветата — дебели и високи. Нейт беше сигурен, че някой ги наблюдава оттам.

— Внимателни са, защото непознатите ги заразяват с разни болести — обясни Джеви.

— Не възнамерявам да пипам, когото и да било.

Върнаха се при лодката и Джеви се зае да почисти свещите на двигателя. Нейт свали якето си и огледа плика с документите. Все още бяха сухи.

— За жената ли са тези документи? — поинтересува се Джеви.

— Да.

— Защо? Какво е станало с нея?

Строгите правила за дискретност от страна на адвоката спрямо клиента тук не изглеждаха чак толкова строги. В практиката те бяха

въпрос на живот и смърт, но когато седеше в лодката, в пуцинаците на Пантанал и наоколо нямаше други американци, правилата можеше и да не бъдат спазвани. И защо не? На кого би могъл да каже Джеви? Един кратък разговор не можеше да навреди.

Джош бе инструктирал Валдир да каже на водача единствено, че се налага да намерят Рейчъл Лейн, защото трябва да се реши някакъв юридически проблем у дома.

— Баща ѝ умря преди няколко седмици. Завеща ѝ много пари.

— Колко?

— Няколко милиарда.

— Милиарда?

— Точно така.

— Бил е много богат.

— Да.

— Имал ли е и други деца?

— Шест.

— И на тях ли е завещал по няколко милиарда?

— Не. На тях не завеща почти нищо.

— А защо на нея толкова много?

— Никой не знае. Беше изненада за всички.

— Тя знае ли, че баща ѝ е умрял?

— Не.

— Обичала ли го е?

— Съмнявам се. Тя му е незаконна дъщеря. Струва ми се, че е искала да избяга от него и от всичко останало. Не смяташ ли? — попита Нейт и посочи с ръка пуцинаците на Пантанал.

— Да, това е добро място, ако искаш да се скриеш. Той знаеше ли къде е тя, когато умря?

— Не. Знаел е само, че е мисионерка и че работи сред индианците някъде тук.

Джеви забрави за момент свещта в ръката си и се замисли над чутото. Искаше му се да зададе много въпроси. Адвокатът трябваше да наруши още повече правилата за конфиденциалност.

— Защо е завещал толкова много пари на дъщеря, която не го е обичала?

— Може да е бил смахнат. Скочи от един прозорец.

За момента това бе повече, отколкото Джеви би могъл да смели.
Присви очи и се загледа към реката, дълбоко замислен.

Индианците се оказаха от племето гуато, коренно население, което живееше като предците си и предпочиташе да няма контакти с външния свят. Отглеждаха храната си на малки ивици земя, ловяха риба в реките и ловуваха с лъкове и стрели.

Очевидно бяха корави хора. След час Джеви усети миризма на дим. Качи се на едно дърво недалеч от лодката и когато стигна на около десет метра височина, видя покривите на колибите им. Извика Нейт да се качи при него.

Нейт не се бе катерил по дървета от четирийсет години, но в момента нямаше какво друго да прави. Качи се доста по-неумело от Джеви и най-накрая се оказа кацнал на крехък клон. Прегърна ствола с една ръка. Видя сламените покриви на колибите. Димът се издигаше между две от тях, но не виждаха огъня.

Може би беше близо до Рейчъл Лейн? Може би тя беше някъде там, при тези колиби, и обсъждаше с хората какво да правят? Ако беше така, щеше ли да изпрати някой воин, за да ги повика, или просто щеше да дойде и да каже „здрасти“?

— Селото е малко — отбеляза Нейт, като се опитваше да не мърда.

— Може да има и други колиби.

— Според теб какво правят сега?

— Говорят. Просто говорят.

— Добре. Не ми е приятно, че го казвам, но трябва да действам. Тръгнахме от „Санта Лора“ преди осем часа и половина. Искам да се върнем при Уели преди мръкнало.

— Няма проблем. На връщане ще се движим по течението. Знам пътя и ще се приберем бързо.

— Значи смяташ, че всичко е наред?

Джеви кимна, сякаш не му бе минавало през ум, че може да се наложи да се спуснат по Кабикса през нощта. Нейт беше мислил за

това. Особено го безпокояха двете големи езера с множество притоци, които изглеждаха абсолютно еднакви дори и през деня.

Намерението му беше чисто и просто да каже „здрасти“ на Рейчъл Лейн, да ѝ разкаже какво е станало, да я запознае с юридическите аспекти, да ѝ покаже документите, да вземе подписите ѝ, да отговори на въпросите ѝ, да ѝ благодари и да приключи разговора колкото е възможно по-бързо. Безпокоеше се, защото времето напредваше, заради кашлящия мотор и дългия път до „Санта Лора“. Може би тя щеше да иска да говори, може би не. Може би чисто и просто щеше да го помоли да си тръгне и да не се връща никога вече.

Слязоха от дървото и Нейт отново започна да дреме, когато най-накрая Джеви видя индианците. Каза нещо и посочи с ръка. Нейт се обърна натам.

Приближаваха бавно, един след друг, водени от възрастен мъж. Беше набит, с голямо шкембе и носеше някаква дълга пръчка. Не изглеждаше остра и опасна. Близо до върха беше украсена с красиви пера и Нейт предположи, че е някакъв церемониален жезъл. Вождът светкавично премери натрапниците с поглед и заговори на Джеви.

— Защо сте дошли? — попита той на португалски. Не беше дружелюбно настроен, но в поведението му нямаше и агресивност. Нейт разгледа жезъла по-внимателно.

— Търсим една американка, мисионерка — обясни Джеви.

— Откъде сте? — попита вождът и погледна Нейт.

— От Корумба.

— А той?

— Той е американец. Трябва да намери жената.

— Защо трябва да намери жената?

Това бе първият знак, че тези индианци може би знаеха къде е Рейчъл Лейн. Дали не се криеше някъде в селото, или може би беше в гората и слушаше?

Джеви се впусна в дълъг разказ за това как Нейт пропътувал огромно разстояние и едва не загубил живота си. Ставало дума за нещо много важно, засягащо тях, американците, което нито той самият, нито индианците можели да разберат.

— Заплашва ли я нещо?

— Не, нищо.

— Не е тук.

— Каза, че не е тук — обясни Джеви на Нейт.

— Кажи му, че според мен е лъжливо копеле — отвърна Нейт спокойно.

— Не мисля.

— Виждали ли сте някъде тази жена? — попита Джеви след това.

Вождът поклати глава.

— Не.

— А чули ли сте нещо за нея?

В началото индианецът не отговори, а премери Джеви с очи, сякаш искаше да прецени дали на този човек може да се вярва. След това кимна едва забележимо.

— Къде е тя? — попита Джеви.

— При друго племе.

— Къде?

Индианецът отговори, че не е сигурен, но въпреки това започна да обяснява. Някъде на север или запад, заяви той и направи жест с копие то си, който обхваща половината Пантанал.

— Гуато? — попита Джеви.

Вождът се намръщи и поклати глава, сякаш жената живееше при недостойни хора.

— Ипика — каза гласно.

— Далеч ли е?

— Ден път.

Джеви се опита да определи разстоянието по-точно, но скоро разбра, че времето за индианците не означава нищо. Денят не беше нито двайсет и четири часа, нито дванайсет. Денят си беше ден. Тогава прибягна до понятието „половин ден“ и постигна известен напредък.

— Дванайсет до петнайсет часа — обясни той на Нейт.

— Но ако сме с кану като техните, нали? — прошепна Нейт.

— Да.

— Колко време ще ни отнеме с лодката?

— Три-четири часа. Ако успеем да намерим мястото.

Джеви извади две карти и ги разгъна на тревата. Индианците налякаха около вождя си, изпълнени с любопитство.

За да разберат къде трябва да стигнат, най-напред трябваше да установят къде са. Нещата тръгнаха на зле, когато вождът обясни, че

реката, по която бяха дошли, всъщност не е Кабикса. След срещата с рибаря бяха объркали ръкавите и бяха попаднали при индианците гуато. Джеви прие новината тежко и я сподели с Нейт.

Нейт я прие още по-тежко. Бе поверил живота си в ръцете на Джеви.

Шарените навигационни карти не означаваха нищо за индианците и те скоро престанаха да им обръщат внимание. Джеви взе да чертае маршрута наново. Започна от реката, край която бяха, и постепенно, като непрекъснато говореше с вождя, започна да определя пътя в северна посока. Вождът черпеше информация от двама младежи. Те, обясни той, били отлични рибари и от време на време стигали чак до река Парагвай.

— Наеми ги — прошепна Нейт.

Джеви опита, но докато преговаряше, установи, че двамата никога не са виждали хора от племето ипика, че не държат да ги виждат, че не са наясно къде точно се намират и че не схващат идеята за платения труд. Отгоре на това вождът не искаше да ги пусне.

Джеви продължи да чертае новия маршрут на север от един речен ръкав в друг, докато в един момент стана ясно, че вождът и рибарите не могат да постигнат съгласие по въпроса накъде трябва да продължат по-нататък. Джеви сравни рисунката с картата си.

— Открихме я — каза той след малко на Нейт.

— Къде?

— Ето тук има село на ипика. Южно от Порто Индио, в подножието на планините. Ако се движим по описанието на индианците, ще стигнем недалеч от него.

Нейт се наведе над картата и попита:

— Как точно ще стигнем до него?

— Мисля, че трябва да се върнем на „Санта Лора“. Ще пътуваме на север половин ден по Парагвай, после с корабчето ще се доберем до селището.

Голямата река наистина минаваше близо до мястото и идеята да стигнат дотам с корабчето се стори разумна на Нейт.

— Колко ще пътуваме с лодката? — попита той.

— Някъде около четири часа.

„Някъде около“ в Бразилия можеше да означава всичко. Все пак разстоянието на картата изглеждаше по-малко от онова, което бяха

изминали от сутринта.

— Какво чакаме тогава? — попита Нейт и се усмихна на индианците.

Джеви започна да благодари на домакините си и да сгъва картите. Сега, когато натрапниците решиха да си тръгват, индианците се отпуснаха и пожелаха да проявят гостоприемство. Предложиха им храна, която Джеви отказа. Обясни им, че бързат, защото трябва да стигнат до голямата река, преди да се стъмни.

Нейт заотстъпва към лодката ухилен. Индианците искаха да я разгледат и приближиха към брега, вперили любопитни погледи в Джеви, който се зае с двигателя. Когато го запали, те се дръпнаха назад уплашено.

В обратна посока реката, която и да бе тя, им се стори съвсем различна. Малко преди първия завой Нейт се обърна и видя, че индианците все още стоят на брега.

Наближаваше четири следобед. С малко повече късмет биха могли да прекосят двете езера преди мръкнало, после да продължат по Кабикса. Уели щеше да ги чака с ориз и боб. Докато Нейт правеше тези сметки, паднаха първите капки дъжд.

Оказа се, че не свещите са причина за кашлянето на мотора. Млъкна изцяло след около петдесет минути. Лодката продължи да се движи по течението, а Джеви свали капака и нападна карбуратора с една отвертка. Нейт попита дали би могъл да помогне, но Джеви заяви, че не би могъл. Поне не за двигателя. Все пак би могъл да вземе едната кофа и да започне да изгребва дъждовната вода. Също така би могъл да вземе едното весло, за да се опита да задържи лодката в средата на течението.

Направи и двете. Движеха се, макар и доста по-бавно, отколкото на Нейт му се искаше. Дъждът ту започваше, ту спираше. Наближиха остър завой и реката стана много плитка, но Джеви бе твърде зает, за да обърне внимание. Лодката набра скорост и бързеят ги насочи към едни гъсти храсталаци.

— Няма да се справя сам — каза Нейт.

Джеви грабна другото весло и насочи лодката с носа напред, така че да не се обърне.

— Чакай! — извика той, когато се забиха в храстите. Наоколо се виеха лиани и клони. Нейт не преставаше да работи с веслото.

Зад рамото му в лодката падна малка змия. Не я видя. Джеви я вдигна с веслото и я изхвърли във водата. Предпочете да не споменава за случилото се.

Продължиха да се борят с течението още няколко минути, но също така и помежду си — Нейт някак си съумяваше да гребе не накъдето трябва и ентусиазмът му наистина заплашваше да обърне лодката. Най-накрая се измъкнаха от гъсталака, Джеви взе двете весла и намери друга работа на Нейт — да стои над двигателя с разгърнато пончо, така че карбураторът да не се намокри. Нейт застана като ангел с разперени криле, опрял единия си крак на борда, на сантиметри от резервоара с гориво, замръзнал от страх.

Минаха двацет минути, през които лодката се носеше лениво по течението на тясната река. С парите на Фелан можеха да се купят всички извънбордови двигатели, последна дума на техниката, които се продаваха в Бразилия, само че сега Нейт трябваше да наблюдава как един аматьор механик се боришка с нещо, което е по-старо от самия него.

След малко Джеви завинти капака на мястото му и се зае с регулатора, което продължи цяла вечност. Най-накрая се приготви да дръпне жилото на стартера и Нейт започна безмълвно да се моли. На четвъртото дърпане чудото стана — двигателят запърпори, макар и не така гладко, както преди. Кашляше и прескачаше. Джеви се опита да регулира притока на гориво, но без особен успех.

— Ще трябва да се движим по-бавно — съобщи той, без да погледне Нейт.

— Добре, няма проблем. Щом знаем къде сме...

— Всичко е наред.

Бурята премина над планините в Боливия и се спусна с грохот над Пантанал. Беше като онази, която едва не ги уби със самолета. Нейт седеше на дъното на лодката, увит в пончото, и гледаше реката, когато почувства първия порив на вятъра. Дъждът рязко се усили. Обърна се към Джеви — бразилецът виждаше какво става, но мълчеше. Небето притъмня, стана почти черно. Облаците се спуснаха толкова ниско, че скриха планините; валеше като из ведро.

Нямаше къде да се подслонят, за да изчакат да отмине бурята. Навсякъде наоколо на мили разстояние имаше само вода, чието ниво се покачваше — единственият им ориентир бяха дърветата и върховете на храстите. Трябваше да стоят в лодката, защото нямаша друг избор.

Вятърът духаше отзад и придаваше допълнителна скорост на лодката. Дъждът ги блъскаше по гърбовете. Небето потъмня още повече. На Нейт му се искаше да се скрие под седалката, но нямаше как — лодката се пълнеше с вода. Провизиите им се мокреха. Взе едната кофа и се зае да изгребва.

Стигнаха до един ръкав и Нейт беше сигурен, че не са минавали оттук. Очертанията на брега едва се виждаха. Джеви намали скоростта, за да се огледа, после даде рязко газ и подкара вдясно, сякаш знаеше къде отива. Нейт беше убеден, че са се заблудили.

След няколко минути реката изчезна сред гора от гнили стволове — нямаше начин да не ги запомнят, ако ги бяха виждали. Джеви обърна лодката назад. Сега бурята ги блъскаше в лицата и гледката беше страховита. Небето беше черно. Повърхността на водата вреше от едрите капки дъжд.

Стигнаха до разклонението на ръкава, размениха няколко думи и тръгнаха по другото разклонение.

* * *

Малко преди да се стъмни, прекосиха голяма наводнена равнина, сезонно езеро, което напомняше онова, в което бяха срещнали рибаря. Нямаше го.

Джеви избра един от няколкото притока и продължи по него, сякаш бе минавал по тези места десетки пъти. Светна мълния и за част от секундата видяха къде се намират. Дъждът отслабна. Бурята като че ли отминаваше.

Джеви спря двигателя и огледа бреговете.

— Какво мислиш? — попита го Нейт. Не бяха разговаряли много по време на бурята. Бяха се заблудили — това бе сигурно, но не искаше да принуждава Джеви да го признае.

— Трябва да направим бивак — отвърна Джеви. Беше по-скоро предложение, отколкото план.

— Защо?

— Защото се налага да преспим някъде.

— Можем да спим на смени, без да спираме — каза Нейт. — Така ще е по-безопасно. — Каза го с увереността на човек, който от години плава по реките наоколо.

— Може би. Въпреки това смятам, че трябва да спрем тук. Ако продължим в тъмното, можем да се загубим.

Загубихме се преди три часа, много искаше да каже Нейт.

Джеви насочи лодката към обраслия с храсталаци бряг. Продължиха близо до него и затърсиха подходящо място с фенерчетата си. Нейт се взираше във водната повърхност, за да види светещи червени точки, очи на алигатор. За щастие не откри. Най-накрая намериха подходящо дърво на около три метра от водата и завързаха лодката за него.

Вечеряха от рибките, сега полусухи, банани и сирене. Когато вятърът утихна, дойдоха комарите. Извадиха препарата. Нейт намаза врата и лицето си, дори клепачите и косата си. Малките гадинки се движеха на черни облаци и бяха особено жестоки и кръвожадни. Дъждът беше спрял, но двамата останаха с пелерините — комарите не можеха да пробият пластмасата.

Към единайсет небето донякъде се прочисти, но нямаше луна. Лодката леко се поклащаше. Джеви предложи да поеме първата вахта. Нейт се опита да намери достатъчно удобно положение за сън — опря глава върху сгънатата палатка и опъна крака. Пончото му отпред се отвори и комарите се спуснаха стръвно към корема му. Нещо изпляска във водата, може би влечуго. Алуминиевата лодка определено не беше предназначена за почивка.

И дума не можеше да става за спане.

Флоу, Зейдъл и Тайшен, тримата психиатри, прегледали Трой Фелан минути преди смъртта му и излезли с единодушно мнение, записано на видео и отразено в дълги клетвени декларации, че той е вменяем и може да носи отговорност за постъпките си, бяха уволнени. И не само бяха уволнени, но също бяха обявени от адвокатите на наследниците и за смахнати и шарлатани.

Намериха други психиатри. Харк доведе първия срещу триста долара на час. Откри го в едно адвокатско списание, сред специализираните обяви за всевъзможни услуги — от провеждане на следствени експерименти до разчитане на рентгенови снимки. Казваше се доктор Сабо. Беше се пенсионира и не практикуваше активно, но сега беше готов да продаде професионалното си мнение. Прегледа материалите набързо и веднага стигна до предварителното заключение, че Трой Фелан видимо не е бил на себе си по времето, когато е подписал завещанието. Скачането от терасата определено не било действие на бистър и непомрачен разсъдък. Фактът, че е завещал огромното си състояние на неизвестен наследник, било белег за дълбоко разстроена психика.

Сабо се изпълваше с радостен трепет при мисълта, че ще работи по случая Фелан. Нямахше да е лесно да обори заключението на първите трима психиатри. Изкушаваше го и славата — до този момент не беше работил по нито един нашумял случай. С парите можеше да отиде до Далечния изток.

Адвокатите на наследниците бяха готови на всичко, за да опровергаят заключенията на Флоу, Зейдъл и Тайшен. Единственият начин да го постигнат бе да открият други експерти, чиито мнения са противоположни. Тлъстите почасови ставки трябваше да бъдат жертвани в името на успеха — наследниците нямаше да са в състояние да платят огромните хонорари, които щяха да се натрупат, и адвокатите благородно се съгласиха да опростят нещата, като продължат да работят на процент. Разликите в дяловете на различните юридически

фирми бяха огромни, макар че никой от фирмите не искаше да разкрие точните цифри. Харк поиска 40 процента, но Рекс го скастри заради алчността му. В края на краищата се споразумяха за 25. Грит също изкопчи 25 процента от Мери Рос Фелан Джакман.

Истинският победител обаче беше Уоли Брайт, уличният боец, който бе настоял за равен дял с Либигейл и Спайк и щеше да получи половината от компенсацията им.

В безумното боричкане, преди да бъдат подадени исковете, нито един от наследниците не се запита дали постъпват правилно. Имаха безгранично доверие на адвокатите си, а освен това всички останали също смятаха да оспорват завещанието. Никой не можеше да си позволи да остане по-назад. Залозите бяха твърде големи.

Харк беше най-гласовитият от адвокатите на наследниците и затова привлече вниманието на Снийд — момчето за всичко на Трой в продължение на толкова много години. Никой не му бе обърнал внимание след самоубийството. Бяха го забравили в суматохата. Беше уволнен. Когато прочетоха завещанието обаче, Снийд също беше в съдебната зала — с шапка и тъмни очила. Никой не го позна. Излезе със сълзи в очите.

Мразеше децата на Трой, защото и Трой ги мразеше. През годините непрекъснато се налагаше да прави неприятни неща, за да пази Трой от семействата му. Беше уреждал аборти и бе подкупвал полицаи, когато хващаха момчетата с наркотици. Беше лъгал съпругите, а когато любовниците на свой ред ставаха съпруги, горкият Снийд бе лъгал и тях, за да защити новите любовници.

Като отплата за добре свършената работа децата и съпругите го наричаха „педал“.

И за благодарност за вярната служба мистър Фелан не му бе оставил нищо. Нито цент. Беше получавал добри пари, докато работеше, и дори бе успял да вложи малка сума в инвестиционен фонд, но с това нямаше да може да преживее. Беше жертвал всичко заради работата си и господаря си. Бе се отказал от нормален живот, защото мистър Фелан бе очаквал от него да е на линия по всяко време на денонощието. Бе немислимо да се ожени. Нямаше никакви приятели.

Мистър Фелан беше негов приятел, негов душеприказчик, единственият, на когото Снийд можеше да се довери.

През годините беше чул много обещания от стария, че ще се погрижи за него. Знаеше със сигурност, че името му е било вписано в едно от завещанията. Беше виждал документа с очите си. Според условията му при смъртта на мистър Фелан той трябваше да наследи един милион долара. По онова време състоянието на стареца възлизаше на три милиарда и Снийд си спомняше колко незначителна сума му се бе сторил този милион. Колкото повече расте богатството на мистър Фелан, толкова повече ще расте и неговият дял, си бе въобразявал Снийд.

Понякога подпитваше — дискретно, деликатно, в подходящ момент, както си мислеше. Мистър Фелан обаче го ругаеше и заплашваше, че ще го остави на сухо.

— И ти си същата стока като децата ми! — крещеше мистър Фелан, а Снийд се чувстваше сломен.

Някак си единият милион се бе превърнал в нула и Снийд беше огорчен. Видя се принуден да се присъедини към враговете просто защото нямаше друг избор.

Намери новия офис на Харк Гетис и сътрудници близо до Дюпон Съркъл. Служителката в приемната му обясни, че мистър Гетис е много зает.

— Аз също съм зает — отговори Снийд грубо. Поради факта, че бе живял толкова дълго край мистър Фелан, бе виждал предостатъчно адвокати — те вечно бяха заети.

— Дайте му това — добави той и ѝ подаде един плик. — Спешно е. Ще почакам десет минути и след това ще отида в съседната фирма.

Снийд седна на един стол и се вторачи в пода. Евтин нов килим. Служителката се поколеба за момент, после изчезна през една врата. В плика имаше само една малка, написана на ръка бележка, която гласеше:

„Работих за Трой Фелан трийсет години. Знам
всичко.

Малкълм Снийд“

Харк се появи моментално с бележката в ръка и глуповата усмивка, сякаш дружелюбието би могло да впечатли Снийд. Буквално изтичаха по коридора и влязоха в голям кабинет. Служителката ги следваше. Попита Снийд дали иска нещо — кафе, чай, кола, минерална вода, но той отказа. Харк затръшна вратата и заключи.

Кабинетът миришеше на прясна боя. Бюрото и шкафовете бяха нови, но от различно дърво. Покрай стените бяха струпани кутии с папки и книжа. Снийд огледа обстановката спокойно, без да бърза.

— Отскоро ли сте тук? — попита той.

— От две седмици.

Снийд не хареса мястото, не беше сигурен и за адвоката. Беше с вълнен костюм, доста по-евтин от този на Снийд.

— Значи трийсет години, така ли?

— Точно така.

— С него ли бяхте, когато скочи?

— Не. Скочи сам.

Харк се засмя насила, после отново се усмихна.

— Имах предвид, бяхте ли в стаята?

— Да. Опитах се да го хвана, но не успях.

— Сигурно е било ужасно.

— Беше. Все още е.

— Видяхте ли го, когато подписа последното завещание?

— Да.

— Видяхте ли, когато подписа проклетото нещо?

Снийд беше готов да излъже. Истината не означаваше нищо, защото старецът го бе излъгал. Какво можеше да загуби?

— Видях много неща — отговори той. — И знам още повече. Посещението ми има само една цел. Пари. Мистър Фелан обеща да се погрижи за мен в завещанието си. Имаше много обещания, но не ги спази.

— Значи сте в същото положение, в каквото и клиентът ми? — каза Харк.

— Надявам се да не е така. Презирам клиента ви и неговите жалки роднини. Искам да изясня това в самото начало.

— Мисля, че е ясно.

— Никой не е бил по-близо до Трой Фелан от мен. Видях и чух неща, за които мога да свидетелствам единствено аз.

— Значи искате да сте свидетел?

— Аз съм свидетел. Експерт. И съм много скъп.

Погледите им се срещнаха за момент. Посланието бе предадено и получено.

— По закон един неспециалист не може да дава мнения за това дали някой е в състояние да подпише завещание, или не е. Можете обаче да свидетелствате за негови постъпки и действия, които говорят за умствено разстройство.

— Това ми е ясно — каза Снийд грубо.

— Луд ли беше?

— Или е бил, или не. За мен е без значение. Мога да твърдя и едното, и другото.

Харк замълча и се замисли над последното. Почеса тила си и се вгледа в стената. Снийд реши да му помогне.

— Ето как виждам нещата. Твоето момче, заедно с брат си и сестрите си, е било прецакано. Всеки от тях е получил пет милиона долара на двайсет и първия си рожден ден. Знаем какво направиха с тези пари. Тъй като са затънали в дългове, единственият им шанс е да оспорят завещанието. Само че никой съдебен заседател няма да се изпълни със съчувствие към тях. Те са шайка алчни непрокопсаници. Подобно дело не се печели лесно. Вие обаче, съдебните орли, ще атакувате завещанието, ще спретнете един объркан и тежък процес, който несъмнено ще привлече вниманието на медиите, защото става дума за единайсет милиарда. Тъй като нямате кой знае какви основания за оспорване, ще се надявате да постигнете споразумение, преди да влезете в съдебната зала.

— Бързо схващате.

— Не. Наблюдавал съм мистър Фелан в продължение на трийсет години. Във всеки случай размерът на споразумението ви ще зависи от мен. Ако паметта ми е добра и ясна, може би ще се окаже, че бившият ми шеф не е бил с всичкия си, когато е подписвал завещанието.

— Значи паметта ви може да се появява и изчезва.

— Паметта ми е такава, каквато искам да бъде. Няма кой да я оспори.

— Какво искате?

— Пари.

— Колко?

— Пет милиона.

— Това е много.

— Това е нищо. Ще ги взема от едната или от другата страна.

Все ми е едно.

— А откъде да намеря пет милиона, за да ви ги дам?

— Не знам. Аз не съм адвокат. Предполагам, че с приятелчетата ти все ще скалпите някой мръсен номер.

Харк се замисли. Искаше да зададе много въпроси, но предполагаше, че няма да получи отговори. Поне засега.

— Има ли други свидетели?

— Един. Николет. Тя беше секретарка на мистър Фелан.

— Какво знае тя?

— Зависи. Можете да я купите.

— Разговаряли ли сте с нея?

— Говоря с нея всеки ден. Заедно сме.

— Колко за нея?

— Пет милиона ще са достатъчни.

— Истинска сделка. Има ли други?

— Не. Никой, който да е в състояние да повлияе на нещата.

Харк затвори очи и разтри слепоочията си.

— Не възразявам срещу вашите пет милиона — каза той и улови носа си. — Просто не зная как ще ги осигурим.

— Ще намерите някакъв начин.

— Ще ми трябва малко време да обмисля нещата.

— Не бързам. Ще ви дам седмица. Ако кажете „не“, отивам в другия лагер.

— Няма друг лагер.

— Не бъдете толкова сигурен.

— Знаете ли нещо за Рейчъл Лейн?

— Знам всичко — отговори Снийд и излезе от кабинета.

Първата светлина на новия ден не донесе изненади. Все още бяха завързани за дървото край брега, а малката река приличаше на всички останали, които бяха видели досега. Облаците бяха все така сиви. Развиделяваше се бавно.

Закусиха с последните сладки от предния ден. Нейт се хранеше бавно и се питаше кога ли отново ще могат да хапнат.

Течението беше силно и те оставиха лодката да се носи по него, докато не се развидели напълно. Пестяха гориво и отлагаха момента, в който Джеви трябваше да се опита да запали мотора.

Навлязоха в наводнено място, в които се вливаха три потока, и известно време мълчаха.

— Загубихме се, нали? — попита Нейт накрая.

— Знам къде сме.

— Къде?

— В Пантанал. Всички реки се вливат в Парагвай.

— В края на краищата.

— Да, в края на краищата. — Джеви свали капака на двигателя и избърса влагата от карбуратора. После провери маслото, прегледа горивната помпа и се помъчи да запали. На петото дръпване моторът се разкашля и пак млъкна.

Тук ще умра, каза си Нейт. Или ще се удавя, или ще ме изядат, или ще е от глад, но ще е тук, в това огромно блато. За своя изненада чука вик. Гласът беше висок като на младо момиче. Кашлянето на двигателя беше привлякло вниманието на друго човешко същество. Гласът долетя откъм мочурливия бряг на единия от притоците. Джеви извика нещо и след миг чука отговор.

Беше хлапе на не повече от петнайсет години, което беше в малко кану, издялано на ръка от дънер. Гребеше с ръчно направено весло и се придвижваше с невероятна бързина и лекота.

— Bom dia — поздрави хлапето с широка усмивка. Лицето му беше кафяво и квадратно, най-красивото, което Нейт бе виждал от

години. Хвърли им едно въже и двете лодки се доближиха.

Последва дълъг, ленив разговор и след време Нейт започна да се изнервя.

— Какво казва? — попита той нетърпеливо.

Хлапето погледна към Нейт и Джеви обясни:

— Americano. — После продължи: — Казва, че сме много далеч от река Кабикса.

— И аз можех да ти го кажа.

— Според него река Парагвай е на половин ден в източна посока.

— С кану, нали?

— Не, със самолет.

— Много смешно. Колко време ще ни е нужно?

— Някъде около четири часа.

Пет, може би шест часа. При положение, че двигателят работи както трябва. Ако се наложеше да гребат, нямаше да им стигне и седмица. Разговорът на португалски продължи все така бавно и спокойно. В кануто на хлапето нямаше нищо, освен консервена кутия, около която беше намотана въдичарска корда, и един буркан с кал, в който, както предположи Нейт, имаше червеи или някаква друга стръв. Замисли се. Какво всъщност знаеше за ловенето на риба? Почеса се по тила.

Изведнъж разговорът се оживи и двамата започнаха да сочат с ръце. Джеви го погледна.

— Какво има? — попита Нейт.

— Индианците не са далеч.

— Тоест?

— Час, може би два.

— Хлапето може ли да ни заведе?

— Знам пътя.

— Сигурен съм, че го знаеш, но ще се чувствам по-добре, ако дойде и той.

Това беше удар по честта на Джеви, но при дадените обстоятелства не можеше да възрази.

— Може да поиска пари.

— Все едно. — Ако това хлапе знаеше за какво става дума... Представи си го и се усмихна — то от едната страна на везната, наследството на Фелан от другата. Можеше да си поиска флотилия

канута, дузина истински въдици с макари и всичко останало, включително наемни работници.

— Десет реала — каза Джеви след кратък пазарлък.

— Добре. — Щеше да открие Рейчъл Лейн само срещу десет долара.

Направиха план. Джеви извади двигателя от водата и двамата с Нейт започнаха да гребат. Следваха момчето в продължение на двайсет минути и стигнаха до плитък тесен поток с бързеи. Нейт извади веслото си, пое си дъх и избърса потта от челото си. Сърцето му се бе разтуптяло, чувстваше мускулите си уморени. Облаците се бяха разнесли и слънцето започваше да напича. След малко Джеви отново се зае с мотора и този път за щастие успя да го запали. Подкараха след момчето, което се движеше пред тях с лекота.

Стигнаха до по-висока земя едва около обяд. Наводнените места постепенно изчезнаха, появиха се сухи брегове, обрасли с гъста растителност. Хлапето стана сериозно и, странно, започна да проявява интерес към положението на слънцето.

— Ето там е — каза то на Джеви. — След онзи завой. — Сякаш се страхуваше да продължи нататък. — Ще се връщам. Трябва да се прибера у дома.

Нейт му подаде парите, то му благодари, обърна лодката си и загреба по течението. Изчезна бързо.

Продължиха напред. Двигателят кашляше и ръмжеше, работеше на половин мощност, но въпреки това се движеше. Реката навлезе в гора, чиито дървета бяха надвиснали над водата и образуваха полутъмен тунел. Неравномерното боботене на мотора отекваше в бреговете. Нейт имаше странното чувство, че някой ги наблюдава. Представяше си насочените към тях стрели. Приготви се за нападение със смъртоносни отровни стрелички, издухвани през специални тръби от хора с бойни татуировки, научени да убиват всеки, чиято кожа е бяла.

Най-напред обаче видяха деца, които вдигаха радостна врява във водата. Тунелът свършваше малко преди селото.

Майките също се къпеха, съвсем голи, като децата, без това да ги безпокои. Когато видяха лодката, излязоха на брега. Джеви изгаси

мотора и започна да им говори усмихнато, докато се приближаваха по течението. Едно по-голямо момиче хукна към селото.

— Fala portugues? — попита Джеви групата от четири жени и седем деца. Никой не му отговори — само го гледаха. По-малките деца се скриха зад майките си. Жените бяха ниски, със здрави тела и малки гърди.

— Дружелюбни ли са? — попита Нейт.

— Ще ни кажат мъжете.

След няколко минути се появиха и мъжете — трима, също ниски и мускулести. За щастие интимните им части бяха прикрити с малки кожени торбички.

Най-възрастният обяви, че говори езика на Джеви, но познанията му бяха елементарни, меко казано. Нейт остана в лодката, където му се струваше, че е по-безопасно. В това време водачът му полагаше усилия да се разбере с тримата червенокожи. Бяха се скупчили около него и той стърчеше цяла глава над тях. След няколко минути повтаряне и ръкомахане, Нейт не издържа и извика:

— Какво говорят?

— Americano — обясни Джеви и подхвана нов разговор.

— При тях ли е жената? — попита Нейт.

— Още не сме стигнали до нея — отвърна Джеви. — Засега се опитвам да ги убедя да не те опекаат жив.

— Продължавай по-настойтелно.

Дойдоха още индианци. Колибите им се виждаха на стотина метра оттам, близо до края на гората. Нагоре по течението на брега бяха изтеглени пет-шест канута. Децата скоро се отегчиха. Отдалечиха се от майките си и се приближиха до лодката, за да я разгледат. Мъжът с бяла кожа също ги интригуваше. Нейт им се усмихна и им намигна. Те се ухилиха в отговор. Ако Уели не беше толкова стиснат със сладките, щеше да има какво да им даде.

Разговорът продължаваше със същото темпо. Индианецът, който го водеше, от време на време се обръщаше към приятелите си и им докладваше и всеки път думите му предизвикваха тревога. Говорът им звучеше като поредица първични грухтения и извивки, произнесени с минимално движение на устните.

— Какво казва? — изрева Нейт.

— Не знам — отговори Джеви.

Едно от малките момчета сложи ръка на борда на лодката и заразглежда Нейт с големи черни зеници.

— Здравсти — каза детето съвсем тихо на английски. Явно знаеше какво означава. Никой друг не го чу. Нейт се наведе към него.

— Здравсти — отговори той.

— Довиждане — каза детето след това, без да помръдне. Рейчъл го бе научила поне две английски думи.

— Как се казваш? — попита Нейт почти шепнешком.

— Здравсти — каза пак детето.

Разговорът на брега напредваше до известна степен. Мъжете бърбореха оживено, жените мълчаха.

— Какво става с жената? — подвикна Нейт пак.

— Попитах ги. Няма отговор.

— Какво значи това?

— Не съм сигурен. Мисля, че е тук, но не искат да ми кажат поради някаква причина.

— Защо?

Джеви се намръщи и извърна лице. Откъде би могъл да знае?

Поговориха още малко и индианците си тръгнаха вкупом — първо мъжете, след това жените и децата, в колона по един към селото, докато изчезнаха.

— Мислиш ли, че са смахнати?

— Не. Искат да направят някакво съвещание.

— Смяташ ли, че тя е тук?

— Да. — Джеви седна на мястото си в лодката и се приготви да подремне. Беше близо един и независимо от часовия пояс, в който се намираха, обедът щеше да мине, без да сложат в уста нищо, дори парче мокра риба.

* * *

Тръгнаха към три. Поведоха ги няколко млади мъже. Минаха по пътеката, после през селото, където всички стояха неподвижно и ги гледаха, после поеа по друга пътека към гората.

Това е поход към смъртта, помисли си Нейт. Водят ни в джунглата, за да ни подложат на някакъв кървав ритуал от каменната

ера. Въпреки всичко продължи след Джеви, който крачеше бодро и съвсем уверено напред.

— Къде, по дяволите, сме тръгнали? — просъска той като военнопленник, който се страхува да не разгневи тези, които са го пленили.

— Успокой се.

След малко стигнаха до някаква поляна — отново бяха близо до реката. Водачът спря неочаквано и посочи. Недалеч от водата на слънце се приличаше една анаконда. Беше черна, с жълтеникав корем. В средата беше дебела поне трийсет сантиметра.

— Колко е дълга? — попита Нейт.

— Шест-седем метра — отговори Джеви. — Най-накрая и ти видя анаконда.

Коленете на Нейт омекнаха и устата му пресъхна. Вече не му беше до шегите на тема змии. Истинската беше изумителна.

— Някои индианци боготворят змиите — каза Джеви.

Какво тогава правят нашите мисионери? — зачуди се Нейт. Щеше да попита Рейчъл.

Струваше му се, че комарите хапят само него. Индианците бяха неуязвими. Джеви изобщо не ръкомахаше, а той непрекъснато се пляскаше и се чешеше до кръв. Препаратът му беше в лодката заедно с палатката, мачетето и всичко останало, което в момента притежаваше. Не се съмняваше, че децата вече го разглеждат.

Походът беше интересен през първия половин час, после стана монотонен заради горещината и насекомите.

— Още много ли ще ходим? — попита Нейт, без да очаква точен отговор.

Джеви каза нещо на водача, който му отговори.

— Не е далеч — преведе Джеви.

Пресякоха друга пътека, после още една, по-широка. Тук явно имаше някакво движение. Скоро видяха първата колиба и усетиха миризмата на дим.

Когато се приближиха на двеста метра, водачът посочи към един навес край реката. Отведоха Нейт и Джеви до една пейка, направена от кухи стъбла, привързани с канап. Оставиха ги там с двама пазачи, а другите се запътиха към селото.

След малко пазачите им решиха, че са уморени и трябва да подремнат. Облегнаха се на едно дърво и скоро заспаха.

— Мисля, че можем да избягаме — каза Нейт.

— Къде?

— Гладен ли си?

— Донякъде. А ти?

— Не, не съм — отвърна Нейт. — Изядох седем бисквитки преди седем часа. Напомни ми да цапардосам Уели, когато се върнем при него.

— Надявам се, че се чувства добре.

— Защо не? Люлее се в хамака ми, пие си кафе, не го вали дъжд и яде колкото си иска.

Не биха ги довели чак дотук, ако Рейчъл не беше наблизо. Нейт се загледа към колибите. Искаше да ѝ зададе много въпроси. Питаше се как изглежда — бяха му казали, че майка ѝ е била красива. Как беше облечена? Индианците, на които проповядваше, ходеха голи. Кога за последен път бе видяла цивилизацията? Той ли е първият американец, който идва в това село?

Как ли щеше да реагира, когато го види? А когато научи новината за парите?

Нетърпението му да я срещне нарастваше с всяка изминала минута.

Когато в селото настъпи раздвижване, двамата пазачи все още спяха. Джеви подхвърли едно камъче към тях и подсвирна. Те скочиха и заеха поста си.

Буренаците покрай пътеката бяха високи само до коленете, така че видяха групата, която приближаваше към тях. Рейчъл беше там. Идваше. Сред кафявите голи тела се виждаше жълтеникава блуза и бяло лице, полускрито под широкопола сламена шапка. Нейт я видя от сто метра.

— Намерихме момичето — каза той.

— Да — отвърна Джеви, — мисля, че си прав.

Не бързаха. Отпред вървяха трима млади мъже, отзад още трима. Жената беше малко по-висока от индианците и крачеше елегантно и леко. Все едно, че се разхождаше в някой парк — никакво бързане.

Нейт наблюдаваше всяка нейна стъпка. Беше много слаба, с широки, кокалести рамене. Когато приближиха, тя също започна да ги разглежда. Нейт и Джеви станаха, за да я посрещнат.

Индианците спряха пред навеса, а Рейчъл продължи. Свали шапката си. Косата ѝ беше кестенява, със сиви кичури, много къса. Спря на няколко крачки от тях.

— *Boa tarde, senhor* — каза тя на Джеви, после се обърна към Нейт. Очите ѝ бяха тъмносини, почти като индиго. Нямаше бръчки, нямаше грим. Беше на около четирийсет и старееше много елегантно, като човек, който не знае какво е стрес.

— *Boa tarde.*

Не се ръкува с тях, нито пък каза името си. Очакваше следващата стъпка от тях.

— Името ми е Нейт О'Райли. Аз съм адвокат от Вашингтон.

— А вие? — попита тя Джеви.

— Аз съм Джеви Кордозо от Корумба. И съм негов водач.

Изглежда ги с лека усмивка. Моментът не и беше неприятен. Срещата явно ѝ доставяше удоволствие.

— Какво ви води насам? — попита тя. Говореше американски английски, без акцент, без никаква следа от Луизиана или Монтана — чисто и просто обикновения, прецизен английски, който се говори в Сакраменто или Сейнт Луис.

— Чухме, че рибата тук кълвяла — отговори Нейт.

Жената не отговори.

— Шегите му понякога са плоски — подхвърли Джеви.

— Извинете ме. Търся Рейчъл Лейн. Имам основания да смятам, че вие и тя сте едно и също лице.

Жената слушаше, без да променя израза на лицето си.

— Защо търсите Рейчъл Лейн?

— Защото съм адвокат и моята фирма трябва да уреди с нея важен юридически въпрос.

— Какъв юридически въпрос?

— Мога да кажа само лично на нея.

— Съжалявам, аз не съм Рейчъл Лейн.

Джеви въздъхна. Раменете на Нейт увиснаха. Тя забелязваше абсолютно всичко.

— Гладни ли сте? — попита ги.

И двамата кимнаха. Жената извика индианците и им нареди нещо.

— Джеви — каза тя, — отидете с индианците до селото. Ще ви нахранят и ще ви дадат достатъчно храна за мистър О'Райли.

Седнаха на пейката и проследиха с очи отдалечаващите се индианци. Джеви се обърна, за да се увери, че всичко е наред.

Когато не беше сред индианците, не изглеждаше толкова висока. И явно избягваше храните, от които другите жени надебеляват. Краката ѝ бяха дълги и слаби. Носеше кожени сандали, което изглеждаше странно, защото всички наоколо ходеха боси. Откъде ги беше взела? А откъде беше взела жълтата блуза с къс ръкав и късите панталони в цвят каки? Въпроси, въпроси. Дрехите ѝ бяха обикновени и ѝ стояха добре. След като не беше Рейчъл Лейн, вероятно поне знаеше къде е тя.

Коленете им почти се докосваха.

— Рейчъл Лейн престана да съществува преди много години — каза жената, загледана в селото в далечината. — Запазих името Рейчъл, но изоставих Лейн. Трябва да е нещо сериозно, иначе нямаше да дойдете чак дотук. — Говореше тихо и бавно, като изговаряше внимателно всеки звук.

— Трой почина. Самоуби се преди три седмици.

Тя сведе леко глава и затвори очи, сякаш се молеше. След малко вдигна глава, но продължи да мълчи. Тишината явно не я смущаваше ни най-малко.

— Познавахте ли го? — попита тя накрая.

— Видях го веднъж, преди години. В нашата фирма има много адвокати, а аз лично никога не съм работил за него. Не мога да кажа, че го познавах.

— Аз също. Той е истинският ми баща и често се молах за него, но за мен винаги е бил чужд.

— Кога го видяхте за последен път? — Нейт също започна да говори тихо и бавно. Тази жена му действаше успокояващо.

— Преди много години. Преди да постъпя в колежа... Какво знаете за мен?

— Не много. Не сте оставили много данни.

— Как ме намерихте тогава?

— Помогна Трой. Опита се да ви открие, преди да умре, но безуспешно. Знаеше, че сте в „Племена на света“ и работите в мисия някъде тук. Останалото беше моя задача.

— Как е успял да научи това?

— Имаше ужасно много пари.

— И затова дойдохте, нали?

— Да, затова. Трябва да поговорим делово.

— Сигурно Трой ми е оставил нещо в завещанието си.

— Може да се каже.

— Не искам да говоря делово. Искам да побъбря. Знаете ли колко рядко чувам английска реч?

— Много рядко, предполагам.

— Веднъж в годината отивам до Корумба за провизии. Оттам се обаждам в офиса на мисията и говоря с колегите десетина минути. Винаги се страхувам.

— Защо?

— Нервна съм. Ръцете ми треперят, когато държа слушалката. Познавам хората, с които разговарям, но се боя, че няма да употребя някоя дума правилно. Понякога дори заеквам. Десет минути в годината.

— Сега се справяте отлично.

— И сега съм нервна.

— Успокойте се. Аз съм готин тип.

— Но ме намерихте. Преди час, когато момчетата дойдоха, за да ми кажат, че е дошъл американец, бях при пациент. Веднага изтичах до колибата си започнах да се моля на Бог да ми даде сили.

— Дойдох с мир.

— Приличате ми на добър човек.

Само ако знаеше, помисли си той.

— Благодаря. Споменахте... нещо за пациент?

— Да.

— Мислех, че сте мисионерка.

— Така е. Но съм и лекар.

А Нейт беше специалист по съдене на лекари. Сега обаче моментът не беше подходящ, за да обсъждат темата.

— Този факт не е отбелязан в материалите, които ми дадох.

— Промених името си след колежа, преди медицинската академия и семинарията. Вероятно някъде там са изгубили дирята.

— Точно така. Защо променихте името си?

— Сложно е. Поне тогава беше така. Сега е без значение.

Откъм реката подухна ветрец. Наближаваше пет. Облаците над гората бяха ниски, тъмни. Рейчъл го видя, че погледна часовника си.

— Момчетата ще донесат палатката ви. Тук е приятно за спане.

— Благодаря. Предполагам, че ще сме в безопасност.

— Да. Бог ще ви пази. Не забравяйте да се молите.

Нейт беше готов да се моли като проповедник. Близостта на реката особено го безпокоеше. Ако затвореше очи, щеше да види как някоя анаконда пълзи към палатката му.

— Молите се, нали, мистър О'Райли?

— Да си говорим на „ти“, става ли? Да, моля се.

— Ирландец ли си?

— Смесица. Повече от всичко друго съм германец. Баща ми има ирландска жилка. Никога не съм се интересувал от родословното си дърво.

— Към коя църква принадлежиш?

— Към епископалната. — Католическа, епископална, лутеранска, все му беше едно. Не беше виждал църква отвътре от втората си сватба.

Духовният му живот беше тема, която предпочиташе да избягва. Теологията не беше сред силните му страни, а и нямаше никакво желание да обсъжда подобни неща с една мисионерка.

— Тези индианци миролюбиви ли са?

— През повечето време. Ипика не са воители, но не се доверяват на белите хора.

— А на теб?

— Тук съм вече единайсет години. Приеха ме.

— Колко време беше нужно за това?

— Имах късмет, защото тук преди мен имаше семейство мисионери. Бяха научили езика и бяха превели Новия завет. А съм и лекар. Помагах на жените да раждат и бързо се сприятелих с тях.

— Говориш португалски много добре.

— Справям се. Говора испански, ипика и мачигуенга.

— Какво е това?

— Това са индианци от планините в Перу. Бях там шест години. Тъкмо научих езика, и се наложи да замина.

— Защо?

— Заради партизаните.

Като че ли змиите, крокодилите, болестите и наводненията не бяха достатъчно.

— Отвялякоха двама мисионери в съседното село. Бог все пак ги спаси. Пуснаха ги невредими след четири години.

— Наоколо има ли партизани?

— Не. Това е Бразилия. Хората са миролюбиви. Има наркомафия, но никой от бандитите не идва толкова навътре в Пантанал.

— Което ми напомня за един важен въпрос... На какво разстояние е река Парагвай?

— По това време на година към осем часа.

— Бразилски часове ли?

Тя се усмихна.

— Вече си разбрал, че времето тук тече по-бавно. Осем до десет часа американско време.

— С кану ли?

— Тук пътуваме така. Някога имах моторница, но беше стара и се повреди.

— А колко време ще е нужно за моторница?

— Пет часа, повече или по-малко. Сега е сезонът на наводненията и човек лесно може да се заблуди.

— Вече го установих.

— Реките са ужасно преплетени. Когато тръгнете, трябва да вземете с вас някой от рибарите. Без водач няма да стигнете никога.

— А ти изминаваш разстоянието веднъж в годината?

— Да, но през август, когато е сухият сезон. Тогава е и по-хладно и няма толкова комари.

— Сама ли пътуваш?

— Не. Лако, моят приятел индианец, ме придружава до река Парагвай. Когато нивото на реките спадне, разстоянието се взема за пет часа с кану. Изчаквам да мине някоя лодка и така стигам до Корумба. Там прекарвам няколко дни, свършвам си работата и вземам лодка обратно.

Нейт си спомни колко малко лодки беше видял по Парагвай.

— Всяка лодка? Просто така?

— Обикновено от тези, които превозват добитък. Капитаните им нямат нищо против да вземат и пътници.

Използва кану, защото старата ѝ моторница се е повредила. Пътува до Корумба, единствения ѝ контакт с цивилизацията, с лодка за добитък. Как ли ще я променят парите? — питаше се Нейт. Струваше ми се невъзможно да даде отговор.

Щеше да ѝ каже утре, на свежа глава, когато са отпочинали и закусили и разполагат с часове, за да свършат това, което трябва.

В края на селото се появиха хора — идваха към тях.

— Ето ги — отбеляза Рейчъл. — Храним се малко преди да се стъмни, после лягаме да спим.

— Предполагам, че после няма какво да се прави.

— Нищо, което бихме могли да коментираме — каза тя веднага и това му се стори смешно.

След малко дойде Джеви с група индианци и подаде на Рейчъл малка квадратна кошница. Тя на свой ред я подаде на Нейт, който извади от нея парче корав хляб.

— Това е маниока — обясни Рейчъл. — Основната ни храна.

И явно единствената — поне засега. Нейт беше започнал второто хлебче, когато се появиха индианците от първото село. Носеха палатката, мрежите за комари, одеялата и няколко бутилки минерална вода.

— Тази нощ ще прекараме тук — каза Нейт на Джеви.

— Кой каза?

— Това е най-хубавото място — отбеляза Рейчъл. — Бих ви предложила място в селото, но преди това вождът трябва да даде съгласието си, защото сте бели.

— Заради мен? — попита Нейт.

— Да.

— А не заради него?

— Той отиде за храна, не за да преспи. Правилата са доста сложни.

Нейт реши, че това е странно — туземци, които още не са открили облеклото, живеят по система от сложни правила.

— Бих искал да тръгнем утре към обяд — каза Нейт.

— Това също ще зависи от вожда.

— Искаш да кажеш, че не можем да си тръгнем, когато искаме?

— Ще си тръгнете, когато той каже, че можете да си тръгнете. Не се безпокой.

— Близка ли си с вожда?

— Разбираме се.

Рейчъл отпрати индианците. Слънцето се бе скрило зад планините. Постепенно сенките от гората ги поглъщаха.

Джеви и Нейт започнаха да се борят с палатката, а Рейчъл ги наблюдаваше. Изглеждаше малка, когато беше навита в калъфа, а когато я издигнала на рейките, не стана много по-голяма. Нейт не беше сигурен, че ще побере Джеви, да не говорим за двамата. Беше висока до кръста, със стръмни скатове и кошмарно тясна за двама възрастни мъже.

— Е, аз тръгвам — каза Рейчъл. — Тук ще сте добре.

— Наистина ли? — попита Нейт съвсем искрено.

— Ако искате, мога да изпратя две момчета да ви пазят.

— Ще се оправим — каза Джеви.

— В колко часа се будите сутрин? — попита Нейт.

— Час преди да съмне.

— Сигурен съм, че и ние ще сме будни — отбеляза Нейт и погледна палатката критично. — Може ли да се срещнем по-рано? Трябва да говорим за много неща.

— Да. Ще ви изпратя нещо за закуска призори. След това ще побъбрим.

— Би било чудесно.

— И не забравяйте да се помолите.

— Няма.

Рейчъл се отдалечи и скоро изчезна в тъмнината. Известно време Нейт виждаше силуета ѝ по пътеката, но скоро и той се скри. Селото потъна в тъмнината на нощта.

Седяха на пейката няколко часа и чакаха да стане малко по-хладно, ужасени от мисълта, че трябва да се мушнат в тясната палатка и да спят, допрели гърбове, потни и вмирисани. Нямаше друг начин. Палатката, колкото и невзрачна да беше, щеше да ги предпазва от комарите и другите насекоми и да държи навън разни пълзящи гадини.

Заговориха за селото. Джеви заразказва индиански истории, всички, от които завършваха с нечия смърт.

— Каза ли й за парите? — попита той след малко.

— Не. Ще й кажа утре.

— Видя я. Как ще реагира, когато научи?

— Нямам представа. Тук е щастлива. Струва ми се жестоко да объркам живота й.

— Тогава дай парите на мен. Моят живот никак няма да се обърка.

Първи в палатката пропълзя Нейт. Миналата нощ бе прекарал на дъното на лодката, вперил поглед в небето, така че умората си каза думата бързо.

Когато захърка, Джеви бавно отвори ципа на палатката и се намести. Нейт не усети нищо.

След девет часа сън индианците ипика се събудиха преди зазоряване и започнаха новия ден. Жените накладоха малки огньове за готвене в колибите си, после отидоха с децата до реката за вода и за да се къпят. Винаги изчакваха да съмне, преди да тръгнат по пътеката — беше по-благоразумно да виждаш какво има пред теб.

На португалски тази змия се наричаше уруту. Индианците я наричаха бима. Срещаше се често около реките в Южна Бразилия и ухапването ѝ често беше фатално. Името на момиченцето беше Айеш, седемгодишно, дошло на света с помощта на бялата мисионерка. Айеш крачеше пред майка си вместо отзад, както изискваше обичаят, и настъпи змията с босото си краче.

Ухапа я малко над глезена. Айеш изпищя. Когато бащата стигна до нея, Айеш беше в шок, а ухапаният крак бе станал два пъти по-голям. Изпратиха едно петнайсетгодишно момче, което тичаше най-бързо от цялото село, да повика Рейчъл.

Покрай двете реки, които се вливаха една в друга недалеч от мястото, където бяха спрели Джеви и Нейт, имаше четири индиански селища. Разстоянието от устието до последната индианска колиба не беше повече от пет мили. В селата живееха отделни общности, но всички принадлежаха към едно племе ипика, говореха един и същи език, имаха еднакви обичаи и нрави. Общуваха помежду си и се женеха помежду си.

Айеш живееше в третото село от разклона на реките. Рейчъл беше във второто, което беше и най-голямо. Момчето я завари да чете Светото писание в колибата, в която живееше от единайсет години. Тя бързо взе лекарствата, с които разполагаше, и ги сложи в медицинската си чанта.

В тази част на Пантанал имаше четири вида отровни змии и понякога се случваше Рейчъл да разполага със серум за ухапванията на всички тях. Сега обаче не беше така. Момчето ѝ каза, че змията е била бима. Серумът срещу отровата ѝ се произвеждаше от бразилска фирма,

но при последното си пътуване до Корумба не бе успяла да го намери. Аптеките в града продаваха по-малко от половината медикаменти, които ѝ трябваха.

Рейчъл завърза връзките на кожените си обувки и излезе с чантата в ръка. Хукна към мястото заедно с Лако и две други момчета от селото.

Според данните на Рейчъл в четирите села живеяха осемдесет и един възрастни мъже, осемдесет и шест възрастни жени и седемдесет и две деца — общо 239 души. Когато бе дошла при племето преди единайсет години, населението наброяваше 280 души. Маларията периодично покосяваше по-слабите. През 1991 година холерата беше отнела живота на двайсет души в едно от селата. Ако не бе успяла да въведе карантина, повечето от индианците щяха да измрат.

С усърдието на антрополог тя записваше ражданията, смъртните случаи, браковете, родословните дървета, заболяванията и прилаганото лечение. Почти винаги знаеше кой има извънбрачни връзки и с кого. Знаеше имената на всички индианци и от четирите села. Бе кръстила родителите на Айеш в реката, в която се къпеха.

Айеш беше малка и слаба и сигурно щеше да умре, защото нямаше нужния серум. В Щатите и по-големите градове на Бразилия не беше трудно да се намери този препарат, а и той не беше много скъп. Малкият бюджет, който отпускате мисията, можеше да покрие тези разноски. Само три инжекции в продължение на шест часа можеха да спасят живота на момиченцето. Без тях съвсем скоро детето щеше да започне да повръща, след това щеше да получи силен пристъп на треска, после кома и смърт.

Последният смъртен случай поради змийско ухапване беше преди три години. Рейчъл нямаше серум за първи път от две години.

Родителите на Айеш бяха християни, новопокръстени, които трябваше да се справят с една нова религия. Около една трета от индианците бяха покръстени. Благодарение на усилията на Рейчъл и предшествениците ѝ половината знаеха да четат и да пишат.

Докато подтичваше след момчетата, не преставаше да се моли. Беше слаба и издръжлива. Всеки ден изминаваше пеша по няколко мили и ядеше много малко. Индианците се възхищаваха от силата ѝ.

Джеви се къпеше в реката, когато Нейт отвори ципа на палатката и се измъкна навън. Все още усещаше натъртванията от падането на самолета и спането в лодката и тази палатка не бе помогнало да се почувства по-добре. Протегна се, за да се разкърши. Костите го боляха, чувстваше всеки изминал ден от четирийсет и осемте си години. Виждаше Джеви до кръста във водата, която изглеждаше доста побистра от онази, през която бяха минали.

Загубен съм, каза си. Умирам от глад. Нямам тоалетна хартия. Продължи да изброява страданията си и боязливо докосна пръстите на краката си. Нали беше приключение, дявол да го вземе! Сега адвокатите се втурваха в новата година с решимостта да работят повече часове, да печелят по-големи дела, да носят у дома повече пари. Той самият се бе стремил към това години наред, а сега му се струваше глупаво.

С малко късмет тази вечер би могъл да спи в хамака, да се полюшва от вятъра, да пие ароматно кафе. Доколкото можеше да си спомни, никога досега не бе копнял за черен боб и ориз.

Джеви се върна, когато от селото дойдоха група индианци. Вождът искал да ги види.

— Той пък иска малко хляб — подвикна Джеви, когато се обърнаха да си вървят.

— Хлябът е хубаво нещо. Попитай ги дали имат бекон и яйца.

— Тук ядат маймунско.

Каза го сериозно. В края на селото стояха няколко деца, които искаха да видят непознатите. Нейт им се усмихна кисело. Никога през живота си не се бе чувствал толкова бял, а му се искаше да го харесат. Няколко голи майки се втрениха в него от първата колиба. Когато минаха през централната открита част, всички се заковаха на място и ги зяпнаха. Малките огньове догаряха — закуската бе приключила. Димът бе увиснал над покривите като мъгла и правеше влажния въздух още по-лепкав. Беше малко след седем, а вече беше горещо. Селският архитект си бе свършил работата добре. Колибите бяха квадратни, със стръмни, стигащи почти до земята сламени покриви. Някои бяха по-големи от другите, но бяха оформени по същия начин. Бяха подредени овално, с лице към голямо празно място — селския площад. В средата му имаше четири големи конструкции — две кръгли и две правоъгълни — със същия сламен покрив.

Вождът ги очакваше. Нейт не се изненада от факта, че къщата му е най-голямата в селото. Той също беше най-едрият наоколо. Беше млад и нямаше голямото шкембе или гъстите бръчки по челото, с които по-възрастните мъже се гордееха. Изглежда Нейт с поглед, който би ужасил и Джон Уейн. Превеждаше един по-възрастен воин и съвсем скоро Нейт и Джеви получиха покана да седнат край огъня в колибата, където голата жена на вождата приготвяше закуска.

Когато се навеждаше, гърдите ѝ увисваха надолу и горкият Нейт не можеше да не погледне, па макар и за съвсем кратко. Не че виждаше нещо сексуално в голата жена и гърдите ѝ — просто се удивляваше на факта, че е гола и че това не ѝ прави никакво впечатление.

Къде беше фотоапаратът му? Момчетата в офиса нямаше да повярват без доказателства.

Жената подаде на Нейт дървена чиния, върху която имаше нещо, което напомняше варени картофи. Той погледна към Джеви, който му кимна така, сякаш индианската кухня му е напълно позната. На вождата сервираха последно и когато той започна да се храни с ръце, Нейт последва примера му. На вкус онова в чинията беше нещо средно между ряпа и обикновен картоф и беше доста безвкусно. Докато се хранеха, Джеви не престана да разговаря, което допадна на вождата. След всеки няколко изречения Джеви превеждаше на английски.

Селото никога не се наводнявало. Живеели тук повече от двайсет години. Почвата била плодородна. Не обичали да се местят, но понякога се налагало, когато почвата престане да е плодородна. Баща му също бил вожд. Вождът според самия него бил най-умният, най-мъдрият и най-справедлив от всички и нямал право на извънбрачни връзки, за разлика от повечето други мъже.

Нейт подозираше, че хората тук нямат какво друго да правят, освен да задирят чуждите жени.

Вождът никога не бе виждал река Парагвай. Предпочитал лова пред риболова и поради това прекарвал повече време в гората, отколкото по реките. Научил малко португалски от баща си и белите мисионери.

Нейт слушаше и гледаше към селото, за да зърне Рейчъл.

Вождът обясни, че тя не е при тях, а в съседното село, където се грижела за ухапано от змия дете. Не знаеше кога ще се върне.

Прекрасно, помисли си Нейт.

— Иска тази вечер да прекараме в селото — каза Джеви. Жената напълни чиниите им отново.

— Не знаех, че ще останем и довечера — каза Нейт.

— Той каза, че ще останем.

— Кажи му, че ще си помисля.

— Ти му го кажи.

Нейт се ядосваше, че не е взел сателитния телефон. Джош вероятно крачеше нервно из кабинета си и се разкъсваше от безпокойство. Не бяха разговаряли повече от седмица.

Джеви каза нещо шеговито, което при превода се превърна в нещо ужасно смешно. Вождът се запревива от смях и скоро всички последваха примера му. Смееше се и Нейт — но на себе си, затова, че се смее заедно с индианците.

Отклониха поканата да отидат заедно на лов. Няколко млади мъже ги придружиха до първото село, където беше лодката им. Джеви искаше да почисти свещите още веднъж и да поработи над карбуратора. Нейт нямаше какво да прави.

Ранното обаждане на мистър Стафорд по телефона прие адвокат Валдир. Любезностите отнеха само секунда.

— Нямам вести от мистър О'Райли от няколко дни — каза мистър Стафорд.

— Но той има сателитен телефон — отвърна Валдир смутено, сякаш искаше да оправдае мистър О'Райли.

— Да, така е. Точно затова се безпокоя. Може да се обади по всяко време, от всяко място.

— Може ли да използва телефона при лошо време?

— Не. Струва ми се, че не.

— Тук напоследък имахме много бури. В края на краищата сега е дъждовният сезон.

— Вашето момче не се ли е обаждало?

— Не. Заедно са. Водачът е много добър. Корабчето също е много добро. Сигурен съм, че всичко е наред.

— Защо тогава не се обажда?

— Не зная. Тук през повечето време е облачно. Може би няма как да се свърже.

Договориха се Валдир да се обади веднага щом получи някаква вест от корабчето. Адвокатът отиде до прозореца и се вгледа в оживената улица отпред. Река Парагвай беше малко по-надолу, под хълма. Имаше десетки истории за хора, навлезли в Пантанал и изчезнали безследно. Това беше част от приказката и от примамката.

Бащата на Джеви бе плавал по реките трийсет години, а тялото му изобщо не бе намерено.

Уели се озова в офиса един час след това. Не се познаваше с адвокат Валдир, но знаеше от Джеви, че той плаща за експедицията.

Много е важно — каза той на секретарката. — Не търпи отлагане. Валдир чу възбуждения му глас и излезе от кабинета си.

— Кой си ти? — попита той.

— Казвам се Уели. Джеви ме нае да помагам на „Санта Лора“.

— На „Санта Лора“!?

— Да.

— Къде е Джеви?

— Все още е в Пантанал.

— Къде е корабчето?

— Потъна.

Валдир си даде сметка, че момчето е уморено и изплашено.

— Седни — каза той, а секретарката отиде да донесе вода. — Разкажи ми всичко.

Уели стисна подлакътниците на стола и заговори бързо:

— Тръгнах с лодката да търсят индианците, Джеви и мистър О'Райли.

— Кога?

— Не знам. Преди няколко дни. Аз трябваше да остана на „Санта Лора“, но връхлетя буря. Много силна. Откъсна корабчето от пристана, изтласка го в средата на реката и го преобърна. Аз паднах във водата и малко по-късно ме взе една лодка за добитък.

— Кога пристигна тук?

— Преди половин час.

Секретарката му подаде чаша вода. Уели ѝ благодари и поиска кафе. Валдир се облегна на бюрото и се вгледа в хлапето. Беше изпоцапано и миришеше на оборски тор.

— Значи е потънала?

— Да, съжалявам. Не можех да направя нищо. Никога не бях виждал такава силна буря.

— Къде беше Джеви по време на бурята?

— Някъде по река Кабикса. Страх ме е за него.

Валдир се върна в кабинета си, затвори вратата и пак застана до прозореца. Мистър Стафорд беше на три хиляди мили. Джеви би могъл и да оцелее с малката лодка. Нямаше смисъл да прави прибързани заключения.

Реше да не се обажда още няколко дни, да даде време на Джеви. Сигурно щеше да се върне в Корумба.

Индианецът стоеше в лодката и се държеше за рамото на Нейт. Нямаше осезаемо подобрение в работата на мотора — прекъсваше и се давеше, а при пълна газ работеше на половин мощност.

Минаха покрай първото село, реката направи остър завой, после се разклони и индианецът посочи по кой ръкав да минат. След двайсетина минути видяха малката палатка. Спряха там, където Джеви се бе къпал в началото на деня. Сгънаха палатката и пренесоха нещата си в селото, където ги очакваше вождът.

Рейчъл все още не се бе върнала. Тъй като не беше от племето, нейната колиба не беше край площада, а на стотина крачки встрани, до края на гората, отделена от останалите. Изглеждаше и по-малка от другите. Джеви попита индианеца и той отговори, че това е така, защото Рейчъл нямала семейство. Тримата — Нейт, Джеви и индианецът — прекараха два часа под едно дърво в края на селото. Чакаха Рейчъл и гледаха как тече животът.

Индианецът беше научил португалски от семейство Купър — мисионерите, които бяха живели тук преди Рейчъл. Знаеше и няколко английски думи, които от време на време изпробваше върху Нейт. Семейство Купър бяха първите бели хора, които индианците ипика изобщо бяха виждали. Мисис Купър бе умряла от малария, а мистър Купър се бе върнал оттам, откъде бе дошъл.

Обясни на гостите си, че мъжете ловят риба и ходят на лов, а помладите ухажват приятелките си. Жените вършеха тежката работа —

готвеха, месеха хляб, чистеха, отглеждаха децата. Но не бързаха. Времето за тези хора не означаваше каквото и да било.

Колибите бяха отворени и децата влизаха навсякъде. Младите момичета сплитаха косите си, а по-възрастните работеха край огъня.

Чистотата беше мания. Метяха общите части с метли от слама. Колибите бяха подредени и спретнати. Жените и децата се къпеха в реката по три пъти всеки ден, мъжете по два пъти. Всички ходеха голи или почти голи.

Късно следобед мъжете се събираха в мъжката къща — едната от двете правоъгълни конструкции в средата. Известно време се занимаваха с косите си — подстригваха се и се чистеха. После се бореха. Заставаха един срещу друг, с опрени палци на краката и се стремяха да съборят противника на земята. Беше доста груба игра, но имаше строги правила и усмивки след това. Всички спорове решаваше вождът. Жените наблюдаваха от входовете на колибите си с почти пълно безразличие — сякаш бяха задължени да го правят. Момчетата имитираха бащите си.

Нейт О'Райли седеше на един пън, наблюдаваше този живот от друга епоха и се питаше не за първи път къде ли е попаднал.

Малцина от индианците край Нейт знаеха, че името на момиченцето е Айеш — беше дете, при това от другото село. Знаеха обаче, че някакво момиченце е било ухапано от змия. През целия ден говореха за това и следяха по-внимателно какво правят собствените им деца.

Докато вечеряха, се разчу, че момиченцето е умряло — пристигна задъхан пратеник, който съобщи новината на вожда и тя се разпространи из колибите само за няколко минути. Майките придърпаха децата си още по-близо до себе си.

Продължиха да се хранят, докато на пътеката не се появиха хора. Рейчъл се връщаше с Лако и другите мъже, които я бяха придружавали през целия ден. Влезе в селото и индианците престанаха да разговарят и да се хранят. Всички впериха погледи в нея. Когато минаваше покрай колибите, хората свеждаха глави. Тя се усмихваше на някои от тях, казваше по нещо почти шепнешком на други, спря при вожда и размени няколко думи с него, после продължи към колибата си. Лако я следваше по петите. Нейт забеляза, че момчето куца силно.

Рейчъл мина близо до дървото, под което Нейт, Джеви и техният индианец бяха прекарали по-голямата част от следобеда, но не ги забеляза. Не гледаше. Беше уморена и тъжна, бързаше да се прибере у дома.

— Какво ще правим сега? — попита Нейт Джеви, който преведе въпроса на португалски.

— Ще чакаме.

— Каква изненада.

Лако дойде при тях, когато слънцето се спускаше зад планините. Джеви и индианеца отидоха да хапнат каквото е останало. Нейт тръгна с момчето към колибата на Рейчъл. Завари я отпред да подсушава лицето и ръцете си с кърпа. Беше се преоблякла, косата ѝ беше мокра.

— Добър вечер, мистър О'Райли — поздрави го тя с ниския си, спокоен глас, който не издаваше никакви емоции.

— Здравей, Рейчъл. Моля те, да оставим официалния тон.

— Седни тук, Нейт — каза тя и посочи един нисък пън, същия като онзи, на който бе седял през последните няколко часа. Задникът все още го болеше.

— Съжалявам за момиченцето — каза той.

— То е с Бог.

— Но родителите му не са.

— Така е. Скръбта им е огромна. Тъжна история.

Рейчъл седна пред вратата, обхвана коленете си с ръце и се загледа в далечината. Момчето застана до едно дърво недалеч, почти невидимо в тъмнината.

— Бих те поканила в колибата си — каза Рейчъл след малко, — но няма да е прилично.

— Не се притеснявай.

— Само брачните двойки могат да остават насаме в колибите си по това време на деня. Такъв е обичаят.

— Когато си в Рим, прави като римляните.

— Рим е много далеч оттук.

— Както и всичко останало.

— Да, както всичко останало. Гладен ли си?

— А ти?

— Не. Но аз не ям много.

— Чувствам се добре. Бих искал да поговорим.

— Съжалявам за днес, но нямаше как. Сигурна съм, че разбираш.

— Естествено.

— Ако искаш, имам малко маниока и плодов сок.

— Не, няма нужда, благодаря.

— Какво прави днес?

— А... Срецнахме се с вожда, закусихме с него, после се върнахме до другото село, взехме лодката, занимавахме се с двигателя, опънахме палатката зад колибата на вожда и те чакахме да се върнеш.

— Харесахте ли се на вожда?

— Очевидно, щом иска да останем...

— Как ти се струват моите хора?

— Всичките са голи.

— Открай време е така.

— Колко е нужно на човек, за да свикне?

— Не знам. Година — две. Постепенно престава да ти прави впечатление, както всичко останало. Изпитвах носталгия цели три години, а дори и сега понякога ми се иска да карам кола, да ям пица, да гледам някой хубав филм. Човек се приспособява.

— Не мога да си го представя.

— Въпрос на призвание. Станах истинска християнка на четиринайсет и тогава разбрах, че Бог иска от мен да бъда мисионерка. Нямах представа точно къде и как, но повярвах в Него.

— Избрал е доста шибано място, дявол да го вземе.

— Приятно ми е да разговарям на английски, но, моля те, не ругай.

— Извинявай. Искам да поговорим за Трой. — Сенките се съгъстяваха бързо. Бяха на два метра един от друг и все още се виждаха, но скоро тъмнината щеше да ги раздели.

— Добре — отвърна тя с някакво примирение.

— Трой е имал три съпруги и шест деца, доколкото знаем. Разбира се, ти се появи абсолютно изненадващо. Явно не е обичал останалите шест, за разлика от теб. На тях не е завещал буквално нищо... Само покрива дълговете им. Всичко останало получава Рейчъл Лейн, родена извънбрачно на втори ноември петдесет и четвърта година в Католическата болница в Ню Орлиънс от майка Ивлин Кънингам, вече покойница. Тази Рейчъл би трябвало да си ти.

Думите му отекнаха в тишината — не се чуваше нищо друго. Рейчъл го изслуша и както обикновено се замисли, преди да отговори.

— Трой не ме обичаше. Не се бяхме виждали цели двайсет години.

— Това не е съществено. Фактът е, че ти е завещал цялото си състояние. Никой не е успял да го попита защо, тъй като веднага след като е подписал последното си завещание, е скочил от една тераса. Нося ти копие.

— Не искам да го чета.

— Нося и някои други документи, които бих искал да подпишеш, може би утре, когато отново стане светло. След това ще мога да си тръгна.

— Какви документи?

— Юридически. За твое добро е.

— Това, което е добро за мен, не е твоя грижа. — Каза го доста рязко и Нейт се сепна от укора.

— Не е така — възрази той с половин уста.

— Така е. Ти не знаеш какво искам, от какво се нуждая или какво харесвам и не харесвам. Нейт, ти не ме познаваш. Как тогава е възможно да знаеш кое е добро за мен?

— Добре, права си. Не те познавам и ти не ме познаваш. Тук съм заради наследството на баща ти. Все още ми е трудно да повярвам, че наистина седя в тъмнината пред една колиба в примитивно индианско селище, забутано в едно блато, голямо колкото щата Колорадо, в страна от Третия свят, която никога не съм виждал, че разговарям с една хубава мисионерка, която освен това е и най-богатата жена в света. Да, права си, не знам кое е добро за теб. Така или иначе обаче, за теб е много важно да прочетеш документите и да ги подпишеш.

— Няма да подпиша нищо.

— О, престани!

— Твоите документи не ме интересуват.

— Още не си ги видяла.

— Разкажи ми за тях.

— Такъв е редът. Моята фирма трябва да легализира завещанието на баща ти. Всички упоменати от него трябва да заявят в съда или писмено, или лично, че са били уведомени за съдебната процедура по завещанието и че им е била предоставена възможност да участват в нея. Това е по закон.

— Ами ако откажа?

— Честно казано, не съм мислил за това. Толкова е просто, че хората винаги го правят.

— Значи трябва да се подчиня на съда в...

— Вирджиния. Ти си под юрисдикцията на гражданския съд там и той ще движи нещата дори и в твое отсъствие.

— Не мисля, че идеята ми харесва.

— Добре. В такъв случай се качи на лодката и заминаваме за Вашингтон.

— Няма да заминавам никъде. — Последва дълга пауза. Тишината изглеждаше още по-тежка, защото тъмнината вече ги бе обгърнала. Момчето седеше под дървото абсолютно неподвижно.

Индианците се готвеха за сън в колибите си и не се чуваше нищо, освен от време на време бебешки плач.

— Ще донеса малко сок — каза Рейчъл почти шепнешком и влезе в колибата. Нейт се изправи и се протегна, после прогони няколко комара. Препаратът беше в палатката.

В колибата затрептя някаква светлинка. Рейчъл излезе и донесе глинена купичка, в която имаше пламъче.

— Това са листа от онова дърво там — обясни тя, когато седна на земята до входа. — Горим ги, за да пъдим комарите. Седни по-близо.

Нейт направи каквото му каза. Рейчъл се върна с две чаши, пълни с течност, която не се виждаше.

— Това е макауно. Прилича на портокалов сок. — Седнаха един до друг на земята и се облегнаха на стената на колибата. Купичката беше до краката им. — Говори тихо — каза Рейчъл. — През нощта всичко се чува на голямо разстояние, а индианците се опитват да спят. Освен това будим любопитството им.

— Не могат да разберат нищо — отбеляза Нейт.

— Да, но въпреки това напрягат слух.

Тялото му не беше виждало сапун от няколко дни и той изведнъж се притесни за личната си хигиена. Отпи малка глътка сок, после още една.

— Имаш ли семейство? — попита го Рейчъл.

— Имах две. Два брака, два развода, четири деца. Сега живея сам.

— Най-лесно е да се разведеш, нали?

Нейт отпи още една глътка от топлата течност. Досега бе успял да избегне страховитата диария, която обикновено сполиташе чужденците по тези места. Надяваше се това питие да е безопасно.

Двама американци сами в пущинаците. След като можеха да разговарят за толкова много други неща, защо не оставеха на мира темата за разводите?

— Всъщност е доста болезнено.

— Но продължаваме напред. Сключваме брак, после се развеждаме. Намираме някой друг, пак брак и пак се развеждаме. И пак намираме някой друг.

— Ние?

— Имам предвид цивилизованите хора. Образованите, сложно устроените хора. Индианците никога не се развеждат.

— Но не са виждали и първата ми жена.

— Неприятна ли беше?

Нейт въздъхна и отпи още малко сок. Гледай да й угодиш, каза си. Ужасно й се искаше да си поприказва със сродна душа.

— Извинявай — каза тя, преди да й отговори. — Не искам да любопитствам. Това не е важно.

— Не беше лош човек, поне в началото. Работех здравата, пиех още повече. Когато не бях в кантората, бях в някой бар. В началото се сърдеше, после стана зла и накрая направо жестока. Нещата ескалираха, излязоха от контрол и започнахме да се мразим.

Кратката изповед приключи само за няколко секунди и бе достатъчна и за двамата. Отломките от някогашния му брачен живот престанаха да са важни веднага след това.

— Ти не си ли се омъжвала? — попита той.

— Не. — Рейчъл отпи глътка. Беше левичарка и когато вдигна чашата си, лакътят ѝ докосна ръката на Нейт. — И Павел никога не се е женил.

— Кой Павел?

— Апостол Павел.

— А... този Павел.

— Четеш ли Библията?

— Не.

— Някога в колежа мислех, че съм влюбена. Искях да се омъжа за него, но Бог ме спря.

— Защо?

— Защото е искал да съм тук. Момчето, което обичах, беше добър християнин, но беше много слабо физически. Никога не би оцеляло при условия като тези.

— Колко време смяташ да останеш?

— Не възнамерявам да се махна.

— Значи ще те погребат индианците?

— Предполагам. Това не ме безпокои.

— Сигурно доста мисионери от вашите умират в пуцинаците.

— Не. Повечето се оттеглят и се прибират у дома. Имат семейства, които се грижат за погребението им.

— Ако се прибереш у дома сега, ще имаш много приятели и близки. Ще бъдеш много известна.

— Това е още една причина да не искам да се прибирам. Тук е моят дом. Не са ми нужни пари.

— Не бъди глупава.

— Не съм. За мен парите не означават нищо. Това би трябвало да е очевидно.

— Дори не знаеш за каква сума става въпрос.

— Не съм питала. Днес се залових с работата си, без да мисля за парите. Утре ще бъде същото, вдругиден ще бъде същото.

— Става дума за единайсет милиарда.

— Това би трябвало да ме впечатли, така ли?

— Признавам, че успя да прикове моето внимание.

— Но ти боготвориш парите, Нейт. Ти си част от едно общество, което измерва всичко в пари. Те са се превърнали в религия.

— Така е. Но и сексът играе известна роля.

— Е, да. Секс и пари. Какво друго?

— Слава. Всеки иска да е знаменитост.

— Това е нещастно общество. Хората живеят във вечна надпревара. Работят през цялото време, за да печелят пари, с които на свой ред да купуват неща, за да смайват другите хора. Измерват се с това, което притежават.

— Това важи ли и за мен?

— Ти ще кажеш. Важи ли?

— Предполагам.

— В такъв случай живееш без Бога. Ти си много самотен човек, Нейт. Усещам го. Ти не познаваш Бог.

Думите ѝ го жегнаха и Нейт понечи да се защити, но си даде сметка, че истината го е обезоръжила. Нямахше аргументи, нямаше база, на която да стъпи.

— Вярвам в Бог — каза той искрено, но вяло.

— Лесно е да го кажеш — отбеляза тя все така тихо и спокойно. — И не се съмнявам в искреността ти. Да го кажеш обаче е едно, да живееш по този начин е съвсем друго. Сакатото момче под онова дърво е Лако. Той е на седемнайсет, дребен е за възрастта си и е много болнав. Винаги се разболява първи от всяка болест, която се появи в селото. Съмнявам се, че ще доживее и до трийсет. На него обаче му е

все едно. Стана християнин преди няколко години и е най-симпатичният човек от цялото племе. Разговаря с Бог по цял ден. Може би и в момента се моли. Няма тревоги, няма страхове. Ако има някакъв проблем, отива с него при Бог и го оставя там.

Нейт погледна към тъмнината, където беше Лако, но не видя нищо.

— Този малък индианец няма нищо тук, на земята — продължи Рейчъл. — Той обаче трупа богатства на небето. Знае, че когато умре, ще бъде цяла вечност със своя създател. Лако е богат.

— А Трой?

— Съмнявам се Трой да е вярвал в Исус, когато е умрял. Вероятно в момента гори в ада.

— Не го вярваш.

— Адът е много истинско място, Нейт. Прочети Библията. В момента Трой би дал единайсете си милиарда долара за чаша студена вода.

Нейт не беше подготвен да води теологически спорове с една мисионерка и го знаеше. Известно време не каза нищо и Рейчъл схвана намека. Времето минаваше, скоро всички деца в селото бяха заспали. Нощта беше много тъмна и спокойна. Нямаше луна или звезди, единствената светлинка беше от пламъчето до краката им.

Рейчъл го докосна леко, потупа го три пъти по ръката и въздъхна:

— Извинявай. Не трябваше да казвам, че си самотен. Как бих могла да зная?

— Няма нищо.

Пръстите ѝ се задържаха върху ръката му, сякаш искаше да докосва нещо.

— Нейт, ти си добър човек, нали?

— Не, истината е, че не съм добър човек. Върша множество лоши неща. Аз съм слаб и уязвим, не искам да говоря за това. Не дойдох тук, за да открия Бог. Да открия теб беше достатъчно трудно. Законът изисква от мен да ти дам тези документи.

— Няма да ги подпиша и не искам парите.

— Хайде...

— Не настоявай. Решението ми е окончателно. Да не говорим повече за парите.

— Но те са единствената причина да съм тук.

Тя отдръпна пръстите си, но някак си тялото ѝ се приближи и коленете им се докоснаха.

— Съжалявам, че си бил път напразно.

Замълчаха. Искаше да се облекчи, но мисълта да се отдалечи на повече от три крачки в която и да било посока го ужасяваше.

Лако каза нещо и го стресна. Беше едва на няколко метра от тях, а не се виждаше изобщо.

— Искан да се прибере в колибата си — обясни Рейчъл и стана. — Отиди си с него.

Нейт се надигна бавно и застана на крака. Мускулите все още го наболяваха.

— Искан да си тръгвам утре — каза той.

— Добре. Ще говоря с вожд.

— Няма да е проблем, нали?

— Вероятно не.

— Искан да ми отделиш половин час, поне за да хвърлиш едно око на документите и да ти покажа копие на завещанието.

— Ще поговорим. Лека нощ. — Докато крачеха по пътеката към селото, Нейт буквално дишаше във врата на Лако.

— Тук — прошепна Джеви в тъмното. Някак си бе успял да уреди два хамака на малката веранда в сградата на мъжете. Нейт го попита как. Джеви обеща да му разкаже на сутринта.

Лако изчезна в тъмнината.

Съдия Уайклиф беше в съдебната зала и изоставаше — чакаха го множество дребни изслушвания и искове, а Джош Стафорд вече беше в кабинета му, за да гледат видеозаписа. Джош крачеше нервно, опипваше мобилния си телефон, а умът му беше в другото полукълбо. Все още нямаше вести от Нейт.

Уверенията на Валдир изглеждаха обосновани — Пантанал се простира на огромна площ, водачът е много добър, индианците често местят селата си, освен това избягват външни хора, няма повод за безпокойство. Щеше да му се обади веднага щом научи нещо за Нейт.

Джош бе мислил за евентуална спасителна акция. Да се добере до Корумба бе сериозно предизвикателство. Проникването в Пантанал изглеждаше невъзможно. Би могъл единствено да седи в кантората на Валдир и да чака. Работеше по дванайсет часа на ден, шест дни седмично, а нещата около наследството на Фелан щяха да изригнат с пълна сила всеки момент. Общо взето, нямаше време да обядва, да не говорим за пътуване до Бразилия.

Опита се да позвъни на Валдир, но линията даваше заето.

Уайклиф влезе в кабинета, извини се и свали тогата си. Искаше да впечатли могъщия адвокат Джош Стафорд с претрупаната си програма. Бяха само двамата. Изглеждаха първата част от записа без коментари. Най-напред се появи Трой в инвалидния си стол. Джош Стафорд намести микрофона пред устата му. Тримата психиатри със списъка предварително подготвени въпроси. Прегледът продължи двайсет и една минути и приключи с единодушно изказаното мнение на тримата, че мистър Фелан знае какво върши Уайклиф не може да сдържи усмивката си.

След това стаята се изпразни. Камерата, която беше точно срещу Трой, бе оставена да работи. Старецът извади саморъчно написаното си завещание и го подписа точно четири минути след края на психиатричния преглед.

— Сега ще скочи — отбеляза Джош.

Камерата беше неподвижна. В кадър се видя как Трой Фелан рязко бутна стола си назад и се изправи. След това излезе от полезрението на камерата, където за миг останаха стъписаните физиономии на Джош, Снийд и Тип Дърбан. След това тримата се спуснаха след него. Кадрите бяха доста драматични.

В продължение на пет минути и половина след това камерата показваше само празните столове и масата. Чуваха се и гласове. После Снийд седна на мястото, където преди това беше Трой. Беше видимо разстроен и с просълзени очи, но все пак успя да каже пред камерата какво се е случило преди малко. Джош и Тип Дърбан направиха същото.

Трийсет минути видеозапис.

— Как ще оспорят това? — попита Уайклиф, когато записът свърши. Въпрос без отговор. Двама от наследниците, Рекс и Либигейл, вече бяха завели дело за оспорване на завещанието. Адвокатите им Харк Гетис и Уоли Брайт бяха успели да привлекат вниманието на медиите и вече даваха интервюта. Останалите наследници щяха да последват примера им съвсем скоро. Джош бе говорил с почти всички техни адвокати и го знаеше — боричкането по пътя към съдебната зала беше в разгара си.

— Всички скапани психиатри биха взели участие с удоволствие — отбеляза той. — Ще се чуят много мнения.

— Самоубийството безпокои ли те?

— Разбира се. Той обаче е планирал всичко много внимателно, дори и смъртта си. Знаел е съвсем точно как и кога трябва да умре.

— Ами другото завещание? Дебелото, което подписа най-напред?

— Не го е подписал.

— На записа видях, че го подписва.

— Не. На мястото за подпис е надраскал „Мики Маус“.

Уайклиф, който записваше нещо в бележника си, изведнъж престана и вдигна очи.

— Мики Маус? — повтори той.

— Ето какво е положението. От осемдесет и втора до деветдесет и шеста подготвих шест завещания за мистър Фелан. Някои от тях бяха много дебели и подробни, други не. В тях богатството му се разпределяше в най-различни комбинации, някои от които човек

трудно би си представил. Според закона всяко ново завещание анулира предишното и то трябва да се унищожи. И така, аз отивах при него с новия текст и неизменно носех предишния. Преглеждахме го до последната запетайка в продължение на два часа и той го подписваше. После натиквахме старото в машината за унищожаване на документи, която държеше в кабинета си — това му доставяше огромно удоволствие. През следващите няколко месеца всичко беше наред, после някой от потомците му го ядосваше и той решаваше, че е време да направи ново завещание.

— Следователно, ако наследниците успеят да докажат, че е бил невменяем, завещанието ще бъде анулирано и няма да има никакво валидно завещание.

— Да, и при това положение по законите на щата Вирджиния състоянието му трябва да бъде разделено между децата му.

— Седем деца, единайсет милиарда долара.

— За седем знаем. Цифрата единайсет милиарда е доста точна. Кой не би оспорил завещанието?

Уайклиф мечтаеше тъкмо за голямо и тежко дело от този род. Знаеше също така, че адвокатите, включително и Джош Стафорд, щяха да забогатеят от битката.

Трябваше обаче да има две страни, а засега имаше само една. Някой трябваше да защитава последното завещание на мистър Трой Фелан.

— Някакви вести от Рейчъл Лейн?

— Не, но я издирваме.

— Къде е тя?

— Смятаме, че е мисионерка някъде в Южна Америка. Все още обаче не сме я намерили. Изпратили сме хора да я търсят. — Джош си даде сметка, че използва думата „хора“ доста неточно.

Уайклиф се втренчи в тавана, дълбоко замислен.

— Защо му е трябвало да завещае единайсет милиарда на незаконна дъщеря, която е мисионерка?

— Не мога да отговоря на този въпрос. Изненадвал ме е толкова много пъти, че вече нищо не ме учудва.

— Звучи малко налудничаво, нали?

— Странно е.

— Ти знаеше ли за нея?

— Не.

— Възможно ли е да има и други наследници?

— Всичко е възможно.

— Смяташ ли, че не е бил с всичкия си?

— Не. Странен, ексцентричен, капризен, зъл като дявол, но определено знаеше какво прави.

— Намерете момичето, Джош.

— Опитваме се.

Рейчъл се срещна с вожда сама. От мястото си на верандата под хамака Нейт виждаше лицата им и чуваше гласовете им. Вождът се безпокоеше от нещо в облаците — говореше, после изслушваше Рейчъл и вдигаше очи към небето, сякаш очакваше оттам да се спусне смъртта. За Нейт беше очевидно, че вождът не само разговаряше с нея, но също така се вслушваше и в съветите ѝ.

Индианците наоколо приключваха със закуската си и се готвеха за новия ден. Ловците се събираха на малки групи около къщата на мъжете, за да подострят стрелите си и изпънат лъковете си. Рибарите оправяха мрежите и въдиците си. Младите жени се заеха с ежедневното метене на площада, майките се отправяха към нивите и градините.

— Смята, че ще има буря — обясни Рейчъл, когато разговорът приключи. — Каза, че можете да тръгвате, но няма да ви даде водач. Твърде опасно е.

— Не можем ли да се справим без водач? — попита Нейт.

— Можем — намеси се Джеви и Нейт го изгледа многозначително.

— Не е разумно — каза Рейчъл. — Реките са ужасно объркани и е много лесно да се заблудиш. Дори индианците са губили рибари през дъждовния сезон.

— А кога ще премине бурята? — попита Нейт.

— Ще трябва да почакаме и да видим.

Нейт въздъхна и раменете му увиснаха. Чувстваше се уморен, гладен, беше изпохапан от комари и цялото приключение вече му бе писнало. Безпокоеше се и че Джош се безпокои. Засега не се бе справил със задачата си. Не изпитваше носталгия към дома, защото

там нямаше нищо, но му се искаше отново да види Корумба с приятните малки кафенета, хубавите хотелчета и ленивите улици. Искаше пак да остане сам, трезвен и да не се притеснява, ако се напие до смърт.

— Съжалявам — каза тя.

— Наистина трябва да се връщам. Хората в офиса очакват вести от мен, а вече мина доста повече време, отколкото очаквахме.

Тя го изслуша, сякаш й бе все едно. Няколко души във Вашингтон се тревожеха... това не беше сред нейните грижи.

— Можем ли да поговорим? — попита Нейт.

— Трябва да отида до съседното село за погребението на момиченцето. Защо не дойдеш с мен? Ще имаме предостатъчно време за разговори.

Лако тръгна пръв. Десният му крак беше извит навътре, така че всяка крачка за него беше мъчителна. Беше болезнено да го гледаш. След това тръгна Рейчъл и най-накрая Нейт, с платнената торба, която тя бе донесла. Джеви изостана доста, за да не чува какво си говорят.

Малко по-нататък по пътеката видяха квадратни нивички, изоставени и обрасли с буренаци.

— Индианците обработват малки парчета земя, която разчистват сами — обясни Рейчъл. Нейт крачеше малко след нея и напругаше сили, за да я следва. Рейчъл крачеше бързо и енергично. Двете мили през джунглата не бяха нищо за жилавите й крака. — Понеже изтощават почвата бързо, се налага да ги изоставят и да разчистват нови места. Скоро храсталаците избуяват отново и почвата пак се нормализира. Не нанасят вреди. Земята е всичко за тях. Тя е животът им. Цивилизованите хора обаче са им я отнели почти изцяло.

— Звучи ми познато.

— Да. Унищожавали сме ги с кланета и болести, отнели сме земята им. След това ги натикваме в резервати и се чудим защо са недоволни.

Рейчъл поздрави две голи момичета, които чоплеха земята недалеч от пътеката.

— Тежката работа се върши от жените — отбеляза Нейт.

— Така е. Работата обаче е нищо в сравнение с ражданията.

— Предпочитам да ги гледам как работят.

Въздухът беше влажен, но миризмата на дим, която вечно бе надвиснала над селото, тук я нямаше. Когато най-накрая навлязоха в джунглата, Нейт вече се потеше обилно.

— Е, сега ти ми разкажи за себе си — подкани го тя през рамо.
— Откъде си?

— Ще ми трябва доста време.

— Само най-хубавите моменти.

— Лошите са повече.

— Хайде, Нейт, искаше да разговаряме, нали? Тогава да разговаряме. Ще стигнем след половин час.

— Роден съм в Болтимор. Имам по-малък брат. Родителите ми се разведоха, когато бях на петнайсет. Завърших гимназия в Сейнт Пол, колеж в Хопкинс, право в Джорджтаун и след това никога не съм напуснал Вашингтон.

— Щастливо ли беше детството ти?

— Да речем. Спортувах. Баща ми винаги купуваше билети за бейзболните мачове. Болтимор беше чудесен град... Искаш ли да поговорим за твоето детство?

— Ако ти искаш... Не беше много щастливо.

Каква изненада, помисли си Нейт. Тази жена никога не бе имала шанса да вкуси щастието.

— А искаше ли да станеш адвокат, когато пораснеш?

— Разбира се, че не. Никое дете, което е с всичкия си, не иска да става адвокат. Аз лично исках да стана бейзболна звезда.

— Ходеше ли на църква?

— Разбира се. Всяка Коледа и Великден.

Пътеката почти се загуби и продължиха да крачат през висока до коленете трева. Нейт гледаше краката ѝ и когато престана да ги вижда, изведнъж попита:

— Каква беше змията, която ухапа момиченцето?

— Наричат я бима. Не се безпокой.

— Защо?

— Защото си с високи обувки. Тя е малка и не хапе по-високо от глезена.

— Ако обаче е по-голяма...

— Успокой се.

— Ами Лако? Той винаги ходи бос.

— Да, но той вижда всичко.

— Значи ухапването на тази змия е смъртоносно.

— Да, но има серум. Аз също имах преди, но свърши. Ако имах още, това дете сега щеше да е живо.

— Значи ако имаш много пари, ще можеш да купиш много серум. Ще можеш да се заредиш с всички необходими лекарства. Ще можеш да си купиш чудесна моторница, за да пътуваш до Корумба и да се връщаш. Ще можеш да купиш клиника, църква и училище, така че да проповядваш Евангелието из целия Пантанал.

Рейчъл спря рязко и се обърна. Бяха лице в лице.

— Не съм направила нищо, за да спечеля тези пари, и не познавах човека, който ги е спечелил. Моля те, не споменавай това пак.

— Каза го твърдо, по лицето ѝ не се появи никакво смущение.

— Дай ги на някого. Дай ги за благотворителност.

— Не са мои, за да ги давам.

— Ще ги ограбят. Ще ги разпилеят. Адвокатите ще приберат милиони, а каквото остане, ще лапнат братята и сестрите ти. Повярвай ми, това няма да ти хареса. Нямах представа какви нещастия и гадости ще натворят тези хора, ако получат толкова пари. Каквото им остане, ще дадат на децата си и парите на Фелан ще заразят и следващото поколение.

Рейчъл улови дланта му и леко я стисна.

— Все мие едно — каза тя бавно. — Ще се моля за тях.

Обърна се и отново продължи напред. Лако ги бе изпреварил значително. Джеви беше много назад. Продължиха мълчаливо през една поляна край някакъв поток и навлязоха сред гъста гора от високи дебели дървета. Клоните и листата им бяха плътно сплетени и почти не пропускаха слънчева светлина. Беше хладно.

— Хайде да починем малко — предложи Рейчъл. Потокът се виеше през гората и пътеката го прекосяваше. Камъните на дъното бяха оранжеви и синкави. Тя се наведе и наплиска лицето си.

— Тази вода става за пиене — каза Рейчъл. — Идва от планините.

Нейт приклекна наблизко и пипна водата. Беше хладна и бистра.

— Това е любимото ми място — продължи Рейчъл. — Идвам тук почти всеки ден, за да се къпя, да се моля, да размишлявам.

— Трудно е да повярваш, че това място е в Пантанал. Толкова по-хладно е тук.

— Това е в самия край на Пантанал. Планините са много близо. Блатата започват някъде тук и се простират на изток. Няма край.

— Знам. Прелетяхме отгоре, докато те търсехме.

— Така ли?

— Да. Полетът не беше продължителен, но успях да добия представа за мястото.

— И не ме намери?

— Не. Застигна ни буря и се наложи да се приземим аварийно. Имахме късмет, че оцеляхме. Никога повече няма да се кача на малък самолет.

— Наоколо няма къде да се кацне.

Свалиха обувките и чорапите си и натопах крака във водата. Седяха на камъните и слушаха ромоленето на потока. Бяха сами — не виждаха нито Лако, нито Джеви.

— Когато бях малка, дивеехме в едно градче в Монтана. Баща ми, по-точно осиновителят ми, беше проповедник. Край града имаше поток като този и там, на едно място с високи дървета, седях часове наред с крака във водата.

— Криеше ли се?

— Понякога.

— А сега криеш ли се?

— Не.

— Мисля, че се криеш.

— Не е така, Нейт, живея в съвършен покой. Предала съм волята си на Христа отдавна и вървя натам, накъдето ме води той. Мислиш, че съм самотна... Греша. Той е с мен всяка секунда. Той познава мислите ми, знае от какво се нуждая, премахва страховете и тревогите ми. В този свят се чувствам напълно спокойна и уверена.

— Досега не бях чувал нещо подобно.

— Снощи каза, че си слаб и уязвим. Какво означава това?

По време на лечението Серджо му бе казал, че изповедите са полезни за душата. След като искаше да знае, щеше да се опита да я ужаси с истината.

— Аз съм алкохолик — каза той почти с гордост, както го бяха учили да признава по време на лечението. — През последните десет

години стигах до дъното четири пъти. Излязох от поредната клиника дни преди да дойда тук. Не мога да кажа със сигурност, че никога повече няма да пия. Отказвал съм се от кокаина три пъти и ми се струва, макар и да не съм сигурен, че повече няма да се докосна до това нещо. Преди четири месеца обявих неплатежоспособност, докато бях в клиниката. В момента ме разследват за неплащане на данъци и вероятността да ме вкарат в затвора и да ми забранят да практикувам право е петдесет на петдесет. Казах ти за двата развода. И двете ми жени не ме харесваха и отровиха душите на децата ми. Изобщо, постарах се много добре, за да съсия живота си.

Не почувства никакво облекчение или удоволствие от изповедта. Рейчъл го изслуша напълно спокойно.

— Това ли е всичко? — попита тя.

— А... щях да забравя. Опитах се да се самоубия на два пъти. Попе за толкова си спомням. Миналия август опитът ми осигури поредната доза лечение. Вторият беше съвсем наскоро в Корумба. Струва ми се, че беше в коледната вечер.

— В Корумба?

— Да, в хотелската си стая. Напих се почти до смърт с евтина водка.

— Горкият.

— Болен съм, това е истината. Признавал съм го много пъти пред всевъзможни доктори.

— А някога изповядвал ли си се пред Бог?

— Сигурен съм, че Той знае.

— И аз съм сигурна. Само че Той няма да ти помогне, ако не го поискаш. Той е всемогъщ, но ти трябва да отидеш при него с молитва, с разкаяние.

— И какво ще стане?

— Греховете ти ще бъдат опростени. Ще ти се даде възможност да започнеш на чисто. Слабостите ти ще бъдат унищожени. Бог ще опрости всичките ти деяния и ти ще повярваш истински в Христа.

— А какво ще кажеш за данъчните власти?

— Това няма да ти се размине, но пък ти ще имаш сили да го преживееш. С молитва човек може да преодолее всяко препятствие.

Нейт бе слушал проповеди и преди. Бе се предавал в ръцете на висши сили толкова много пъти, че и сам би могъл да започне да

проповядва. Беше се консултирал със свещеници и терапевти, с лечители и шарлатани от всевъзможни видове и разцветки. Веднъж, през един тригодишен период на въздържание, дори бе работил за Анонимните алкохолици — преподаваше на други алкохолици една специална схема за отказване от пиенето в мазето на малка църква в Александрия. До поредната криза.

Защо да не опита да го спаси? Нали призванието ѝ беше да връща заблудените души в стадото?

— Не знам как да се моля — каза той.

Рейчъл улови ръката му и здраво я стисна.

— Затвори очи. Повтаряй след мен... Мили Боже, прости греховете ми и ми помогни да простя на тези, които са съгрешили против мен... — Нейт повтори и стисна ръката ѝ дори още по-силно. Приличаше му на „Отче наш“. — Дай ми сили да преодолея изкушенията, страстите и изпитанията пред мен.

Той повтаряше думите, мънкаше под нос, но този малък ритуал го объркваше. Лесно ѝ беше на Рейчъл, защото се молеше непрекъснато. За него това бе нещо странно.

— Амин — каза тя. Отвориха очи, но не пуснаха ръцете си. Заслушаха се в шума на водата. Нейт усети, че от плещите му сякаш се вдигна товар. Раменете му олекнаха, умът му се избистри, душата му не беше толкова смутена. Но той имаше толкова много багаж, че не бе сигурен какво е паднало и какво продължава да е с него.

Все още се страхуваше от реалния свят. Беше лесно да се преструва на храбрец в Пантанал, където имаше толкова малко изкушения, но ясно си даваше сметка какво го очаква у дома.

— Греховете ти са простени, Нейт — каза тя.

— Кои? Имам толкова много.

— Всичките.

— Твърде лесно е. Там има много развалини.

— Довечера пак ще се помолим заедно.

— Аз трябва да се моля повече от обикновените хора.

— Довери ми се, Нейт. И повярвай в Бога. Виждал е и по-тежки случаи.

— Доверявам ти се. Безпокои ме Бог.

Тя стисна ръката му и двамата останаха дълго време загледани във водата.

— Трябва да тръгваме — каза Рейчъл след малко. Но останаха на местата си.

— Мислех си за погребението на това момиченце — каза Нейт.

— Е?

— Ще видим ли тялото?

— Предполагам. Няма как иначе.

— В такъв случай предпочитам да не дойда. С Джеви ще се върнем в селото и ще чакаме.

— Сигурен ли си? Бихме могли да разговаряме с часове.

— Не искам да виждам мъртво дете.

— Добре, разбирам те.

Помогна ѝ да стане, макар че въобще не ѝ бе нужна помощ. Държаха ръцете си, докато Рейчъл не посегна към обувките си. Както обикновено, Лако се появи изневиделица и двамата скоро се загубиха в гъстата гора.

Джеви спеше под едно дърво. Дватама тръгнаха по пътеката, като се озъртаха на всяка крачка, за да не настъпят някоя змия, и бавно стигнаха до селото.

Вождът не беше кой знае какъв метеоролог. Обещаната буря изобщо не се появи. Преваля два пъти през деня, докато Нейт и Джеви дремеха в хамаците. Преваляванията бяха краткотрайни и след всяко от тях слънцето се показваше, за да напече земята и да увеличи влагата във въздуха. Макар и на сянка, без изобщо да се движат, освен когато беше крайно наложително, двамата мъже се потяха обилно.

Гледаха какво правят индианците — работата и забавленията им следваха промените в температурата на въздуха. Когато слънцето напичаше, те се прибираха в колибите си или на сянка под дърветата. Когато то се скриеше зад облаците, жените излизаха и се залавяха с работата си или отиваха на реката.

След седмица в Пантанал Нейт усети, че свиква с новото темпо на живот — всеки ден бе точно като предишния, нищо не се бе променило от столетия.

Рейчъл се върна следобед. С Лако отидоха направо при вожда и му разказаха какво е станало в другото село. След това се обади на Нейт и Джеви и им каза, че е уморена и че би искала да поспи, преди да говорят по делови въпроси.

Какво означава още един загубен час? — каза си Нейт. Проследи я с поглед, докато се отдалечи. Беше стройна и гъвкава, сигурно би могла да участва в маратон.

— Какво гледаш? — попита го Джеви с усмивка.

— Нищо.

— На колко години е?

— На четирийсет и две.

— А ти?

— На четирийсет и осем.

— Била ли е омъжена?

— Не.

— А мислиш ли, че някога е била с мъж?

— Защо не питаш нея?

— Мислиш ли?

— Все ми е едно.

Пак задрямаха, защото нямаше какво друго да се прави. След час-два щяха да започнат борбите, после щяха да вечерят, после щеше да се стъмни. Нейт закопня за „Санта Лора“. Беше скромен плавателен съд, меко казано, но с всяка изминала минута му се струваше все по-хубава и по-хубава. В мечтите му се превръщаше в чудесна елегантна яхта.

Когато мъжете започнаха да се събират, за да оправят косите си и да се готвят за игрите си, Нейт и Джеви се отдалечиха. Един от поедрите индианци изкрещя нещо след тях и с блесналите си зъби ги покани, както им се стори, да отидат да се борят. Нейт тръгна още по-бързо. Представи си как някакъв дребен индианец ще започне да го подхвърля нагоре-надолу и гениталиите им ще се мятат оголени. Спаси ги Рейчъл.

Двамата с Нейт тръгнаха по пътеката за реката към малката пейка под дърветата. Седнаха близо един до друг; коленете им пак се докосваха.

— Постъпи мъдро, че не дойде на погребението — каза тя. Гласът ѝ звучеше уморено. Сънят не я бе освежил.

— Защо?

— Всяко село има лекар. Наричат го „шалюн“. Той приготвя разни отвари от билки и корени за лекове. Освен това призовава духовете на помощ, когато се наложи.

— Нещо като знахар, нали?

— Нещо такова, да. По-скоро жрец. В света на индианците има множество духове и жреците уж насочват техните действия. Така или иначе, тези хора са мои естествени врагове. Аз съм заплаха за религията им. Винаги са готови за нападение. Преследват покръстените. Тормозят новите последователи на Христа. Искат да се махна и използват всеки повод, за да увещават вожда да ме прогони. Това е всекидневна борба. В последното село край реката имах малко училище, в което учех децата да четат и пишат. По принцип беше за децата на християните, но можеше да го посещава и всеки друг. Преди година избухна епидемия от малария и умряха трима души. Местният жрец убеди вожда, че това е наказание за селото им заради училището ми. Сега вече то не съществува.

Нейт слушаше. Куражът ѝ беше достоен за възхищение. Горещината и ленивият на пръв поглед живот го бяха накарали да мисли, че всичко тук е мирно и тихо. Външен човек трудно можеше да си представи, че се води война за душите на индианците.

— Родителите на Айеш, момиченцето, което умря, са християни и вярата им е много силна. Шалюнът пуснал мътва, че е можел да спаси детето, но не го е направил, защото родителите не са го повикали. Естествено, те искаха аз да го лекувам. Тези змии живеят по тукашните места открай време и жреците имат някакви билкови лекове, но досега не съм виждала някой от тях да помогне. След като Айеш умря вчера и след като си тръгнах, шалюнът призовал своите духове и устроил голяма церемония наред селото. Обвинил мен за смъртта на детето. Също и Бог.

Говореше по-бързо от обикновено, думите ѝ се лееха една след друга, сякаш искаше да говори на английски колкото е възможно повече, докато все още има този шанс.

— По време на погребението днес шалюнът и неколцина скандалджии започнаха да танцуват и пеят недалеч от нас. Горките родители бяха съсипани от скръб и унижение. Не можах да свърша службата. — Гласът ѝ потрепери, тя млъкна и прехапа устни.

Нейт я потупа по ръката.

— Не се притеснявай. Не им обръщай внимание.

Тя не можеше да си позволи да плаче пред индианците — трябваше да е силна и издръжлива, да е смела и изпълнена с вяра при всички обстоятелства. Нямаше причина обаче да се сдържа пред Нейт и той я разбираше. Очакваше го.

Рейчъл избърса очите си и постепенно се овладя.

— Извинявай — каза тя.

— Всичко е наред — каза Нейт още веднъж в стремежа си да ѝ помогне. Сълзите винаги разтапяха фасадата на хладна увереност у една жена, независимо дали е в някой бар или на брега на реката.

В селото се чуваха викове. Борбите бяха започнали. Нейт си спомни за Джеви. Дано не се е изкушил да поиграе с момчетата.

— Мисля, че трябва да тръгвате веднага — каза Рейчъл неочаквано. Бе овладяла емоциите си, гласът ѝ отново звучеше нормално.

— Какво?

— Да. Веднага. Много скоро.

— Наистина искам да си тръгна час по-скоро, но защо е това бързане изведнъж? След три часа ще се стъмни.

— Има причина.

— Слушам.

— Струва ми се, че в другото село днес имаше случай на малария. Разнасят я комарите и се разпространява много бързо.

Нейт започна да се почесва и беше готов веднага да се втурне към лодката, когато си спомни за хапчетата.

— Няма страшно — каза той. — Пия хлоро не знам си какво.

— Хлорохин?

— Точно така.

— Кога започна?

— Два дни преди да тръгна от Щатите.

— Къде са хапчетата сега?

— Оставих ги на голямата лодка.

Рейчъл поклати глава с укор.

— Трябва да се вземат преди, по време на пътуването и след него. — Каза го с тон на лекар специалист. — Ами Джеви? — попита тя след малко. — Той взема ли хапчетата?

— Той е бил в армията. Сигурен съм, че му няма нищо.

— Не искам да споря, Нейт. Вече говорих с вожда. Тази сутрин преди изгрев-слънце изпрати двама рибари да проучат маршрута. На два часа път оттук има наводнени места и вероятността да се заблудите е по-голяма, но след това няма да има проблем. Ще ви даде трима водачи с две канута, а аз ще изпратя Лако да ви помогне за багажа. След като стигнете река Ксеко, до Парагвай ще плавате само направо.

— На какво разстояние е това?

— Ксеко е на около четири часа, Парагвай е на шест. Освен това ще се движите по течението.

— Както и да е. Изглежда, си планирала всичко.

— Довери ми се, Нейт. Боледувала съм от малария два пъти и мога да те уверя, че не е приятно изживяване. Вторият път едва останах жива.

Досега не му бе минало през ум, че и тя може да умре. Уреждането на наследството щеше да е достатъчно комплицирано и

сега, когато тя отказваше да се появи и смяташе да продължи да се крие в джунглите. Ако обаче умре, щяха да са нужни години, докато нещата застанат по местата си.

Възхищаваше ѝ се. Тя беше всичко, което той не беше — силна и храбра, щастлива да живее простичко, стъпила здраво върху устоите на вярата си, сигурна в околния свят и отвъдното.

— Не умирай, Рейчъл — каза той.

— Не се страхувам от смъртта. Смъртта е награда за християнина. Все пак, моли се за мен, Нейт.

— Наистина ще се моля повече. Обещавам.

— Ти си добър човек. Сърцето ти е добро, разумът ти е добър. Просто имаш нужда от малко помощ.

— Знам. Не съм кой знае колко силен.

Беше прибрал документите в джоба си. Сега ги извади и каза:

— Може ли все пак да поговорим за това?

— Да, но само заради теб. След като си дошъл чак тук, мога поне да поговоря на юридически теми.

— Благодаря. — Подаде ѝ копието от завещанието на Трой. Тя го прочете бавно, като на места напрягаше очи, за да разчете почерка. Когато го прочете, попита:

— Това законно завещание ли е?

— Засега.

— Толкова е примитивно.

— Писаните на ръка завещания са напълно валидни. Такъв е законът.

Тя го прочете пак. Нейт забеляза удължените сенки, които хвърляха дърветата. Тъмнината го плашеше и на сушата, и във водата. Искеше да тръгват по-скоро.

— Значи Трой не се е интересува от другите си деца? — попита тя леко учудена.

— И ти не би се интересува, но, така или иначе, не е бил добър баща.

— Спомням си деня, когато майка ми разказа за него. Бях на седемнайсет. Беше през лятото. Баща ми току-що беше починал от рак и животът ми се струваше ужасно мрачен. Трой по някакъв начин ме бе открил и тормозеше майка ми, защото искаше да ни посети. Тогава тя ми каза истината за биологичните ми родители, но те не означаваха

нищо за мен. Тези хора ми бяха напълно безразлични. Не ги познавах и нямах никакво желание да ги видя. По-късно научих, че истинската ми майка се е самоубила. Как ти се струва, Нейт? И двамата ми истински родители са се самоубили. Може би и в моите гени има нещо объркано.

— Не. Ти си много по-силна от тях.

— Готова съм да приветствам смъртта.

— Не го казвай. Кога видя Трой?

— Мина година. Той и майка ми често говореха по телефона. Тя беше убедена, че мотивите му са почтени, и един ден той дойде у дома. Пихме чай с кейк, след това си тръгна. После изпрати пари за колежа ми. Взе да настоява да постъпя на работа в една от фирмите му. Започна да се държи като баща, така че постепенно престанах да го харесвам. След това майка ми почина и светът сякаш се срути. Промених името си и постъпих в медицинската академия. През годините се молих за Трой по същия начин, по който се молих за всички нещастни хора, които познавам. Предположих, че вече ме е забравил.

— Очевидно не е — каза Нейт. На бедрото му кацна черен комар и той го удари с всичка сила. Ако беше заразен с малария, нямаше да я разнася повече. На кожата му се появи червен отпечатък от пръсти.

Подаде ѝ другите документи. Тя ги прочете внимателно и каза:

— Няма да подпиша нищо. Не искам тези пари.

— Добре, задръж документите. Моли се над тях.

— Подиграваш ли ми се?

— Не. Просто не знам какво да правя оттук нататък.

— Не мога да ти помогна, но искам да ми направиш една услуга.

— Разбира се, слушам те.

— Не казвай на никого къде съм. Умолявам те, Нейт. Защити правото ми на уединение.

— Обещавам, но трябва да бъдеш реалистка.

— Какво искаш да кажеш?

— Историята е невероятна. Ако вземеш парите, ще станеш може би най-богатата жена на света. Ако откажеш, става още по-интересно.

— Кой се интересува от такива неща?

— Боже мой! Тук си защитена от медиите. Сега новините никога не секват по двайсет и четири часа в денонощието. Говори се за

всичко. Има телевизионни програми, вестници, списания, какво ли не. Пълни боклуци. Превръщат в сензация и най-баналните неща.

— А как могат да ме намерят?

— Добър въпрос. Ние имаме късмет, защото Трой бе надушил дирите ти. Доколкото ни е известно обаче, не е казал на никого.

— Значи съм на сигурно място. Ти няма да кажеш, адвокатите от твоята фирма също ще си мълчат.

— Това е така.

— А преди да попаднеш тук, се беше заблудил, нали?

— Да.

— Трябва да ме защитиш, Нейт. Това е моят дом. Това тук са моите хора. Не искам да бягам пак.

Нейт се замисли. СМирЕНА МИСИОНЕРКА КАЗВА „НЕ“ НА ЕДИНАЙСЕТ МИЛИАРДА ДОЛАРА. Представяше си заглавията. Лешоядите щяха да нахлуят в Пантанал с хеликоптери и какво ли не, за да се доберат до източника. Съчувстваше й.

— Ще направя каквото мога — каза той.

— Даваш ли ми думата си?

— Да. Обещавам.

Вождът беше най-отпред на групата изпращачи, след него бяха жена му и още десетина мъже, след това крачеше Джеви и още десетина мъже. Отиваха към реката.

— Време е да тръгвате — каза Рейчъл.

— Предполагам. Сигурна ли си, че ще се оправим в тъмнината?

— Да. Вождът ще изпрати с вас най-добрите рибари. Бог ще ви пази. Моли се.

— Ще се моля.

— И аз ще се моля за теб всеки ден, Нейт. Ти си добър човек и имаш добро сърце. Струва си да бъдеш спасен.

— Благодаря. Искаш ли да се омъжиш за мен?

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. Аз ще се грижа за парите, ти за индианците. Ще си вземем по-голяма колиба и ще махнем всички дрехи.

Двамата се засмяха. Вождът се приближи до тях. Нейт понечи да каже някакъв поздрав или да се сбогува, но изведнъж погледът му се

замъгли. Причерня му и почувства слабост в цялото си тяло. Овладея се и погледна към Рейчъл, за да види дали е забелязала.

Не беше. Започнаха да го болят клепачите. Ставите му пулсираха.

Индианците заговориха нещо на своя език, после всички тръгнаха към реката. Сложиха храна в лодката на Джеви и в двете малки канута, в които щяха да се качат водачите и Лако. Нейт благодари на Рейчъл, която на свой ред благодари на вожда. Размениха нужните думи за сбогуване и стана време да тръгват. Нейт нагази във водата и прегърна Рейчъл леко, потупа я по гърба и каза:

— Благодаря ти.

— За какво?

— О... не знам. За това, че ще натрупам цяло състояние от хонорари.

Тя се усмихна и отвърна:

— Харесвам те, Нейт, но адвокатите и парите въобще не ме интересуват.

— И аз те харесвам.

— Моля те, не се връщай тук.

— Не се безпокой.

Всички чакаха. Рибарите вече бяха в средата на реката. Джеви бе стиснал веслото и се поклащаше нетърпеливо.

Нейт стъпи с единия си крак в лодката и подхвърли:

— Можем да прекараме медения си месец в Корумба.

— Сбогом, Нейт. Просто кажи на своите хора, че не си ме намерил.

— Ще им го кажа. Довиждане.

Оттласна се и се качи. Веднага седна, защото почувства, че му се вие свят. Заотдалечаваха се и той махна на Рейчъл и индианците, но виждаше фигурите им замъглено.

Тласкани от течението, канутата се плъзгаха по водата, а индианците гребяха в съвършен синхрон. Не пилееха нито време, нито усилията си. Бързаха. Двигателят запали на третото дръпване и моторницата скоро настигна канутата. Джеви намали оборотите и моторът пак се разкашля, но не спря. Малко преди първия завой на реката Нейт се обърна назад и видя, че Рейчъл и индианците все още стоят на брега съвсем неподвижно.

Започна да се поти. Даде си сметка, че се поти въпреки облаците, засенчили слънцето, и приятния ветрец по реката. Ръцете и краката му бяха мокри. Пипна врата и челото си и видя, че пръстите му са мокри. Вместо да се моли, както бе обещал, изруга:

— Болен съм! По дяволите!

Температурата му все още не беше висока, но чувстваше, че се покачва. Ветрецът го смразяваше. Сви се на седалката и се огледа за още някаква дреха. Джеви го забеляза и след малко попита:

— Нейт, добре ли си?

Нейт поклати глава, остра болка го прониза от очите към гръбначния стълб. Избърса носа си.

След два завоя на реката дърветата се разрешиха и теренът стана по-нисък. Реката се разшири и се разля в езерото с три гниеци дървета в средата. Нейт беше сигурен, че не са минали покрай тях на идване. Движеха се по друг маршрут. Без бързото течение канутата позабавиха скоростта си, но пак продължиха напред с изумителна лекота. Водачите не спряха, за да огледат езерото — знаеха много добре накъде да се движат.

— Джеви, мисля, че имам малария — каза Нейт. Гласът му беше груб, гърлото вече го болеше.

— Откъде знаеш? — Джеви намали газта за момент, за да се чуват.

— Рейчъл ме предупреди. Вчера в другото село е имало болен. Затова заминахме толкова бързо.

— Тресе ли те?

— Да. И нещо става с очите ми, не виждам добре.

Джеви спря моторницата и извика на индианците, които почти се бяха изгубили от погледа им. След това премести тубите за гориво и разгъна палатката.

— Ще ти стане много студено — каза той, без да престава да работи. При движенията му лодката се поклащаше.

— Боледувал ли си от малария?

— Не. Но повечето ми приятели умряха от нея.

— Какво!

— Лоша шега. Малко хора умират от малария, но ще се почувстваш доста зле.

Много внимателно, без резки движения Нейт пропълзя под седалката и легна на дъното на лодката. Под главата си сложи намотано одеяло. Джеви го зави с разгънатата палатка и я затисна в краищата с две празни туби за гориво.

Индианците приближиха, изпълнени с любопитство. Лако попита нещо на португалски. Нейт чу, че Джеви произнася думата „малария“, която предизвика коментари на ипика. След това отново потеглиха.

Лодката му се струваше по-бърза — може би защото лежеше на дъното и усещаше плъзгането ѝ по водата. От време на време бордовете се удряха в увиснали клони. Главата го болеше и пулсираше по-лошо от най-жестокия махмурлук, който бе преживявал, мускулите и ставите му бяха вдървени и не можеше да помръдне. И му ставаше все по-студено. Започваше истинската треска. В далечината се чуваше тътен. Нейт помисли, че бурята приближава. Чудесно, помисли си. В момента се нуждаеше тъкмо от това.

Дъждовете не ги застигнаха. Реката зави веднъж на запад и Джеви видя оранжево-жълтите остатъци на залеза. След това тя отново сви на изток, към спускащата се над Пантанал тъмнина. На два пъти индианците спираха и се съветваха по кое разклонение да продължат. Джеви караше лодката на стотина метра зад тях, но когато се стъмни, се приближи повече. Не виждаше Нейт, заровен под палатката, но знаеше, че приятелят му страда. Наистина познаваше човек, умрял от малария.

Два часа след тръгването си преминаха през невероятна плетеница от тесни потоци и тихи заливи, а после, когато влязоха в някаква по-широка река, канутата спряха. Индианците имаха нужда от почивка. Лако извика Джеви и му каза, че сега вече са минали през трудната част и по остатъка от пътя няма да има проблеми. Река Ксеко била на два часа оттам, а тя се вливала направо в Парагвай.

— Можем ли да се справим сами? — попита Джеви.

— Не — отговориха му. Все още имало разклонения и притоци, а освен това индианците знаели удобно място, където може да се преспи.

— Как е американецът? — попита Лако.

— Не е добре — отговори Джеви.

Американецът чуваше гласовете им и знаеше, че лодката не се движи. Треската го изгаряше от главата до петите. Дрехите му бяха подгизнали, дъното на лодката също беше мокро. Очите му бяха подут и затворени, устата му беше толкова суха, че не можеше да я отвори. Чу, че Джеви го попита нещо на английски, но не беше в състояние да му отговори. На моменти губеше съзнание.

Канутата се движеше по-бавно в тъмното. Джеви се бе залепил съвсем близо до тях и понякога им светеше с фенерчето си, за да огледат по-добре разклоненията. Двигателят се бе закрепил и бръмчеше сравнително стабилно на средни обороти. Спряха само веднъж, за да хапнат малко хляб, да изпият по глътка сок и да се облекчат. Завързаха трите лодки една за друга и в продължение на десет минути ги оставиха да се носят по течението.

Лако се безпокоеше за американеца.

— Какво да кажа на мисионерката за него? — попита той Джеви.

— Кажи й, че е болен от малария.

Проблесна мълния и сложи край на кратката им вечеря и почивка. Индианците отново загребаха с веслата, също толкова енергично, колкото и в началото. Не бяха виждали твърда земя отдавна. Нямаше никакво подходящо място, за да изчакат бурята.

Моторът най-накрая спря. Джеви сложи последната туба гориво и отново го запали. При тези обороти щеше да стигне за около шест часа — достатъчно, за да се доберат до река Парагвай. Там щяха да срещнат други лодки, имаше къщи, някъде там ги чакаше и „Санта Лора“. Знаеше къде е устието на Ксеко. Като се спуснеха по течението, щяха да стигнат до Уели някъде призори.

Загърмяха мълнии, ала не падаха близо до тях. Индианците загребаха още по-усилено, но вече и умората им си казваше думата. След малко двете канута се прилепиха до моторницата и продължиха напред като троен катамаран.

След известно време реката се разшири и растителността стана по-гъста. И от двете страни се виждаше сух бряг. Индианците запrikaзваха по-оживено. Когато стигнаха Ксеко, бяха напълно изтощени. Три часа са минали след времето, когато обикновено си лягат, помисли си Джеви. Намериха мястото и спряха на брега.

Лако обясни, че е бил помощник на мисионерката в продължение на години. Бе виждал мнозина болни от малария — самият той също бе боледувал три пъти. Дръпна палатката от главата на Нейт и пипна челото му.

— Висока температура — каза той на Джеви, който стоеше в калта край брега и бързаше отново да се качи на лодката.

След това обясни, че не може да се направи нищо. Треската щеше да премине, после щеше да има втори пристъп, след четирийсет и осем часа. Безпокояха го подутите очи — не бе виждал такова нещо при другите болни от малария.

По-възрастният от водачите заговори на Лако и посочи към тъмната река. Лако преведе на Джеви, че трябва да кара лодката в средата, да не обръща внимание на малките притоци и ръкави, особено тези отляво, и че след два часа трябва да стигнат река Парагвай. Джеви им благодари сърдечно и подкара.

Треската не отслабна. Час по-късно Джеви провери Нейт — лицето му все още гореше. Бе свит като ембрион и почти в безсъзнание. Мънкаше нечленоразделно. Джеви наля малко вода в устата му и намокри лицето му.

Ксеко беше широка и не бе трудно да се движат по нея. Минаха покрай една къща — първата, която виждаха от много време. Луната се показва през облаците като морски фар и освети водата напред.

— Нейт? — извика Джеви достатъчно силно, за да е сигурен, че ще го чуе. — Късметът ни май ще проработи.

Продължиха нататък по лунната пътека към река Парагвай.

Лодката беше като кутия за обувки — плоско дъно, широка три, дълга десет метра — и служеше за превозване на товари по реките на Пантанал. Джеви бе плавал с безброй такива. Най-напред видя светлината да се задава зад завоя, после чу тракането на дизеловия двигател и веднага разбра какво приближава.

Познаваше и капитана, който спеше, когато помощникът му спря до тях. Беше почти три сутринта. Джеви завърза своята лодка за борда и се качи на палубата. Дадоха му два банана и той започна да разказва какво се е случило. Помощникът му донесе чаша кафе. Лодката бе на път за военната база в Порто Индио, за да достави провизии на войниците. Можеха да отделят двайсет литра гориво. Джеви обеща да им го плати, когато се приберат в Корумба. Нямаше проблем. Хората по реката си помагаша.

Изпи още една чаша кафе и хапна някакви подсладени вафли. После попита за „Санта Лора“ и Уели.

— Тя е край устието на Кабикса — обясни Джеви. — Завързахме я на стария кей.

Поклатиха глави.

— Нямаше я там — каза капитанът. Помощникът му кимна. Познаваха „Санта Лора“, но не бяха я виждали. Би било невъзможно да не я забележат.

— Трябва да е там — настоя Джеви.

— Не. Минахме покрай Кабикса вчера по обяд. Нямаше и следа от „Санта Лора“.

Може би Уели бе тръгнал по притока, за да ги търси. Вероятно се е разтревожил. Джеви щеше да му прости за това своеволие, но не преди да му се накара както трябва.

Беше сигурен, че ще намери „Санта Лора“. Отпи глътка кафе и им разказа за Нейт и маларията. В Корумба отново се носеха слухове за поредната епидемия от тази болест в Пантанал. Джеви бе слушал подобни неща откакто се помнеше.

Напълниха резервоара от един варел на борда на товарната лодка. По принцип през дъждовния сезон движението по течението беше три пъти по-бързо от движението срещу течението. Моторница с хубав двигател би стигнала до Кабикса за четири часа, до търговския пункт за десет, а до Корумба за осемнайсет. „Санта Лора“ щеше да вземе разстоянието за повече време, но пък на борда ѝ имаше хамаци и храна.

Джеви смяташе да починат малко на борда на „Санта Лора“ — да сложи Нейт на легло и да се обади по сателитния телефон на Валдир, за да го накара да намери добър лекар, който да ги чака, когато пристигнат.

Капитанът му даде кутия вафли и още една чаша кафе и Джеви обеща да се разплати с тях в Корумба следващата седмица. Благодарим и се качи на моторницата. Нейт беше жив, но не помръдваше. Треската не беше престанала.

Кафето ускори пулса на Джеви. Ободри го. Той форсира двигателя, докато започна да прекъсва, и веднага намали оборотите, преди да е загаснал. Над реката се спусна мъгла.

Стигна устието на Кабикса час преди разсъмване. „Санта Лора“ не се виждаше никъде. Джеви завърза лодката за стария кей и тръгна да търси собственика на единствената къща наоколо. Завари го да дои една крава в обора. Човекът си спомни Джеви. Разказа му за бурята, която бе отнесла корабчето. Най-силната буря от години. Връхлетяла посред нощ и той не успял да види кой знае какво. Вятърът бил толкова силен, че жена му и детето му се скрили под леглото.

— Потъна ли корабчето? Къде?

— Не знам. Мисля, че е потънало.

— Ами момчето?

— Уели? Не знам какво се е случило с него.

— Не си ли приказвал с някого? Никой ли не го е виждал?

След бурята не бил разговарял с никого. Ужасно съжалявал за станалото и за всеки случай изказа мнението, че Уели вероятно е мъртъв.

Нейт все още беше жив. Температурата му бе спаднала значително и се събуди треперещ от студ и жаден. Отвори очите си с пръсти и видя водата, хрусталаците по брега, къщата.

— Джеви — извика той съвсем тихо, с пресъхнало гърло. Седна и се опита да се огледа. Виждаше всичко размазано. Джеви не му отговори. Всичко го болеше — мускулите, ставите, кръвта пулсираше в слепоочията му. По врата и гърдите му имаше неприятен обрив. Сърбеше ужасно и той го чеса, докато го разрани. Гадеше му се от собствената му миризма.

Фермерът и жена му последваха Джеви до моторницата. Нямаха и капка гориво, а това ядоса посетителят им.

— Как си, Нейт? — попита той, когато се качи в моторницата.

— Умирам — изпъшка Нейт.

Джеви докосна челото му и отбеляза:

— Температурата ти е спаднала.

— Къде сме?

— До устието на Кабикса. Уели го няма. Корабчето е потънало по време на една буря.

— Късметът ни още не е проработил — каза Нейт и сгърчи лице от болка. — Къде е Уели?

— Не знам. Ще издържиш ли до Корумба?

— Предпочитам да умра преди това.

— Лягай, Нейт.

Оставиха фермера и жена му на брега, нагазили в тинята до глезените. Махаха им, но Джеви не им обърна внимание.

Известно време Нейт продължи да седи. Вятърът подухваше приятно в лицето му. Не след дълго обаче отново му стана студено, втресе го и той внимателно се мушна под палатката. Опита да се моли, но не можеше да се съсредоточи повече от няколко секунди. Просто не можеше да повярва, че се е разболял от малария.

Харк планира закуската много внимателно. Беше в банкетна зала на хотел „Хей Адамс“. Сервираха им миди и яйца, червен хайвер и съомга, шампанско и коктейли.

Беше ги уверил, че тази среща е от голяма важност. Трябваше да се запази в тайна — беше открил единствения свидетел, който би могъл да наклони везните в тяхна полза.

Бяха поканени само адвокатите на децата на Фелан. Бившите съпруги все още не бяха оспорили завещанието и по всичко личеше, че

не горят от желание да го направят. Позициите им бяха много слаби. Съдията Уайклиф беше намекнал неофициално пред един от адвокатите на съпругите, че няма да погледне с добро око на евентуални необмислени искове от тяхна страна.

Необмислено или не, шестте деца не се бяха поколебали да оспорят завещанието. Всички се бяха втурнали в битката с един-единствен основен аргумент — че Трой Фелан не е бил вменяем, когато е подписвал завещанието.

На срещата бяха допуснати най-много по двама адвокати за всеки от наследниците, като бе изтъкнато, че е за предпочитане да присъства само по един. Харк беше сам, като представител на Рекс. Уоли Брайт също беше сам, като представител на Либигейл. Янси беше единственият адвокат, когото Рамбъл познаваше. Грит представляваше Мери Рос, Мадам Лангхорн, бившата преподавателка по право, присъстваше от името на Джейна и Коуди. Трой младши бе ангажирал и освободил три фирми след смъртта на баща си. Последните му адвокати бяха от една фирма с четиристотин служители. Господата Хемба и Хамилтън дойдоха последни и се представиха важно на недобре споената конфедерация.

Харк затвори вратата и се обърна към присъстващите. Разказа им накратко за Малкълм Снийд, с когото напоследък се срещаше почти всеки ден.

— Бил е с Трой Фелан в продължение на трийсет години — каза той мрачно. — Може би му е помогнал да напише последното си завещание. Може би ще заяви, че по това време старецът е бил напълно побъркан.

Адвокатите се изненадаха от новината. Харк изгледа щастливите им физиономии за момент, после добави:

— А може би ще заяви, че не знае нищо за написаното на ръка завещание и че мистър Фелан е бил в отлична форма в деня на смъртта си.

— Колко иска? — попита Уоли Брайт веднага.

— Пет милиона долара. Десет процента сега, останалото при постигане на споразумение.

Хонорарът на Снийд не разгневи адвокатите — залогът беше твърде голям. Всъщност алчността му им се струваше доста скромна.

— Разбира се, нашите клиенти не разполагат с подобна сума — продължи Харк, — така че, ако искаме да разчитаме на показанията му, ще трябва да ги купим ние. За по около осемдесет и пет хиляди от наследник ще успеем да подпишем договор с мистър Снийд. Убеден съм, че ще е в състояние да даде показания, които или ще ни осигурят победа в процеса, или ще доведат до извънсъдебно споразумение.

Присъстващите имаха различни финансови възможности. Сметката на Уоли Брайт беше на червено. Дължеше данъци за минали периоди. От друга страна, във фирмата на Хемба и Хамилтън имаше съдружници, които печелеха повече от милион на година.

— Значи предлагате — обади се Хамилтън — да платим на свидетел, за да излъже.

— Не знаем дали ще излъже — възрази Харк. Беше подготвен да отговаря на всякакви въпроси. — Никой не знае. Бил е сам с мистър Фелан, не е имало никакви свидетели. Истината ще бъде такава, каквато я опише мистър Снийд.

— Това звучи непочтено — добави Хемба.

— Имате ли по-добра идея? — изръмжа Грит. Пиеше четвърта чаша шампанско.

Хемба и Хамилтън бяха адвокати от голяма фирма и не бяха свикнали с мръсотията и гадостите от улицата. Не че те или колегите им бяха неподкупни — много често клиентите им, големи корпорации, ги използваша, за да уреждат тлъсти договори за правителствени поръчки или да крият пари в швейцарски сметки и да ги предават на чуждестранни диктатори, — но просто като адвокати от голяма фирма гледаха с презрение на неетичното поведение, предложено от Харк и одобрено от Грит, Брайт и всички останали дребни риби.

— Не съм сигурен, че клиентът ми ще се съгласи на това — каза Хамилтън.

— Клиентът ти ще подскочи от радост — каза Харк. Струваше му се смешно да се приписва морал и етичност на Трой младши. — Познаваме го по-добре от теб. Въпросът е дали вие сте съгласни да го направите.

— Значи предлагате ние, адвокатите, да осигурим първоначалните петстотин хиляди? — попита Хемба с презрителен тон.

— Точно така — отвърна Харк.

— Нашата фирма никога няма да се съгласи на подобно нещо.

— Тогава вашата фирма ще бъде сменена — намеси се Грит. — Не забравяйте, че преди вас имаше още три фирми.

Истината бе, че Трой младши вече бе заплашил, че ще се откаже от услугите им. Големите адвокати замълчаха. Харк продължи да говори.

— За да избегна неудобството да искам от всеки от вас да снесе парите, намерих банка, която е готова да даде заем от половин милион за една година. Нужни са ми подписите ви. Аз вече подписах.

— И аз ще подпиша проклетото нещо — извика Брайт мъжествено. Не се страхуваше, защото нямаше какво да губи.

— Да изясним нещата — каза Янси. — Плащаме на Снийд и той започва да говори, така ли е?

— Да.

— Не би ли трябвало най-напред да чуем версията му?

— Върху версията му трябва да се поработи. В това е красотата на сделката. След като му платим, той е наш. Трябва да оформим показанията му, да ги структурираме така, та да ни свършат най-добра работа. Имайте предвид, че няма други свидетели, освен може би една секретарка.

— А колко струва тя?

— Тя е безплатна. Върви в пакет със Снийд.

Колко пъти в живота на човек се явява възможност да смъкне процент от най-голямото състояние на света? Адвокатите веднага си направиха сметката — малко риск сега, златна мина в бъдеще.

Мадам Лангхорн ги изненада с думите:

— Ще препоръчам на фирмата си да приемем предложението. Но това трябва да остане абсолютна тайна.

— Абсолютна — добави Янси. — Могат да ни лишат от права да практикуваме, дори да ни осъдят. Подтикването към лъжесвидетелство е престъпление.

— Не схващаш най-важното — обади се Грит. — Не може да има никакво лъжесвидетелство. Истината ще бъде дефинирана единствено от Снийд. Ако той каже, че е помагал при писането на завещанието и че по това време старецът е бил куку, кой тогава ще може да твърди нещо друго? Сделката е чудесна. Подписвам.

— Ставаме четирима — каза Харк.

— Ще подпиша — каза Янси.

Хемба и Хамилтън се колебаеха.

— Ще трябва да обсъдим въпроса с фирмата — каза Хамилтън.

— Нужно ли е да ви се напомня, че всичко това е строго поверително? — каза Брайт.

— Не — отговори Хемба, — не е нужно.

Харк щеше да се обади на Рекс да му каже за сделката, а Рекс да се обади на Трой младши и да му обясни, че адвокатите му искат да я провалят. Хемба и Хамилтън щяха да бъдат забравени в рамките на четирийсет и осем часа.

— Трябва да действаме бързо — предупреди ги Харк. — Мистър Снийд твърди, че е останал без никакви средства и че е готов веднага да се споразумее с другата страна.

— Като стана дума за това — намеси се мадам Лангхорн, — научихме ли нещо повече за тази друга страна? Ние оспорваме завещание. Някой трябва да го защитава. Къде е Рейчъл Лейн?

— Очевидно се крие — отговори Харк. — Джош ме увери, че знаят къде е, че са се свързали с нея и че тя ще наеме адвокати, за да защитават интересите ѝ.

— Не се и съмнявам — отбеляза Грит. — Това са единайсет милиарда.

Замислиха се за единайсетте милиарда, разделиха ги на шест, извадиха собствените си проценти. Петте милиона за Снийд изглеждаха съвсем разумна цена.

Джеви и Нейт стигнаха до търговския пункт рано следобед. Двигателят прескачаше лошо, горивото свършваше. Собственикът на магазина Фернандо се бе изтегнал в един хамак на верандата, на сянка. Беше възрастен, ветеран по реката и познаваше бащата на Джеви.

Двамата помогнаха на Нейт да излезе от лодката. Отново имаше висока температура. Коленете му се огъваха. Двамата го подхванаха отстрани и внимателно го преведоха по тесния кей към верандата. Сложиха го на хамака и Джеви разказа на Фернандо какво се бе случило през изтеклата седмица. Фернандо знаеше всичко, което се случва по реката.

— „Санта Лора“ е потънала — каза той. — Имаше много силна буря.

— Виждал ли си Уели?

— Да. Качили са го на една лодка за добитък. Спряха тук и той ми разказа какво е станало. Сега вече е в Корумба.

Джеви се зарадва, че Уели е жив. Фактът, че са загубили „Санта Лора“, беше обаче трагичен. Това бе едно от най-хубавите корабчета в Пантанал и то беше потънало, когато той отговаряше за него.

Докато говореха Фернандо огледа Нейт. Нейт едва чуваше гласовете им. Не ги разбираше, но му беше и все едно.

— Това не е малария — каза Фернандо и посочи обрива по врата на Нейт. Джеви се приближи и погледна. Косата на Нейт беше сплъстена и залепнала за черепа, очите му бяха подути и затворени.

— А какво е? — попита той.

— При маларията няма такива обриви. Това е денга.

— Сигурен ли си?

— Да. Това е треска, която напомня маларията и се разпространява от комарите. Протича с висока температура, болки в ставите и мускулите. И с такива обриви.

— Знам. Баща ми веднъж се разболя. Беше много зле.

— Трябва да го закараш в Корумба възможно най-бързо.

— Ще ми дадеш ли твоя двигател?

Лодката на Фернандо беше завързана за една от подпорите на паянтовата постройка. Двигателят беше по-нов от този на Джеви и по-мощен. Смениха двигателите, заредиха гориво и след час отново преместиха Нейт в лодката и го завиха с палатката. Беше толкова зле, че не разбра какво става.

Наближаваше два и половина. Корумба беше на осем до десет часа път. Джеви остави на Фернандо телефонния номер на Валдир. Макар и рядко, по реката се срещаха лодки с радиостанции. Ако минеше някоя, Джеви искаше Фернандо да уведоми адвоката.

Подкара на пълни обороти, доволен, че отново се движи нормално. Отзад оставаше бяла диря.

Денгата можеше да е фатална. Бащата на Джеви беше смъртно болен цяла седмица. Главата го цепеше и имаше ужасна треска. Очите го боляха толкова много, че го държаха с дни в затъмнена стая. Беше здравеняк, свикнал с негодите по реката, и когато Джеви го чу да

стене като малко дете, разбра, че умира. Докторът идваше всеки ден, докато накрая треската не премина.

Сега Джеви виждаше краката на Нейт под палатката и нищо повече. Надяваше се американецът да не умре.

Нейт се събуди веднъж, но не видя нищо. Събуди се пак и беше тъмно. Опита се да каже на Джеви нещо за вода, само една глътка, може би и залък хляб. Гласът му обаче бе изчезнал. Говоренето изискваше усилие и движение, нещо повече, налагаше се да крещи, за да надвика рева на мотора. Ставите го боляха зловещо. Не можеше да помръдне — сякаш беше залепен за алуминиевия под на лодката.

До него под вмирисаната палатка лежеше Рейчъл, коленете ѝ докосваха неговите както тогава, когато седяха на земята пред колибата ѝ и по-късно, край реката. Предпазливо докосване на жена, чиято плът отдавна бе лишена и от най-невинните усещания. Бе живяла сред индианците единайсет години и голотата им поставяше дистанция между тях и всеки цивилизован човек. Дори най-обикновената прегръдка предизвикваше въпроси. Къде да сложиш ръцете си? Къде да държиш? Колко силно да притиснеш? Едва ли бе докосвала някого от мъжете.

Искаше му се да я целуне, макар и само по бузата, защото бе ясно, че с години е била лишена от такава обич.

— Кога беше последната ти целувка, Рейчъл? — искаше му се да я попита. — Била си влюбена. Беше ли физическа тази любов?

Но премълча въпросите си. Вместо това разговаряха за хора, които другият не познаваше. Тя бе имала учител по пиано, чийто дъх миришел толкова лошо, че клавишите пожълтели. Той бе имал треньор по хоккей, парализиран от кръста надолу, защото бе счупил гръбнака си по време на игра. Едно момиче от нейната църква забременяло и проповедникът я заклеил от амвона. След седмица момичето се самоубило. Един от братята му беше умрял от левкемия.

Погали коляното ѝ и му се стори, че ѝ хареса. Не смяташе да продължи обаче — не би си позволил да бъде дързък с една мисионерка.

Беше дошла, за да не допусне той да умре. Самата тя се бе борила с маларията два пъти. Треската се усилваше и отслабваше,

обливаха го ледени вълни, после се оттегляха. Гадеше му се. След това с часове нямаше нищо. Тя потупа ръката му и обеща, че той няма да умре. Казва го на всички, помисли си Нейт. Смъртта щеше да е добре дошла.

Докосването изчезна. Нейт отвори очи и протегна ръка към Рейчъл, но тя си бе отишла.

Джеви го чу да бълнува два пъти. Всеки път спираше лодката, дръпваше палатката, наливаше вода в устата му и мокреше челото му.

— Почти стигнахме — повтаряше непрекъснато. — Почти стигнахме.

Първите светлини на Корумба го накараха да се просълзи. Беше ги виждал десетки пъти при завръщанията си от Пантанал, но никога не ги бе очаквал с такова нетърпение. Блещукаха на хълма в далечината. Започна да ги брои, докато не се размазаха пред очите му.

Наближаваше единайсет вечерта, когато привърза лодката към напукания бетонен кей. Наоколо нямаше жива душа. Изтича нагоре по склона, за да намери телефон.

Когато телефонът извъня, Валдир гледаше телевизия по пижама, пушеше последната си за вечерта цигара и не обръщаше внимание на свадливата си жена. Вдигна слушалката, без да стане от стола, после изведнъж скочи.

— Какво има? — попита жена му.

— Джеви се е върнал — отговори той през рамо.

— Кой е Джеви?

Когато мина покрай нея, устремен към вратата, подхвърли:

— Отивам до реката.

Беше й все едно. По пътя през града Валдир се отби у свой приятел лекар, който си бе легнал, и го убеди да отиде до болницата и да ги изчака там.

Джеви крачеше напред-назад по кея. Американецът беше седнал на един камък и бе отпуснал глава над коленете си. Без да кажат дума, двамата го качиха на задната седалка и подкараха с пълна газ.

Валдир искаше да зададе толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне. Укорите можеха да почакат.

— Кога се разболя? — попита той на португалски. Джеви седеше до него и търкаше очите си, за да не заспи. За последен път бе спал в селото на индианците.

— Не знам — отговори той. — Дните са се слели в едно. Това е денга. Обривът се появява на четвъртия или петия ден. Струва ми се, че той го има от два. Не знам.

Караха през центъра, без да обръщат внимание на светофарите. Кафенетата вече затваряха, нямаше много коли.

— Намерихте ли жената?

— Да.

— Къде?

— Близо до планините. Мисля, че е в Боливия. Един ден път южно от Порто Индио.

— Селото беше ли отбелязано на картата?

— Не.

— Как я намерихте тогава?

Никой бразилец не би признал, че се е заблудил, особено пък опитен водач като Джеви. Това щеше да нарани самолюбието му и може би да навреди на бизнеса му.

— Бяхме в един наводнен район, в който картите не означават нищо. Намерихме един рибар, който ни упъти. Как е Уели?

— Уели е добре. Корабчето е потънало. — Валдир бе много разтревожен за корабчето, отколкото за момчето.

— Не бях виждал такива бури. Сполетяха ни три.

— Какво каза жената?

— Нямам представа. Не разговарях с нея.

— Изненада ли се, когато ви видя?

— Не мисля. Стори ми се много спокойна и мисля, че хареса нашия приятел.

— Как мина срещата им?

— Попитай него.

Нейт се бе свил на задната седалка и не чуваше нищо. Джеви не би трябвало да знае каквото и да било, така че Валдир не настоя. Щеше да поговори с Нейт по-късно, когато дойдеше на себе си.

Когато стигнаха до болницата, на тротоара ги чакаше санитар с инвалиден стол. Наместиха Нейт на стола и тръгнаха към входа. Въздухът беше топъл и влажен. На стъпалата отпред стояха няколко

медицински сестри, пушеха и разговаряха. В болницата нямаше климатична инсталация.

Приятелят лекар беше делови и експедитивен. Формалностите щяха да почакаат до сутринта. Прекараха Нейт през едно празно фоайе, после по няколко коридора и го вкараха в малък кабинет за прегледи, където го пое сънлива медицинска сестра. Джеви и Валдир застанаха в ъгъла, докато сестрата и лекарят съблякоха пациента си и после тя го изми с памуци със спирт. Лекарят огледа обрива, който започваше под брадичката и продължаваше до кръста. Цялото тяло на Нейт бе покрито с ухапвания от комари, някои от които бяха разчесани и кървяха. Измери температурата, кръвното налягане, пулса.

— Прилича на денга — каза лекарят след десет минути и започна да изрежда инструкциите си на сестрата. Тя почти не го слушаше, защото бе правила всичко това и преди. Зае се да измие косата на Нейт.

Той промърмори нещо нечленоразделно. Очите му все още бяха подутти, така че не можеха да се отворят. Не се бе бръснал цяла седмица. Все едно, че беше паднал в канавката пред някой бар.

— Температурата е висока — отбеляза лекарят. — Бълнува. Ще започнем да вливаме венозно антибиотици и болкоуспокояващи. Давайте му много течности, а по-късно може и да хапне малко.

Сестрата сложи дебела марлена превръзка върху очите на Нейт и я залепи с лейкопласт от едното до другото му ухо. Извади жълт халат от един шкаф и го облече, после откри вената му и заби иглата на системата.

Лекарят провери температурата още веднъж.

— Скоро трябва да започне да спада — каза той на сестрата. — Ако ли не, обади ми се у дома. — Погледна часовника си.

— Благодаря — обади се Валдир.

— Ще го прегледам пак рано сутринта — добави лекарят и си тръгна.

Джеви живееше в края на града, където къщите бяха малки, а улиците — неасфалтирани. Заспа на два пъти, докато Валдир го караше с колата си към дома му.

Мисис Стафорд беше в Лондон и обикаляше антикварните магазини. Телефонът иззвъня десетина пъти, преди Джош да вдигне слушалката. Електронният будилник показваше 2:30 през нощта.

— Обажда се Валдир — обяви гласът.

— А, да, Валдир... — Джош приглади косата си и примигна. — Надявам се, че има какво да ми кажеш.

— Вашето момче се върна.

— Слава богу!

— Но е много болен.

— Какво? Какво му е?

— Има денга. Това е треска, подобна на маларията. Пренасят я комарите. Тук се среща сравнително често.

— Мислех, че са го ваксинирали против всичко. — Джош стана и се заразхожда нервно.

— За денгата няма ваксина.

— Няма да умре, нали?

— О, не. Сега е в болницата. Имам приятел лекар и той вече се грижи за него. Каза, че момчето ще се оправи.

— Кога ще мога да разговарям с него?

— Може би утре. Има висока температура и в момента е в безсъзнание.

— Намерил ли е жената?

— Да.

Браво, приятел! — каза си Джош. Въздъхна облекчено и седна на леглото. Значи тя наистина беше някъде там.

— Дай ми номера на стаята му.

— Тук няма телефони по стайте.

— Но е сам в стая, нали? Валдир, знаеш, че парите не са от значение. Кажи ми, че се грижат за него както трябва.

— В добри ръце е, но болницата е доста по-различна от вашите.

— Трябва ли да дойда?

— Ако желаеш, но не е необходимо. Не можеш да промениш болницата. Лекарят е много добър.

— Колко време ще бъде там?

— Няколко дни. Ще научим повече на сутринта.

— Обади ми се веднага, Валдир. Говоря сериозно. Трябва да приказвам с него колкото се може по-рано.

— Да, ще се обадя.

Джош отиде в кухнята и си наля малко ледена вода, после се заразхожда из стаята. В три се отказа, направи си силно кафе и слезе в кабинета си в сутерена.

Тъй като беше богат американец, не пестяха нищо. Във вените на Нейт изливаха най-добрите лекарства, налични в аптеката. Температурата спадна малко, потенето престана. Болката изчезна под въздействието на произведените в Америка химически препарати. Когато сестрата и санитарят го откараха до стаята два часа след като го бяха приели, Нейт хъркаше тежко.

В стаята имаше още петима болни. За щастие очите му бяха превързани и беше в безсъзнание. Не виждаше отворените язви, кошмарното треперене на стареца на съседното легло, безжизненото съсухрено тяло отсреща. Не усещаше миризмата.

Макар и да не притежаваше собственост на свое име и да имаше финансови проблеми през по-голямата част от времето, Рекс Фелан разбираше от числа. Това бе едно от малкото неща, които бе наследил от баща си. Той единствен от всичките наследници си направи труда да прочете и шестте иска за оспорване на завещанието. Когато свърши, осъзна, че шестте юридически фирми всъщност вършат едно и също нещо. Дори му се стори, че някои пасажии са писани от един и същ човек.

Шест фирми се бореа за едно и също нещо и всяка от тях искаше да получи огромен дял. Беше време да въведе малко семейна хармония. Реши да започне с Трой младши — той щеше да е най-лесен, защото адвокатите му настояваха да бъдат етични.

Двамата братя се разбраха да се срещнат тайно. Жените им не се понасяха и караниците можеха да бъдат избегнати, чисто и просто като си замълчат. Рекс каза на Трой младши, че е време да заровят томахащата. Това повеляваше икономическият им интерес.

Срещнаха се на закуска в едно кафене в крайните квартали и след няколко минути разговор за футбол и ядене на гофрети ледът бе разчупен. Рекс премина към деловата част. Започна със Снийд.

— Това е страхотно — изпуктя той. — Буквално може да реши делото в наша полза или да го изпрати по дяволите. — След това разказа всичко поред, като най-накрая стигна до полицата за заема, която всички бяха готови да подпишат, с изключение на адвокатите на Трой. — Твоите хора ще провалят всичко — завърши той мрачно и се огледа предпазливо, сякаш зад бюфета със закуските се криеха шпиони.

— Значи този кучи син иска пет милиона? — попита Трой младши. Все още не вярваше на историята със Снийд.

— Сделката е добра. Слушай, той е готов да каже, че баща ни е написал последното завещание в негово присъствие. Готов е да каже

всичко, което трябва, за да го обявят за невалидно. Иска само половин милион предварително. По-късно можем да го прецакаме с остатъка.

Това допадна на Трой младши, а и смяната на адвокатски фирми не беше нищо ново за него. С ръка на сърцето би могъл да каже, че фирмата на Хемба и Хамилтън го потискаше. Четиристотин адвокати. Мраморни фоайета. Картини по стените. Някой трябваше да плаща за тези прояви на добър вкус.

Рекс включи на скорост.

— Чете ли шестте иска?

Трой младши хапна една ягодка и поклати глава.

— Не.

Не беше чел дори иска, подаден от негово име. Хемба и Хамилтън го бяха обсъдили с него и той го бе подписал, само че беше много обемист, а в това време Биф го чакаше в колата.

— Е, аз ги прочетох бавно и внимателно и мога да ти кажа, че, общо взето, са еднакви. Имаме шест адвокатски фирми, които вършат една и съща работа, а това е глупаво.

— И аз съм мислил за това — отбеляза Трой младши.

— И шестте се надяват да забогатеят, когато уредим нещата. Колко ще получат твоите момчета?

— Ами Харк Гетис?

— Двайсет и пет процента.

— Моите искаха трийсет. Споразумяхме се за дваайсет. — В очите му проблесна гордост, защото се бе справил по-добре от брат си. — Помисли за цифрите — продължи Рекс. — Нека приемем хипотетично, че сме платили на Снийд. Той ще каже каквото трябва, ще пуснем в ход психиатрите, нещата ще се заплетат и другата страна ще предложи да се споразумеем извън съда. Да кажем, само като пример, че всеки наследник ще получи дваайсет милиона. Това прави общо четирийсет за нас двамата. Пет отиват при Харк. Четири отиват при твоите момчета. Това прави девет, а ние ще получим трийсет и един.

— Няма да ми е зле.

— И на мен. Ако обаче махнем твоите момчета от играта и се обединим, тогава двамата ще платим само хонорара на Харк. Не са ни нужни толкова адвокати, Трой. Занимават се с едно и също и чакат момента, в който ще отмъкнат парите ни.

— Мразя Харк Гетис.

— Добре. Аз ще се оправям с него. Не искам от теб да станете приятели.

— А защо да не изхвърлим него и не задържим моите момчета?

— Защото Харк намери Снийд. Защото Харк намери банка, която е готова да заеме парите, с които да купим Снийд. Защото Харк е готов да подпише полицата, докато твоите момчета искат да са етични. Това е гадна работа, Трой, и Харк си дава сметка за какво става дума.

— Струва ми се, че е пълен мошеник.

— Да! Точно така! Но той е *нашият* мошеник. Ако се обединим с Мери Рос и Либигейл, всеки от нас ще плати много по-малко. Можеш да го сметнеш.

— Никога няма да убедим Либигейл.

— Не е безнадеждно. Когато тримата сме вътре в къпа, може и да ни послуша.

— Ами онзи главорез, за когото е омъжена? — Трой младши зададе въпроса съвсем искрено. Говореше с брат си, който беше женен за стриптийзърка.

— Ще ги обработим един по един. Нека се разберем с теб, после ще отидем при Мери Рос. Нейният адвокат, онзи Грит, не е особено умен, струва ми се.

— Няма смисъл да се караме — отбеляза Трой младши тъжно.

— Ще ни струва твърде скъпо. Време е да сключим примирие.

— Мама ще се гордее с нас.

Индианците използваха възвишението над река Ксеко от десетилетия. Това беше нещо като бивак за рибарите, които понякога замръкваха далеч от селото, и място за почивка при продължителни пътувания. Рейчъл, Лако и още един индианец на име Тен се бяха свили под заслона със сламен покрив и чакаха да отмине бурята. Покривът течеше, а вятърът духаше дъждовните капки странично в лицата им. Бяха изтеглили кануто на брега, след като цял час се бяха борили с бурята. Дрехите на Рейчъл бяха мокри, но поне дъждът беше топъл. Индианците нямаха този проблем, защото бяха почти голи.

Някога тя разполагаше с дървена лодка с мотор, макар и стар, оставена от предшествениците ѝ семейство Купър. Когато имаше

гориво, я бе използвала, за да се придвижва между четирите села на индианците. Освен това с нея стигаше до Корумба за два дни. На връщане бяха нужни четири.

Най-накрая моторът бе излязъл от строя, а за нов нямаше пари. Всяка година, когато представяше скромния си бюджет в ръководството на мисията, молеше да ѝ осигурят средства за нов мотор или поне за някой добър на старо. В Корумба беше намерила такъв за триста долара. Мисията обаче не беше много богата и парите отиваха за лекарства и религиозна литература. Съветваха я да се моли и да чака. Може би следващата година щеше да стане.

Рейчъл приемаше нещата безропотно. Ако Бог искаше тя да има нов мотор, щеше да го има. Въпросите „дали“ и „кога“ оставяше на Него. Не беше нейна работа да мисли за това.

Понеже нямаше лодка, обикаляше селищата пеша, почти винаги придружена от куцация Лако. Веднъж всяка година, през август, убеждаваше вожда да ѝ даде кану и водач, за да стигне до река Парагвай. Там изчакваше някоя лодка, плаваща на юг. Веднъж преди две години бе чакала цели три дни — бе спала в плевнята на малка ферма край реката и постепенно се бе сприятелила с фермера и жена му. Утре, докато чакаше лодка за Корумба, отново щеше да бъде с тях.

Вятърът беше силен. Рейчъл улови ръката на Лако и двамата започнаха да се молят — не за себе си, а за здравето на приятеля им Нейт.

Сервирах закуската на мистър Стафорд на бюрото му — овесени ядки и плодове. Той заяви, че няма да излиза от кабинета си през целия ден и че не желае никой да го безпокои, а двете секретарки веднага отмениха шестте срещи. В десет му занесоха един кроасан. Джош се обади на Валдир, но му казаха, че адвокатът не е в кантората си и че има работа някъде в другия край на града. Валдир имаше мобилен телефон, защо не се бе обадил?

След това му донесоха материалите за заболяването на Нейт, които един от сътрудниците бе извадил от Интернет. Джош ги прочете — страница и половина, отпечатана на бланка на фирмата. Треската денга е вирусна инфекция, срещаща се във всички тропически райони по света. Разпространява се от комар, наречен *Aedes*, който най-често

хапе през деня. Първите симптоми са: умора, силна болка зад очите, после лека температура, която скоро се повишава и започва потене, гадене и повръщане. С повишаването на температурата се появяват болки в мускулите на прасците и гърба, също и в ставите. След като изброените симптоми са налице, се появява и специфичен обрив. Треската може да отслабне за ден — два, но обикновено след това започва пак, още по-силно. След около седмица симптомите отслабват и заболяването отшумява. Няма лечение или ваксина. Възстановяването след това трае месец при пълна почивка и приемане на много течности.

Това беше заболяването, ако нямаше усложнения обаче. Можеше да прерасне в хеморагична треска или болният да изпадне в кома, което понякога, особено при малки деца, завършваше фатално.

Джош беше готов да изпрати в Корумба частния самолет на Трой Фелан, за да прибере Нейт. На борда щеше да има лекар и медицинска сестра заедно с всичко необходимо.

— Обажда се мистър Валдир — каза секретарката по интеркома. Беше инструктирана да не го свързва с никой друг.

Валдир беше в болницата.

— Току-що проверих как е мистър О'Райли — каза бразилецът бавно и внимателно. — Вече е по-добре, но все още не е на себе си.

— Може ли да говори? — попита Джош.

— Не, все още не. Дават му болкоуспокояващи.

— Добър ли е лекуващият лекар?

— Най-добрият. Приятел ми е. Сега е при него.

— Попитай го кога ще може да се прибере у дома. Ще изпратя в Корумба частен самолет с лекар.

Чу ги как разговарят.

— Няма да е скоро — каза Валдир след малко. — След като го изпишат от болницата, ще трябва да почива.

— Кога ще го изпишат?

Още един кратък отговор.

— Засега не се знае.

Джош поклати глава и хвърли остатъка от кроасана в кошчето за боклук.

— Ти успя ли да поговориш с него?

— Не. В момента спи.

— Слушай, Валдир, налага се да говоря с него колкото се може по-рано, разбираш ли?

— Разбирам. Но трябва да сме търпеливи.

— Не мога да съм търпелив.

— Разбирам, но се опитай да бъдеш.

— Обади ми се пак днес следобед.

Джош затвори телефона и започна да се разхожда. Укоряваше се за решението да изпрати Нейт въпреки слабостите и нестабилността му. Тропиците криеха опасности. Бе го изпратил единствено заради собственото си удобство — за да бъде на друго място още седмица — две, докато оправят нещата във фирмата. От съдружниците единствено Тип Дърбан бе подкрепил това решение — останалите бяха против.

Секретарката на Нейт бе дадена на друг. Един от новите адвокати, който напредваше бързо, напоследък ползваше кабинета му и се говореше, че се чувствал като у дома си.

Освен това, ако тропическата треска се смилеше над Нейт О'Райли, данъчните власти нямаше да са толкова снисходителни.

Течността в инфузионната система свърши някъде към обяд, но никой не забеляза. Няколко часа по-късно Нейт се събуди. Главата не го болеше, нямаше треска, чувстваше се напълно спокоен. Мускулите му бяха вдървени, но не се потеше. Опипа дебелата марля, която закриваше очите му, после лейкопласта и след малко се реши да види какво става. Иглата беше забита в лявата му ръка, така че започна да чопли лейкопласта с дясната. От съседната стая долитаха гласове, чуваха се стъпки по твърд под. Някой стенеше болезнено и жално съвсем близо до него. Най-накрая успя да отдели лепенката от челото и косата си, като ругаеше този, който я е сложил там. Остави марлята да виси над лявото му ухо. Първото нещо, което видя, беше белеща се бледо жълта боя точно над главата му. Лампите не светеха, през прозореца влизаше слънчева светлина. По тавана имаше големи черни пукнатини и множество паяжини. В средата висеше голям вентилатор, който се въртеше бавно и се клатеше.

Вниманието му привлякоха две стърчащи във въздуха стъпала, покрити с язви и рани. Попривдигна глава и видя, че принадлежат на

съсухрен дребен човек, чието легло почти опираше в неговото. Приличаше на мъртвец.

Стенанието идваше от леглото до прозореца. И този нещастник беше дребен и съсухрен. Седеше в средата на леглото, прегърнал коленете си, и понасяше страданието, изпаднал в нещо като транс.

Вонеше на застояла урина и гнилоч, на силен антисептичен разтвор. Откъм коридора долиташе смях — медицинските сестри, изглежда, се забавляваха. Боята по всички стени беше стара и се лющеше. Освен неговото, в стаята имаше още пет легла, всички на колела, оставени безразборно, без никакъв опит за подреждане.

Третият болен беше до вратата. Лежеше гол, ако не се броеше мократа пелена между краката му, и цялото му тяло беше покрито с червени обриви. И той приличаше на мъртвец и Нейт се надяваше наистина да е умрял — за да не се мъчи повече.

Нямаше бутони за повикване на дежурната сестра, нямаше сигнализация и единственият начин да потърсиш помощ бе да се развикаш, а това би могло да разбуди мъртвите. Тези същества като нищо можеха да пожелаят да го посетят.

Прииска му се да избяга — да извади иглата на системата, да стане от леглото и да хукне навън. Рисковете на улицата не бяха толкова големи. Всяко друго място беше по-добро от тази стая, пълна с прокажени.

Краката му обаче тежаха като тухли. Опита се да ги раздвижи, единия, после другия, но безуспешно.

Отпусна глава на възглавницата, затвори очи и му се стори, че ще заплаче. Намираше се в болница в страна от Третия свят. Бе прекарал четири месеца в клиника, която струваше по хиляда долара на ден, в която имаше всичко необходимо, килими, бутони, душеве, терапевти, готови да се отзоват и при най-малкото кимване.

Мъжът с обривите изсумтя и Нейт се почувства още по-зле. След това напипа марлята и отново я сложи върху очите си. Този път я залепи още по-здраво отпреди.

Снийд се яви на срещата със собствен договор, който бе подготвил, без да ползва услугите на адвокат. Харк го прочете и трябваше да признае, че не е лош. Наричаше се „Договор за експертни услуги“. Експертите даваха мнения. Снийд щеше да говори преди всичко за фактите, но на Харк му беше все едно. Подписа го и му връчи потвърден от банката чек за половин милион. Снийд го взе внимателно, прочете какво пише, сгъна го и го прибра в джоба на самото си.

— Така — каза той. — Откъде ще започнем?

Чакаше ги сериозна работа. Другите адвокати също искаха да присъстват. Щяха да са само двамата единствено при тази предварителна среща.

— И така, без да навлизаме в подробности — заговори Харк, — какво беше психическото състояние на стареца в деня, преди да умре?

Снийд се размърда на стола си, намръщи се и заклати глава, сякаш трябваше да вземе важно решение. Искрено желаше да каже каквото трябва.

— Не беше на себе си — отговори той и зачака одобрение.

Харк кимна. Дотук добре.

— Това необичайно състояние ли беше?

— Не. През последните дни рядко разсъждаваше рационално.

— Колко време прекарвахте вие с него?

— Почти непрекъснато, ден и нощ.

— Къде спяхте?

— Стаята ми беше по-надолу по коридора, но имаше звънец, с който ме викаше по всяко време. Понякога решаваше, че иска сок и някое лекарство посред нощ. Беше достатъчно да натисне звънеца, аз ставах и му донасях каквото желаше.

— Кой друг живееше с него?

— Никой.

— С кого другото е прекарвал времето си?

— Може би с младата Николет, неговата секретарка. Харесваше я.

— Спеше ли с нея?

— Това ще помогне ли в съда?

— Да.

— Добре тогава. Чукаха се като зайци.

Харк не можа да не се усмихне. Твърдението, че Трой е залитал по последната си секретарка, не би учудило никого. Е, не отне много време, за да намерят обща партитура, по която да пеят.

— Мистър Снийд, ето какво ни е нужно... Искаме да научим за странностите му, за необичайните неща в поведението му, за дребните пропуски и грешки, изобщо за всичко, казано или сторено от него, което може да говори за разстроена психика и невменяемост по времето, когато е подписал завещанието си. Имаме време. Седнете и започнете да пишете. Систематизирайте нещата. Поговорете с Николет, уверете се, че са правили секс, чуйте какво ще ви каже тя.

— Ще каже това, от което имаме нужда.

— Добре. В такъв случай репетирайте. Подгответе се така, че другите адвокати да не открият никакви пропуски и несъответствия в показанията ви. Всичко в казаното от вас трябва да съвпада до най-малката подробност.

— Никой не може да оспори думите ни.

— Никой? Сигурен ли сте? Шофьор на лимузина, прислужница, бивша любовница или може би някоя друга секретарка?

— Имаше и такива, разбира се. Само аз обаче живеях на четиринайсетия етаж с мистър Фелан. Той беше самотен човек. И абсолютно побъркан.

— Как тогава се представи толкова добре пред тримата психиатри?

Снийд се замисли за момент. Не го биваше в съчиненията.

— Вие как мислите? — попита той.

— Мисля, че мистър Фелан си е давал сметка, че този преглед ще е много труден, защото е знаел, че състоянието му се влошава, така че ви е помолил да подгответе списък с очакваните въпроси. След това цяла сутрин с него сте се занимавали със съвсем прости неща, като датата например, защото не е можел да я запомни, с имената на децата му, които е бил забравил, както и с колегите, където са учили, за кого

са се оженили и така нататък. Занимавали сте се и с въпроси, засягащи здравето му. Така. Мога да се обзаложа, че след като сте свършили с тези основни неща, сте отделили поне два часа за холдинга — структурата на групировката „Фелан“, компаниите в нея, сделките, които е правил наскоро, някои цени на акциите. Напоследък е разчитал на вас за финансовите новини, така че не е било проблем да водите този разговор. Старецът се е отегчавал и е бил уморен, но вие сте били решен да го поддържате във форма на всяка цена, до последния момент, преди да го закарате до заседателната зала с инвалидния стол. Всичко това не ви ли се струва познато?

Снийд хареса историята страшно много. Способността на адвоката толкова бързо да измисля лъжи наистина го впечатли.

— Да, точно това беше! — възкликна той. — Мистър Фелан изпързеля психиатрите.

— Тогава поработете върху тази версия. Колкото повече работите върху показанията си, толкова по-добър свидетел ще бъдете. Адвокатите на другата страна ще се нахвърлят върху вас, ще атакуват показанията ви и ще ви наричат лъжец. Вие трябва да сте подготвен за това. Записвайте всичко, така че да не го забравите.

— Харесва ми като идея.

— Дати, имена, случки, странности... всичко. Същото важи и за Николет. Накарайте и нея да пише.

— Тя не пише добре.

— Помогнете ѝ. Работата е във вашите ръце. Искате остатъка от парите, значи трябва да ги спечелите.

— С колко време разполагам?

— Аз и останалите адвокати бихме искали да заснемем показанията ви с видеокамера след няколко дни. Ще изслушаме версиите ви, ще ви задаваме въпроси, ще видим как реагирате. Сигурен съм, че ще се наложи да променим някои неща. Ще ви обучим, може да направим още видеозаписи. Нещата трябва да са съвършени, за да можете да се явите в съда.

Снийд излезе забързано. Искаше да внесе парите в банката и да си купи нова кола. Николет също имаше нужда от нова кола.

Нощният санитар забеляза празния пластмасов плик от инфузионния разтвор, на чиято обратна страна на ръка беше написано, че приемът не бива да се прекъсва. Взе го и го занесе в аптеката, където го напълниха отново със същите субстанции и му го върнаха. В болницата вече се носеха слухове за богатия американец.

В съня си Нейт бе подсилен с доза медикаменти, от които не се нуждаеше.

Когато Джеви отиде при него малко преди закуска, американецът беше почти буден. Очите му все още бяха закрити, защото предпочиташе тъмнината.

— Уели е тук — прошепна Джеви.

Сестрата от отделението помогна на Джеви да избути леглото по коридора и да го извади в малкото дворче, огряно от слънцето. После тя натисна някакъв лост и горната част на леглото се надигна. Свали марлята от очите на Нейт и той дори не трепна. Вдигна бавно клепачи и установи, че почти може да вижда. На сантиметри от него Джеви отбеляза:

— Отокът е спаднал.

— Здравей, Нейт — обади се Уели, който беше застанал от другата страна. Сестрата се прибра в болницата.

— Здравей, Уели — отвърна Нейт. Говореше бавно, гърлено, дрезгаво. Беше изтощен, но щастлив. Отлично знаеше какво е да си дрогиран.

Джеви докосна челото му и добави:

— И температурата е спаднала.

Двамата бразилци се усмихнаха, доволни, че не са убили американеца по време на пътешествието им из Пантанал.

— Какво стана с теб? — Нейт погледна Уели. Опитваше се да произнася думите ясно, за да не прилича на пияница. Джеви преведе на португалски. Уели веднага се оживи и започна дълъг разказ за бурята и потъването на „Санта Лора“. От време на време Джеви го спираше, за да превежда. Нейт слушаше и се напрягаше, за да държи очите си отворени, но съзнанието му ту беше там, ту се понасяше някъде далеч.

Валдир ги завари и тримата. Поздрави Нейт сърдечно, видимо зарадван, че гостът му вече може да седи в леглото и изглежда

значително по-добре. Извади мобилния си телефон и докато набираше номера, обясни:

— Трябва да говориш с мистър Стафорд. Много е важно.

— Не съм сигурен, че... — не успя да довърши Нейт.

— Хайде, съвземи се. На телефона е мистър Стафорд. — Валдир му подаде апарата и оправи възглавницата му. Нейт пое телефона и каза:

— Ало?

— Нейт! Ти ли си? — извика Джош.

— Джош.

— Нейт, кажи ми, че няма да умреш, моля те!

— Не съм сигурен — отвърна Нейт. Валдир леко намести апарата на ухото му и му помогна да го задържи на място.

— Говори по-силно — прошепна той. Джеви и Уели се отдръпнаха.

— Нейт? Намери ли Рейчъл Лейн? — извика Джош.

Нейт за миг се разконцентрира. Намръщи се, за да се овладее.

— Не — отговори той.

— Какво?!

— Името ѝ не е Рейчъл Лейн.

— А какво е, по дяволите?

Нейт се замисли за момент и изведнъж се почувства ужасно уморен. Отпусна се на леглото и напрегна паметта си, за да си спомни името.

— Не знам — промърмори той едва чуто. Валдир намести телефона пред устата му.

— Нейт, говори, за бога! Намери ли онази жена?

— О, да. Тук всичко е наред, Джош, успокой се.

— Кажи ми за жената!

— Чудесна е.

Джош се поколеба за момент, но не можеше да губи никакво време.

— Радвам се, Нейт. Тя подписа ли документите?

— Не мога да си спомня името ѝ.

— Подписа ли документите?

Последва дълга пауза. Нейт отпусна брадичка на гърдите си и сякаш задряма. Валдир го побутна.

— Много я харесах, наистина — изведнъж изломоти Нейт.
— Дрогиран си, нали, Нейт? Натъпкали са те с лекарства.
— Аха.
— Слушай, обади ми се, когато главата ти се избистри.
— Нямам телефон.
— Използвай телефона на Валдир. Обади ми се, моля те, Нейт!
Главата на Нейт клюмна и той затвори очи.
— Поисках от нея да се омъжи за мен.

Не можа да каже нищо повече. Валдир взе телефона от ръката му и се отдалечи. Опитва се да опише състоянието на Нейт.

— Трябва ли да дойда при вас? — извика Джош.
— Не е необходимо. Моля те, прояви търпение.
— Писна ми да ми казваш да проявя търпение.
— Разбирам.
— Искам да се оправи, Валдир.
— Вече е добре.
— Не, не е. Обади ми се по-късно.

Тип Дърбан завари Джош в кабинета му, загледан в сградите, които се виждаха през прозореца. Тип затвори вратата, седна на един стол и попита:

— Какво каза той?

— Каза, че я е намерил — отговори Джош, без да се обърне. — Каза също, че била чудесна и че ѝ предложил да се омъжи за него. — В гласа му нямаше и следа от хумор.

Въпреки това на Тип му се стори смешно. Нейт не си губеше времето, когато си имаше работа с жени. На всичкото отгоре беше и разведен.

— Как е той?

— Не изпитва болка, защото е натъпкан с лекарства. Не е на себе си. Валдир ми каза, че вече нямал температура и че изглеждал значително по-добре.

— Значи няма да умре?

— Изглежда, че няма.

Дърбан се засмя.

— Това е то, нашето момче. Нейт! До този момент не е попаднал на жена, която да не му хареса.

Джош се обърна.

— Ситуацията е интересна — каза той. — Нейт е без пукната пара. Тя е само на четирийсет и две и вероятно не е виждала бял мъж от години.

— На Нейт щеше да му е все едно, дори да беше грозна като смъртта. Тя е най-богатата жена на света.

— Всъщност като се замисля, не би трябвало да се изненадвам. Мислех си, че му правя услуга, като го изпращам на това приключение. И през ум не ми е минавало, че ще се опита да прелъсти една мисионерка.

— Смяташ ли, че е успял?

— Кой знае какво са правили в джунглата.

— Съмнявам се — отбеляза Тип. — Познаваме Нейт, но не познаваме нея. За това нещо са нужни двама.

Джош седна на ръба на бюрото и се усмихна, загледан в пода.

— Прав си. Не мисля, че би си паднала по Нейт, като имам предвид миналото му.

— Подписала ли е документите?

— Не стигнахме до тях. Сигурен съм, че е подписала, иначе Нейт нямаше да се върне в града.

— А кога ще се прибере?

— Веднага щом е в състояние да пътува.

— Не бъди толкова сигурен. За единайсет милиарда аз лично бих останал там доста по-дълго.

Лекарят завари пациента си да хърка на сянка на двора. Беше полуседнал в леглото, марлята беше свалена, устата му беше отворена и главата му висеше на една страна. Приятелят му от реката дремеше на земята край него. Лекарят погледна плика с разтвора и спря вливането. След това пипна челото му, за да види дали има температура.

— Сеньор О'Райли — каза той силно и го потупа по рамото. Джеви скочи. Лекарят не знаеше английски.

Настоя Нейт да се прибере в стаята си, но когато Джеви преведе, Нейт не прие това искане добре и се примили на Джеви, който на свой ред се примили на лекаря. Джеви също бе видял другите болни — обривите, раните, болезнените пристъпи на умиращите малко по-нататък по коридора, — така че обеща на лекаря да стои там и да се грижи за приятеля си до вечерта. Лекарят се съгласи. Всъщност му беше все едно.

В другия край на двора имаше малко обособено пространство, оградено с дебели решетки, забити в бетон. От време на време от сградата излизаха пациенти и зяпаха към двора през решетките. Не можеха да избягат. Малко преди обяд се появи някакъв кресльо, който се разсърди, че Нейт и Джеви са там. Беше мургав, с рижа коса и приличаше на абсолютно смахнат, какъвто и беше. Стисна две от металните пръчки с ръце, мушна главата си между тях и започна да крещи. Гласът му беше писклив и силен, така че отекваше в цялата болница.

— Какво казва? — попита Нейт. Крясъците на лудия го сепнаха и донякъде му помогнаха да се съсредоточи.

— Не разбирам и дума — отговори Джеви. — Той е луд.

— Държат ме в една и съща болница с лудите? — учуди се Нейт.

— Така е, съжалявам. Това е малък град.

Крясъците се усилиха. Една сестра от психиатричното отделение излезе и извика на пациента да замълчи. Той се обърна към нея и й

закрепя неща, които я накараха да избяга. После пак насочи вниманието си към Нейт и Джеви. Стисна решетките с всички сили, докато кокалчетата на пръстите му побеляха, и продължи да крещи, като сега и скачаше.

— Горкият — каза Нейт.

Крясъците се превърнаха във вой и след още няколко минути безспирен шум най-накрая от сградата излезе едър санитар, приближи се към лудия отзад и се опита да го прибере. Онзи не желаше да се прибира и последва кратка схватка. Тъй като имаше свидетели обаче, санитарят беше сравнително предпазлив. Ръцете на пациента бяха като залепнали за решетката и колкото повече го дърпаха, толкова по-силно крещеше.

Най-накрая санитарят се отказа и се прибра. Смахнатият си свали гащите и започна да пикае през решетката към Джеви и Нейт и да се смее високо. Докато беше свалил ръцете си от металните пръчки, санитарят се спусна отзад, сграбчи го през кръста и го отведе. След като се скри от погледите им, крясъците престанаха моментално.

Когато тази драма приключи и дворът на болницата отново утихна, Нейт се обърна към Джеви:

— Джеви, моля те, отведи ме оттук.

— Как така?

— Отведи ме от това място. Чувствам се добре. Вече нямам треска, силите ми се възстановяват. Да се махаме.

— Не можем да се махнем, преди да те пусне докторът. Освен това трябва да ти дават лекарства. — Джеви посочи стойката, на която беше окачена инфузионната система.

— Вече съм здрав — отсече Нейт. — Намери ми дрехи, Джеви. Махам се оттук.

— Не знаеш каква болест е тази. Баща ми се зарази веднъж.

— Здрав съм. Чувствам го.

— Не си. Треската ще започне пак и ще бъде още по-тежка. Много по-тежка.

— Не вярвам. Джеви, моля те, заведи ме в някой хотел. Всичко ще бъде наред. Ще ти платя, за да останеш с мен, а ако отново ме втресе, ще ми даваш хапчета. Моля те.

Джеви стоеше неподвижно пред долния край на леглото. Озърна се, сякаш се опасяваше, че някой може да разбере разговора им на

английски.

— Не знам — каза той колебливо. В края на краищата идеята не беше чак толкова лоша.

— Ще ти дам двеста долара, за да ми намериш някакви дрехи и да стоиш край мен, докато се оправя напълно.

— Не става дума за пари, Нейт. Аз съм ти приятел.

— И аз съм ти приятел, Джеви. Приятелите трябва да си помагат, нали? Не мога да се върна в тази стая. Нали видя нещастниците на другите легла? Те умират и гният. Пикаят в леглата си. Вони на мърша, а не сестрите не им пука. Лекарите също не ги е грижа какво става с пациентите. Лудницата е ето там. Джеви, моля те, измъкни ме. Ще ти платя добре.

— Парите ти потънаха със „Санта Лора“.

Нейт замръзна. Дори не бе помислил за вещите си на корабчето — дрехите, паспорта, парите и куфарчето с всички уреди, документите и материалите, които му бе изпратил Джош. Откакто бе напуснал Рейчъл, имаше малко моменти на прояснение, няколко интервала, през които бе размишлявал за живота и смъртта. Не за вещи или материални неща.

— Мога да взема много пари, Джеви. Ще ги изпратят от Щатите. Моля те, помогни ми.

Джеви знаеше, че денгата рядко завършва със смърт. Пристъпът на Нейт, изглежда, бе овладян, макар че треската със сигурност щеше да се върне. Никой не можеше да го обвини, че иска да се махне от тази болница.

— Добре — каза той най-накрая и пак се озърна. Наоколо нямаше жива душа. — Ще се върна след малко.

Нейт затвори очи и се замисли за загубения си паспорт. Нямаше и пари — нито цент. Нямаше дрехи, нямаше дори четка за зъби. Нямаше сателитен телефон, нямаше обикновен телефон, нямаше кредитни карти. Нещата у дома не бяха кой знае колко по-добри. От руините, останали след личния му фалит, се надяваше да спаси колата, която все още изплащаше, дрехите, малко мебели и нищожните си спестявания. Нищо друго. Ипотеката върху малкото апартаментче в Джорджтаун бе преотстъпена, докато беше в клиниката. Нямаше къде да отиде, когато се прибере. Нямаше семейство. Двете му по-големи деца се бяха отчуждили и не се интересуваха от баща си. Майката на

другите две, по-малките, ги беше отвела далеч. Не ги беше виждал от шест месеца, а на Коледа почти не си бе спомнил за тях.

На четирийсетия си рожден ден бе спечелил дело за десет милиона долара срещу лекар, който не бе поставил вярна диагноза при раково заболяване. Това бе най-голямата присъда в кариерата му и когато обжалванията свършиха две години след това, фирмата получи повече от 4 милиона приходи. Премията на Нейт за тази година беше милион и половина. Беше милионер в продължение на няколко месеца, след това си купи нова къща. Последваха скъпи кожени палта и диаманти, коли и пътешествия, няколко рисковани инвестиции. След това бе започнал да се среща с една колежанка, която обичаше кокаина, и стената бе започнала да се пропуква. Сливът беше жесток, а после прекара два месеца заключен. Втората му жена си отиде с парите, после се върна за кратко, но без тях. Някога беше милионер, а сега си представяше как изглежда отстрани в този болничен двор — немощен, сам, заплашен от съд, треперещ от страх пред мисълта да се прибере у дома, от изкушенията, които го очакваха там.

Издирването на Рейчъл Лейн му бе помогнало да се овладее. В търсенето имаше някакво въодушевление, цел. Сега това бе свършило и той отново беше сам със себе си, паднал по гръб, мислеше за Серджо и клиниката, за слабостите и всичките неприятности, които го очакваха. Тъмнината отново го поглъщаше.

Не би могъл да прекара остатъка от живота си на разни лодки по река Парагвай с Джеви и Уели, за да е далеч от жените, алкохола и наркотиците, от неприятностите с данъчните власти. Трябваше да се върне. Трябваше да застане лице в лице с всичко това още веднъж.

Към реалността го върна пронизителен писък. Смахнатият отново бе дошъл.

* * *

Джеви избута леглото по един коридор до малка стаичка за чистачите. Помогна на Нейт да стане от леглото. Американецът беше отпаднал и леко залиташе, но бе твърдо решен да се измъкне от болницата. Влезе в стаичката, махна болничния халат и се облече — широки къси панталони, които му бе донесъл Джеви, червена тениска,

задължителните гумени сандали, платнена шапка и пластмасови слънчеви очила. Макар и да имаше вид на бразилец, изобщо не се чувстваше такъв. Джеви не беше похарчил много пари за тези дрехи. Докато наместваше шапката на главата си, Нейт загуби съзнание. Джеви чу как се удари във вратата. Отвори бързо и видя как Нейт се свлича сред кофи и метли. Улови го под мишниците и го замъкна на леглото. Сложи го отгоре и го зави с чаршафа.

Нейт отвори очи и попита:

— Какво стана?

— Припадна. — Леглото се движеше. Джеви беше зад него. Минаха покрай две сестри, които не им обърнаха никакво внимание. — Не бива да го правим — добави Джеви.

— Не се отказвай.

Спряха близо до фойето. Нейт се смъкна от леглото, почувства слабост, но все пак успя да се изправи. Джеви го прегърна здраво през раменете и го закрепил на крака.

— Спокойно — повтаряше Джеви. — Полека.

Никой не им обърна внимание — нито служителите на приемното гише, нито болните, които се опитваха да влязат, нито сестрите и санитарите, които пушеха на стълбите пред входа. Прекосиха улицата и се качиха във форда на Джеви.

На първото кръстовище се разминаха на косъм със смъртта.

— Не можеш ли да караш по-бавно!? — тросна се Нейт. Потеше се, стомахът му бе свит на топка.

— Извинявай — отвърна Джеви и намали скоростта значително. С чар и обещания за скорошно плащане Джеви измоли от момичето на рецепцията една двойна стая в хотел „Палас“.

— Приятелят ми е зле — прошепна той и кимна към Нейт, който наистина имаше вид на болен. Не искаше хубавата млада дама да остане с погрешно впечатление — нямаха никакъв багаж.

Качиха се в стаята и Нейт се свлече на леглото. Бягството го бе уморило неимоверно. Джеви погледа репортажа за някакъв стар мач по телевизията, отегчи се и излезе, за да продължи да флиртува.

Нейт на два пъти се опита да се свърже с международната централа. Смътно си спомняше, че чува гласа на Джош по телефона, и подозираше, че е останало нещо за доизясняване. При втория опит напълниха главата му с португалски. Когато заговори на английски, му

се втори, че чува фразата „кредитна карта“, и затвори. След това легна да поспи.

Лекарят се обади на Валдир. Валдир откри пикапа на Джеви на улицата пред хотел „Палас“, а самия Джеви — в басейна да пие бира.

Валдир клекна край басейна.

— Къде е мистър О’Райли? — попита той. Бе видимо ядосан.

— В стаята си — отговори Джеви и отпи още една глътка.

— Защо е тук?

— Защото искаше да се махне от болницата. Можеш ли да го упрекнеш?

Валдир бе лежал в болница само веднъж, в Кампо Гранде, на четири часа път. Никой човек, разполагащ с пари, не би легнал доброволно в болницата в Корумба.

— Как е той?

— Мисля, че е добре.

— Стой при него.

— Вече не работя за теб, Валдир.

— Да, но остава въпросът за корабчето.

— Не мога да го извадя от реката. Не съм го потопил аз. Потопи го бурята. Какво искаш да направя?

— Искam да държиш под око мистър О’Райли.

— Той се нуждае от пари. Можеш ли да го уредиш?

— Предполагам.

— Нуждае се и от нов паспорт. Загуби всичко.

— Ти просто го наблюдавай. Аз ще се погрижа за подробностите.

* * *

През нощта, докато спеше, треската се върна неусетно, съвсем бавно, сякаш за да набере сили за момента, когато ще се развихри напълно. Отначало се появиха ситни капчици пот по челото му, после избиха и по темето му. Болестта изпращаше първите си симптоми, готвеше се да изригне. Най-напред по тялото му минаха леки тръпки, но той не се събуди, защото беше много уморен и в организма му все още имаше остатъци от лекарствата. Налягането в очите му

постепенно нарастваше, така че му се прииска да закрепци, когато след време се опита да ги отвори. Устата му пресъхваше.

Най-накрая Нейт простена — почувства жестокото блъскане като с чук между слепоочията си. Когато отвори очи, имаше чувството, че смъртта вече го очаква. Беше плувнал в пот, лицето му гореше. Коленете и лактите го боляха ужасно.

— Джеви — прошепна той. — Джеви...

Джеви запали нощната лампа между леглата и Нейт изпъшка още по-силно.

— Загаси това! — изсумтя той. Джеви изтича до банята и запали лампата — недиректната светлина беше по-поносима. Бе купил бутилка вода, аспирин, някакви болкоуспокояващи, които се продаваха без рецепта, термометър. В хладилника имаше лед. Смяташе, че се е подготвил.

Мина час. Джеви броеше минутите. Температурата на Нейт се покачи до 41 градуса. Вече се тресеше толкова силно, че малкото легло подскачаше и тракаше по пода. В моментите, в които конвулсиите спираха, Джеви мушкаше хапчета в устата му и наливаше вода. Охлаждаше лицето му с мокри кърпи. Нейт страдаше мълчаливо, стиснал стоически зъби, твърдо решен да понесе всички страдания, само и само да е в хотелската стая. Всеки път, когато му идеше да изкрещи, си спомняше напуканите тавани с паяжините и кошмарната миризма в болницата.

В 4 часа сутринта температурата му се повиши още повече и Нейт започна да губи съзнание. Коленете му почти докосваха брадичката. Понякога пристъпите изопваха тялото му и го разтърсваха мощно. Въпреки всичко продължаваше да се държи.

Температурата се покачи до 42 градуса и Джеви знаеше, че скоро приятелят му ще изпадне в шок. Най-накрая се изплаши не на шега, но не от температурата, а от капчиците пот, които капеха от леглото по пода. Реши, че приятелят му е страдал достатъчно. В болницата въпреки всичко имаше по-добри лекарства.

На третия етаж намери заспал пиколо и двамата замъкнаха Нейт до асансьора, през пустото фойе и до пикапа Джеви се обади на Валдир в шест сутринта и го събуди.

Когато адвокатът престана да ругае, обеща да се обади на лекаря.

Лекарят продиктува лечението от леглото си по телефона. Заредете инфузионната система с това и това, забийте иглата във вената му, опитайте се да намерите по-добра стая. Стаите бяха пълни, така че просто го оставиха в коридора в мъжкото отделение, близо до едно разхвърляно бюро, което всички наричаха „сестрински пункт“. Така поне нямаше как да го забравят. Самият той не можеше да направи нищо, освен да чака.

По някое време сутринта се появи санитар с ножица и сръза новите панталони и новата фланелка, за да ги замени с друг болничен халат. Докато траеше операцията, Нейт лежа в коридора съвсем гол цели пет минути пред очите на всички. Никой не забеляза. На Нейт със сигурно му беше все едно. Смениха му чаршафите, защото старите бяха подгизнали. Фланелката и късите панталони отидоха в кофата за боклук и той отново остана без дрехи.

Ако го тресеше прекалено много или стенеше, някоя сестра или лекар, които минаваха край леглото му, отваряха леко кранчето на системата. Ако започнеше да хърка прекалено силно, го затваряха.

Някакъв пациент почина от рак и се освободи място. Избутаха леглото му до стаята и го мушнаха между някакъв работник, току-що загубил крака си, и човек, умиращ от нефункциониращи бъбреци. Лекарят намина два пъти през деня. Температурата на Нейт се колебаеше между 41 и 42 градуса. Валдир се отби късно вечерта, за да го види, но Нейт спеше. След това разказа за случилото се през деня на мистър Стафорд, който не остана доволен.

— Лекарят твърди, че това е нормално — каза Валдир. Беше във фойайето, говореше по мобилния си телефон.

— Не го оставяй да умре, Валдир — изръмжа Джош от Америка.

След това му каза, че ще изпрати пари веднага и че е направил необходимото за новия паспорт.

Пликът с инфузионния разтвор се изпразни още веднъж и отново никой не забеляза. Минаха часове и ефектът от лекарствата постепенно премина. Беше тъмно като в рог, посред нощ и болните на другите легла не помръдваха, когато Нейт най-накрая се отърси от комата си и показа признаци на живот. Почти не виждаше останалите в стаята. Вратата беше отворена и в коридора мъждукаше слаба светлинка. Никакви гласове, никакви стъпки.

Докосна халата си — беше напоен с пот — и си даде сметка, че пак няма дрехи. Разтри стеклите си очи и се опита да раздвижи схванатите си крака. Челото му пак гореше. Изпитваше жажда и не помнеше кога се е хранил за последен път. Опита се да не мърда от страх да не събуди околните. Надяваше се скоро да се появи някоя сестра.

Чаршафите бяха мокри, така че, когато отново започна да го тресе, нямаше никакъв начин да се стопли. Започна да разтрива краката и ръцете си, но зъбите му не спираха да тракат. След малко престана да го тресе и той се помъчи да заспи, дори се унесе на няколко пъти, но когато нощта стана най-тъмна, отново го втресе. Слепоочията му пулсираха толкова силно, че очите му се насълзиха. Сложи възглавницата над главата си и стисна с всички сили.

В тъмната стая влезе силует, обиколи леглата и най-накрая спря до неговото. Вгледа се в него, докато се мятеше и стенеше, докосна го леко по ръката.

— Нейт — прошепна женски глас.

При нормални обстоятелства щеше да се стресне, но вече бе свикнал с халюцинациите. Свали възглавницата от лицето си и се опита да види фигурата.

— Аз съм Рейчъл — прошепна тя.

— Рейчъл? — учуди се той. Дишаше учестено. Опита се да седне, после да отвори очите си с пръсти. — Рейчъл?

— Аз съм тук, Нейт. Бог ме изпрати, за да те закрилям. — Той протегна ръка към лицето ѝ и тя я улови, после целуна дланта му. — Няма да умреш, Нейт. Бог има планове за твоето бъдеще.

Той не можа да каже нищо. Очите му бавно се адаптираха и успя да я види.

— Това си ти — каза той. — Или пак сънувам?

Отпусна се отново на възглавницата. Мускулите и ставите му също се отпуснаха, той затвори очи, но не пусна ръката ѝ. Болката в слепоочията сякаш намаля. Лицето и челото му престанаха да горят. Болестта бе изсмукала силите му и той отново се унесе в дълбок сън, предизвикан този път не от медикаменти, а от изтощение.

Сънува ангели — момичета в бели роби, които се носеха в облаците над него, дошли, за да го закрилят, и пееха химни, които никога досега не бе чувал, но му се струваха някак познати.

Напусна болницата по обяд на следващия ден, въоръжен с предписанията на лекаря и придружен от Джеви и Валдир. От треската нямаше и следа, обривът също беше изчезнал. Единственото, което му напомняше за нея, беше леката болка в ставите и мускулите. Настоя да си тръгне и лекарят се съгласи веднага — радваше се, че му се маха от главата.

Първата спирка беше един ресторант, където Нейт изяде огромна купа ориз и порция варени картофи. Избягваше пържолите, за разлика от Джеви. И двамата все още бяха гладни след преживяването в джунглата. Валдир си поръча кафе и започна да пуши цигари, докато се хранеха.

Никой не бе виждал Рейчъл да влиза или излиза от болницата. Нейт бе прошепнал за тайното посещение на Джеви, който бе разпитал сестрите и санитарите. След обяд тръгна из града с надеждата да я открие. Отиде до пристана и разпита хората от последната пристигнала по реката лодка с добитък. Не беше пътувала с нея. Рибарите също не я бяха виждали. Никой не знаеше нищо за бяла жена от Пантанал.

Останал сам в кабинета на Валдир, Нейт набра служебния номер на Джош — не си го спомни лесно. Измъкнаха го от някаква среща.

— Какво става, Нейт?! — възкликна Джош. — Как си?

— Треската премина — отвърна Нейт, докато се люлееше на стола на Валдир. — Чувствам се добре. Малко съм уморен и отпаднал, но иначе съм добре.

— Гласът ти ми звучи бодро. Искам те тук.

— Дай ми ден — два.

— Изпращам самолета, Нейт. Излита довечера.

— Не, не го прави, Джош. Искам да остана още малко.

— Добре. Разкажи ми за жената.

— Намерих я. Тя е незаконната дъщеря на Трой Фелан и не проявява никакъв интерес към парите.

— Как тогава я накара да ги получи?

— Джош, не можеш да накараш тази жена да направи каквото и да било. Опитах, ударих на камък и се отказах.

— Стига глупости, Нейт. Никой не се отказва от такава сума току-така. Не може да не си я вразумил.

— Никакъв шанс, Джош. Тя е най-щастливото същество, което някога съм срещал, и няма никакво намерение да живее някъде другаде, освен сред хората си. Бог иска от нея да е там.

— Но е подписала документите, нали?

— Не.

Последва доста дълга пауза, докато Джош осмисли чутото.

— Сигурно се шегуваш — каза той накрая.

— Не се шегувам. Съжалявам, шефе. Направих всичко възможно да я убедя поне да подпише документите, но без резултат. Никога няма да ги подпише.

— Прочете ли завещанието?

— Да.

— Каза ли ѝ за колко пари става дума?

— Да. Живее сама в колиба със сламен покрив, храни се и се облича непретенциозно, няма водопровод и канализация, няма електричество, телефони и факсове, няма и притеснения за нещата, които пропуска. Живее в каменната ера, Джош. Искане да живее така и никакви пари няма да я разубедят.

— Не го разбирам.

— И аз смятах така, но преди да го видя с очите си.

— Умна ли е?

— Тя е лекар, Джош. Доктор по медицина. Завършила е и семинария. Говори пет езика.

— Доктор?

— Да.

— Каза, че била чудесна?

— Така ли?

— Да, по телефона преди два дни. Мисля, че беше дрогиран.

— Да, бях. Но съм ти казал истината.

— Значи си я харесал?

— Станахме приятели.

Нямаше смисъл да му казва, че тя е в Корумба. Нейт се надяваше да открие Рейчъл бързо, за да опита още веднъж да поговори с нея за наследството, докато се намира в цивилизования свят.

— Беше страхотно приключение — продължи Нейт. — Меко казано.

— Ужасно се безпокоях за теб.

— Успокой се. Все още съм жив.

— Изпратих ти пет хиляди долара. У Валдир са.

— Благодаря, шефе.

— Обади ми се утре.

Валдир го покани на вечеря, но Нейт отказа. Взе парите и излезе, за да поскита сам по улиците на града. Най-напред се отби в един магазин за дрехи, където си купи бельо, къси панталони, няколко бели тениски и високи обувки. Докато отнесе всичко това в хотел „Палас“, се почувства ужасно уморен. Спа два часа.

Джеви не откри никаква следа от Рейчъл. Наблюдаваше тълпите по оживените улици. Разпитваше хората около реката, които познаваше, но те не бяха чували за такава жена. Обиколи хотелите в центъра и побъбри с момичетата на рецепциите им, но никой не беше виждал американка на четирийсет и две години. Сама.

С напредването на следобед започна да се съмнява в твърдението на Нейт. Вероятно си бе въобразил всичко поради треската. С такава температура би могъл да повярва и в призраци. Все пак Джеви продължаваше да търси.

Нейт също излезе да поскита, след като дремна и хапна още веднъж. Крачеше бавно, с постоянно темпо. Опиваше се да стои на сянка и през цялото време носеше бутилка минерална вода със себе си. Седна на високия бряг на реката, за да си почине и да се наслади на гледката — джунглите на Пантанал се простираха на стотици мили отвъд реката.

Скоро се умори и се върна в хотела. Пак заспа, но този път го събуди Джеви, който почука на вратата. Бяха се разбрали да се срещнат

за вечеря в седем. Сега минаваше осем и когато бразилецът влезе в стаята, веднага се заозърта, за да види дали няма празни бутилки. Нямаше.

Ядоха печено пиле в едно кафене. Наоколо беше пълно с пешеходци, чуваше се музика. Семейства с малки деца купуваха сладолед и се отправяха към домовете си. Тийнейджъри обикаляха на тумби, шляеха се безцелно. Баровете бяха на самите тротоари, млади мъже и жени се отбиваха ту в един, ту в друг. Улиците бяха топли и спокойни — изглежда, никой не се притесняваше, че може да бъде ограбен или застрелян.

На съседната маса някакъв мъж пиеше студена бира и Нейт наблюдаваше всяка негова глътка. След десерта се сбогуваха и се уговориха да се срещнат рано на другия ден, за да продължат търсенето. Тръгнаха в различни посоки. Нейт се чувстваше отпочинал и не му се спеше.

На две пресечки от реката улиците бяха по-тихи. Магазините бяха затворени, домовете бяха тъмни, почти не се мяркаха автомобили. Пред себе си видя светлинните на малка църква. Тук, каза почти гласно, би трябвало да я намеря.

Вратата беше широко отворена и още от тротоара Нейт видя редовете дървени пейки, празния амвон, стенописа — Христос на кръста, и гърбовете на неколцина богомолци, леко приведени напред в молитва и размисъл. Органът свиреше тихо. Нейт спря в преддверието и преброи петима души, седнали далеч един от друг, но никой не приличаше дори бегло на Рейчъл. Пред органа нямаше никой — музиката идваше от високоговорител.

Можеше да почака. Разполагаше с време. Седна на последния ред, сам. Огледа разпятието, пироните, забити в дланите му, раните, агонията, изписана на лицето му. Наистина ли го бяха убили по този ужасен начин? През жалкия си, отдалечен от църквата живот бе чел или бе чул основните неща от живота на Исус — рождество Христово, което се празнуваше на Коледа, ходенето по водата, може би някое и друго от чудесата. Него ли бе погълнал кита или някой друг? Предателството на Юда. Пилат и съдът. Разпъването на кръста и най-накрая възкресението, което се отбелязваше на Великден.

Да, знаеше основното. Може би го бе научил от майка си. Никоя от съпругите му не ходеше на църква, макар че втората беше католичка

и почти всяка година на Коледа присъстваше на среднощната литургия.

От улицата дойдоха още трима души. Млад мъж с китара влезе през странична врата. Беше точно девет и половина. Извири няколко акорда и започна да пее. Лицето му сякаш беше озарено от думите на вярата и обожанието. Дребна женица от предния ред запляска с ръце и също запя.

Може би песента щеше да привлече Рейчъл? Вероятно копнееше да се помоли в истинска църква, с дървен под и стъклописи, край напълно облечени хора, които четат Библията на съвременен език. Нейт беше убеден, че тя посещава църквите, когато идва до Корумба. Когато песента свърши, младият човек прочете малко от Светото писание и започна проповедта си. Говореше най-бавно от всички, с които Нейт се бе срещнал до този момент по време на малкото си приключение. Нейт слушаше меките, плавни звуци като хипнотизиран и макар че не разбираше и дума, се опитваше да повтаря изреченията. След малко усети, че се унася.

Тялото му беше пречистено от болести и химически съединения. Беше добре нахранен, бодър, отпочинал. Отново бе станал себе си, какъвто бе някога, и това го накара да се почувства потиснат. Настоящото се бе върнало, ръка за ръка с бъдещето. Тежестите, които бе оставил при Рейчъл, го бяха намерили отново — там, в малката църквичка. Искаше му се Рейчъл да е с него в този момент, да държи ръката му, да му помага да се моли.

Ненавиждаше слабостите си. Назова ги една по една и списъкът го натъжи. Демоните го очакваха у дома — добрите и лошите приятели, свърталищата и отвратителните навици, напрежението, на което повече не би могъл да издържи. Не би могъл да прекара живота си с хора като Серджо срещу хиляда долара на ден. И не би могъл да живее безплатно, на улицата.

Младият човек започна да се моли — със затворени очи, леко вдигнал нагоре ръцете си. Нейт също затвори очи и призова Бога. Бог чакаше.

Стисна облегалката пред себе си с две ръце. Повтори списъка, едва чуто назова всички слабости, недостатъци, болести и злини, които някога го бяха изтезавали. Призна всичките. Откри се пред Бога изцяло в един величествен миг на откровение. Не спести нищо.

Тежестта бе толкова голяма, че би могла да смаже поне трима души, които и да са. Когато най-накрая свърши, в очите му имаше сълзи.

— Съжалявам — прошепна той на Бога. — Моля те, помогни ми.

Изпита някакво облекчение, като това, което бе дошло с края на треската. Товарът падна от душата му. Сякаш невидима ръка бе изтрила наслоеното само с едно леко движение. Въздъхна дълбоко, но сърцето му препускаше.

Отново чу китарата. Отвори очи и разтри скулите си. Вместо младия мъж на амвона видя самия Христос, агонизиращ и разкъсван от болка, умиращ. Умиращ заради него.

Някакъв глас го зовеше, вътрешен глас, който го караше да излезе от църквата. Почувства се объркан. Раздираха го противоречиви чувства. Очите му пресъхнаха.

Защо плача в малка душна църква в град, където повече няма да бъда, докато слушам песен, която не разбирам? Въпросите идваха един след друг, отговорите му убягваха.

Едно беше Бог да прости огромните му прегрешения и Нейт несъмнено чувстваше облекчение. Съвсем друго бе да направи следващата стъпка — да стане вярващ.

Докато слушаше песента, се бе объркал — не бе възможно Бог да призовава него. Та той беше Нейт О'Райли — алкохолик, женкар, лош баща, още по-лош съпруг, алчен адвокат, данъчен престъпник. И списъкът можеше да продължи още и още.

Беше замаян. Песента свърши и младият мъж се приготви да започне нова. Нейт забързано излезе навън. Когато стигна до ъгъла, се обърна с надеждата да зърне Рейчъл, но и за да се увери, че Бог не е изпратил никого да го следи.

Искаше да поговори с някого. Беше сигурен, че тя е в Корумба, и се закле да я открие.

Животът в Бразилия би бил немислим без хората, които там наричаха *despachante*. Никой бизнес, банка, адвокатска кантора, медицинско заведение или човек с пари не би могъл да просъществува без услугите им. Работата им бе да улесняват. В тази скована от бюрокрация държава те познаваха всички градски чиновници, всички служители от съда, всички митнически агенти и бюрократи, от които зависеше всяка работа. Те познаваха системата и знаеха как да я смазват, за да работи. В Бразилия бе невъзможно да получиш какъвто и да било документ, без да изчакаш километрична опашка, а тези хора срещу скромен хонорар бяха готови да чакат вместо теб — примерно осем часа, за да уредят годишния технически преглед на колата ти си и да залепят стикера на предното ти стъкло, докато ти си работиш в офиса. Те вършеха всичко — списъкът на предлаганите услуги бе наистина безкраен.

За тях не съществуваха бюрократични пречки.

Фирмите на тези хора рекламираха себе си както лекарите или адвокатите. Телефоните и адресите им бяха вписани в Жълтите страници.

Не бе нужно да имаш някаква особена квалификация, за да се занимаваш с тази работа — бе нужно единствено да имаш дар слово, много търпение и да не страдаш от никакви скрупули.

Валдир често използваше услугите на един такъв професионалист, който пък на свой ред познаваше друг, в Сао Пауло — човек с връзки и голямо влияние. Срещу хонорар от две хиляди долара той обеща да достави нов паспорт.

Джеви прекара следващите няколко сутрини на реката, където помагаше на свой приятел да поправи лодката си. Наблюдаваше всичко и слушаше клюките. Нито дума за бяла жена. В петък по обяд вече беше твърдо убеден, че Рейчъл не е идвала в Корумба, поне през

последните две седмици. Джеви познаваше всички капитани, рибари и работници, а те обичаха да бърбят. Ако бяла жена, която живее сред индианците, се бе появила, нямаше как да не узнаят.

Нейт продължи да търси до края на седмицата — обикаляше улиците, взираше се в тълпата, надзърташе във фойетата на хотелите и кафенетата. Нищо. Никаква следа от Рейчъл.

В петък в един часа той влезе в кабинета на Валдир и взе новия си паспорт. Сбогуваха се като стари приятели и си обещаха скоро пак да се видят. И двамата знаеха, че това няма да стане. В два Джеви го закара на летището. Седнаха в чакалнята на салона за заминаващи пътници и изчакаха половин час, докато подготвят единствения самолет за предстоящия полет. Джеви искаше да прекара известно време в Щатите и имаше нужда от помощта на Нейт.

— Ще трябва да си намеря работа — отбеляза той. Нейт го слушаше с разбиране, макар и да не беше сигурен дали самият той все още има работа.

— Ще видя какво може да се направи.

Говориха си за Колорадо и Западния бряг, за места, където Нейт не беше стъпвал. Джеви обичаше планините и след двете седмици в Пантанал Нейт можеше да го разбере. Когато стана време да тръгва, двамата се прегърнаха топло и се сбогуваха. Нейт тръгна по нагорещения асфалт към самолета, само с малка чанта, в която бяха всичките му дрехи.

Витловият самолет имаше двайсет места и се приземи два пъти, преди да стигне в Кампо Гранде. Там пътниците се качиха на реактивен самолет за Сао Пауло. Жената, която седеше до него, си поръча бира. Нейт се вгледа в кутията, която беше само на сантиметри от ръката му. Никога повече — каза си. Затвори очи и помоли Бог да му даде сили. Поръча си кафе.

Самолетът за Вашингтон излетя в полунощ. Щеше да пристигне в столицата в девет на следващата сутрин. Издирването на Рейчъл бе отнело близо три седмици.

Не беше сигурен къде точно е колата му. Нямаше къде да живее, нямаше средства, за да си осигури жилище. Все пак не се безпокоеше — Джош щеше да се погрижи за подробностите.

Самолетът започна да се спуска през облаците от десет хиляди метра височина. Нейт беше буден и пиеше кафе, изпълнен с ужас при мисълта за улиците у дома. Бяха студени и бели. Земята беше покрита от дебела снежна пелена. В първите няколко минути, докато подхождаха към летище Дълес, му се струваше красиво, после си спомни колко мразеше зимата. Беше със съвсем тънки панталони, без чорапи, с евтини мокасини и некачествена фланелка, която бе купил само за шест долара от летището в Сао Пауло. Нямаше върхна дреха.

През нощта щеше да спи някъде, вероятно в хотел, без никой да го наблюдава — за първи път от 4 август, нощта, в която се бе опитал да се самоубие в стаята си в един мотел. Бе положил сериозни усилия, за да забрави това.

Онова обаче беше старият Нейт. Сега беше нов човек. Беше на четирийсет и осем, до петдесетата му година оставаха само тринайсет месеца. Беше готов да започне отначало. Бог му бе вдъхнал сили, бе укрепил решимостта му. Оставаха му още трийсет години и нямаше да ги прекара сред купчина празни бутилки. Нито пък като се крие.

Когато самолетът се плъзна по пистата, отстрани се виждаха снегорини. Бетонът беше мокър, снегът не преставаше да вали. Когато Нейт влезе в ръкава, студът го скоча мигновено и той си спомни улиците на Корумба. Добре, че Джош го чакаше при въртележката за багажа и, разбира се, носеше допълнително палто.

— Изглеждаш ужасно — бяха първите му думи.

— Благодаря — отвърна Нейт и веднага облече палтото.

— Слаб си като вейка.

— Ако и ти искаш да отслабнеш петнайсет килограма, потърси си подходящ комар.

Тръгнаха с тълпата към изхода — блъскаха ги, притискаха ги, на вратата стана още по-неприятно, защото сякаш всички се опитваха да излязат едновременно. Добре дошъл у дома, каза си Нейт.

— Не пътуваш с много багаж — отбеляза Джош.

— Това е всичко, което имам.

Докато чакаше Джош да се върне с колата от паркинга, Нейт замръзна на тротоара. Снеговалежът, започнал през нощта, се бе превърнал във виелица. Преспите на места достигаха метър височина.

— Вчера в Корумба беше трийсет градуса — каза Нейт, когато потеглиха.

— Само не ми казвай, че ти е мъчно за там.

— Така е. Сега си давам сметка, че е така.

— Слушай, Гейл замина за Лондон. Мисля, че можеш да спиш при мен няколко нощи.

Къщата на Джош спокойно побираше петнайсет души.

— Чудесно. Благодаря. Къде е колата ми?

— В моя гараж.

Разбира се. Беше ягуар, на изплащане. Не се съмняваше, че е измит, излъскан и щателно прегледан в сервиза и че вноските са били плащани редовно.

— Благодаря, Джош.

— Оставих мебелите ти на обществен склад. Дрехите и личните ти вещи са опаковани и са в колата.

— Благодаря. — Нейт не беше изненадан.

— Е, как се чувстваш?

— Добре съм.

— Нейт, прочетох едно-друго за денгата. Човек се възстановява напълно за около месец. Слушаш ли ме?

Месец. Това беше началният изстрел от битката за бъдещето на Нейт във фирмата. Стой настрана още един месец, момче. Може би си твърде болен, за да работиш. И така нататък — Нейт би могъл да продължи вместо него.

Но нямаше да има битка.

— Чувствам известна слабост, това е всичко. Спя много, пия много течности.

— Какви течности?

— Не си губиш времето със заобикалки.

— Никога.

— Чист съм, Джош. Успокой се. Не е имало никакви издънки.

Джош бе чувал това многократно. Последните реплики бяха прозвучали малко по-рязко, отколкото на двамата им се искаше, така че известно време останаха мълчаливи. Движеха се бавно. Река Потомак беше полузамръзнала и влачеше големи късове лед към Джорджтаун. Докато чакаха да се източат автомобилите по моста, за да минат, Нейт подхвърли небрежно:

— Няма да се връщам в кантората, Джош. Това време мина.

Джош не реагира видимо. Би могъл да покаже разочарование, защото стар приятел, добър адвокат, е решил да напусне попрището. Можеше да се радва, защото се отървяваше от едно голямо главоболие. Можеше да е безразличен, защото напускането на Нейт по всяка вероятност беше неизбежно. И без това делото за неплатените данъци щеше да му струва лиценза да упражнява професията.

— Защо? — попита той единствено.

— Поради много причини. Да кажем, че се чувствам уморен.

— Повечето колеги прегарят след двайсет години в съдебната зала.

— И аз съм го чувал.

Стига приказки за оттегляне. Нейт бе взел решението си и Джош не искаше да го променя. Суперкупата беше след две седмици, така че заговориха за футбол, както често правят мъжете, когато имат да решават по-сериозни проблеми.

Дори и покрити със сняг, улиците изглеждаха жестоки на Нейт.

Семейство Стафорд притежаваше голяма къща в Уесли Хайтс, в северозападната част на Вашингтон. Също така имаха вила в Чезапийк и хижа в Мейн. Четирите им деца бяха пораснали и се бяха пръснали по света. Мисис Стафорд предпочиташе да пътува, а съпругът ѝ — да работи.

Нейт извади някакви по-топли дрехи от багажника на колата си и взе горещ душ в банята за гости. В Бразилия налягането на водата беше по-слабо. Душът в хотелската му стая никога не беше горещ или студен. Сапунчетата бяха по-малки. Непрекъснато сравняваше нещата. Стана му забавно, когато си спомни душа на „Санта Лора“, който те заливаше с хладка вода от реката. Мина му през ум, че е по-издръжлив, отколкото е смятал — приключението го бе убедило в това.

Обръсна се и се зае със зъбите си. Отдаде се на старите си навици съсредоточено и целенасочено. В много отношения бе хубаво, че си е у дома. Кабинетът на Джош в сутерена беше по-голям, отколкото онзи в центъра на града, и не по-малко претъпкан. Срецнаха се там на кафе. Беше време за подробностите. Нейт започна със злополучния опит да открие Рейчъл по въздуха, разказа му за катастрофата, убитата крава, трите хлапета, мрачната Коледа в

Пантанал. След това стигна до разходката с коне и любопитния алигатор. И хеликоптерът, който ги спаси. Не му каза за пиянството на Коледа — нямаше никаква полза, а и се срамуваше ужасно. Описа му Джеви, Уели, „Санта Лора“ и пътуването на север. Когато с Джеви се бяха заблудили с лодката, се бе оказал твърде зает, за да се отдаде на страха си. Сега преживяването му се струваше кошмарно.

Джош бе изумен от чутото. Искаше му се да се извини на Нейт, че го е изпратил на такова опасно място, но, от друга страна, явно екскурзията се бе оказала вълнуваща. С продължаването на разказа алигаторите ставаха все по-големи, а към анакондата, която се припичала на слънце край реката, се присъедини още една, която плувала край лодката им.

Нейт разказа за индианците, за голотата им, за храната им и спокойния им живот, за вождя, който не искаше да ги пусне.

И за Рейчъл. Когато заговори за нея, Джош взе бележника си и се пригответи да записва. Нейт я описа с големи подробности — мекия, тих глас, сандалите и високите кожени обувки за обиколките ѝ, лекарската чанта, сакатия Лако и начина, по който я гледаха индианците, когато минаваше край тях. Спомена и момиченцето, ухапано от змията, и малкото факти от живота ѝ, които Рейчъл бе споделила с него.

Нейт разказа всичко, което бе научил за Рейчъл, с прецизността на ветеран от съдебната зала. Когато стана дума за отношението ѝ към парите и документите, използва нейните думи съвсем точно. Не пропусна и забележката ѝ за вида на ръкописното завещание на Трой.

Нямаше много подробности около връщането им, защото не помнеше кой знае какво. Не се разпростря обстойно върху ужаса от треската. Беше оцелял, а това само по себе си беше изумително.

За обяд прислужницата им донесе супа и топъл чай.

— Ето какво е положението — отбеляза Джош след няколко лъжици. — Ако тя откаже да получи подаръка на Трой, парите ще останат в общото наследство. Ако обаче се окаже, че завещанието е невалидно поради каквато и да било причина, значи няма никакво валидно завещание.

— Как може да е невалидно? Нали в последната минута, преди да го подпише, са го преглеждали психиатри?

— Сега има нови психиатри, които са добре платени и са на друго мнение. Нещата ще се объркат. Всичките му предишни

завещания са унищожени. Ако бъде установено, че не е оставил валидно завещание, тогава децата му — всичките седем — ще получат равен дял от цялото наследство. Тъй като Рейчъл не иска да получи дял, всичко ще бъде разделено на шест.

— Тези глупаци ще получат по милиард долара всеки.

— Нещо такова.

— А какви са шансовете да се анулира завещанието?

— Не са големи. Аз лично смятам, че повечето аргументи са на наша страна, но нещата могат да се променят.

Нейт се заразхожда из стаята и се замисли.

— Защо да защитаваме валидността на завещанието, след като Рейчъл отказва да приеме наследството?

— Поради три причини — отговори Джош.

Както обикновено, бе анализирал ситуацията от всички възможни страни. Имаше план за действие и Нейт щеше да научи за него стъпка по стъпка.

— Най-напред клиентът ми направи валидно завещание. Според този документ имотите му се разпределят точно по начина, по който искаше той. Като адвокат нямам друг избор, освен да се боря за целостта на завещанието. Второ, знам какви чувства изпитваше Трой Фелан към децата си. Самата мисъл, че по някакъв начин могат да се доберат до парите му, го ужасяваше. Аз споделям този ужас и не смея и да си помисля какво ще стане, ако пипнат по един милиард долара. И, трето, винаги има шанс Рейчъл да промени решението си.

— Не разчитай на това.

— Нейт, тя е човешко същество. Документите са при нея. Ще мине някой и друг ден и ще се замисли за тях. Може би досега не си е представяла какво би било, ако е богата, но сега няма как да не се замисли за хубавите неща, които могат да се направят с пари. Обясни ли й какво нещо са благотворителните фондации и попечителските фондове?

— Аз самия почти не знам, Джош. Аз водех битки в съда, забрави ли?

— Така или иначе, ще трябва да се борим, за да защитим завещанието на мистър Фелан. Проблемът е, че най-важното място край масата е празно. Някой трябва да представлява Рейчъл.

— Не, не трябва. Тя не дава пет пари.

— Процесът не може да започне, ако тя няма адвокат.

Нейт не можеше да се мери с големия стратег. Черната дупка се отвори съвършено неочаквано и той започна да лети към нея. Затвори очи и каза:

— Шегуваш ли се?

— Не. Освен това не можем да протакаме още дълго. Трой умря преди месец. Съдия Уайклиф гори от нетърпение да разбере къде е Рейчъл Лейн. Подадени са шест иска за оспорване на завещанието и натискът е голям. Всичко се изнася в пресата. Ако допуснем и най-малкия намек, че Рейчъл Лейн смята да се откаже от наследството си, тогава ще изгубим контрол над ситуацията. Наследниците на Трой и адвокатите им ще полудеят. Съдията изведнъж ще изгуби интерес и ще му е все едно дали ще се изпълни завещанието, или не.

— Значи аз ще съм нейният адвокат?

— Няма как да го избегнем, Нейт. Ако искаш да напуснеш, добре, само че преди това трябва да се явиш на още едно дело. Просто трябва да седиш на масата в съда и да защитаващ интересите й. Голямото копаене ще е наша грижа.

— Има конфликт на интереси — възрази Нейт. — Аз съм съдружник в твоята фирма.

— Конфликтът е минимален, защото в случая интересите ни са еднакви. Ние, Рейчъл и наследството имаме една и съща цел, а именно, да защитим завещанието. Седим на една и съща маса. Освен това технически можем да твърдим, че си напуснал фирмата миналия август.

— Това е самата истина.

И двамата знаеха тази тъжна истина. Джош отпи глътка чай, без да сваля очи от Нейт.

— В определен момент ще отидем при Уайклиф и ще му кажем, че си намерил Рейчъл и че тя не смята да се появява на този етап, че не е сигурна какво иска да направи, но че въпреки това иска ти да защитаващ интересите й.

— Това означава да излъжем съдията.

— Това е дребна лъжа, Нейт, и по-късно той ще ни благодари за нея. Съдията гори от нетърпение да действа, но не може да го направи, преди да се свърже с Рейчъл. Ако ти си неин адвокат, войната може да започне. Освен това аз ще лъжа, а не ти.

— Значи последното ми дело ще бъде индивидуално изпълнение.

— Точно така.

— Ще се махна от града, Джош. Няма да остана — добави Нейт и се засмя. — Къде бих могъл да отседна?

— А къде смяташ да отидеш?

— Не знам. Не съм мислил толкова напред.

— Имам една идея.

— Сигурен съм, че имаш.

— Отиди в къщата ми на залива Чезапийк. През зимата не я използваме. Тя е в Сейнт Майкълс, на два часа път. Когато има нужда, ще идваш дотук с колата и ще преспиваш у дома. И пак ти казвам, Нейт, ние ще вършим тежката работа.

Нейт се вгледа в книгите. Преди двайсет и четири часа ядеше сандвич на пейка в парка в Корумба, гледаше пешеходците и чакаше да се появи Рейчъл. Бе се заклел никога повече да не стъпи доброволно в съдебна зала.

Не можеше обаче да не признае, че планът на Джош има своите добри страни. Със сигурност не можеше да си представи по-добър клиент. Това дело можеше и изобщо да не стигне до съдебната зала, а с парите, които щеше да спечели, щеше да си осигури живота поне за няколко месеца.

Джош привърши със супата си и премина към следващия въпрос от списъка.

— Предлагам ти хонорар от десет хиляди долара месечно.

— Това е щедро предложение.

— Мисля, че можем да ги изстискаме от богатството на стареца. Без допълнителни разходи ще можеш да си стъпиш на краката.

— Докато...

— Да, докато не уредим нещата с данъчните.

— Някаква вест от съдията?

— От време на време му се обаждам. Миналата седмица обядвахме заедно.

— Значи ти е приятел?

— Познаваме се от дълго време. Няма да има затвор, Нейт. Властите ще се съгласят на тлъста глоба и петгодишно отнемане на адвокатските ти права.

— Могат да ги вземат още сега, ако искат.

— Рано е още. Нужен си ни за това последно дело.

— А докога са готови да чакат?

— Година. Не бързат.

— Благодаря, Джош.

Нейт отново се почувства уморен. Полетът през нощта, изтощението от болестта, разговорът с Джош... Искаше топло легло и тъмна стая.

В шест сутринта в неделя Нейт приключи с поредния горещ душ — третия за последните двайсет и четири часа — и започна да си мисли за бързо заминаване. Бе прекарал само една нощ в големия град, а вече искаше да се махне. Къщата над залива го зовеше. Бе живял във Вашингтон в продължение на двайсет и шест години, но след като бе взел решение да замине, вече гореше от нетърпение. Не беше трудно да го направи, след като нямаше адрес. Завари Джош в сутерена зад бюрото му — разговаряше с клиент от Тайланд. Докато Нейт го слушаше как обяснява нещо за залежи от природен газ, се почувства доволен, че приключва с адвокатската кариера. Джош беше с дванайсет години по-възрастен от него, много богат и представата му за забавление беше да седне зад бюрото си в шест и половина в неделя сутринта. Не позволявай това да се случи и с теб, каза си Нейт, но знаеше, че не го грози такава опасност. Ако се върнеше във фирмата, щеше да се върне и към старите си навици. След четири престоя в клиниката можеше да е сигурен, че някъде в бъдещето го очаква и пети. Не беше силен колкото Джош. Щеше да умре най-много след десет години.

В заминаването му от града имаше нещо вълнуващо. Съденето на лекари беше гадна работа и човек спокойно би могъл да живее и без нея. Нито пък щеше да му липсва напрежението на трескавата кантора. Вече бе направил кариерата си, бе преживял своите победи. Успехът му бе донесъл само нещастия. Успехът го бе изпратил в канавката.

Сега, след като вече не го заплашваше опасността да влезе в затвора, можеше да започне нов живот.

Тръгна с един куфар дрехи — останалите остави в гаража на Джош. Снегът бе престанал, но снегорините все още разчистваха. Улиците бяха хлъзгави и след две пресечки му мина през ум, че не е шофирал повече от пет месеца. Но не беше много опасно, защото улиците бяха разчистени и нямаше голямо движение.

Сам в разкошната кола, отново започна да се чувства като американец. Спомни си Джеви с ревящия му, опасен джип и се зачуди колко ли време би оцелял на някоя улица на Вашингтон. Спомни си и Уели — толкова беден, че семейството му изобщо не притежаваше кола. Нейт смяташе да пише писма през следващите дни, така че непременно щеше да драсне няколко реда и на приятелите си от Корумба.

Телефонът привлече вниманието му. Взе го — работеше. Разбира се, Джош се бе погрижил сметките да бъдат платени. Обади се на Серджо у дома и говори с него дващест минути. Серджо му се скара, че не се е обадил по-рано. Бил обезпокоен. Нейт му обясни какво е положението с телефонните услуги в Пантанал. Нещата тръгваха в друга посока, имаше някои неизвестни, но приключението продължаваше. Щеше да остави професията си и да отърве затвора.

Серджо не го попита дали е бил трезвен. Нейт говореше нормално, не будеше съмнение. Даде му номера в къщата и си обещаха скоро да се видят.

Обади се на най-големия си син в Ивънстън и остави съобщение на телефонния секретар. Къде може да е един дващест и три годишен младеж в 7 сутринта в неделя? Във всеки случай не на ранна литургия. Нейт не искаше да знае. Каквото и да правеше синът му, никога нямаше да обърка нещата толкова, колкото баща си. Дъщеря му беше на дващест и една и учеше в колеж в Питсбърг, но често прекъсваше. Последният им разговор, само ден преди Нейт да влезе в мотел с бутилката ром и хапчетата, беше за пари — за таксите ѝ за обучение.

Не успя да намери телефонния ѝ номер. След като го бе напуснала, майка им се бе омъжвала още два пъти. Беше неприятна жена, на която се обаждаше само ако е абсолютно неизбежно. Щеше да изчака ден — два, след това щеше да ѝ позвъни и да поиска телефонния номер на дъщеря им.

Бе твърдо решил да предприеме болезненото пътуване на запад до Орегон, за да види поне двете си по-малки деца. Тяхната майка също се бе омъжила повторно и, забележително, пак за адвокат, но той явно водеше нормален живот. Щеше да им поиска прошка и да се опита да установи някакво начало на човешки взаимоотношения. Не знаеше как да го направи, но си обеща да опита.

Спря пред едно кафене в Анаполис и закуси. Заслуша се разсеяно в предсказанията за времето на група шумни редовни посетители, прегледа разсеяно вестника. Сред заглавията не попадна на нищо, което да буди и минимален интерес. Новините никога не се променяха — проблеми в арабския свят, проблеми в Ирландия, скандали в Конгреса, цените на акциите или растат, или падат, разлят нефт, поредното лекарство против СПИН, партизани избиват селяни в Латинска Америка, хаос в Русия.

Дрехите висяха по него като на закачалка, така че излапа три яйца с бекон и си дояде с бисквити. Групата редовни посетители постигна крехък консенсус, че трябва да се очакват още снеговалежи.

Прекоси Чезапийк по моста Бей. Шосетата на източния бряг не бяха разчистени добре. Колата поднесе на два пъти и той намали скоростта. Ягуарът беше на една година и Нейт не помнеше какъв беше срокът за изплащането. С тези неща се бе занимавала секретарката му. Той бе избрал цвета. Реши да се отърве от него при първа възможност и да си вземе нещо с двойно предаване. Някога му се бе струвало много важно да има лъскава луксозна кола. Сега нямаше нужда от нея. В Истън тръгна по шосе 33. Върху асфалта все още имаше пет сантиметра неизчистен сняг. Нейт караше по следите, оставени от другите автомобили, и скоро мина през няколко сънливи градчета, чиито пристанища бяха пълни с яхти. Бреговете на Чезапийк бяха покрити със сняг. Водата беше тъмносиня.

Сейнт Майкълс имаше тринайсет хиляди жители. Шосе 33 се превръщаше в главна улица и след няколко пресечки отново излизаше от градчето. От двете му страни имаше магазини и добре запазени стари къщи, готови за снимка върху пощенска картичка. Нейт беше слушал за Сейнт Майкълс непрекъснато. Имаше морски музей, фестивал на мидите, действащо пристанище и десетки малки хотелчета, които привличаха хората от големия град през почивните дни. Мина покрай пощата и една малка църквичка — енорийският свещеник разчистваше снега отпред.

Къщата на Джош се намираше на Грийн Стрийт и гледаше на север към пристанището. Беше викторианска, с двувърх покрив и тераса, която минаваше по протежение на цялата къща отпред. Беше боядисана в базалтово сиво, с бели и жълти орнаменти. Алеята към къщата беше затрупана с трийсет сантиметра сняг чак до входната

врата. Моравата отпред беше малка. Нейт паркира на улицата и си проби път до къщата. Влезе, намери килера и извади пластмасова лопата.

В продължение на един чудесен час разчисти снега по алеята от къщата към улицата, докато стигна до колата.

Както би могло да се очаква, къщата беше обзаведена със старинни мебели, всичко беше подредено и организирано. Джош му бе казал, че всяка сряда идвала жена, за да чисти. Мисис Стафорд прекарваше тук две седмици през пролетта и една през есента. През последните осемнайсет месеца Джош бе преспал тук точно три пъти. Имаше четири спални и четири бани. Къща и половина.

Не откри обаче нито зрънце кафе и това определи първата му задача за деня. Заклучи вратата и тръгна към града. Тротоарите бяха разчистени и мокри от топящия се сняг. Според термометъра на витрината на бръснарницата температурата беше 5 градуса. Магазините бяха затворени. Нейт крачеше напред и разглеждаше витрините им. Някъде наблизо започна да бие църковната камбана.

Според листовката, която му дадоха на входа на църквата, енорийски свещеник беше отец Фил Ланкастър — нисък, жилав дребен човек с дебели очила с рогови рамки и къдрава рижа коса, вече прошарена. Възрастта му не можеше да се определи — би могъл да е на трийсет и пет или на петдесет. За службата в единайсет часа бяха дошли малко и предимно възрастни хора. Явно времето си бе казало думата. Нейт преброи общо дваайсет и един присъстващи, заедно с отеца и органиста. Виждаха се множество посивели глави.

Църквата беше красива — със сводест таван, пейки и под от тъмно дърво, четири прозореца със стъклописи. След малко отец Фил се изправи с черната си одежда и ги приветства с добре дошли в църквата „Света Троица“, в която всеки е у дома си. Гласът му беше носов и силен, така че нямаше нужда от микрофон. В молитвата си благодари на Бога за снега и зимата и за четирите сезона, които напомнят на хората, че всичко е в негови ръце.

След това се молиха и пяха химни. Докато отец Фил проповядваше, забеляза Нейт, който седеше съвсем сам на

предпоследния ред. Усмихна му се и за момент Нейт се притесни, че отецът може да го представи на богомолците.

Проповедта беше посветена на ентусиазма, което беше странен избор предвид средната възраст на присъстващите. Нейт се опита да внимава, но мисълта му се рееше. Спомни си малката църквичка в Корумба с отворените врати, с вдигнатите прозорци, през които нахлуваше топъл въздух, Христос и раните му, младия мъж с китарата.

За да не обиди отца, Нейт се стремеше да гледа към светлото петно зад амвона. Надяваше се да не забележи липсата му на интерес през дебелиите си очила.

На това място — далеч от несигурността на голямото приключение, далеч от бурите и болестите, далеч от опасностите на Вашингтон, далеч от духовната смърт, Нейт осъзна, че за първи път, откакто се помни, се чувства спокоен. Не се страхуваше от нищо. Бог го насочваше нанякъде. Не знаеше накъде, но не се и страхуваше. Бъди търпелив, казваше си.

След това зашептя молитва. Благодарил на Бога, че е спасил живота му, помоли се за Рейчъл, защото знаеше, че и тя се моли за него.

Покоят го накара да се усмихне. Когато молитвата свърши, отвори очи и видя, че отецът също му се усмихва.

След службата всички заизлизаха в колона по един покрай отца, който бе застанал до вратата. Хвалеха го за проповедта, разменяха по някоя и друга дума с него. Опашката се движеше бавно — това беше ритуал.

— Как е леля ти? — попита отец Фил някого и изслуша съсредоточено описанието на последната болест на въпросната леля.

— Как е кракът ти? — попита той друг човек.

— Как беше в Германия?

Стискаше ръцете им и се навеждаше леко напред, за да чуе всичко, което му казват. Познаваше хората и знаеше проблемите на всички.

Нейт чакаше търпеливо в края на опашката.

— Добре дошли — каза му отец Фил, стисна ръката му и улови рамото му. — Добре дошли в „Света Троица“.

Нейт се зачуди дали не е първият непознат човек, който идва от години.

— Името ми е Нейт О'Райли — каза той и добави: — От Вашингтон.

— Радвам се, че сте сред нас тази сутрин. — От близо се виждаше, че свещеникът е поне на петдесет. Косата му имаше повече бели кичури, отколкото рижи.

— Ще отседна в къщата на Стафорд за няколко дни.

— Да, да, хубава къща. Кога пристигнахте?

— Тази сутрин.

— Сам ли сте?

— Да.

— Е, в такъв случай трябва да дойдете да обядваме заедно у дома.

Това агресивно гостоприемство накара Нейт да се засмее.

— Ами... добре, благодаря, но...

Фил също се усмихваше.

— Не, не, настоявам. Жена ми прави агнешка яхния всеки път, щом завали сняг. В момента е на печката. През зимата имаме много малко гости. Заповядайте, къщата ни е зад църквата.

Явно бе споделял неделния си обяд със стотици.

— Всъщност аз само се отбих и...

— За нас е удоволствие — прекъсна го Фил, улови го за ръката и го поведе към амвона. — С какво се занимавате във Вашингтон?

— Адвокат съм — отвърна Нейт. Не би било лесно да даде изчерпателен отговор.

— Какво ви води насам?

— А... дълга история.

— Чудесно! С Лора много обичаме дългите истории. Ще обядваме и ще си разказваме разни неща. Ще си прекараме чудесно.

Ентусиазмът му не търпеше възражение. Беше закопнял за нова компания. Защо не? В градчето, изглежда, не можеше да се купи нищо за ядене. Магазините по това време бяха затворени.

Минаха покрай амвона и през малка странична врата, която водеше към задната част на църквата. Лора гасеше осветлението.

— Това е мистър О'Райли от Вашингтон — каза Фил гръмогласно на жена си. — Той се съгласи да обядва с нас.

Лора се усмихна и му подаде ръка. Имаше къса прошарена коса и изглеждаше поне десет години по-възрастна от мъжа си. Ако

неочакваният гост за обяд по някакъв начин я бе изненадал, това не пролича по нищо. Нейт остана с впечатлението, че често имат гости.

— Да си говорим на „ти“ — каза Нейт.

— Така да бъде — съгласи се отецът и свали одеждата си.

Къщата му беше до църквата и гледаше към малка странична уличка. Тръгнаха през снега с премерени крачки.

— Как беше проповедта ми? — попита Фил, когато се качиха на верандата.

— Отлична, скъпи — отговори Лора без следа от ентусиазъм. Нейт се усмихна, сигурен, че всяка неделя от години насам Фил бе задавал същия въпрос, по същото време и на същото място и бе получавал същия отговор.

Когато влезе в къщата, изчезнаха всички колебания във връзка с оставането му за обяд — ароматът на агнешката яхния бе превъзходен. Лора се зае с готвенето, а Фил сложи дърва на огъня в камината.

На масата в малката трапезария между кухнята и всекидневната имаше прибори за четирима. Нейт се радваше, че е приел поканата, макар и да не бе имал никакъв шанс да откаже.

— Много хубаво, че дойде — отбеляза Фил, когато седнаха. — Предчувствах, че днес ще имаме гост.

— Кой друг ще дойде? — попита Нейт и кимна към четвъртото място на масата.

— В неделя винаги слагаме по четири прибора — отговори Лора и с това изчерпи обяснението.

Уловиха се за ръце, докато Фил отново благодари на Бога за снега, сезоните и хубавото ястие. Накрая каза:

— И ни помагай никога да не забравяме нуждите и страданията на другите.

Тези думи събудиха нещо в паметта на Нейт. Беше ги чувал и преди. Преди много, много години.

Докато Лора сервираше яхнията, разговаряха за отминалата сутрин. За службата от единайсет бяха дошли четирийсет души. Снегът наистина бе разколебал мнозина. Освен това в градчето върлуваше и грипен вирус. Нейт похвали красотата на църквата. Фил и Лора бяха в Сейнт Майкълс от шест години.

— Имаш хубав тен за януари — каза Лора след малко. — Не си го получил във Вашингтон, нали?

— Не. Току-що се върнах от Бразилия. — Отецът и жена му спряха да се хранят и се наклониха напред. Приключението започваше пак. Нейт преглътна голяма лъжица от ароматната, гъста яхния и започна да разказва.

— Храни се — подканяше го Лора на всеки няколко минути. Нейт хапваше малко, после продължаваше отново. Говореше за Рейчъл като за „дъщеря на клиент“. Бурите сега бяха още по-силни, змиите още по-дълги, лодката още по-малка, индианците — почти враждебни. Докато Нейт разказваше случка след случка, Фил кокореше изумено очи.

Разказваше преживелиците си за втори път след завръщането си.

Общо взето, се придържаше към фактите, като изключим някое и друго преувеличение. Дори самият той се изненадваше. Беше забележителна история и му бе приятно да я разказва, така че домакините му получиха богата, дълга версия. Понякога успяваха да вклинят по някой и друг въпрос.

Когато Лора разчисти масата и сервира сладки за десерт, Нейт и Джеви тъкмо бяха стигнали до първото селище на индианците ипика.

— Тя изненада ли се, като ви видя? — попита Фил, когато Нейт разказа как индианците са довели бялата жена от селото, за да ги посрещне.

— Не — отговори Нейт. — Сякаш знаеше, че ще дойдем.

Положи всички усилия, за да опише правдиво живота на индианците и тяхната първобитна култура, но думите му изневеряваха. През кратките промеждутъци на разказа изяде две сладки на големи хапки.

Най-накрая бутнаха чиниите си настрана и си наляха кафе. Неделният обяд за Фил и Лора бе по-скоро възможност да си поприказват. Храненето беше на заден план. Нейт се зачуди кой ли е бил предишният гостенин, имал щастието да сподели неделния им обяд.

Не беше лесно да омаловажи ужасите на тропическата треска, но положи всички усилия, за да го направи — два дни в болницата, малко лекарства, и отново на крака. Когато свърши, започнаха въпросите. Фил искаше да знае всичко за мисионерката — към коя църква принадлежи, каква е вярата ѝ, как работи с индианците. Сестрата на

Лора бе работила в църковна болница в Китай петнайсет години и това стана повод за още разкази.

Когато Нейт се отправи към вратата, вече наближаваше три. Домакините му бяха готови да седят край масата във всекидневната до мръкнало, но Нейт искаше да се поразходи. Махна им за довиждане и когато тръгна по улицата, имаше чувството, че ги познава от години.

Сейнт Майкълс можеше да се обиколи пеша за около час. Улиците бяха тесни, повечето къщи бяха поне на сто години. Всичко беше на мястото си — нямаше бездомни кучета, запустели сгради или незастроени парцели. Дори снегът беше чист и спретнат, внимателно изринат, така че тротоарите да са съвършено чисти. Нейт спря на кея и се загледа с възхищение в яхтите. Никога не се бе качвал на такова нещо.

Реши да не напуска Сейнт Майкълс, освен ако не е абсолютно необходимо. Щеше да живее в къщата на Джош, докато Джош не го помолеше учтиво да напусне. Щеше да спести пари, а после, когато делото за наследството на Фелан приключеше, щеше да търси начин да преживява.

Недалеч от пристанището видя малко магазинче, което се канеше да затваря за деня. Купи си кафе, няколко консерви, риба и овесени ядки за закуска. На витрината бяха подредени разнообразни марки бира. Усмихна им се. Тези дни бяха отминали.

Грит получи известие за уволнението си по факс и електронна поща — това се случваше за първи път в историята на фирмата му. Направи го Мери Рос рано в понеделник, след като бе прекарала неприятен уикенд с братята си.

Грит не напусна сцената елегантно. Веднага ѝ изпрати по факса сметката за услугите си до тогава — 148 часа по 600 долара на час, или общо 88 800 долара. Натрупаният хонорар трябваше да бъде заменен с договорения процент от цялостната сума в случай на извънсъдебно договаряне или друг благоприятен изход. Грит не искаше 600 долара на час. Искаше парче от тортата, солидна част от дела на клиентката си, двайсет и петте процента, които бе успял да договори.

Грит искаше милиони и сега, докато седеше в заключената кантора и гледаше факса, просто не можеше да повярва, че богатството се изплъзва между пръстите му. Искрено вярваше, че след няколко месеца ожесточена съдебна схватка адвокатите, изпълняващи завещанието на Фелан, ще поискат извънсъдебно решение. Можеха да хвърлят по двайсет милиона на всеки от наследниците и да ги гледат как се спускат към тях като изгладнели кучета. Състоянието изобщо нямаше да намалее от такива трохи. Двайсет милиона за клиентката му означаваше пет милиона за него и той, Грит, не можеше да не признае, че вече е измислил няколко възможни начини, по които да ги изхарча. Обади се на Харк, за да го наругае, но му казаха, че мистър Гетис е много зает в момента.

Сега мистър Гетис представяше интересите на трима от четиримата наследници от първия брак. Процентът му бе паднал до седемнайсет и половина, но залогът му бе нараснал неимоверно.

Мистър Гетис влезе в заседателната зала в десет и няколко минути и поздрави адвокатите на другите наследници, събрали се за важна среща.

— Трябва да ви съобща нещо — каза той доволно. — Мистър Грит вече не участва в това дело. Неговата клиентка Мери Рос Фелан

Джакман ме помоли да поема защитата на интересите ѝ и след задълбочено обмисляне аз приех.

Думите му експлодираха като бомби в залата. Янси поглади рошавата си брада и се зачуди какви ли методи е използвал колегата му, за да отскубне тази жена от пипалата на Грит. Не се притесняваше за себе си — майката на Рамбъл бе пробвала всички възможни средства, за да изпрати сина си при друг адвокат. Но синът мразеше майка си.

Мадам Лангхорн беше изненадана, особено след като Харк Гетис поемаше нещата и на Трой младши. След краткото си стъписване обаче се успокои. Клиентката ѝ Джийна Фелан Стронг ненавиждаше братята и сестрите си от другия брак на баща си и в никакъв случай не би се доверила на адвоката им. Независимо от всичко трябваше да им демонстрира влияние — може би щеше да заведе Джийна и Коуди в някой ресторант близо до Капитолия, за да видят, че познава някоя и друга важна клечка от правителството.

Вратът на Уоли Брайт почервения, когато чу новината. Харк крадеше клиенти, дебнеше като лешояд. От първото семейство извън лапите му оставаше единствено Либигейл и Уоли Брайт беше готов да го убие, ако се опиташе да я открадне.

— Стой настрана от клиентката ми — каза той заплашително и всички в залата замръзнаха.

— Успокой се.

— Ще се успокоя, как ли пък не! Как мога да съм спокоен, когато крадеш клиенти!?

— Не съм откраднал мисис Джакман. Тя сама ми се обади. Аз не съм я търсил.

— Знаем каква игра играеш, Харк. Не сме глупаци. — Уоли каза това, вперил поглед в другите си колеги. Те със сигурност не се смятаха за глупаци, но не бяха чак толкова сигурни по отношение на Уоли. Истината бе, че никой не се доверяваше на останалите. Залогът беше толкова висок, че спокойно можеше да се очаква всеки колега да извади нож и да го забие в гърба ти.

Въведоха Снийд и това промени темата на разговорите. Харк го представи на останалите. Горкият Снийд приличаше на човек, изправен пред взвода за разстрел. Седна в края на масата пред обективите на две видеокамери.

— Това е само репетиция — увери го Харк. — Не се притеснявай.

Адвокатите извадиха бележници с въпроси и преместиха столовете си по-близо до Снийд.

Харк застана зад него, потупа го по раменете и каза:

— Така. Когато изслушват показанията ти, адвокатите на другата страна ще имат право да те разпитат първи. През следващия час, час и половина ще смяташ, че ние сме враговете, окей?

За Снийд това в никакъв случай не беше „окей“, но вече бе прибрал парите им, така че трябваше да участва в играта.

След това Харк взе бележника си и започна с елементарни въпроси за месторождението, семейството, образованието и така нататък, които не създаваха проблеми на Снийд, така че той се поуспокои. След това адвокатът зададе десетки въпроси за времето, прекарано с мистър Фелан, които му се сториха свършено излишни и неуместни.

След кратка почивка за освежаване диригентската палка пое мадам Лангхорн и започна да изтезава Снийд относно семействата на Фелан, съпругите, децата, разводите, любовниците. Снийд смяташе, че всичко това е излишна мръсотия, но на адвокатите като че ли им беше приятно да се занимават с такива неща.

— Знаехте ли за Рейчъл Лейн? — попита мадам Лангхорн.

Снийд се замисли за момент, после каза:

— Не съм мислил за това. — Това беше покана да му помогнат с отговора. — Ти как смяташ? — попита той мистър Гетис.

Харк нямаше никакви проблеми със съчиненията.

— Смятам, че си знаел всичко за мистър Фелан, особено за жените му и техните деца. Нищо не е убягнало от вниманието ти. Старецът ти е доверил всичко, включително и за съществуването на незаконната му дъщеря. Когато си постъпил на работа при него, тя е била на десет или единайсет години. Той се е опитвал да се свърже с нея през годините, но тя не е искала да има нищо общо с него. Смятам, че това го е наранило дълбоко и като човек, който е свикнал да става това, което той иска, пренебрежението на Рейчъл е превърнало болката му в гняв. Освен това смятам, че я е ненавиждал силно. Следователно фактът, че ѝ е завещал всичко, не може да бъде друго, освен резултат на пълно побъркване.

Снийд още веднъж се удиви на способността на Харк да измисля легенди толкова светкавично. Другите адвокати също бяха впечатлени.

— Какво ще кажете? — попита ги Снийд.

Те кимнаха одобрително.

— По-добре му разкажи всичко за Рейчъл Лейн — обади се Брайт.

После Снийд повтори пред камерата историята, която току-що бе чул от Харк, при което показва приемлива способност да импровизира по зададена тема. Когато привърши, адвокатите не бяха в състояние да прикрият задоволството си. Този червей щеше да каже всичко. И нямаше кой да го опровергае.

Когато му задаваха въпрос, за чийто отговор Снийд се нуждаеше от помощ, той казваше: „Не съм мислил за това“, и адвокатите веднага помагаша. Харк, който сякаш предугаждаше слабостите на свидетеля, обикновено съумяваше веднага да предложи цялостна версия. Останалите също предлагаха версии, защото искаха всички да видят колко умело могат да лъжат.

Натрупваха се пласт след пласт, после се изпилваха детайлите, изработваше се постановката, която трябваше да убеди всички, че мистър Фелан е бил побъркан в деня, когато е подписал последното си завещание. Адвокатите насочваха Снийд и той се оказа податлив и възприемчив за обучението. Бе дотолкова податлив и възприемчив, че адвокатите започнаха да се тревожат, да не би да каже нещо излишно. Не биваше по никакъв начин да се допусне репутацията му да пострада. Не биваше да има никакви слаби места в показанията му.

Изграждаха версията му в продължение на три часа, след това, в продължение на още два се опитваха да я срутят с безмилостен кръстосан разпит. Не му дадоха почивка за обяд. Подсмихваха му се и го наричаха „лъжец“. В един момент мадам Лангхорн го докара почти до сълзи. Когато бе абсолютно изтощен и всеки момент можеше да припадне, го изпратиха у дома с наръч видеокасети и напътствия да ги гледа и изучава непрекъснато.

Казаха му, че не е готов да даде показания. Версиите му не бяха непробиваеми. Горкият Снийд се прибра у дома с новия си рейндж роувър, уморен и объркан, но също така и изпълнен с решимост да репетира лъжите, докато адвокатите не изръкопляскат от възторг.

Съдия Уайклиф обичаше спокойните обеди в кабинета си. Както обикновено Джош бе взел сандвичи от гръцкия деликатесен магазин близо до Дюпон Съркъл. Разопакова ги на малката масичка в ъгъла заедно с чашите чай с лед и туршията и двамата се заеха с тях. В началото се заоплакваха от натоварената си програма, но съвсем скоро стигнаха и до наследството на Фелан. Нещо бе станало, иначе Джош не би се обадил.

— Намерихме Рейчъл Лейн — каза той.

— Чудесно. Къде? — Облекчението по лицето на съдия Уайклиф бе видимо.

— Накара ни да обещаем, че няма да разкриваме местонахождението ѝ. Поне засега.

— В страната ли е? — Съдията забрави сандвича с телешко месо.

— Не. Намира се на отдалечено място и е напълно удовлетворена от живота си там.

— Как я открихте?

— Откри я адвокатът ѝ.

— Кой е той?

— Колега, който някога работеше в моята фирма. Името му е Нейт О'Райли, бивш съдружник. Напусна ни през август.

Уайклиф присви очи и се замисли над чутото.

— Какво съвпадение. Да наеме бивш съдружник в юридическата фирма, чиито услуги е използвал баща ѝ...

— Няма никакво съвпадение. Като изпълнител на завещанието, трябваше да я открия. Изпратих Нейт О'Райли да я търси. Той я намери, а тя го нае. Няма нищо необяснимо.

— А кога ще се появи лично?

— Съмнявам се, че ще го направи.

— А къде е декларацията, че приема юрисдикцията на съда?

— Ще дойде, сър. Тази жена е много своенравна и, честно казано, не знам какви са плановите ѝ.

— Джош, става дума за оспорване на завещание. Войната вече е започнала. Нещата не могат да чакат. Съдът трябва да има юрисдикция върху делата ѝ.

— Тя има юридически представител. Интересите ѝ ще бъдат защитени. Можем да започнем сражението. Ще започнем предварителните заседания и ще видим с какво разполага другата страна.

— Мога ли да поговоря с нея?

— Не е възможно.

— Стига, Джош.

— Кълна се! Тя е мисионерка на отдалечено място, в другото полукълбо. Мога да кажа само това.

— Искам да се срещна с мистър О'Райли.

— Кога?

Уайклиф отиде до бюрото си и грабна дневника. Беше толкова зает... Животът му бе вместен в рамките на насрочените дела, насрочените изслушвания, насрочените предварителни следствия. Секретарката му водеше дневник за ангажиментите му в кабинета.

— Възможно ли е тази сряда?

— Разбира се. За обяд? Само тримата, неофициално.

— Разбира се.

Адвокат О'Райли възнамеряваше да чете и пише цялата сутрин. Плановите му се промениха обаче, защото му се обади свещеникът.

— Имаш ли работа? — попита отец Фил със силния си глас.

— Не, нищо особено — отвърна Нейт. Седеше, завит с одеяло на удобен стол пред камината, и четеше Марк Твен.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен.

— Е, аз съм в църквата. Работя в мазето, защото трябва да се преустрои, и ми е нужна помощ. Помислих си, че може да ти е доскучало, защото в Сейнт Майкълс няма кой знае какви занимания, поне през зимата. Освен това днес пак се очаква да вали.

Нейт си спомни агнешката яхния. Сигурно беше останало доста от нея.

— Идвам след десет минути.

Мазето беше точно под църквата. Докато се спускаше по паянтовата стълба, Нейт чу чукане. Помещението беше голямо, с нисък таван. Преустройството явно бе започнало отдавна, а крайт не се

виждаше. Целта беше да се направят няколко малки стаички по протежение на страничните стени, като се остави празно място в средата. Фил стоеше между две дървени магарета за рязане, с рулетка в ръка и посипан със стърготини. Беше с памучна риза, джинси и ботуши и спокойно би могъл да мине за дърводелец.

— Благодаря ти, че дойде — каза той с широка усмивка.

— Няма защо. Беше ми скучно — отговори Нейт.

— Правя преградните стени — обясни Фил и махна с ръка към конструкцията. — По-лесно е, ако сме двама. Преди ми помагаше мистър Фукуа, но той сега е на осемдесет и гърбът му не е какъвто беше някога.

— А какво правиш?

— Шест класни стаи за изучаване на Библията. В средата ще има зала за сбирки. Започнах преди две години, но бюджетът ни не позволява да се впускаме в нови проекти, ето защо правя всичко сам. Така се поддържам във форма.

Отец Фил не беше във форма от години.

— Казвай какво да правя — каза Нейт. — И не забравяй, че съм адвокат.

— Не си се занимавал с почтен труд кой знае колко, а?

— Не съм.

Двамата уловиха една плоскост от двете страни и я преместиха до подпорите. Беше един и двайсет на един и осемдесет и когато я изправиха, Нейт си даде сметка, че работата наистина е за двама души. Фил сумтеше и се мръщеше, прехапал език от напрежението, а когато най-накрая наместиха плоскостта, изсумтя:

— Сега я задръж така за малко...

Нейт я притисна към подпорите и отецът бързо я закова с два гвоздеа. След като я закрепил по този начин, заби още шест пилона през равни разстояния и се отдръпна, за да прецени работата си. После взе рулетката и премери мястото за следващата плоскост.

— Къде научи дърводелския занаят? — попита Нейт, който го наблюдаваше с интерес.

— В кръвта ми е. Йосиф е бил дърводелец.

— Кой е той?

— Бащата на Исус.

— А... този Йосиф.

- Четеш ли Библията, Нейт?
- Не много.
- А би трябвало.
- Ще ми се да започна.
- Ако искаш, мога да ти помагам.
- Благодаря.

Фил надраска размерите върху плоскостта, която току-що бяха монтирали. След това измери още веднъж и още веднъж. Скоро Нейт разбра защо преустройството трае толкова дълго. Фил никак не бързаше и вярваше в честите и продължителни почивки за по чаша кафе.

След час се изкачиха по стълбата на партерния етаж и влязоха в кабинета на отца, който беше поне с десет градуса по-топъл от сутерена. Фил взе кафеника със силно кафе от малкия газов котлон, наля две чаши и се вгледа в редовете книги на лавицата.

— Това тук е чудесен наръчник за вярата — каза той. — Едно от любимите ми помагала. — Извади книгата и внимателно я избърса, сякаш беше прашна. Подаде я на Нейт. Беше с твърди корици, книжната обложка беше непокътната. Фил много пазеше книгите си.

Взе още една и също му я подаде.

— Това е помагало за изучаване на Библията, предназначено за заети хора. Много е добро.

— А защо мислиш, че съм зает?

— Нали си адвокат във Вашингтон?

— Да, така е, но това време скоро ще приключи.

Фил опря върховете на пръстите си и го погледна така, както може само свещеник. Сякаш искаше да каже: „Продължавай, говори. Аз съм тук, за да ти помогна.“

Нейт сподели някои от миналите и сегашните си проблеми, като подчерта предстоящото дело, заведено от данъчните, и неизбежната загуба на адвокатския му лиценз. Нямаше да лежи в затвора, но трябваше да плати глоба, която възлизаше на непосилна за него сума.

Във всеки случай обаче не се безпокоеше за бъдещето. Дори изпитваше облекчение, че ще се отърве от професията си.

- С какво ще се занимаваш? — попита Фил.
- Нямам представа.
- Уповаваш ли се на Бог?

— Да, мисля, че да.

— Тогава се успокой. Той ще ти покаже верния път.

Разговаряха достатъчно дълго, за да дойде време за обяд, после отидоха в къщата на Фил и още веднъж се нахраниха с чудесната агнешка яхния. Лора дойде при тях малко по-късно. Работеше в детска градина и разполагаше само с няколко минути за обяд.

Към два отново слязоха в мазето на църквата и продължиха да работят неохотно. Като гледаше Фил, Нейт си мислеше, че преустройството нямаше да приключи, докато трае земният му път. Йосиф може и да е бил чудесен дърводелец, но мястото на отец Фил беше на амвона. Той измерваше всяко следващо празно място, после още веднъж, за по-сигурно, след това го оглеждаше от различни ъгли и размишляваше, после пак го измерваше. Същата процедура се повтаряше с плоскостта, която трябваше да запълни съответното празно място. Най-накрая, след като бе надраскал предостатъчно заплетени очертания и знаци, за да объркат и архитект, Фил хващаше електрическия трион и започваше боязливо да реже плоскостта. После двамата я вземаха и я занасяха на място, закрепваха я и я заковаваха. Плоскостта винаги съвпадаше перфектно и след всяка следваща Фил добиваше искрено облекчен вид.

Две класни стаи бяха завършени и готови за боядисване. Нейт реши следващия ден да се превърне в бояджия.

Два дни приятен труд не доведоха до голям напредък в мазето на църквата „Света Троица“. Все пак беше изпито доста кафе, агнешката яхния най-накрая свърши, известно количество боя и дървен материал отидоха по предназначение и бе изградено едно ново приятелство.

Когато телефонът иззвъня във вторник вечерта, Нейт чистеше пръстите си от боя. Беше Джош, който го викаше в реалния свят.

— Съдия Уайклиф иска да те види утре — каза той. — Опитах се да се свържа с теб по-рано.

— Какво иска? — попита Нейт и в гласа му прозвуча ужас.

— Сигурен съм, че ще ти задава въпроси за новата ти клиентка.

— Джош, наистина имам работа. Занимавам се с дърводелство, боядисване, коване на пирони и такива неща.

— Сериозно?

— Да. Правим мазето на църквата. Времето е най-същественият фактор.

— Не знаех, че имаш такива заложи.

— Трябва ли да идвам, Джош?

— Мисля, че да, приятелю. Съгласи се да поемеш делото и вече го казах на съдията. Трябва да се появиш, драги.

— Къде и кога?

— Ела в кабинета ми в единайсет. Ще отидем там заедно.

— Не искам да виждам фирмата, Джош. Пълна е с лоши спомени. Ще те чакам пред съда.

— Добре. Бъди там в дванайсет. В кабинета на съдия Уайклиф.

Нейт мушна един пън в огъня и се загледа в снега, който прехвърчаше пред прозорците. Можеше да си сложи костюм и вратовръзка, да се заразхожда с куфарче в ръка. Би могъл да изиграе ролята чудесно. Можеше да казва „Да, ваша светлост“ и „Ако обича почитаемият съд“, да възразява и да пече свидетели на бавен огън. Можеше да прави всичко това, което правеха хиляди адвокати всеки

ден, но вече не смяташе сам себе си за такъв. Тези дни, слава Богу, бяха приключили.

Щеше да го стори още веднъж, но само веднъж. Опита се да убеди самия себе си, че го прави заради клиентката си, заради Рейчъл, но знаеше, че на нея ѝ е все едно.

Все още не ѝ бе писал, макар че се канеше да го направи от доста време. Писмото до Джеви му бе отнело два часа, в резултат на което се получи страница и половина.

След три дни в снега започваше да тъгува за влажните улици на Корумба с пешеходците, които се разхождаха лениво по тротоарите, с темпото на живот, което диктуваше, че всичко може да почака до утре. Снегът непрестанно се силеше от небето. Може би щеше да забушува виелица, каза си той, да засипе пътя и да не се наложи да ходи там в края на краищата.

Пак сандвичи от гръцкия деликатесен магазин, пак туршия и чай. Докато чакаха съдия Уайклиф, Джош подреди масата.

— Ето това са съдебните документи по делото — каза той и подаде на Нейт дебела червена папка. — А това е твоят отговор. — Подаде му тънка картонена папка. — Трябва да го прочетеш и подпишеш колкото може по-бързо.

— А внесен ли е отговор от страна на изпълнителите на завещанието? — попита Нейт.

— Утре ще го има. Отговорът на Рейчъл Лейн е тук, вътре, и чака подписа ти.

— Нещо не е както трябва, Джош. Искаш от мен да подам в съда документ, отговор във връзка с оспорено завещание, от името на клиент, който не знае.

— Изпрати ѝ копие.

— Къде?

— На единствения известен адрес. Мисията „Племена на света“ в Хюстън, Тексас. Всичко е в папката.

Нейт поклати глава. Беше объркан от подготовката на Джош. Чувстваше се като пионка върху игрална дъска. Отговорът на Рейчъл Лейн беше дълъг четири страници и отхвърляше, общо и по пунктове,

твърденията, изложени в шестте иска, оспорващи завещанието. Нейт започна да ги чете, докато Джош се зае с мобилния си телефон.

Разтоварено от юридическия жаргон и тежките обвинения, делото, общо взето, се свеждаше до решаването на въпроса дали Трой Фелан е бил с всичкия си, когато е подписвал завещанието си, или не. Независимо от изхода процесът щеше да е пълен цирк. Адвокатите щяха да доведат всякакви психиатри, служители, бивши служители, бивши любовници, портиери, прислужници, шофьори, пилоти, бодигардове, лекари, проститутки — всеки, който бе прекарал и пет минути със стареца, щеше да бъде доведен, за да даде показания.

Нейт нямаше да понесе лесно всичко това. Докато четеше, имаше чувството, че папката натежава в ръцете му. Когато войната приключеше, документите по делото щяха да запълнят една цяла стая.

В дванайсет и половина съдия Уайклиф влезе по обичайния си шумен начин и докато сваляше тогата си, се заизвинява, че е толкова зает.

— Вие сте Нейт О'Райли — каза той и протегна ръка.

— Да, ваша светлост, приятно ми е.

Джош успя да прекрати разговора си по мобилния телефон. Седнаха около малката маса и започнаха да се хранят.

— Джош ми каза, че сте открили най-богатата жена на света — каза Уайклиф и премлясна.

— Да, намерих я преди около две седмици.

— Можете ли да ми кажете къде е тя?

— Помоли ме да не казвам. Аз обещах.

— А ще дойде ли да даде показания, когато се наложи?

— Няма да е нужно — намеси се Джош. Естествено, в куфарчето си носеше инструкции, отнасящи се до присъствието на наследничката по време на процеса. — След като не знае нищо за умственото здраве и психическото състояние на мистър Фелан, няма да може да свидетелства.

— Но тя е страна.

— Да, така е. Но отсъствието ѝ може да бъде извинено. Нищо не пречи да водим делото и без нея.

— Извинено от кого?

— От вас, ваша светлост.

— Възнамерявам в подходящо време да подам молба до съда с искане делото да бъде гледано без нея — каза Нейт.

Джош се усмихна.

— Е, предполагам, че ще мислим за това по-късно — каза съдията. — По-скоро се безпокоя за предварителните изслушвания на свидетелите. Излишно е да споменавам, че страните бързат да придвижим нещата.

— Изпълнителите на завещанието ще дадат отговора си утре — каза Джош. — Готови сме за сражението.

— А наследничката?

— Все още работя върху отговора ѝ — каза Нейт, сякаш дни наред се бе трудил усилено. — Но ще мога да го внеса утре.

— Готови ли сте за предварителното изслушване?

— Да, сър.

— Кога ще можем да очакваме документите от клиентката ви?

— Не знам точно.

— Формално погледнато, преди да ги получа, нямам юрисдикция над нея.

— Да, разбирам. Сигурен съм, че документите ще дойдат скоро. Пощенските услуги там са много мудни.

Джош се усмихна.

— Значи я открихте, показахте ѝ копие от завещанието, обяснихте ѝ какво трябва да декларира и се съгласихте да я представлявате?

— Да, сър — отговори Нейт, защото не можеше да каже нищо друго.

— Ще подпишете ли клетвена декларация в този смисъл, за да я приложим към делото?

— Това е доста необичайно — обади се Джош.

— Може би, но ако започнем да разпитваме свидетелите, без тя да е признала юрисдикцията на съда, искам поне да имам нещо, което да показва, че е била уведомена.

— Добра идея — отбеляза Джош, като че ли идеята беше негова. — Нейт ще подпише.

Нейт кимна и отхапа голяма хапка от сандвича си. Надяваше се да го оставят да се нахрани, без да го принуждават да лъже повече.

— Близки ли са били с Трой? — попита Уайклиф.

Преди да отговори, Нейт дъвка колкото се може повече.

— Тази среща е неофициална, нали?

— Разбира се. Събрали сме се на приказки.

Да. А приказките могат да печелят съдебни дела или да ги обричат на неуспех.

— Не мисля, че са били много близки. Не го беше виждала от години.

— Как реагира, когато прочете завещанието?

Тонът на Уайклиф наистина беше бърлив и Нейт знаеше, че съдията иска да чуе всички подробности.

— Изненада се, меко казано — отговори Нейт сухо.

— Обзалагам се. Попита ли колко е голямо наследството й?

— Да, в края на краищата беше стъписана. Всеки би се стъписал при такива обстоятелства.

— Омъжена ли е?

— Не.

Джош си даде сметка, че въпросите за Рейчъл могат да отнемат доста време, а тези въпроси бяха опасни. Уайклиф не биваше да знае, поне не на този етап, че Рейчъл не се интересува от парите. Ако продължеше да рови, а Нейт продължеше да говори истината, можеше и да изпусне нещо.

— Ваша светлост — намеси се той деликатно, за да отклони разговора в друга посока, — това не е сложно дело. Предварителното изслушване едва ли ще отнеме цяла вечност. Те нямат търпение, ние нямаме търпение. На масата има купчина пари и всички ги искат. Защо да не ускорим изслушването и не фиксираме дата за делото?

Ускоряване на дело за наследство? Това беше нещо нечувано — хонорарите на адвокатите се определяха на час, защо да бързат?

— Интересно — отвърна Уайклиф. — Какво точно имаш предвид?

— Да организираме една среща със страните колкото се може по-бързо. Ще съберем всички адвокати в една стая и ще поискаме от тях да ни дадат списъци с всички възможни свидетели и документи. Ще определим трийсет дни за показанията им и ще насрочим делото за след деветдесет дни.

— Това е ужасно рано.

— Във Федералния съд непрекъснато правим това. А и момчетата от другата страна ще се зарадват, защото клиентите им са останали без пари.

— А вашата клиентка, мистър О'Райли? Тя също ли бърза да получи наследството си?

— Кой не би бързал, ваша светлост? — попита Нейт.

Тримата се усмихнаха.

Когато Грит най-накрая успя да пробие телефонната отбрана на Харк Гетис, първите му думи бяха:

— Мисля си да отида при съдията.

Харк натисна бутона за запис и отговори:

— Добър ден, Грит.

— Може би ще му кажа истината, че Снийд продава показанията си за пет милиона долара и че нищо от това, което казва, не е истина.

Харк се засмя достатъчно силно, за да го чуе Грит.

— Не можеш да го направиш, Грит.

— Разбира се, че мога.

— Май не си много умен. Чуй какво ще ти кажа, Грит, и ме слушай внимателно. Първо, ти подписа документа заедно с всички останали, така че си съучастник в неправдата, която твърдиш, че е сторена. Второ и по-важно, ти знаеш за Снийд, защото си бил адвокат на Мери Рос. Отношенията между адвокат и клиент са доверителни. Ако разкриеш информация, научена в качеството ти на неин адвокат, ще нарушиш принципа за поверителността, тя ще подаде жалба, а аз ще се погрижа да отнемат адвокатските ти права. Ако направиш някоя глупост, ще се простиш с професията, разбираш ли това?

— Ти си боклук, Гетис. Ти открадна клиентката ми.

— Ако клиентката ти е била доволна от теб, защо ѝ е било да търси друг адвокат?

— Не съм приключил с теб.

— Не прави глупости.

Грит тресна слушалката. Харк се наслади на момента, после се върна към работата си.

Нейт подкара сам през града. Движеше се с трафика, без да бърза. Мина по моста над река Потомак, покрай мемориала на Линкълн. Прехвърчаше сняг, но обилният снеговалеж се бе разминал. Спря, за да изчака светофара на Пенсилвания Авеню, и погледна в огледалото. Видя сградата, заобиколена от десетина други, в която бе прекарал по-голямата част от последните двајсет и три години. Прозорецът на кабинета му беше на шестия етаж и от колата едва се виждаше.

На Ем Стрийт в Джорджтаун се редяха старите свърталища — баровете и дупките, в които бе прекарвал дълги безпаметни часове с хора, които вече не помнеше. Помнеше обаче имената на барманите. Всяко заведение имаше своя история. По времето, когато пиеше, трябваше да се освободи от напрежението на тежкия ден в кантората или в съда с няколко часа, отдадени на алкохола. Просто не можеше да се прибере у дома без това. На Уисконсин Авеню видя барчето, в което навремето се бе сбил с някакъв студент, който бе по-пиян от самия него. Спорът беше възникнал заради момиче и барманът ги бе изпратил на улицата, за да го решат. На следващата сутрин се бе явил в съда с лепенки по лицето. Малко по-нататък видя кафенето, където бе купил толкова кокаин, че да се отрови. Ченгетата го бяха тарасили, докато той беше в клиниката. Двама наркопласъори бяха заминали за затвора.

Бе прекарал най-славните си дни по тези улици, докато жените му го чакаха у дома, а децата му растяха без него. Срамуваше се от болката, която им бе причинил. Когато излизаше от Джорджтаун, се закле никога повече да не се връща тук.

В къщата на Джош напълни колата с още лични вещи и дрехи и бързо си тръгна. В джоба му имаше чек за десет хиляди долара — хонорара за първия месец. На данъчните дължеше шейсет хиляди, глобата щеше да е минимум още толкова. На втората си съпруга дължеше още трийсет хиляди — неплатена издръжка за децата, докато беше в клиниката при Серджо.

Нямаше как да не плати тези дългове. Даваше си сметка, че нещата във финансово отношение не изглеждат никак розово. За издръжката на по-малките деца трябваше да отделя по три хиляди всеки месец. По-големите не му излизаха по-евтино, защото учеха и плащаха наем. С парите от наследството на Фелан би могъл да

преживее няколко месеца, но виждаше, че Джош и Уайклиф се стремят да ускорят нещата, така че и това време скоро щеше да свърши. След като процесът приключеше, щеше да се яви пред някой федерален съдия, да признае, че е нарушил данъчното законодателство, и да предаде разрешителното си да упражнява професията.

Отец Фил го съветваше да не се тревожи за бъдещето. Бог трябвало да се погрижи за хората си. Нейт отново се зачуди дали не злоупотребяваше с търпението на Бога.

Взе един голям бележник и се опита да напише писмо на Рейчъл. Имаше адреса на „Племена на света“ в Хюстън. Щеше да адресира плика до Рейчъл Лейн, да напише „Лично и поверително“ и да приложи обяснителна бележка.

В мисията би трябвало да знаят коя е тя и къде се намира. Може би някой се бе досетил за истинската ѝ самоличност и сега знаеше, че е наследила Трой Фелан.

Освен това предполагаше, че Рейчъл ще се свърже с централата на мисията си, ако вече не го бе направила. Беше пристигнала в Корумба и му се струваше логично да очаква, че се е обадила и е разказала за посещението му.

Беше споменала годишния бюджет, който ѝ се отпускаше. Вероятно водеше някаква кореспонденция. Ако писмото му попаднеше у когото трябва в Хюстън, може би щеше да попадне и където трябва в Корумба.

Написа датата, после започна: „Скъпа Рейчъл“.

Мина цял час, докато гледаше огъня в камината и се чудеше какво да напише, така че да звучи интелигентно. Най-накрая започна да пише за снега — липсва ли ѝ? Спомня ли си за детството? Имало ли е снегове в Монтана? Сега пред къщата му има поне трийсет сантиметра.

Видя се принуден да признае, че е поел ролята на неин адвокат, и след като стигна до юридическата страна, започна да пише доста по-бързо. Обясни колкото е възможно по-просто какво става в съда.

Разказа ѝ за отец Фил, за църквата и за мазето. За това, че чете Библията и му е приятно. И че се моли за нея.

Написа три страници и се почувства горд от себе си. Прочете ги три пъти и реши, че са достойни за изпращане. Ако писмото някак си стигнеше до колибата ѝ в джунглата, Рейчъл щеше да го препречете няколко пъти и той знаеше, че изобщо няма да се замисли за стиловите му недостатъци. Копнееше да я види отново.

Една от причините за бавното напредване на работата в мазето беше навикът на отец Фил да спи до късно. Лора твърдеше, че почти винаги когато тя тръгва към детската градина в осем сутринта, отецът продължава да спи. Той твърдеше, че е нощна птица и обича да гледа филмите по телевизията след полунощ.

Когато му се обади в седем и половина сутринта в петък, Нейт се изненада.

— Видя ли „Поуст“? — попита Фил.

— Не чета вестници — отговори Нейт. Бе изоставил този навик в клиниката. Фил, от друга страна, прочиташе поне по пет вестника всеки ден. От тях черпеше добър материал за проповедите си.

— А може би трябва.

— Защо?

— Има статия за теб.

Нейт obu ботушите си и отиде до едно кафене на главната улица, на две преки от къщата. На първа страница в „За столицата“ имаше хубава статийка за откриването на изчезналата наследничка на Трой Фелан. Съобщаваше се, че късно предния ден в съда на окръг Феърфакс са били внесени документи, с които тя, чрез адвоката си мистър Нейт О’Райли, възразява срещу твърденията на претендентите, че завещанието на покойния ѝ баща не е валидно. Тъй като не разполагаха с информация за нея, статията се занимаваше повече с адвоката ѝ. Според клетвената декларация, която също бе внесъл в съда, той бе открил Рейчъл Лейн, бе ѝ показал копие от завещанието, бе обсъдил с нея различните правни аспекти на ситуацията и някак си бе успял да стане неин адвокат. Не се посочваше точно къде се намира Рейчъл Лейн.

После се казваше, че мистър О’Райли е бивш съдружник във фирмата на Джош Стафорд и че преди време е бил виден практикуващ адвокат, че е напуснал фирмата през август, че през октомври е обявил неплатежоспособност, през ноември му е бил връчен обвинителен акт

и че окончателното решение по обвиненията за укриване на данъци все още предстои да бъде взето. Данъчните служби твърдяха, че дългът му възлиза на шейсет хиляди долара. За всеки случай репортерът съобщаваше и факта, че се е развеждал два пъти. За да е пълно унижението, с материала бе поместена и лоша снимка на Нейт, с чаша в ръка, на празненство в някакъв бар, преди години. Вгледа се в зърнестото изображение — изцъклени очи, потъмнели от алкохола скули, глуповата усмивка, сред хората, чиято компания му беше приятна. Доста притеснително, но всичко това беше минало.

Разбира се, никоя статия не би била пълна без кратка статистика за живота и смъртта на самия Трой Фелан — три съпруги, седем известни деца, повече от единайсет милиарда долара, скок от четиринайсетия етаж.

Мистър О'Райли не бил открит за коментар. Мистър Стафорд отказал да коментира. Адвокатите на наследниците явно бяха казали предостатъчно, така че авторът не бе потърсил мнението им.

Нейт сгъна вестника и се върна в къщата. Беше осем и половина. Имаше цял час и половина до възобновяването на работата в мазето.

Хрътките бяха научили името му, но нямаше да им е лесно да надушат следата му. Джош бе уредил да получава писмата си в пощенска кутия във Вашингтон. Имаше и нов служебен телефонен номер, регистриран на името на Нейтън О'Райли, адвокат. Обажданията приемаше секретарка във фирмата на Джош.

В Сейнт Майкълс само отецът и жена му знаеха кой е той. В градчето се носеха слухове, че е богат адвокат от Болтимор, дошъл, за да пише книга.

Постепенно криенето започваше да му харесва. Може би затова се криеше и Рейчъл.

Отговорът на Рейчъл Лейн бе изпратен на всички адвокати на наследниците. Новината ги наелектризира. Вече бяха сигурни, че тя е жива и възнамерява да се бори, макар че изборът ѝ на адвокат беше донякъде странен. Сведенията, които имаха за него, бяха точни — много добър професионалист с блестящи удари, който не беше издържал на напрежението. Те също обаче, както и съдия Уайклиф, подозираха, че конците в действителност дърпа самият Джош

Стафорд. Той го беше измъкнал от клиниката за наркомани, бе пхнал папката в ръцете му и му бе посочил сградата на съда.

Адвокатите на наследниците се срещнаха в петък сутринта в офиса на мисис Лангхорн — модерна сграда, сместена сред многото други на Пенсилвания Авеню. Фирмата беше малка — само с четирийсет адвокати — и не можеше да се надява да се сдобие с богати клиенти, но шефовете ѝ бяха амбициозни. Мебелировката беше демонстративно претенциозна и говореше за отчаян стремеж към върховете.

Бяха решили да се срещат веднъж седмично в петък в осем, за не повече от два часа, за да обсъждат стратегията си по време на процеса. Идеята беше на Лангхорн. Беше си дала сметка, че ще играе ролята на умиротворител. Мъжете непрекъснато се караха и се надуваха. В този процес, в който засега се състезаваше само тяхната страна, можеха да загубят твърде много пари, за да си позволят да си нанасят непозволени удари един на друг.

Струваше ѝ се, че разместванията вече са приключили. Клиентите ѝ Джийна и Коуди оставаха при нея. Янси също бе омотал Рамбъл както трябва. Уоли Брайт буквално живееше с Либигейл и Спайк. Харк държеше останалите трима и, изглежда, беше доволен от положението. Прахолякът около наследниците се слягаше. Отношенията им се изглаждаха. Проблемите се изясняваха. Адвокатите си даваха сметка, че ако не работят като един екип, ще загубят делото.

Първи беше Снийд. Бяха отделили много часове на видеозаписа и всеки бе подготвил обстойни препоръки за подобряване на изпълнението му. Измислиците бяха безсрамни. Янси, който някога се бе опитвал да пише киносценарии, беше подготвил петдесет страници текст, чиито твърдения бяха достатъчни, за да изкарат стария Трой Фелан свършено безмозъчен.

След това щеше да дойде редът на Николет, секретарката. Тя също щеше да мине през няколкодневна подготовка пред видеокамерата, защото трябваше да каже някои неща пред съда. На Брайт му бе хрумнала идеята тя да заяви, че Трой е получил мозъчен удар, докато е правил секс с нея само няколко часа преди да застане пред тримата психиатри. Това би означавало временна невменяемост. Идеята бе приета добре от останалите и веднага предизвика

продължителна дискусия за резултатите от аутопсията. Все още не бяха видели копие от тях. Нещастникът се бе размазал на тротоара и както можеше да се очаква, главата му беше пострадала жестоко. Можеше ли аутопсията да открие мозъчен кръвоизлив при това положение?

Следваха собствените им експерти. Психиатърът на Грит бе напуснал полесражението заедно с адвоката, така че сега разполагаха само с четирима — по един за всяка от фирмите. Числото четири не беше неуправляемо по време на съдебен процес, дори можеше да изглежда убедително, особено ако и четиримата стигнеха до едно и също заключение, но по различни пътища. Решиха да проведат репетиция и с психиатрите.

След това идваше редът на другите свидетели. Трябваше да се намерят още хора, които са били около стареца през последните му дни. В това трябваше да им помогне Снийд.

Последното бе появата на Рейчъл Лейн и нейният адвокат.

— В папката няма нищо, подписано от тази жена — отбеляза Харк. — Тя се крие. Никой не знае къде е, освен адвокатът ѝ, но той не желае да каже. Беше нужен цял месец, докато я открият. Не е подписала нищо. Формално погледнато, съдът няма юрисдикция. Явно тази жена не желае да се покаже на светло.

— Така се държат и някои хора, които са спечелили на лотария — намеси се Брайт. — Предпочитат да не тръбят какво е станало, защото всеки нехранимайко в околността ще започне да чука на вратата им.

— Ами ако не иска да вземе парите? — попита Харк и всички млъкнаха.

— Това са глупости — каза Брайт инстинктивно и се опита да премисли невъзможното.

Докато се почесваха по главите, Харк продължи:

— Това е малко вероятно, наистина, но все пак трябва да го имаме предвид. По закона на щата Вирджиния получателят на наследство може да се откаже от него и то се подчинява на останалите условия в завещанието. Ако завещанието се анулира и няма друго валидно завещание, седемте деца на Трой ще получат всичко. Ако Рейчъл Лейн не желае каквото и да било, тогава само нашите клиенти ще разделят всичко.

Веднага започнаха да изчисляват. Единайсет милиарда, без данъците, разделено на шест. След това съответните проценти и се очертаваше възможност за придобиване на сериозно богатство. Седемцифрените хонорари станаха осемцифрени.

— Това е доста нереално — каза Лангхорн бавно. Мозъкът ѝ все още гореше от изчисленията.

— Не съм толкова сигурен — възрази Харк. Явно знаеше нещо повече от останалите. — Документите, които е трябвало да подпише, са много прости. Можем ли да повярваме, че мистър О'Райли е пътувал до Бразилия, намерил е Рейчъл Лейн, разказал ѝ е за Трой, бил е нает да я представя и всичко останало, но не ѝ е връчил за подпис един прост лист хартия, с който да потвърди юрисдикцията на съда? Има нещо гнило в тази работа.

— В Бразилия? — попита Янси първи.

— Да. Току-що се е върнал от Бразилия.

— Откъде знаеш?

Харк отвори бавно една папка и извади някакви книжа.

— Имам много добър детектив. — Присъстващите притихнаха. — Вчера, когато получих отговора на Рейчъл Лейн и клетвената декларация на мистър О'Райли, както и вие, се обадох на детектива си и след три часа научих следното... На двацет и втори декември Нейт О'Райли е излетял от летище Дълес с авиокомпания „Вариг“, полет 882, директно за Сао Пауло. Оттам е летял с „Вариг“, полет 146, до Кампо Гранде и след това е взел малък самолет до градче на име Корумба. Пристигнал е на двацет и трети. Бил е там близо три седмици, след което се е върнал на летище Дълес.

— Може да е бил в отпуск — промърмори Брайт. Беше не помалко изненадан от останалите.

— Може, но се съмнявам. Мистър О'Райли е прекарал миналата есен в клиника за наркомани, при това не за първи път. Когато Трой е скочил, все още е бил вътре. Бил е освободен на двацет и втори и още същия ден е заминал за Бразилия. Пътуването му е имало само една цел и тя е била да открие Рейчъл Лейн.

— Как научи всичко това? — попита Янси.

— Не е толкова трудно. Особено да се сдобиеш с информация за полетите. Всеки що-годе добър хакер може да се добере до нея.

— А как разбра, че е бил в клиника за наркомани?

— Имам си агенти.

Последва дълга пауза, докато осмислят чутото. Едновременно презираха Харк и се възхищаваха от него. Изглежда, винаги се добираше до информация, която за тях бе недостъпна, но сега беше на тяхна страна. Бяха в един отбор.

— Това е инструмент — каза той. — Ще започнем предварителните разпити на пълни обороти. Ще нападаме завещанието бясно. Ще си мълчим по въпроса за юрисдикцията на съда. Ако тя не се появи лично или не изпрати декларацията, това ще е сигурен признак, че не желае да вземе парите.

— Не мога да повярвам такова нещо — каза Брайт.

— Защото си адвокат.

— А ти какво си?

— Същото, но не съм толкова алчен. Ако щеш, вярвай, Уоли, но на този свят има и хора, чиито действия не са мотивирани от парите.

— Може би има двайсетина такива — каза Уоли Брайт. — И всичките са мои клиенти.

Шегата разчупи напрежението.

Преди да се разотидат, всеки още веднъж потвърди, че чутото ще си остане между тях. Говореха сериозно, но въпреки всичко си нямаха доверие. Новината за Бразилия беше особено деликатна.

Пликът беше кафяв и доста голям. Под адреса на „Племена на света“ в Хюстън бе написано: „За Рейчъл Лейн, мисионер в Южна Америка, лично и поверително“.

Беше получено от служителя, който отговаряше за пощата, и той веднага се консултира с началника си. След като пътува дълга сутрин из кабинетите, най-накрая пликът попадна, все още неотворен, на бюрото на Нийва Колиър, координатор на мисиите в Южна Америка. Тя го видя и отвори широко очи — никой, освен нея не знаеше, че Рейчъл Лейн е мисионер в „Племена на света“. Абсолютно никой.

Явно хората, у които бе попаднал пликът, не бяха свързали името върху него с името, за което толкова много се говореше напоследък в медиите. Беше понеделник сутринта и сградата беше тиха и спокойна.

Нийва заключи вратата на кабинета си. В плика откри писмо и по-малък, запечатан плик. Започна да чете писмото, стъписана от факта, че и някой друг знае коя е Рейчъл Лейн.

„До когото се отнася

Прилагам писмо до Рейчъл Лейн, една от вашите мисионерки в Бразилия. Моля, изпратете го неотворено.

Срещнах се с Рейчъл преди около две седмици в Пантанал, където, както ви е известно, тя живее сред индианците ипика вече единайсет години. Целта на посещението ми беше уреждане на належащ юридически въпрос.

За ваша информация Рейчъл беше добре. Обещах ѝ да не казвам на никого къде е, при никакви обстоятелства. Не желаете да я безпокоят с никакви юридически въпроси и аз се съобразих с искането ѝ.

Има нужда от пари за нова лодка и нов двигател, а също така и допълнителни средства за лекарства. С

удоволствие ще изпратя на вашата организация чек за тази цел — просто ми дайте нужните данни, за да го направя.

Възнамерявам да ѝ пиша пак, макар и да нямам представа как получава пощата си. Моля ви, уведомете ме, когато получите това писмо и когато изпратите плика за Рейчъл. Благодаря.“

Беше подписано от Нейт О'Райли. Най-долу беше записан телефонен номер в Сейнт Майкълс, Мериленд. Имаше и адрес на юридическа фирма във Вашингтон.

Кореспонденцията с Рейчъл не беше кой знае какъв проблем. Два пъти в годината, на 1 март и на 1 август, мисията изпращаше колет до пощата в Корумба. В тях имаше медикаменти, християнска литература и всичко друго, от което тя се нуждаеше. Пощата се бе съгласила да държи колетите от месец август в продължение на трийсет дни и ако никой не ги потърсеше, трябваше да ги върне в Хюстън. Това досега не се бе случвало. Рейчъл отиваше до града всяка година през август и тогава телефонираше в централата на мисията и разговаряше на родния си език в продължение на десетина минути. Вземаше колета си и се връщаше при индианците. През март колетите се изпращаха нагоре по реката с някоя лодка, която пък ги оставяше в една ферма, недалеч от устието на река Ксеко. Лако ги вземаше при пръв удобен случай. През март винаги изпращаха по-малко пакети, отколкото през август.

През единайсетте години на престоя си там Рейчъл никога не бе получавала лично писмо, поне не чрез мисията.

Нийва преписа телефонния номер и адреса в бележника си, после скри писмото в едно чекмедже. Щеше да го изпрати след месец — два заедно с обикновените доставки през месец март.

* * *

Работиха почти цял час без прекъсване върху поредната класна стая в мазето на църквата. Подът беше покрит със стърготини. Косата на Фил също беше поръсена. Стърженето на триона все още звучеше в

ушите им. Беше време за чаша кафе. Седнаха на пода, облегнаха се на стената недалеч от калорифера и Фил напълни две чаши от термоса.

— Вчера пропусна голяма проповед — каза Фил и се усмихна широко.

— Къде?

— Как така къде? Тук, разбира се.

— На каква тема?

— Прелюбодеянието.

— За или против?

— Естествено, че против.

— Не би ми минало през ум, че това може да е проблем за паството ти.

— Изнасям тази проповед два пъти в годината.

— Същата?

— Да, но винаги е свежа.

— Кога за последен път някой от паството ти е имал такива проблеми?

— Преди две години. Една от по-младите жени мислеше, че мъжът ѝ си има любовница в Болтимор. Пътуваше дотам два пъти седмично и тя бе забелязала, че се връща някак по-различен, изпълнен с енергия и желание за живот. Това продължавало по два-три дни и после пак ставал предишния свадливец. Жената беше твърдо убедена, че се е влюбил.

— И какво се оказа?

— Човекът се отбивал при някакъв много добър масажист.

Фил се разсмя шумно, носово. Смехът му често будеше повече смях, отколкото повода за него. Престанаха да се смеят, отпиха по глътка кафе и свещеникът попита:

— А ти, Нейт, в другия си живот имал ли си проблеми с прелюбодеянието?

— Никакви. Това не беше проблем, а начин на живот. Тичах след всичко, което ходи. Всяка що-годе привлекателна жена беше потенциален обект за секс. Бях женен, но и през ум не ми е минавало, че извършвам прелюбодеяние. Не го възприемах като грях, а като игра. Бях болен, Фил.

— Не трябваше да те питам.

— Не е така. Изповедта е нещо добро за душата. Сега се срамувам от това, което бях. Жени, алкохол, наркотици, барове, побоища, разводи, зарязани деца... бях на дъното. Понякога ми се ще да можех да върна онези дни и да ги преживея по друг начин. Сега е по-важно да не забравям колко съм се отдалечил от тях.

— Остават ти още много хубави години, Нейт.

— Надявам се. Просто не съм много сигурен какво трябва да направя.

— Бъди търпелив. Бог ще те напътства.

— Разбира се, при темпото, с което работим, ще мога да остана тук още дълги години.

Фил се усмихна, но не се разсмя.

— Изучавай Библията, Нейт. И се моли. Бог има нужда от хора като теб.

— Предполагам.

— Повярвай ми. Бяха ми нужни цели десет години, докато открия волята Божия. Известно време тичах, после спрях и се послушах. Доведе ме до това, което съм сега, много бавно.

— На колко години си?

— Постъпих в семинарията на трийсет и три.

— Сигурно си бил най-възрастният там.

— Не. Имаше доста хора по на четирийсет. Това не е нещо необичайно.

— Колко време се учи там?

— Четири години.

— Това е по-зле от Юридическия факултет.

— Изобщо не беше зле. Всъщност беше много приятно.

— Не мога да кажа същото за моето образование.

Работиха още един час, след което стана време за обяд.

Снегът се бе разтопил и Нейт държеше да хапнат в един рибен ресторант край града.

— Хубава кола — отбеляза Фил, докато закопчаваше предпазния колан. От раменете му по безупречно чистите кожени седалки се сипеха стърготини. На Нейт му бе все едно.

— Това е адвокатска кола. Взета е на изплащане, разбира се, защото не можех да си позволя да платя цялата сума наведнъж. Вноските са по осемстотин долара месечно.

— Доста.

— Бих искал да се отърва от нея и да си купя нещо по-малко и обикновено.

Излязоха от града и шосето се стесни. Продължиха нататък, покрай залива.

Когато телефонът иззвъня, той беше в леглото, но не спеше. Очакваше да заспи след около час. Беше едва десет, а тялото му все още не бе отвикнало от режима в клиниката, въпреки пътуването на юг. От време на време все още чувстваше слабост заради треската.

Беше му трудно да си представи, че през по-голямата част от професионалния си живот бе работил до девет или десет вечерта, след това бе стоял по баровете до един-два. Усещаше умора само като си го помислеше.

Тъй като телефонът не звънеше често, вдигна слушалката веднага, сигурен, че се е случило нещо неприятно.

— Нейт О'Райли, моля — каза женски глас.

— На телефона.

— Добър вечер, сър. Името ми е Нийва Колиър. Получих писмото ви до нашата обща приятелка в Бразилия.

Нейт скочи от леглото и завивките паднаха на пода.

— Да? Значи получихте писмото ми?

— Да. Прочетох го тази сутрин и ще изпратя на Рейчъл другото писмо.

— Чудесно. Как изпращате пощата й?

— До Корумба, в определено време през годината.

— Благодаря. Бих искал да й пиша пак.

— Много добре, но, моля ви, не пишете името й на плика.

Нейт си спомни, че в Хюстън е девет часа. Вероятно му се обаждаше от дома си, което беше повече от странно. Гласът беше приятен, но някак неуверен.

— Нещо нередно ли има? — попита той.

— Не, не. Просто тук никой не знае коя е тя. Никой, освен мен. Сега, след като се появихте вие, в целия свят само ние двамата знаем коя е тя и къде се намира.

— Накара ме да обещаая, че няма да казвам на никого.

— Трудно ли я открихте?

— Може да се каже. Не мисля, че ако някой реши да я търси, има кой знае какви шансове.

— А вие как успяхте?

— С помощта на баща й. Знаете ли кой е Трой Фелан?

— Да. Събирам изрезки от вестниците.

— Преди да умре, е научил, че е в Пантанал. Нямам понятие как е разбрал.

— Имал е начини.

— Да. Така е. Знаехме в общи линии в кой район се намира и заминах за там. Наех корабче и водач, заблудих се и я открих почти случайно. Добре ли я познавате?

— Не мисля, че изобщо някой познава Рейчъл добре. Говоря с нея веднъж в годината, през август, когато ми се обаждат от Корумба. Преди пет години си бе взела отпуск и веднъж обядвахме заедно, но само толкова. Не я познавам.

— Обаждала ли се е скоро?

— Не.

Рейчъл беше в Корумба преди две седмици. Беше сигурен, защото бе дошла в болницата. Беше разговаряла с него, бе го докоснала, после бе изчезнала заедно с треската му. И не се бе обадила в централата на мисията? Доста странно.

— Тя е добре — каза Нейт. — Чувства се отлично сред онези хора.

— Защо тръгнахте да я търсите?

— Някой трябваше да я намери. Разбирате ли какво направи баща й?

— Опитвам се.

— Някой трябваше да я уведоми и този някой трябваше да е адвокат. По една случайност само аз от фирмата нямах какво друго да правя.

— А сега ще защитавате интересите й?

— Следите събитията, както виждам.

— Нашият интерес към всичко това не е обикновено любопитство. Тя е една от нас и освен това мога да кажа, че е доста своенравна.

— Това е меко казано.

— Какво възнамерява да прави с наследството на баща си?

Нейт разтри очи и направи кратка пауза, за да забави темпото на разговора. Приятната дама от другата страна на линията бе прекрачила границата. Едва ли го съзнаваше.

— Не бих искал да съм груб, мисис Колиър, но нямам право да обсъждам с никого разговорите си с Рейчъл относно завещанието.

— Разбира се. Не исках да любопитствам. Просто не съм сигурна какво трябва да направи нашата мисия в този момент.

— Нищо. Не бива да се намесвате, освен ако Рейчъл не ви помоли.

— Разбирам. Значи ще следя събитията в пресата.

— Не се съмнявам, че всичко ще бъде отразено много подробно.

— Споменавате, че се нуждае от някои неща.

Нейт ѝ разказа за малкото момиченце, което бе умряла заради липсата на серум.

— В Корумба не може да си осигури достатъчно медикаменти. Бих искал да ѝ изпратя всичко, от което има нужда.

— Благодаря ви. Изпратете парите на мое име на адреса на мисията и аз ще се погрижа да получи всичко. Имаме четири хиляди души като нея, пръснати по целия свят, и средствата ни са много ограничени.

— И другите ли са такива забележителни личности като Рейчъл?

— Да. Тези хора са избрани от Бога.

Уговориха се да поддържат връзка. Нейт можеше да изпраща всякакви писма, Нийва щеше да ги препрати до Корумба. Ако Рейчъл се обадеше на някого от двамата, той или тя щеше да каже на другия.

Нейт се върна в леглото и превъртя в главата си целия разговор. Нещата, които не бяха казани, бяха изумителни. Рейчъл наскоро бе научила, че баща ѝ е починал и ѝ е завещал едно от най-големите състояние на света. След това тя се бе добрала до Корумба, защото бе научила от Лако, че е много болен. След това си бе тръгнала, без да се обади на никого от мисията, за да говори за парите.

Когато я остави на брега на реката, бе убеден, че те изобщо не я интересуват. Сега бе още по-убеден.

Дербито започна в понеделник, 17 февруари, в дълга и почти празна зала в съда на окръг Феърфакс. Беше помещение за свидетели, но съдия Уайклиф бе употребил влиянието си и бе успял да я запази за последните две седмици от месеца. Трябваше да бъдат разпитани най-малко петнайсет души и адвокатите не можеха да се споразумеят за мястото и времето. Бе се намесил лично съдията. Снемането на показанията щеше да се проведе при пълен порядък и щеше да продължи час след час, ден след ден, докато не приключе. Подобни maratoni бяха рядкост в практиката, но и подобни залози не се появяваха всеки ден. Адвокатите се бяха отървали от всякакви други ангажименти с изумителна лекота. Отлагаха се дела и важни срокове, спешните задачи се прехвърляха на други колеги. Нищо не беше по-важно от делото за наследството на Фелан.

Перспективата да прекара две седмици в стая, пълна с адвокати, които пекат на бавен огън свидетели, беше ни повече, ни по-малко само на крачка от истинския ад.

След като клиентката му не искаше тези пари, защо трябваше да се интересува кой ще ги вземе?

Когато обаче видя наследниците на Трой Фелан, отношението му се промени значително.

Първи се яви Трой Фелан младши. Накараха го да положи клетва, че ще бъде честен, но благодарение на зачервеното лице и неспокойно шарещите си очи Трой загуби доверието на присъстващите почти веднага. Седеше в единия край на дълга маса, а в другия беше сложена видеокамера.

Хората на Джош — десетина сътрудници, които Нейт никога нямаше да види — бяха подготвили стотици въпроси, с които да го бомбардира, но Нейт би могъл да се справи и сам, без никаква предварителна подготовка. Това бе само изслушване, нещо като ловене на риба, и той го бе правил стотици пъти.

Нейт се представи на Трой младши, който в отговор му се усмихна нервно. Гледаше го както затворник гледа своя палач. Сякаш искаше да го попита: „Няма да боли, нали?“

— Намирате ли се в момента под въздействие на някакви забранени от закона вещества или алкохол? — започна Нейт с благ тон и въпросът видимо ядоса адвокатите на противниковата страна. Единствено Харк разбираше какво става — бе разпитвал почти толкова свидетели, колкото и Нейт.

Усмивката изчезна.

— Не — просъска Трой младши. Главата му се пръскаше от махмурлук, но в момента бе трезвен.

— Осъзнавате ли, че току-що се заклехте да говорите само истината?

— Да.

— Знаете ли какво е лъжесвидетелство?

— Разбира се.

— Кой е вашият адвокат? — попита Нейт и посочи тълпата от другата страна на масата.

— Харк Гетис.

Презрителният тон на мистър О'Райли отново подразни адвокатите и този път Харк Гетис не беше изключение. Нейт не си бе направил труда да научи имената на колегите си и кои клиенти представляват. Подобно пренебрежение обиждаше.

В рамките на две минути Нейт установи ужасно неприятен тон в цялата процедура. Беше повече от ясно, че не вярва и на дума от това, което казва Трой младши, че го смята за дрогиран. Стар трик.

— Колко съпруги сте имали?

— А вие? — тросна се Трой младши в отговор, после се обърна към адвоката си, за да потърси одобрението му. Харк бе забил поглед в някакъв лист. Нейт запази самообладание. Кой знае какво бяха говорили зад гърба му адвокатите на наследниците? Беше му все едно.

— Искам да ви обясня нещо, мистър Фелан — каза Нейт без следа от раздразнение. — Ще говоря много бавно, за да слушате внимателно. Аз съм адвокат, а вие сте свидетел. До тук разбрахте ли?

Трой младши кимна бавно.

— Аз задавам въпросите, а вие отговаряте. Разбирате ли това?

Свидетелят пак кимна.

— Вие не задавате въпроси, а аз не давам отговори. Разбирате ли?

— Аха.

— Така. Не мисля, че ще имате проблеми с отговорите, ако слушате внимателно въпросите. Е?

Трой отново кимна.

— Все още ли се чувствате объркан?

— Не.

— Добре. Ако пак се объркате, моля, не се притеснявайте да се консултирате с адвокатата си. Схващате ли смисъла на думите ми?

— Схващам го.

— Прекрасно. Да опитаме още веднъж. Колко съпруги сте имали?

— Две.

След един час приключиха с браковете, децата му, развода. Трой младши се потеше и се чудеше още колко време ще трае този разпит. Другите адвокати бяха вперили празни погледи пред себе си и си задаваха същия въпрос. Нейт обаче тепърва трябваше да прегледа приготвените от хората на Джош въпроси. Би могъл да го изпече жив само с поглед. Никоя подробност не беше твърде незначителна, за да я пренебрегне. Въпросите следваха един след друг: Къде е завършила средно образование жена ви? В кой колеж? Къде е работила досега? Първи брак ли е това за нея? Да поговорим за развода. Каква е издръжката за децата ви? Плащате ли редовно?

В по-голямата си част тези показания бяха излишни и целта им бе единствено да изнервят свидетеля и да му покажат, че във всеки един момент мръсните ризи могат да бъдат извадени на показ. Трой беше завел дело. Сега трябваше да понесе последствията.

Разказа трудовата си биография и наближи време за обяд. Трой се заплете зловещо, когато трябваше да разказва за различните постове, които бе заемал в компаниите на баща си. Имаше десетки свидетели, които моментално можеха да пратят по дяволите приказките му за това колко полезен е бил. Нейт искаше да знае имената на всички колеги, работили някога с него. Капанът беше заложен. Харк видя какво става и поиска почивка. Изведе клиента си в коридора и му дръпна една лекция по въпроса за истината.

Следобедното заседание беше жестоко. Нейт се поинтересува какво е станало с петте милиона долара, които Трой бе получил от баща си за двайсет и първия си рожден ден, и въпросът накара адвокатите да изтръпнат.

— Това беше отдавна — каза Трой младши примирено. След четири часа с Нейт О'Райли вече знаеше, че всеки следващ рунд ще е все по-болезнен.

— Добре — усмихна се Нейт. — Да опитаме да си спомним. — Не показваше никакви признаци на умора. Чувстваше се дотолкова в свои води, че беше готов да се захване и за най-дребната подробност.

Действаше превъзходно. Ненавиждаше това, което прави с тези хора, които се надяваше да не види никога повече. Продължаваше да задава въпроси и с всеки следващ растеше увереността му, че трябва да си намери друга работа.

— Как ви бяха дадени тези пари? — попита той.

— Първоначално бяха внесени на сметка в банка.

— Имахте ли достъп до тази сметка?

— Да.

— Имаше ли някой друг достъп до тази сметка?

— Не. Само аз.

— Как теглехте парите от нея?

— Подписвах чекове.

И наистина беше подписвал. Първата му покупка беше чисто ново мазерати, тъмносиньо. Говориха за проклетата кола цели петнайсет минути.

Трой младши не се бе върнал повече в колежа, след като бе получил парите — не че някои от учебните заведения, които бе посещавал, копнееха да е сред възпитаниците им. Просто се бе забавлявал, макар и да не го призна. Нейт го попита къде е работил между двайсет и първата и трийсетата си година и постепенно измъкна от Трой достатъчно факти, за да стане ясно, че през тези девет години не е работил нищо. Бе играл голф и ръгби, бе сменял кола след кола с истинско удоволствие, бе живял година на Бахамските острови и още една в курорта Вейл, бе прекарвал времето си в компанията на страхотни жени, докато не се бе оженил за съпруга Номер едно, на двайсет и девет. След това бе живял разточително, докато парите не бяха свършили.

После блудният син бе припъзлял в краката на баща си и се бе примолил да му даде някаква работа.

С напредването на следобеда Нейт започна да си представя съвсем ясно кошмара, който този свидетел би причинил на себе си и на околните, ако по някакъв начин успееше да сложи ръка на състоянието на Фелан. Просто щеше да се самоубие с парите.

В четири следобед Трой Фелан младши помоли да приключат за деня. Нейт отказа. По време на кратката почивка, която последва, изпратиха една бележка на съдия Уайклиф, чийто кабинет бе малко по-нататък по коридора. Докато чакаха, Нейт прегледа въпросите на Джош за първи път.

Отговорът на съдията гласеше, че заседанието трябва да продължи.

Седмица след самоубийството на стареца Джош бе наел детективска фирма, която да осигури информация за наследниците. Проучването беше повече финансово, отколкото в личен план. Нейт прегледа важните пунктове, докато свидетелят пушеше в коридора.

— Каква кола карате в момента? — попита Нейт, когато отново започнаха. Разпитът тръгваше в нова посока.

— Порше.

— Кога го купихте?

— Преди известно време.

— Опитайте се да отговорите на въпроса ми. Кога купихте колата?

— Преди два месеца.

— Преди или след смъртта на баща ви?

— Не съм много сигурен. Преди, струва ми се.

Нейт вдигна един лист.

— На коя дата почина баща ви?

— Нека помисля... Беше понеделник... ммм... девети декември, мисля.

— Преди или след девети декември купихте поршето?

— Както казах, струва ми се, че беше преди.

— Грешка. Във вторник на десети декември не отидохте ли в магазина на „Ървинг Мотърс“ в Арлингтън, за да закупите черно порше карера турбо 911, за около деветдесет хиляди долара? — Нейт зададе въпроса, докато четеше от листа.

Трой младши се обля в пот и взе да нервничи. Погледна към Харк, но адвокатът му само сви рамене, сякаш искаше да му каже: „Отговаряй, разполага с документи.“

— Да, отидох.

— Купихте ли и друга кола същия ден?

— Да.

— Колко коли?

— Общо две.

— Две поршета?

— Да.

— За сумата от близо сто и осемдесет хиляди долара?

— Нещо такова.

— Как платихте за тях?

— Не съм ги платил.

— Значи „Ървинг Мотърс“ ви подари две коли?

— Не точно. Взех ги на кредит.

— Отговаряте ли на изискванията за получаване на кредит?

— Да. Поне в „Ървинг Мотърс“.

— Искат ли си парите?

— Да, може да се каже.

Нейт взе друг документ.

— Истината е, че са завели дело, за да си получат или парите, или колите, така ли е?

— Да.

— С поршето ли дойдохте до съда днес?

— Да. На паркинга е.

— Нека изясним това. На десети декември, ден след смъртта на баща ви, сте отишли в магазина на „Ървинг Мотърс“ и сте купили две скъпи коли, срещу нещо подобно на кредит, а сега, два месеца по-късно, не сте платили и цент и ви съдят. Така ли е?

Свидетелят кимна.

— И това не е единственото дело, заведено срещу вас, нали?

— Не — отговори Трой младши съкрушено. Нейт почти го съжаляваше.

Съдеше го и една фирма за неплатена мебелировка, взета на изплащане. „Американ Експрес“ искаше от него повече от петнайсет хиляди, изтеглени на червено с кредитната му карта. Една банка бе

завела дело само седмица след като завещанието на баща му бе прочетено в съда. Трой младши бе успял да убеди служителите ѝ да му отпуснат заем от двайсет и пет хиляди долара без никакво обезпечение, освен името му. Нейт имаше копия от всички документи, така че не му спестяваше нито една подробност.

В пет отново възникна спор и отново изпратиха бележка на съдията. Той се появи лично и се поинтересува как вървят нещата.

— Кога смятате, че ще приключите с този свидетел? — попита той Нейт.

— Честно казано, не му виждам края — отговори Нейт, забил поглед в Трой, който вече се гърчеше и се молеше за глътка питье.

— Тогава работете до шест — каза Уайклиф.

— Можем ли да започнем в осем сутринта? — попита Нейт, като че ли ставаше дума за разходка по плажа.

— В осем и половина — отсече негова светлост и излезе.

През последния час Нейт обсипа Трой младши с хаотични въпроси на най-различни теми. Свидетелят нямаше никаква представа какво цели разпитващият, а той беше истински професионалист. Понякога Трой имаше чувството, че му се е разминало и се успокояваше, но само миг след това Нейт отново сменяше темата и нанасяше нов, още по-жесток удар.

Колко пари е похарчил между девети и двайсет и седми декември, когато е прочетено завещанието? Какво е купил на жена си за Коледа и как е платил подаръците? Какво е купил на децата си? И пак за петте милиона: Вложил ли е част от тях в акции и облигации? Колко пари е спечелила Биф миналата година? Защо първият ѝ съпруг е получил правото на попечителство над децата? Колко адвокати е наел и освободил след смъртта на баща си? И така нататък.

Точно в шест Нейт обяви, че заседанието се прекратява. Десет минути след това Трой младши беше в един хотелски бар на две мили от сградата на съда.

Нейт спа в една от стаите за гости на Джош. Мисис Стафорд беше някъде в къщата, но той така и не я видя. Джош беше в Ню Йорк по работа.

На втория ден заседанието започна навреме. Актьорите бяха същите, но този път адвокатите бяха облечени доста по-небрежно. Трой младши беше с червен пуловер.

Нейт позна физиономията на пияницата — червените очи, подпухналата плът около тях, капилярите по носа, капчиците пот по челото. Самият той бе изглеждал така години наред. Облекчаването на махмурлука беше част от сутрешната процедура, почти като миенето на зъбите и сутрешния душ. Хапчета, много течности и чаша силно кафе. Ако искаш да си глупав, трябва и да си издръжлив.

— Давате ли си сметка, че все още сте под клетва, мистър Фелан? — започна той.

— Да.

— Намирате ли се под въздействието на някакви наркотици или алкохол?

— Не, сър, не се намирам.

— Добре. Тогава да се върнем към девети декември, деня на смъртта на баща ви. Къде бяхте вие, когато го изследваха тримата психиатри?

— В сградата. Със семейството ми бяхме в една заседателна зала.

— И имяхте възможност да наблюдавате целия разговор, така ли?

— Да.

— В стаята имаше два цветни монитора, нали? С диагонал на екрана двайсет и шест инча?

— Щом го казвате. Не съм ги мерил.

— Но несъмнено сте ги виждали, нали?

— Да.

— Пред очите ви не е имало никакво препятствие?

— Не, нямаше.

— И имяхте сериозна причина да наблюдавате баща си внимателно?

— Да.

— А чувахте ли думите му?

— Да.

Адвокатите знаеха накъде бие Нейт. Това беше едно от слабите места на аргументите им, но нямаше как да го избегнат. Всеки от

наследниците щеше да мине по тази пътека.

— Значи видяхте и чухте всичко по време на прегледа?

— Да.

— Не пропуснахте нищо?

— Не пропуснах нищо.

— Един от психиатрите, доктор Зейдъл, е бил нает от вашето семейство, така ли е?

— Така е.

— Кой го намери?

— Адвокатите.

— Доверили сте се на адвокатите си, за да намерят психиатър за подобно освидетелстване?

— Да.

В продължение на десет минути Нейт го разпитва за това как точно са попаднали на доктор Зейдъл и постигна целта си. Зейдъл бил нает, защото имал чудесна квалификация, отлични препоръки и огромен опит.

— Останахте ли доволен от начина, по който той провеждаше беседата?

— Да речем.

— Имаше ли нещо в поведението на доктор Зейдъл, което не ви хареса?

— Не мога да си спомня.

Придвижването към ръба на пропастта продължи с признанието на Трой младши, че е останал доволен от прегледа, доволен от доктор Зейдъл, доволен от заключението, достигнато от тримата психиатри, и че бе напуснал сградата без капка съмнение в психическото здраве на баща си.

— Кога след прегледа за първи път се усъмнихте в психическото здраве на баща си?

— Когато скочи.

— На девети декември?

— Да.

— Значи се усъмнихте веднага?

— Да.

— Какво ви каза доктор Зейдъл, когато споделихте с него съмненията си?

— Не съм говорил с доктор Зейдъл.

— Не сте?

— Не съм.

— Колко пъти разговаряхте с доктор Зейдъл между девети и двайсет и седми декември, когато беше прочетено завещанието на баща ви?

— Не помня да съм говорил с него.

— Видяхте ли се с него изобщо?

— Не.

— Обадохте ли се в кабинета му?

— Не.

— Виждали ли сте го изобщо след девети декември?

— Не.

Беше го довел до ръба и беше време да го бутне.

— Защо се освободихте от доктор Зейдъл?

Младши бе подготвен до известна степен.

— За това ще трябва да попитате адвоката ми — каза той с надеждата, че Нейт ще го остави на мира поне за малко.

— В момента не разпитвам адвоката ви, мистър Фелан. Попитах ви защо доктор Зейдъл е бил отстранен.

— Ще трябва да попитате адвокатите. Това е част от стратегията ни.

— Адвокатите допитаха ли се до вас, преди да освободят доктор Зейдъл?

— Не съм сигурен. Наистина не мога да си спомня.

— Радвате ли се, че доктор Зейдъл вече не работи за вас?

— Разбира се, че се радвам.

— Защо?

— Защото сгреси. Вижте какво, баща ми беше ловък измамник. Успя да заблуди психиатрите по време на прегледа по същия начин, по който е лъгал хората през целия си живот. След това скочи през прозореца. Изпързала Зейдъл и останалите. Те се хванаха на номера му, а той очевидно не е бил с всичкия си.

— Защото скочи ли?

— Да, защото скочи, защото остави парите си на никому неизвестна персона, защото не направи опит да защити имотите си от данъците за наследство, защото от доста време беше напълно откачен.

Защо според вас изобщо поискахме тази експертиза? Ако не беше смахнат, щеше ли да се налага да го преглеждат цели трима психиатри, преди да подпише завещанието си?

— Но тримата психиатри заявиха, че е бил напълно здрав.

— Да, но сгрешиха. Той скочи. Нормалните хора не се хвърлят от прозореца.

— А какво щеше да стане, ако баща ви беше подписал дебелото завещание вместо ръкописното? И беше скочил след това? И тогава ли щеше да е побъркан?

— Тогава нямаше да сме тук.

Това бе единственият що-годе сполучлив отговор на Трой младши през целия двудневен разпит. Нейт реши да продължи нататък и да се върне към въпроса по-късно.

— А сега да поговорим за „Рустър Инс“ — каза Нейт и раменете на Трой увиснаха с няколко сантиметра. Това бе едно от пропадналите му начинания, нищо повече или по-малко. Нейт обаче и сега искаше да чуе всички подробности. Един фалит водеше до друг. Всеки провал будеше въпроси за другите пропаднали проекти.

Животът на Трой младши беше низ от тъжни, събития. Макар и да му бе трудно да му съчувства, Нейт си даваше сметка, че човекът пред него никога не е имал баща. Бе копнял за помощта на баща си и никога не я бе получил. Джош му бе казал, че Трой Фелан е изпитвал истинска радост, когато начинанията на децата му са се проваляли.

Нейт освободи свидетеля в пет и половина на втория ден. Беше ред на Рекс. Беше чакал цял ден в коридора и много се ядоса, когато разбра, че разпитът му ще остане за следващия ден.

Джош се бе върнал от Ню Йорк и Нейт отиде при него, за да вечерят заедно.

Рекс Фелан бе прекарал предния ден в коридора на съда и през повечето време бе говорил по мобилния си телефон, докато вътре брат му се печеше на шиш. Рекс бе участвал в предостатъчно съдебни дела, за да знае, че чакането е неизбежно — чакане на съдии, адвокати, свидетели, експерти, дати на насрочени дела, апелативни съдилища; чакане по коридорите, за да дойде редът ти да дадеш показания. Когато вдигна ръка и се закле да говори само истината, вече презираше Нейт.

И Харк, и Трой младши го бяха предупредили какво трябва да очаква. Този адвокат можеше да влезе под кожата ти и да смуче кръвта ти като кърлеж.

Нейт отново започна с неприятни въпроси и след десетина минути стаята отново се изпълни с напрежение. В продължение на три години Рекс беше обект на разследване от страна на ФБР. Една банка бе фалирала през 1990 година — Рекс беше инвеститор и директор. Вложителите бяха загубили парите си. Кредитополучателите бяха загубили кредитите си. Съдебните дела се точеха от години и краят им изобщо не се виждаше. Президентът на банката вече беше в затвора и хората, близки до събитията, смятаха, че Рекс ще бъде следващият. Имаше достатъчно кал, за да може Нейт да продължава с часове.

За да се забавлява, непрекъснато напомняше на Рекс, че е под клетва. Имаше голяма вероятност ФБР да прочете дадените тук показания.

Едва към средата на следобеда Нейт стигна до стриптийз баровете. Рекс притежаваше шест такива — регистрирани на името на жена му — в района на Форт Лодърдейл. Беше ги купил от един човек, убит в престрелка. Тези заведения бяха доста изкушаваща тема за разговор. Нейт ги подхвана едно по едно — „Лолита“, „Клуб Тифани“, „Дамата на късмета“ и така нататък. Зададе стотици въпроси. Питаше го за момичетата — откъде са дошли, по колко пари печелят, употребяват ли наркотици, какви наркотици, имат ли физически контакти с клиентите и така нататък, и така нататък. Интересуваше се

и от икономическите механизми на този бизнес. След като в продължение на три часа успя да създаде добра представа за този долнопробен бизнес, Нейт попита:

— Съпругата ви не работеше ли в един от тези барове?

Отговорът беше да, но Рекс не можеше просто да го признае. Вратът му почервения и за момент всички имаха чувството, че е готов да скочи през масата.

— Беше счетоводителка — каза той и стисна зъби.

— И никога не е танцувала?

Рекс стисна ръба на масата.

— Разбира се, че не. — Това беше лъжа и всички присъстващи го знаеха.

Нейт затършува из документите, за да открие истината. Наблюдаваха го внимателно, сякаш очакваха да извади снимка на Амбър по секси бельо и с високи токчета.

В шест прекратиха заседанието, с уговорката да продължат сутринта на следващия ден. Когато видеокамерата беше изключена и протоколчикът прибираше машината си, Рекс спря на прага, обърна се към Нейт и вдигна пръст.

— И без повече въпроси за жена ми, ясно ли е?

— Няма начин, Рекс. Всички активи са на нейно име. — Нейт размаха някакви листа пред лицето му, сякаш разполагаше с всички документи. Харк избута клиента си през вратата.

Нейт остана сам в продължение на час. Преглеждаше документи, отбелязваше си някои неща. Щеше му се да беше в Сейнт Майкълс, в къщата с изглед към залива. Искаше му се да се обади на Фил.

Това е последното ти дело, казваше си непрекъснато. Правиш го заради Рейчъл.

По обяд на третия ден адвокатите на наследниците открито обсъждаха въпроса дали разпитът на Рекс ще продължи три или четири дни. Срещу него имаше запови и иски за повече от седем милиона долара, но кредиторите не можеха да получат нищо, защото активите му бяха на името на жена му Амбър, бившата стриптийзборка. Нейт вземаше всеки от документите, слагаше го на масата, задаваше всички възможни въпроси, които можеха да се зададат във връзка с него, и после пак го прибираше в папката, където можеше да остане или не. Досадата бе обхванала всички, освен него.

Някак си съумяваше да поддържа темпото без следа от умора или отегчение.

Следобеда се зае със самоубийството на Трой и събитията, довели до него. Следваше линията, която бе използвал при разпита на Трой младши, и стана ясно, че Харк е подковал Рекс. Отговорите му във връзка с доктор Зейдъл бяха отрепетирани, но адекватни. Рекс се придържаше към партийната линия — тримата психиатри бяха сгрешили, защото Трой се бе самоубил минути след като го бяха обявили за нормален.

След това минаха към представянето на Рекс като служител на баща му. После отделиха два мъчителни часа на петте милиона, които Рекс бе получил при пълнолетието си.

В пет и половина Нейт внезапно обяви, че е приключил, и излезе от стаята.

Двама свидетели за четири дни. Двама мъже, документиран на видеозапис. Гледката не беше приятна. Адвокатите на наследниците се качиха на колите си и си отидоха. Най-лошото може би беше отминало. А може би предстоеше?

Като деца клиентите им бяха глезени, но и пренебрегнати от баща си, захвърлени в света на тлъстите банкови сметки на възраст, в която не са били подготвени да се справят с толкова много пари, а от тях бяха очаквали да преуспеят. Бяха грешили многократно, но вината в края на краищата беше на Трой. Това беше тезата на адвокатите им.

Либигейл беше въведена в петък сутринта. Беше подстригана много късо — почти до кожата отстриани, със сантиметър сиви кичури отгоре. По шията и китките ѝ висяха евтини бижута и когато вдигна ръка, за да се закълне, те се раздрънчаха.

Гледаше Нейт ужасено — братята ѝ бяха казали за какво става дума.

Само че беше петък и Нейт искаше да се махне от града повече от всичко на света. Усмихна ѝ се и започна с елементарни общи въпроси — деца, работа, бракове. В продължение на трийсет минути нямаше нищо неприятно. След това започна ровенето в миналото ѝ.

— Колко пъти сте били в клиника за наркомани? — попита той в един момент.

Въпросът я ужаси, така че Нейт каза:

— Аз съм бил четири пъти. Няма от какво да се срамувате. — Прямотата му я обезоръжи.

— Наистина не си спомням — отвърна Либигейл. — От шест години не употребявам такива неща.

— Чудесно — каза Нейт, като човек, който напълно я разбира. — Това е много добре за вас.

От този момент нататък двамата продължиха да разговарят така, сякаш бяха сами. Нейт трябваше да любопитства и ѝ се извини, че е принуден да го прави. Попита я за петте милиона и с доста хумор тя заразказва истории за лоши мъже и добри наркотици.

За разлика от братята си Либигейл бе успяла да намери някаква стабилност. Съпругът ѝ се казваше Спайк, бивш рокер, сега трезв и кротък. Живееха в малка къща в покрайнините на Болтимор.

— Какво бихте направили, ако получите една шеста от наследството на баща си? — попита Нейт.

— Ще си купя много неща — отговори тя. — Както бихте постъпили вие и всеки друг. Този път обаче ще харча по-умно. Наистина умно.

— Какво бихте си купили най-напред?

— Най-големият „Харли Дейвидсън“ на света за Спайк. След това една по-хубава къща, но не много голяма. — Очите ѝ затанцуваха, докато мислено харчеше парите.

Разпитът ѝ продължи по-малко от два часа. После дойде ред на сестра ѝ Мери Рос Фелан Джакман, която също гледаше Нейт с ужас, сякаш той се готви да я разкъса. От петте възрастни наследници на Трой Фелан Мери Рос беше единствената все още омъжена за първия си съпруг, макар че преди това той бе имал друга съпруга. Беше лекар, ортопед. Тя беше облечена с вкус, носеше приятни бижута.

След първите въпроси стана ясно, че е проточила следването си в колежа, но не е имало арести, наркомания или изключвания. Тя бе взела парите си и беше живяла в Южна Франция три години. На двайсет и осем се бе омъжила за лекаря, бе родила две момичета, които сега бяха на седем и на пет години. Не беше ясно каква част от петте милиона ѝ е останала. С инвестициите на семейството се занимаваше ортопедът, така че според Нейт бяха пред фалит. Живеят нашироко, но с големи дългове. Според материалите, с които разполагаше, семейството на Мери Рос притежаваше масивна къща с няколко

вносни коли в гаражите и апартамент във Флорида. Приходите на лекаря се оценяваха на около 750 000 долара годишно. Плащаше по 20 000 месечно на една банка — спомен от участието му в злополучно начинание, чиято амбиция бе да се напъха в бизнеса с миенето на автомобили в Северна Вирджиния.

Освен това лекарят имаше апартамент в Александрия, в който поддържаше любовница. Мери Рос и съпругът ѝ рядко се появяваха заедно. Нейт реши да не повдига тези въпроси. Изведнъж се разбърза, макар и да полагаше усилия да не го показва.

След обедната почивка в стаята влезе Рамбъл. Адвокатът му Янси се суетеше около него, сочеше с ръка и обясняваше нещо, видимо ужасен от факта, че от клиента му се очаква да проведе интелигентен разговор. Сега косата на хлапето беше яркочервена. Буквално нямаше непродупчена част от физиономията — отвсякъде висяха халки и какво ли не. Яката на якето му беше вдигната нагоре и се опираше в обеците на ушите му.

След няколко въпроса стана ясно, че Рамбъл е глупав колкото изглежда. Тъй като все още не бе получил възможност да пропиilee парите си, Нейт го остави на мира. Успя да установи, че рядко стъпва в училище, живее сам в сутерена, никога не е работил нещо, за което да е получавал заплата, обича да свири на китара и възнамерява съвсем скоро да стане сериозна рок звезда. Новата му група уместно беше наречена „Маймунски демони“, но Рамбъл не беше сигурен, че ще им позволят да направят записи под това име. Не спортуваше, не бе влизал в църква, говореше за майка си колкото е възможно по-малко и когато беше буден и не свиреше на китарата си, предпочиташе да гледа Ем Ти Ви.

За да се вкара това хлапе в нормални релси ще е нужна терапия за милион долара, помисли си Нейт. Приключи с него за по-малко от час.

Джийна беше последният свидетел за седмицата. Четири дни след смъртта на баща ѝ тя и съпругът ѝ Коуди бяха подписали договор за закупуване на къща за 3,8 милиона долара. Нейт я попита за това веднага след като тя се закле да говори истината. Джийна започна да пелтечи и заеква, и да хвърля безпомощни погледи към адвокатката си мадам Лангхорн, която изглеждаше не по-малко изненадана. Клиентката ѝ не беше споменавала пред нея за този договор.

— Как възнамерявахте да платите за къщата? — продължи Нейт. Отговорът беше очевиден, но Джийна отказваше да признае.

— Имаме пари — каза тя навъсено и с това отвори вратата на Нейт.

— Да поговорим за парите ви — продължи той с усмивка. — Вие сте на трийсет години. Преди девет години получихте пет милиона долара, нали?

— Да.

— Колко от тях ви останаха?

Отговорът видимо я затрудни. Не беше лесен. Коуди бе спечелил доста пари, бе инвестирал част от тях и всичко беше ужасно объркано, така че човек не би могъл просто да погледне баланса и да каже похарчени са толкова, останали са толкова. Нейт ѝ подаде края на въжето и тя бавно се обеси:

— Колко пари има в момента в банковите сметки на семейството ви? — попита той.

— Трябва да проверя.

— Приблизително, моля. Най-повърхностна преценка.

— Шейсет хиляди долара.

— Какви недвижими имоти притежавате?

— Домът ни.

— Каква е стойността му?

— Трябва да го оценят.

— Приблизително. Не са ми нужни точни цифри.

— Триста хиляди.

— Каква е ипотеката ви?

— Двеста хиляди.

— Каква е приблизителната стойност на инвестициите ви?

Тя надраска нещо и затвори очи.

— Двеста хиляди.

— Някакви други по-значителни активи?

— Нямаме.

Нейт се залови с изчисления.

— Значи за девет години от петте милиона, които получихте, остана сума от порядъка на триста до четиристотин хиляди, прав ли съм?

— Разбира се, че не. Това е, струва ми се, толкова малко, че...

— В такъв случай кажете ни как възнамерявахте да платите за новата къща.

— С приходите на Коуди.

— А какво ще кажете за наследството на покойния си баща? Мислили ли сте някога за него?

— Може би малко.

— В момента продавачът на къщата ви съди, нали?

— Да, обаче и ние го съдим. Има много проблеми.

Беше нечестна и прикрита, и изобщо не се колебаеше да говори полуистини. Нейт си помисли, че тя е може би най-опасният наследник на Трой Фелан. След това поговориха за деловите начинания на Коуди и бързо стана ясно, че парите им ги няма. През 1992 година бе загубил милион при спекулации с фючърни договори за мед. Беше вложил половин милион в предприятие, наречено „Замразени в сняг пилета“, и бе загубил всичко. Специална ферма за рибарски червеи в Джорджия го бе лишила от още шестстотин хиляди, защото летните горещини бяха уморили стръвта.

Това бяха две незрели деца, живеещи в охолство с чужди пари, които мечтаеха за големи неща. Към края на разпита Нейт продължаваше да ѝ помага да затъва все повече и повече. Без окото ѝ да мигне, Джийна заяви, че оспорва завещанието не заради парите. Обичала силно горкия си баща, той също я обичал и ако бил с всички си, щял да се погрижи за децата си. Фактът, че завещал всичко на една непозната, ясно показвал, че е бил болен. Целта ѝ била да защити репутацията на баща си.

Речта беше добре репетирана, но не успя да убеди никого. Нейт не ѝ обърна внимание, защото беше пет часът следобед, петък и той беше ужасно уморен.

Докато шофираше към Болтимор, размишляваше за наследниците на Фелан. Бе се ровил в живота им, бе ги унизил. Въпреки всичко им съчувстваше — заради начина, по който бяха отраснали, заради това, че нямаха ценностна система и единственото, около което се въртеше празното им съществуване, бяха парите.

Нейт беше напълно убеден, че Трой ясно е съзнавал какво прави, когато е написал последното си завещание. Ако в ръцете на децата му попаднеха такива сериозни пари, щеше да последва невъобразим хаос и страховити страдания. Бе оставил парите си на Рейчъл, която обаче

не се интересувахе от тях. Бе лишил останалите, за които не съществуваше нищо друго.

Нейт беше решен да защити валидността на завещанието, но също така си даваше сметка, че окончателното разпределение на богатството не зависеше от никой, намиращ се в северното полукълбо.

Стигна в Сейнт Майкълс късно. Когато мина покрай църквата, му се прииска да спре, да влезе вътре и да се помоли на Бог за опрощение. След пет дни тежки разпити имаше нужда единствено от изповед и топла вана.

Като обръгнал професионалист от големия град, Нейт не познаваше ритуала на седенето. Фил, от друга страна, беше свършен в изпълнението му. Когато някой от енорията му се разболееше, трябваше да отиде и да поседи край леглото му. Ако някой починаше, трябваше да поседи с вдовицата. Ако у дома му се отбиеше съсед независимо по кое време, той и Лора сядаха с него, за да побъбрят. Понякога практикуваха изкуството и индивидуално на люлеещия се стол на верандата. Двама възрастни господа бяха свикнали Фил да се отбива при тях веднъж седмично и просто да поседи малко, докато те дремят край камината. Да се разговаря беше приятно, но не и задължително. Можеше просто да си седят и да се наслаждават на тишината.

Въпреки всичко Нейт се учеше бързо. С Фил седяха пред къщата на Джош, облечени с дебели пуловери, и пиеха какаото, което Нейт бе направил в микровълновата фурна. Гледаха залива пред себе си, пристанището и вълните по-нататък. От време на време разменяха по някоя дума, но предимно мълчаха. Фил знаеше, че приятелят му е прекарал тежка седмица. Нейт вече му бе разказал повечето подробности от бъркотията около наследството. Имаха си доверие един на ДРУГ.

— Смятам да попътувам малко — обяви Нейт тихо. — Искаш ли да дойдеш?

— Къде?

— Трябва да видя децата си. Двете по-малки, Остин и Анджела, са в Сейлъм. Орегон, Вероятно ще отида първо там. Най-големият ми син учи в Ивънстън, а дъщеря ми е в Питсбърг. Ще направя чудесна обиколка.

— За колко време?

— Не бързам. За две седмици. Ще карам аз.

— Кога ги видя за последен път?

— Даниъл и Катлийн, от първия ми брак, видях преди повече от година. Двата по-малки водих на футболен мач миналия август. Напих се и не си спомням как съм ги прибрал с колата до Арлингтън.

— Липсват ли ти?

— Разбира се. Истината е, че никога не съм им отделял достатъчно време. Знам ужасно малко за тях.

— Имал си напрегната работа.

— Така е, но повече пиех. Никога не си стоях у дома. Винаги когато имах възможност да се измъкна, отивах във Вегас с приятели или на Бахамските острови на риболов, но никога не вземах децата.

— Не можеш да промениш това.

— Така е, не мога. Защо не дойдеш с мен? Ще можем да разговаряме с часове.

— Благодаря, но няма как да оставя нещата тук. Освен това най-накрая набрах скорост в избата. Не ми се ще да я губя.

Нейт беше видял избата по-рано през деня. Наистина имаше признаци за ускорение. Единственият син на Фил беше на двайсет и няколко години, скиташе из страната и в момента, след като се бе провалил в колежа, беше някъде по Западното крайбрежие. Лора се бе изпуснала, че двамата нямат представа къде точно е синът им. Не им се бе обаждал повече от година.

— Очакваш ли пътуването ти да бъде успешно? — попита Фил.

— Не знам какво да очаквам. Иска ми се да прегърна децата си и да им се извиня за това, че съм толкова лош баща, само че не знам по какъв начин това би им помогнало сега.

— Аз не бих направил това. Те знаят, че си бил калпав баща. Самобичуването няма да помогне. Важното е да се появиш, да направиш първата стъпка в изграждането на нови взаимоотношения.

— Провалих се с децата си, това е истината.

— Не можеш да оправиш нещата, Нейт. На човек му е позволено да забрави миналото. Бог със сигурност го е правил. Павел е убивал християни, преди сам да стане такъв, но не се е укорявал заради това, което е бил. Всичко може да бъде простено. Покажи на децата си какъв си сега.

Малка рибарска лодка се отдели от кея и се отправи към изхода на пристанището. Тя беше единственият движещ се обект пред очите им и те се загледаха в нея като в някакъв унес. Нейт се замисли за

Джеви и Уели, които сега отново бяха по реката и прекарваха стоки под акомпанимента на дизеловия двигател — пълно спокойствие и хармония.

По-късно, доста време след като Фил се прибра у дома, Нейт седна край камината и започна ново писмо до Рейчъл — третото. Написа датата: събота, 22 февруари. „Скъпа Рейчъл — започна той. — Прекарах една много неприятна седмица с братята и сестрите ти.“

Разказа ѝ за тях, като започна с Трой Фелан младши и завърши три страници след това с Рамбъл. Беше напълно откровен за недостатъците им и съвсем ясно обясни как биха навредили на самите себе си и на околните, ако получат парите. Съчувстваше им.

Щеше да изпрати чек на „Племена на света“ — пет хиляди долара за лодка, двигател и медикаменти. Можеше да ѝ изпрати много повече, ако се наложеше. Само лихвите от вложените в банка пари на баща ѝ бяха към два милиона дневно и с тези суми можеха да се направят множество хубави неща.

Харк Гетис и останалите съдебни съзаклятници бяха допуснали сериозна грешка, като се освободиха от услугите на психиатрите Флоу, Зейдъл и Тайшен. Адвокатите ги бяха упрекнали и обидили, така че вече нямаше връщане назад.

За разлика от Флоу, Зейдъл и Тайшен новите психиатри щяха да изградят мнението си въз основа на показанията на Снийд. В понеделник Нейт разпита тримата, като общо взето, спазваше един и същ сценарий. Започна със Зейдъл и му показва видеозаписа от прегледа на Трой Фелан. Попита го дали има някаква причина да промени изказаното тогава мнение. Както се очакваше, Зейдъл отговори, че няма такава причина. Видеозаписът беше направен преди самоубийството. Клетвените декларации бяха подписани няколко часа след това, по настояване на Харк и другите адвокати. Нейт помоли Зейдъл да прочете клетвената си декларация за протокола.

— Съществуват ли някакви причини да промените някое от мненията, изказани в тази клетвена декларация? — попита Нейт.

— Не съществуват — отговори Зейдъл и погледна Харк.

— Днес е дваисет и четвърти февруари. Минали са повече от два месеца след прегледа на мистър Фелан. Към днешна дата смятате ли,

че състоянието му е позволявало да подпише валидно завещание?

— Да, напълно — отговори Зейдъл и се усмихна на Харк.

Флоу и Тайшен също се усмихнаха, доволни от възможността да си го върнат на адвокатите, които ги бяха наели и изгонили. Нейт показва видеозаписа на тримата, зададе им едни и същи въпроси и получи едни и същи отговори. Всеки прочете клетвената си декларация, за да се запише в протокола. Приключиха в четири часа в понеделник.

Точно в осем и половина във вторник сутринта в стаята въведоха Снийд и го настаниха на горещия стол. Беше с тъмен костюм и с папийонка, която му придаваше по-умен вид, отколкото заслужаваше. Адвокатите бяха подбрали облеклото му внимателно. Бяха режисирали и програмирали Снийд седмици наред и нещастникът вече се съмняваше, че би могъл да произнесе и една спонтанна и честна дума. Всяка сричка трябваше да бъде каквато трябва. Трябваше да създава впечатление за уверен в себе си човек, но също така да избягва и най-малкия признак на надменност и арогантност. Той и единствено той определяше действителността и беше изключително важно думите му да звучат реалистично.

Джош познаваше Снийд от години. Старият Трой Фелан неведнъж бе говорил, че иска да се отърве от него. От единайсетте завещания, които беше подготвил, само в едно се споменаваше името Малкълм Снийд. Според условията му прислужникът трябваше да получи милион долара, но това бе отпаднало при следващото завещание — мистър Фелан бе променил решението си тъкмо защото Снийд се бе поинтересувал каква сума може да очаква.

Снийд проявяваше твърде силен интерес към парите, за да допадне на господаря си. Фактът, че името му присъстваше сред имената на останалите свидетели на оспорваните завещания, можеше да означава само едно — пари. Плащаха му, за да свидетелства, и Джош го знаеше. След двуседмично наблюдение бе станало ясно, че Снийд има нов рейндж роувър, нов апартамент в сграда, в която най-ниският наем е хиляда и осемстотин долара на месец, и че е пътувал до Рим, първа класа.

Снийд не се смущаваше от видеокамерата. Бе свикнал с обектива като телевизионна звезда. Бе прекарал почивните дни при Харк за последни репетиции. Бе изгледал часове видеозаписи със собственото

си изпълнение. Бе изписал десетки страници съчинения за последните дни на Трой Фелан. Бе репетирал и с Николет, секретарката.

Беше готов. Адвокатите бяха предвидили, че ще има въпроси за парите. Ако го попитаха дали му е било платено, за да даде показания, Снийд щеше да излъже и го бяха обучили как да го направи. Беше много просто. Нямаше друг избор — трябваше да излъже за вече получените петстотин хиляди долара и за останалите четири и половина милиона, които трябваше да му дадат в случай, че се споразумеят или спечелят делото. Трябваше да излъже за договора между него и адвокатите. След като щеше да лъже за мистър Фелан, нямаше да е проблем да излъже и за парите.

Нейт се представи и веднага след това попита гръмогласно:

— Мистър Снийд, колко ви платиха, за да дадете показания по това дело?

Адвокатите на Снийд помислиха, че въпросът ще бъде: „Плащат ли ти?“, а не „Колко?“ Беше репетирал отговора: „Не, разбира се, че не“. Въпросът на Нейт го обърка за момент и това колебание го закопа. Погледна Харк като обезумял — адвокатът му седеше вдървено, погледът му бе замръзнал в една точка, някъде напред.

Бяха предупредили Снийд, че мистър О'Райли се е подготвил и че си е направил труда да научи отговорите на въпросите предварително. През тези няколко мъчителни секунди мистър О'Райли се смръщи и леко наклони глава на една страна в очакване.

— Хайде, мистър Снийд, знаая, че ви е платено. Колко?

Снийд стисна юмруци така, че пръстите му побеляха. По челото му избиха капчици пот.

— Да, всъщност аз не...

— Достатъчно, мистър Снийд. Миналия месец купихте ли си нов рейндж роувър, или не?

— Да, но ако трябва...

— И наехте тристаен апартамент в Палм Корт?

— Да.

— И наскоро прекарахте десет дни в Рим, нали?

— Да.

Знаеше всичко! Адвокатите на наследниците седяха като попарени на местата си и не смееха да помръднат.

— Е, колко ви платиха? — попита ядосано Нейт още веднъж. — Не забравяйте, че сте под клетва!

— Петстотин хиляди долара — изсумтя Снийд.

Нейт се втренчи в него удивено и челюстта му увисна. Дори протоколчикът замръзна.

Някои от адвокатите на наследниците успяха да изпуснат въздуха от дробовете си.

Моментът беше кошмарен, но можеше да е още по-зловещ. Ами ако Снийд се бе изплашил и бе признал за цялата сделка? Това обаче беше слаба утеха. Признанието за петстотинте хиляди долара изглеждаше пагубно за тезата им.

Нейт затършува из книжата пред себе си, сякаш му бе нужен някакъв документ. Последните думи все още отекваха в стаята.

— Да разбирам ли, че вече сте получили парите? — попита Нейт.

Снийд не беше сигурен дали от него се иска да лъже, или да говори истината и отговори само:

— Да.

На Нейт му хрумна нещо и попита:

— Половин милион сега. По-късно колко?

Снийд гореше от нетърпение да започне да лъже и отговори:

— Николко. — Каза го спокойно, звучеше убедително. Адвокатите на наследниците отново си поеха дъх.

— Това сигурно ли е? — продължи Нейт. Стреляше наслуки. Би могъл да попита Снийд и дали някога е бил осъждан за поругаване на гробове. Залозите в играта бяха високи и Снийд не се предаваше.

— Разбира се, че е сигурно. — Този път гласът му прозвуча дори обидено.

— Кой ви плати тези пари?

— Адвокатите на наследниците на мистър Фелан.

— Кой подписа чека?

— Беше банков чек, потвърден.

— Вие ли настояхте да платят за показанията ви?

— Може и така да се каже.

— Вие ли отидохте при тях, или те ви потърсиха?

— Аз отидох при тях.

— Защо?

Най-накрая наближаваха познатата територия. Напрежението сред адвокатите видимо спадна. Започнаха да пишат в бележниците си.

Снийд кръстоса крака под масата и се намръщи интелигентно пред камерата.

— Защото бях с мистър Фелан, преди да умре, и знаех, че нещастникът не е с всички си.

— Колко време не е бил с всички си?

— През целия ден.

— Беше ли превъртял, когато се събуди?

— Когато му поднесох закуската, не помнеше името ми.

— Как ви нарече?

— Никак. Само сумтеше.

Нейт се облегна на лакти и временно изостави книгата наоколо. Сблъсъкът започваше да му харесва. Той знаеше накъде се е отправил, но нещастникът Снийд нямаше никаква представа.

— Видяхте ли го, когато скочи?

— Да.

— И когато падна?

— Да.

— Когато се удари в настилката на тротоара?

— Да.

— Бяхте ли близо до него, когато го разпитваха тримата психиатри?

— Да.

— И това стана в два и половина следобед, така ли?

— Да, доколкото си спомням.

— И е бил умопомрачен през целия ден, нали?

— Да, боя се, че беше така.

— Откога работите за мистър Фелан?

— От трийсет години.

— И знаехте всичко за него?

— Доколкото един човек може да знае всичко за друг.

— Познавахте ли адвоката му мистър Стафорд?

— Да, виждал съм го много пъти.

— Мистър Фелан имаше ли доверие на мистър Стафорд?

— Предполагам.

— Мислех, че знаете всичко.

— Сигурен съм, че имаше доверие на мистър Стафорд.

— По време на психиатричния преглед мистър Стафорд беше ли до него?

— Беше.

— Какво според вас беше състоянието на мистър Фелан по време на прегледа?

— Не беше на себе си. Не знаеше къде е и какво прави.

— Сигурен ли сте в това?

— Сигурен съм.

— На кого го казахте?

— Не беше моя работа да казвам на когото и да било.

— Защо?

— Щяха да ме уволнят. Част от работата ми беше да държа устата си затворена. Това се нарича дискретност.

— Значи знаехте, че мистър Фелан се кани да подпише завещание, с което разпределя огромното си състояние. В същото време сте знаели, че не е на себе си, но не сте съобщили за това на адвоката му, на когото той е имал доверие?

— Не беше моя работа.

— Защото мистър Фелан е щял да ви уволни ли?

— Незабавно.

— В такъв случай да поговорим за времето, след като е скочил. На кого казахте тогава?

— На никого.

— Защо?

Снийд пое въздух и кръстоса краката си обратно. Мислеше, че се справя много добре.

— Въпрос на дискретност — отговори той мрачно. — Смятах отношенията си с мистър Фелан за поверителни.

— Досега. Докато ви предложиха половин милион долара, нали?

Снийд не успя да измисли отговор достатъчно бързо, а Нейт не му даде големи шансове.

— Продавате не само показанията си, но също така и поверителните си отношения с мистър Фелан, така ли е, мистър Снийд?

— Опитвам се да поправа несправедливостта.

— Колко благородно. Щяхте ли да я поправяте, ако не ви плащаха?

Снийд успя да промърмори „не“, а Нейт избухна в смях. Смя се дълго и гръмко, без да сваля очи от адвокатите на наследниците. Подиграваше се на Снийд. Стана и отиде до неговия край на масата.

— Какво дело се очертава! — каза той развеселено и отново седна.

Погледна документите и след малко продължи:

— Мистър Фелан е умрял на девети декември. Завещанието му е било прочетено на двайсет и седми декември. Казахте ли на някого през това време, че не е бил с всичкия си, когато е подписвал завещанието?

— Не.

— Разбира се, че не. Чакали сте, докато завещанието бъде прочетено, и след като сте разбрали, че не фигурирате в него, сте решили да отидете при адвокатите и да се споразумеете, нали, мистър Снийд?

Свидетелят отговори „не“, но Нейт не му обърна внимание.

— Мистър Фелан беше ли психически болен?

— Не съм специалист в тази област.

— Казахте, че не е бил с всичкия си. Това постоянно или временно състояние беше?

— Губеше разсъдък си на моменти.

— И откога губеше разсъдък си на моменти?

— От години.

— Колко години?

— Може би десет. Не знам точно.

— През последните четиринайсет години от живота си мистър Фелан е подписал единайсет завещания, в едно, от които ви завещава един милион долара. Мислили ли сте да кажете на някого, че не е бил с всичкия си?

— Не беше моя работа да коментирам.

— Преглеждал ли го е някога психиатър?

— Не, доколкото знам.

— А някога предлагали ли сте му да потърси квалифицирана лекарска помощ?

— Не беше моя работа да предлагам подобни неща.

— Ами ако го заварехте паднал на пода, изпаднал в някакъв пристъп, щяхте ли да кажете на някого, че се нуждае от помощ?

— Разбира се.

— Ако го бяхте видели да кашля кръв, щяхте ли да кажете на някого?

— Щях.

Нейт имаше пред себе си цяла папка с материали за фирмите на Трой Фелан. Отвори на произволна страница и попита Снийд дали знае нещо за „Зайън Дрилинг“. Снийд сви рамене и напрегна паметта си, за да си спомни, но умът му като че ли беше претоварен от новопостъпила информация и му изневеряваше. „Делстар Комюникейшънс“? Снийд отново направи гримаса, но не си спомни нищо. Спомни си едва петата компания, която Нейт назова. Мистър Фелан я бе придобил преди доста време. Нейт го заразпитва за продажби, продукти, активи и всевъзможни финансови данни. Снийд не успя да отговори на нито един въпрос смислено.

— Какво знаехте за активите на мистър Фелан? — питаше Нейт непрекъснато. Попита го и за структурата на групировката „Фелан“. Снийд знаеше основните неща, но подробностите му убягваха. Не успя да назове по име нито един от мениджърите на средно ниво. Не знаеше имената на счетоводителите.

Нейт продължи да очертава границите на неведението му до късния следобед, когато най-неочаквано го попита:

— Подписахте ли договор с адвокатите, когато взехте парите?

Би било достатъчно, ако беше отговорил чисто и просто „не“, но въпросът свари Снийд неподготвен. Поколеба си, погледна Харк, после Нейт, който отново тършуваше из книжата пред себе си — сякаш имаше копие от договора. Снийд не беше лъгал цели два часа и не успя да реагира бързо.

— Мммм, не, разбира се — запъна се той и не убеди никого.

Нейт съзря лъжата, но предпочете да не продължава — имаше и други начини да се сдобие с копие от договора.

Адвокатите на наследниците на Трой Фелан се срещнаха в един полутъмен бар, за да ближат раните си. Жалкото представяне на Снийд изглеждаше още по-жалко след две питиета. Биха могли да го

подготвят още малко, преди самото дело, но фактът, че е получил толкова много пари, за да даде показания, бе компрометирало думите му неспасяемо.

Откъде беше научил О'Райли? Беше толкова сигурен, че Снийд е получил пари.

— Казал му е Грит — предположи Харк. Грит, повториха всички на ум. Нима беше минал в противниковия лагер?

— Ето наградата ти за това, че открадна клиента му — отбеляза Уоли Брайт след дълго мълчание.

— Млъкни — скастри го мадам Лангхорн.

Харк беше твърде уморен, за да спори. Пресуши чашата си и си поръча още едно питие. В потока на показанията адвокатите на наследниците бяха забравили за Рейчъл. В делото все още нямаше никакъв официален документ, подписан от нея.

Разпитът на секретарката Николет продължи осем минути. Тя съобщи името и адреса си, после съвсем кратко описа трудовата си биография. Адвокатите на наследниците се отпуснаха на столовете си в очакване на подробностите за сексуалните ѝ преживявания със стареца. Беше на двайсет и три и, изглежда, единствените ѝ качества бяха стройното тяло, приятният бюст и хубавото лице с пясъчноруса коса. Горяха от нетърпение да послушат разказите за сексуалния ѝ живот.

Нейт премина направо към темата.

— Правихте ли секс с мистър Фелан?

Николет опита да си придаде смутен вид заради въпроса, но, така или иначе, отговори с „да“.

— Колко пъти?

— Не съм ги броила.

— Колко дълго?

— Около десет минути, обикновено.

— Не, имах предвид откога.

— А... работих там само пет месеца.

— Горедолу двайсет седмици. Средно колко пъти седмично имахте секс с мистър Фелан?

— Два пъти, струва ми се.

— Значи общо около четирийсет пъти?

— Да, струва ми се. Доста е, нали?

— Не бих казал. Когато го правехте, мистър Фелан събличаше ли се?

— Разбира се. И двамата се събличахме.

— Значи сте го виждали съвсем гол?

— Да.

— Имаше ли той някакви белези по рождение?

Когато свидетелите съчиняват лъжи, често пропускат очевидни неща. Същото важи и за адвокатите им. Измислиците дотолкова

поглъщат вниманието им, че пропускат съществени факти. Харк и останалите бяха имали възможност да разговарят с бившите съпруги на Трой Фелан, Лилиан, Джейни и Тайра, всяка от които би могла да им каже за лилавото рождено петно, голямо колкото сребърен долар, което старецът имаше на дясното си бедро.

— Не си спомням — отговори Николет.

Този отговор изненада Нейт, от една страна, но, от друга, не го учуди кой знае колко. Лесно би могъл да повярва, че Трой е правил секс със секретарката си — нещо, което бе вършил години наред. Също толкова лесно би могъл да повярва, че Николет лъже.

— Значи не е имал никакви видими белези по рождение?

— Никакви.

Адвокатите на наследниците се притесниха сериозно — нима показанията на още един супер свидетел щяха да отидат по дяволите?

— Нямам повече въпроси — обяви Нейт и излезе от стаята, за да си вземе още малко кафе.

Николет погледна адвокатите. Те седяха, без да помръднат, и се чудеха къде ли е било рожденото петно на Трой Фелан.

След като Николет излезе, Нейт остави на масата на обърканите си противници една от снимките, направени при аутопсията, без да каже дума — не беше нужно. На нея се виждаше старият Трой, съвсем гол върху масата за дисекции, а рожденото петно бе на преден план.

* * *

До края на срядата и целия четвъртък се занимаваха с новите четири психиатри, които бяха наети, за да заявят, че предишните трима всъщност не са знаели какво говорят. Показанията им се повтаряха и в тях нямаше нищо изненадващо — свеждаха се, общо взето, до твърдението, че хора, които са психически здрави, не скачат от високи сгради.

Като специалисти те не бяха толкова изтъкнати, колкото Флоу, Зейдъл и Тайшен. Двама бяха пенсионирани и от време на време вземаха хонорари като професионални съдебни експерти, третият преподаваше в някакъв местен колеж, а четвъртият едва свързваше двата края в малък кабинет някъде в предградията.

Все пак не им се плащаше, за да впечатляват — целта бе чисто и просто да размътят водата. Трой Фелан бе известен с ексцентричността и капризите си. Четирима експерти твърдяха, че не е бил в състояние да подпише завещание. Трима твърдяха, че е бил. Целта беше да се усложняват нещата колкото се може повече, с надеждата тези, които поддържаха завещанието, един ден да се уморят и да приемат някакво споразумение. Ако това не станеше, съдебните заседатели, които въобще не разбираха от подобни неща, трябваше да се оправят с медицинския жаргон и да се опитат да схванат къде е истината.

Новите експерти получаваха добри пари за показанията си и Нейт не направи опит да ги обори. Бе разпитвал предостатъчно лекари, за да знае, че не бива да спори с тях по медицински въпроси. Вместо това се захвана с опита им и репутацията им като специалисти. Накара ги да изгледат видеозаписа и да критикуват първите трима експерти.

Когато приключиха в четвъртък следобед, бяха взети показанията на петнайсет свидетели. Трябваше да продължат към края на март, а съдия Уайклиф предвиждаше делото да се гледа към средата на юли. Същите свидетели тогава щяха да бъдат разпитани още веднъж, но този път пред публика и съдебни заседатели, които щяха да преценяват всяка тяхна дума.

* * *

Нейт избяга от града. Подкара на запад към Вирджиния, после на юг през долината Шенъндоу. След девет дни ровене в интимния живот на други хора умът му беше като парализиран. В някакъв неопределен момент в миналото, подтикван от работата и пороците си, бе загубил чувство за приличие и срам. Бе се научил да лъже, мами, заблуждава, да се прикрива и да тормози невинни свидетели без никакви угризения.

Докато шофираше в тъмнината обаче, останал сам, изпитваше срам. Съжаляваше потомците на Трой Фелан. Съжаляваше и Снийд — дребното човече, което се опитваше да оцелее. Щеше му се да не бе нападал новите психиатри толкова ожесточено.

Чувството за срам се бе върнало и Нейт се радваше — гордееше се, че отново е способен да изпитва подобни чувства. Все още бе човек в края на краищата.

Към полунощ се отби в един евтин мотел близо до Ноксвил. В Средния запад, Канзас и Айова, имаше много сняг. Докато лежеше на леглото в стаята си, взе картата и набеляза по-нататъшния си маршрут. Втората нощ прекара в Шони, Оклахома. Третата — в Кингман, Аризона, а четвъртата, в Рединг, Калифорния.

Децата от втория му брак, Остин и Анджела, на дванайсет и единайсет години, бяха в седми и шести клас. За последен път ги бе виждал през юли. Три седмици преди последната си криза. Тогава ги бе завел на футболен мач. Приятното събитие се бе превърнало в поредната грозна сцена. По време на мача бе изпил шест бири — децата ги бяха броили, защото майка им беше поръчала така — и бе шофирал цели два часа от Болтимор до Арлингтън доста пиан.

Посещението беше малко преди втората му съпруга Кристи и новият ѝ мъж Тео да се преместят в Орегон. Срещата с децата щеше да е последната за доста време напред, но вместо да им обърне нужното внимание, Нейт се бе гипсирал. Скара се с бившата си съпруга на прага — пред децата, за които подобни сцени не бяха нищо ново. Тео го бе заплашил с дръжката на метлата. След това Нейт се събуди в колата си, спряна на паркинга за инвалиди в един Макдоналдс, с шест празни кутии бира на седалката до него.

Когато се бяха запознали преди четиринайсет години, Кристи беше директорка на едно частно училище в Потомак. Тя беше съдебна заседателка, а той беше един от адвокатите по делото. През втория ден от заседанията тя бе дошла с къса черна поличка и процесът буквално бе парализиран. За първи път излязоха заедно седмица след това. Нейт не пи цели три години, достатъчно дълго, за да се оженят и да се родят двете деца. Когато язовирната стена започна да се пропуква, Кристи се изплаши и поиска да избяга. Когато рухна, тя взе децата и го напусна; живя сама една година. Бракът им бе издържал цели десет хаотични години.

Сега Кристи работеше в някакво училище в Сейлъм. Тео имаше малка юридическа фирма в града. Нейт винаги бе смятал, че той ги е

прогонил от Вашингтон. Не би могъл да им се сърди, че са избягали чак на Западното крайбрежие.

Обади се в училището на бившата си жена от колата, недалеч от Медфорд, което беше на около четири часа път. Наложил се да чака цели пет минути, които — беше сигурен — й бяха нужни, за да заключи вратата на стаята си и да събере мислите си.

— Ало? — обади се Кристи най-накрая.

— Кристи, аз съм, Нейт — каза той и се почувства глупаво. Може би не трябваше да обяснява кой е на жената, с която бе живял десет години.

— Къде си? — попита тя, сякаш всеки момент очакваше нападение.

— Близко до Медфорд.

— В Орегон?

— Да. Бих искал да видя децата.

— Добре. Кога?

— Довечера, утре, няма значение. Не бързам. Пътувам от няколко дни без определен маршрут, разглеждам страната.

— Добре, Нейт, мисля, че ще можем да уредим нещо. Само че децата са много заети... училище, балет, футбол...

— Как са?

— Справят се много добре. Благодаря, че се интересуваш.

— А ти? Как я караш?

— Добре съм. Орегон ни харесва.

— И аз съм добре. Благодаря, че се интересуваш. Вече не пия, трезв съм. Наистина, Кристи. Най-накрая зарязах алкохола и наркотиците. Окончателно. Изглежда, повече няма да се занимавам с право, но иначе всичко е наред.

Тя беше слушала подобни неща и преди.

— Това е добре, Нейт. — Каза го предпазливо. Премисляше думите си две изречения напред.

Уговориха се да вечерят заедно на следващия ден — това време щеше да е достатъчно, за да може Кристи да подготви децата и да подреди къщата, а Тео да реши каква роля ще играе. Достатъчно време, за да обмислят поведението си.

— Няма да ви преча — обеща Нейт, преди да прекъсне разговора.

Тео реши да работи до късно и да пропусне срещата. Нейт прегърна Анджела силно. Остин само се ръкува с него. Бе обещал пред себе си да не прави излияния на тема колко са пораснали. Кристи остана в стаята си почти цял час, за да даде възможност на бащата да се запознае отново с децата си.

Нямаше намерение също така да ги залива с извинения за неща, които не би могъл да промени. Седяха на пода във всекидневната и разговаряха за училището, балета, футбола. Сейлъм беше хубав град, доста по-малък от Вашингтон, и децата се бяха приспособили добре. Имали много приятели, хубаво училище, свестни учители.

Вечерята де състоеше от спагети и салата и продължи един час. Нейт им разказа за приключенията си в джунглата и издирването на изчезналата си клиентка в Бразилия. Явно Кристи не беше чела вестници, защото не знаеше нищо за Трой Фелан и наследството му.

Точно в седем Нейт стана и каза, че трябва да си върви. Децата имаха домашни, а тръгваха за училище рано сутрин.

— Утре имаме футболен мач, татко — каза Остин и сърцето на Нейт едва не спря. Не помнеше кога за последен път го бяха наричали „татко“.

— В училище е — обади се Анджела. — Ще можеш ли да дойдеш?

Бившите съпрузи се спогледаха неловко. Нейт нямаше представа какво да каже.

Кристи спаси положението, като каза:

— И аз ще дойда. Тъкмо да поговорим.

— Разбира се, че ще бъда там — каза той. Децата го прегърнаха и Нейт си тръгна. Подозираше, че Кристи иска да се срещнат два дни един след друг, за да види очите му. Познаваше признаците.

Остана в Сейлъм три дни. Гледа мача на сина си и се почувства горд с него. Отново получи покана за вечеря, но обеща да отиде само ако и Тео е там. Обядва с Анджела и приятелките ѝ от училището.

След три дни стана време да си тръгва. Децата трябваше да се върнат към нормалния си живот без сътресенията, които Нейт бе причинил. Кристи се бе уморила да се преструва, че помежду им не се е случило нищо, а Нейт се привързваше все повече към децата си.

Обеща им да се обажда по телефона, да им пише по електронната поща и да ги види много скоро.

Напусна Сейлъм съкрушен. Колко ниско трябваше да падне един мъж, за да напусне такова прекрасно семейство? Не помнеше почти нищо от децата си, когато бяха по-малки — нито училищни пиеси, нито коледни празници, нито никакви случки. Сега бяха пораснали и ги отглеждаше друг мъж.

Нейт сви в източна посока и се понесе напред.

Докато Нейт шофираше през Монтана и размишляваше за Рейчъл, Харк Гетис внесе искане до съда да не се приема отговорът ѝ относно атакуването на завещанието. Основанията му бяха съвсем ясни, изложени на двайсет страници, върху които се бе трудил цял месец. Беше 7 март, почти три месеца след смъртта на Трой Фелан, близо два месеца след появата на Нейт О'Райли, почти три седмици от началото на предварителните заседания и четири месеца преди началото на самото дело, а съдът все още нямаше юрисдикция над Рейчъл Лейн. Освен твърденията на адвоката ѝ нямаше никаква следа от нея. Все още никой не бе виждал подписа ѝ.

В изложението си от двайсет страници Харк я наричаше „фантом“. Той и останалите ищци се бореха срещу сянка. Тази жена трябваше да наследи единайсет милиарда долара. Най-малкото, което би могла да направи, бе да подпише изискваните от закона документи. След като си бе направила труд да наеме адвокат, нищо не пречеше да признае официално юрисдикцията на съда.

Времето облагодетелстваше наследниците, макар и да им беше трудно да проявяват търпение, изпълнени с мечти за баснословни богатства. С всяка изминала седмица все повече се затвърждаваха съмненията, че Рейчъл Лейн не проявява интерес към съдебното дело. На редовната си среща в петък адвокатите на наследниците както обикновено обсъждаха показанията на свидетелите и стратегията си, разговаряха за клиентите си, но отделиха доста време за догадки защо Рейчъл все още не се е появила официално. Безумната идея, че може би не иска да получи парите, ги изпълваше с радостен трепет. Звучеше абсурдно, но въпреки всичко всеки петък ставаше дума за това.

Седмиците се превръщаха в месеци, а жената, спечелила такова богатство почти като на лотария, не идваше да получи наградата си.

Имаше и още една причина, за да решат да окажат натиск върху защитниците на завещанието. Това беше Снийд. Харк, Янси, Брайт и Лангхорн бяха следили внимателно показанията на най-важния си свидетел и не бяха уверени, че той ще е убедителен пред съдебните заседатели. Нейт О'Райли го бе направил за смях, при това още на предварителните разпити. Представяха си как би прозвучало всичко това в ушите на съдебните заседатели, предимно хора от средната класа, които полагаха усилия, за да плащат сметките си всеки месец. Снийд бе прибрал половин милион, за да каже това, което щяха да чуят. Нямаше да е лесно да ги убедят.

Проблемът беше очевиден — Снийд лъжеше, а лъжите в края на краищата излизаха наяве в съда. След като се бе заплел толкова зле, адвокатите изпитваха ужас при мисълта, че ще трябва да го представят в съда. Ако го хванеха, че лъже, цялата им постройка щеше да рухне.

Рожденото петно бе направило Николет напълно безполезна за каузата.

Клиентите им не предизвикваха особено съчувствие. С изключение на Рамбъл, който направо будеше страх, всички те бяха получили по пет милиона долара, с които да започнат в началото. Никой от съдебните заседатели нямаше да спечели толкова за целия си живот. Децата на Трой можеха да се оплакват, че са отраснали без баща, но поне половината заседатели също щяха да са от разбити семейства.

Психиатрите даваха известна надежда, но тази част от делото щеше да е най-трудна, защото Нейт О'Райли бе водил съдебни битки с лекари повече от двайсет години. Четиримата новопоявили се експерти едва ли щяха да издържат при кръстосания разпит.

За да избегнат процеса, трябваше да постигнат споразумение. За да стане това, трябваше да открият някакво слабо място. Отсъствието на Рейчъл Лейн беше повече от достатъчно и можеха да разчитат единствено на него.

Джош прегледа искането на противниците с възхищение. Обичаше юридическите маневри, умелите ходове и хватки и ги

аплодираше вътрешно дори когато бяха дело на противниците му. Ходът на Харк беше перфектен — и по време, и като изпълнение.

Наследниците на Фелан нямаха сериозни основания за анулиране на завещанието, но техните проблеми бяха малко, в сравнение с тези на Нейт. Нейт нямаше клиент. Бяха успели да протакат нещата цели два месеца, но това не можеше да продължава повече.

Най-големият му син Даниъл настоя да се срещнат в един бар. Нейт намери заведението по тъмно — беше на две пресечки от университетското градче, на улица с множество барове и ресторанти. Музиката, мигащите реклами за бира и крещящите от двете страни на улицата момичета — всичко това му бе познато до болка. Преди година тук би се чувствал у дома си. Щеше да крещи като хлапетата наоколо и да си мисли, че е все още на двайсет и че ще може да издържи цяла нощ.

Даниъл го очакваше в едно сепаре. Беше с момиче. И двамата пушеха, а пред тях имаше бутилки. Бащата и синът си стиснаха ръцете, защото синът щеше да се почувства неловко, ако бяха показали някаква по-голяма привързаност.

— Това е Стеф — каза Даниъл и кимна към момичето. — Тя е манекен — добави той веднага, сякаш за да покаже на баща си, че не се занимава с обикновени момичета.

Кой знае защо, Нейт се бе надявал да прекарат няколко часа сами. Беше ясно, че това няма да стане.

Първото нещо, което забеляза, бе сивото червило на Стеф, дебело намазано върху пълните ѝ и леко нацупени устни, които едва помръднаха при задължителната полуусмивка. Несъмнено беше достатъчно елементарна и кльощава, та да става за манекенка. Ръцете ѝ бяха като клечки. Макар Нейт да не виждаше краката ѝ, бе сигурен, че опират в сливиците ѝ и че някъде по глезените ѝ има поне две татуировки.

Стеф не му допадна още в самото начало и остана с впечатлението, че чувството е взаимно. Кой знае какво ѝ бе казал Даниъл...

Синът му бе завършил колеж миналата година и след това бе прекарал едно лято в Индия. Нейт не го бе виждал от тринайсет месеца. Не бе отишъл на тържеството по случай завършването му, не му бе изпратил картичка, дори не се бе обадил по телефона, за да го

поздрави. Атмосферата на масата беше достатъчно напрегната и без манекенката да изпуска към него кълба дим и да го гледа с празен поглед.

— Искаш ли бира? — попита Даниъл, когато келнерът приближи. Въпросът беше жесток, предназначен да предизвика болка.

— Не. Само чаша вода — отвърна Нейт. Даниъл подвикна на келнера и попита: — Още ли си на сухо?

— Винаги — отвърна Нейт и се усмихна. Опитваше се да неутрализира стрелите.

— Миналото лято ли се отказа?

— Не. Хайде да говорим за нещо друго.

— Дан ми каза, че си бил в клиника за наркомани — обади се Стеф и изпусна дим през ноздрите си.

Нейт се изненада, че тя е в състояние да произнесе цяло изречение. Говореше бавно, гласът ѝ беше кух, като очите.

— Да, бил съм в клиника няколко пъти. Какво друго ти е казал Дан?

— И аз съм била в клиника — каза Стеф. — Само веднъж. — Сякаш се гордееше с това постижение, макар и да бе донякъде тъжна, че няма по-голям опит. Двете бирени бутилки пред нея бяха празни.

— Добре — каза Нейт и престана да ѝ обръща внимание. Не можеше да се преструва, че я харесва, а и само след месец — два тя щеше да има нова сериозна любов.

— Как е училището? — попита той Даниъл.

— Кое училище?

— Университетът.

— Прекъснах. — Каза го навъсено и сопнато. Беше напрегнат и сърдит. Стана ясно, че Нейт има вина за прекъсването — само не знаеше как и кога е причинил тази злина. Донесоха му водата.

— Вечеряли ли сте? — попита ги той.

Стеф избягвала да се храни, а Даниъл не бил гладен. Нейт умираше от глад, но не искаше да яде сам. Огледа се. В единия ъгъл пушеха хашиш. Беше долнопробна дупка от тези, по които самият той си падаше до неотдавна.

Даниъл запали нова цигара, кемъл без филтър, най-вредните цигари на пазара, и изпусна кълбо гъст дим към изпоцапания полилей над главите им. Беше все така сърдит и напрегнат.

Момичето беше там поради две причини. Трябваше да предотврати размяната на остри думи, ако не и скандала. Нейт подозираше, че синът му е останал без пари и че му се иска да се нахвърли върху баща си, защото не му помага, но не би го направил, защото старецът е твърде слаб и лесно може да го нарани сериозно. Стеф трябваше да контролира диалога.

Втората причина бе, за да съкрати срещата колкото е възможно повече. На Нейт му бяха нужни петнайсет минути, за да го осъзнае.

— Как е майка ти? — попита той.

Даниъл опита да се усмихне.

— Добре е. Видях я за Коледа. Теб те нямаше.

— Бях в Бразилия.

Край тях мина момиче с много тесни джинси. Стеф го изгледа от главата до петите и в очите ѝ най-накрая се появи някакъв живот. Момичето беше още по-кльощаво от Стеф. Как бе възможно недохранването да се смята за толкова модерно?

— Защо в Бразилия? — попита Даниъл.

— Заради клиентка — отвърна Нейт. Беше му омръзнало да разказва приключението си.

— Майка ми каза, че имаш някакви неприятности с данъчните.

— Сигурен съм, че това я радва.

— Предполагам. Поне не се притеснява. Ще те вкарат ли в затвора?

— Не. Не може ли да говорим за нещо друго?

— Това е проблемът, татко. Няма нищо друго, нищо, освен миналото, а ние не можем да отидем там.

Реферът Стеф изгледа косо Даниъл, за да го предупреди да не продължава.

— Защо прекъсна следването си? — попита Нейт, за да приключи неловкия момент.

— Поради няколко причини. Отегчих се.

— Свършиха му парите — намеси се Стеф услужливо и хвърли на Нейт най-приятния си празен поглед.

— Истина ли е? — попита Нейт.

— Това е една от причините.

Нейт инстинктивно посегна да извади чековата си книжка и да реши проблемите на сина си. Винаги го бе правил. Бащинството за

него беше като пазаруване — ако не можеш да дойдеш, изпрати пари. Сега обаче Даниъл беше на двайсет и три, бе завършил колеж, занимаваше се с момичета като Стеф и беше крайно време да заплува сам или да се удави.

А и чековата му книжка вече не беше като някога.

— Ще ти се отрази добре, ако поработиш малко — отбеляза той.
— Така ще оцениш ученето.

Стеф не беше съгласна. Имала две приятелки, които също били прекъснали учението си и до голяма степен изчезнали от лицето на земята. Докато тя обясняваше тези неща, Даниъл се отдръпна в своя ъгъл на сепарето. Изпи третата си бира. Нейт можеше да му изчете много лекции за вредата от алкохола, но си даваше сметка колко фалшиво ще прозвучат.

След четири бири Стеф се напи и Нейт нямаше какво повече да каже. Надраска телефонния си номер в Сейнт Майкълс на една салфетка и я подаде на Даниъл.

— През следващите два месеца ще съм там. Обади се, ако имаш нужда от мен.

— Довиждане, татко — каза синът му.

— Пази се.

Нейт излезе на студената улица и тръгна пеша към езерото Мичиган.

Два дни по-късно беше в Питсбърг, за да види дъщеря си от първия си брак, но срещата не се състоя. Беше говорил с Катлийн два пъти и се бяха уговорили съвсем ясно — трябваше да вечерят заедно в седем и половина и да се чакат във фойето на хотела му, пред ресторанта. Апартаментът ѝ беше на двайсет минути оттам. В осем и трийсет му позвъни и му каза, че нейна приятелка е претърпяла автомобилна катастрофа, че тя се намира в болницата и че положението не изглежда никак добре.

Нейт предложи да се видят на обяд на следващия ден, но Катлийн не се съгласи, защото приятелката ѝ била много зле и тя смятала да стои при нея, докато състоянието ѝ се стабилизира. След като дъщеря му нямаше начин да дойде, Нейт попита къде се намира болницата. Първо се оказа, че Катлийн не знае, после, че не е много

сигурна, после след кратък размисъл стана ясно, че не е уместно да я посещава там, защото не можела да се отдели от леглото на болната.

Нейт хапна в стаята си на малката масичка до прозореца, който гледаше към центъра на града. Докато се хранеше, премисли всички възможни причини дъщеря му да не желае да го види. Бе си сложила халка на носа? Татуировка на челото? Бе надебеляла с трийсет килограма и след това бе отслабнала само с петнайсет? Да не би пък да беше бременна?

Опитваше се да обвини нея, защото не искаше да види очевидното. Толкова ли го мразеше? В самотната хотелска стая, в град, където не познаваше никого, не бе никак трудно да изпадне в самосъжаление и отново да започне да страда заради грешките на миналото.

Грабна телефона и започна да набира. Обади се на отец Фил, за да се осведоми какво става в Сейнт Майкълс. Фил бе хванал грип и тъй като в сутерена на църквата било студено, Лора не го пускала да работи. Чудесно, помисли си Нейт. При многото несигурни неща, които го очакваха, единственото постоянно нещо беше перспективата да поработи при отца. Обади се на Серджо, за да побъбрят. Контролираше демоните много добре, в хотела имаше барче с напитки, но той не бе припарвал до него.

Обади се в Сейлъм и проведе приятен разговор с Анджела и Остин. Бе странно — по-малките му деца искаха да говорят с него, а по-големите, не.

Обади се на Джош, който беше в кабинета си у дома и се чудеше как да се справи с бъркотията около завещанието.

— Трябва да дойдеш, Нейт — каза му той. — Имам един план.

Нейт не беше поканен на първия тур от мирните преговори. Имаше две причини за отсъствието му. Първо, срещата беше организирана от Джош, така че трябваше да се състои на негов терен. До този момент Нейт не бе стъпвал в кантората и искаше това да продължи. И второ, адвокатите на наследниците смятаха Нейт и Джош за съюзници, и с право. Джош искаше да поеме ролята на миротворец и посредник. За да се сдобие с доверието на едната страна, трябваше да пренебрегне другата, макар и за кратко. Планът му бе да се срещне с Харк и останалите, после с Нейт, после пак с Харк и така няколко пъти, докато се уреди всичко.

След продължителна размяна на любезности и празни приказки, Джош помоли за внимание. Трябваше да се занимаят с доста неща. Адвокатите на наследниците искаха да започват час по-скоро.

Подобни споразумения можеха да се постигнат буквално за минути — през някоя почивка по време на разгорещен съдебен дебат, когато свидетел допусне грешка или когато страните искат да избегнат дългите и досадни заседания. Можеха да се постигнат и за месеци, докато се чака датата за процеса. Общо взето, адвокатите на наследниците се надяваха да се приключи бързо, а срещата в кантората на Стафорд беше едва първа стъпка към целта. Те искрено вярваха, че ще станат милионери.

В началото Джош дипломатично изказа мнението си, че тезата им е трудно защитима. Самият той не знаел нищо за намеренията на клиента си в последния момент да подпише собственоръчно завещание, но, така или иначе, то бе валидно. Бе прекарал два часа с мистър Фелан предния ден, за да дооформят предишното ново завещание, и бе готов да свидетелства, че старецът се е държал съвсем адекватно и че не е имало пречки да подпише завещанието. Освен това бе готов да потвърди, че докато са били двамата, Снийд не се е мяркал наоколо.

Тримата психиатри бяха внимателно избрани от наследниците на Трой Фелан и имаха отлични препоръки и репутация. Сегашните четирима бяха доста съмнителни. Битката на експертите по всяка вероятност щеше да бъде спечелена от първите трима.

Уоли Брайт беше с най-хубавия си костюм, което не се забелязваше с невъоръжено око. Той прие критиката на тезата им със стиснати челюсти и прехапана долна устна, така че да не каже нещо глупаво, и непрекъснато драскаше излишни неща в бележника си, защото всички останали правеха същото. Не беше в природата му да приема такива подигравки спокойно, дори и от изтъкнати колеги като Джош Стафорд, но ставаше дума за много пари и нямаше друг начин, освен да търпи. Предишния месец, февруари, фирмата му беше донесла две хиляди и шестстотин долара приходи и бе изконсумирала обичайните четири хиляди като разходи. Уоли не бе занесъл у дома нищо. Разбира се, защото бе посветил цялото си време на завещанието на Фелан.

След това Джош заговори за показанията на клиентите им.

— Гледах ги на видеозапис — каза той тъжно. — Честно казано, с изключение на Мери Рос, мисля, че останалите направо ще се изложат в съда.

Адвокатите не реагираха — в края на краищата това бяха преговори за постигане на споразумение, а не съдебен процес.

Джош не говори за наследниците с подробности. Колкото по-малко неща се кажеха, толкова по-добре. Адвокатите им бяха наясно, че в съда ще се провалят.

— С това стигаме до Снийд — продължи Джош. — Гледах и неговите показания и искреното ми мнение е, че ако го призовете като свидетел по делото, ще допуснете огромна грешка. Струва ми се дори, че нещата могат да се тълкуват като злоупотреба с юридическата система.

Брайт, Харк, Лангхорн и Янси се наведоха още повече към бележниците си. За тях „Снийд“ беше мръсна дума. Спореха чия е вината за този жесток провал. Бяха пропилели седмици, за да го обучават, бяха загубили половин милион, а се оказваше, че от него нямат никаква полза.

— Познавам Снийд от близо дваисет години — каза Джош. После им обясни какъв е бил Снийд в действителност — слуга, на

когото невината е можело да се разчита, момче за всичко, посредствен човек, от когото мистър Фелан е искал да се отърве. Повярвах му.

Толкова за Снийд. Джош дори не спомена факта, че е бил подкупен с половин милион, за да даде показания.

Нямаше какво да се говори и за секретарката Николет — тя лъжеше заедно с приятелчето си Снийд.

Не бяха успели да открият други свидетели. Имаше няколко недоволни служители, но те не желаеха да участват в процеса. Дори и да дадяха показания, щяха да са компрометирани. Имаше и двама конкуренти в бизнеса, които Трой наскоро бе ликвидирал, но те не знаеха нищо за психическото му здраве.

В заключение Джош изтъкна, че тезата им не е никак силна, но че въпреки всичко в един процес със съдебни заседатели винаги има рискове.

После заговори за Рейчъл Лейн така, сякаш я познаваше от години — без много подробности, но с достатъчно обобщения, за да създаде впечатлението, че я познава. Описа я като приятна жена, която живее в чужбина и е от хората, които не разбират съдебните процедури и не желаят да се забъркват в спорове и конфликти. Каза също, че е била по-близка с Трой, отколкото се предполагало.

Харк искаше да го попита дали някога я е виждал, дали е разговарял с нея, дали изобщо е чувал името ѝ, преди да види заветанието. Сега обаче моментът не беше подходящ за възражения — на масата щяха да бъдат сложени пари, а процентът му беше солиден.

Мадам Лангхорн бе проучила градчето Корумба и се питаше какво би могла да прави на такова място една четирийсет и две годишна американка. Тихомълком се бяха сближили с Харк зад гърбовете на Брайт и Янси. Бяха разсъждавали върху възможността да подшушнат за местонахождението ѝ на неколцина подбрани репортери, които несъмнено щяха да я открият там, в Корумба. Щяха да я накарат да се покаже на светло и така светът щеше да научи какво смята да прави с парите си. Ако, както те се надявах и мечтаех, не беше готова да ги приеме, тогава щяха да настояват клиентите им да получат всичко.

Беше рисковано и все още обмисляха как да постъпят.

— Какво смята да прави Рейчъл Лейн с всичките тези пари? — попита Янси.

— Не съм много сигурен — отговори Джош, сякаш разговаряше с Рейчъл по въпроса всеки ден. — Вероятно ще запази част за себе си, но предполагам, че по-голямата част ще отиде за благотворителност. Мисля, че тъкмо затова Трой завеща всичко на нея. Смяташе, че ако клиентите ви получат състоянието му, то няма да оцелее и три месеца. Беше сигурен, че Рейчъл ще помогне на истински нуждаещите се.

Когато Джош замълча, последва дълга пауза. Мечтите постепенно рухваха. Рейчъл Лейн съществуваше реално и не възнамеряваше да се откаже от наследството си.

— Защо все още не се е появила? — попита Харк накрая.

— Ако познавахте тази жена, щяхте да знаете отговора. Парите за нея не означават нищо. Изобщо не очакваше да получи нещо от баща си. Изведнъж обаче се оказа, че наследява единайсет милиарда. Все още не може да се съвземе от изненадата.

След още една продължителна пауза се обади Лангхорн.

— Готови сме да отнесем въпроса и до Върховния съд. Дава ли си сметка тя, че това може да се проточи с години?

— Дава си — отговори Джош. — Това е една от причините да поиска от нас да проучим възможностите за някакво споразумение.

Сега вече напредваха.

— Откъде ще започнем? — попита Уоли Брайт.

Въпросът не беше лесен. На едната страна на масата имаше гърне със злато на стойност единайсет милиарда долара. Наследствените данъци щяха да стопят повече от половината и в играта щяха да останат някъде към пет милиарда. На другата страна бяха наследниците на Трой Фелан, които бяха разорени, с изключение на Рамбъл. Кой първи щеше да подхвърли някаква цифра? Каква щеше да е тя? Десет милиона на наследник? Или сто?

Джош бе планирал ситуацията.

— Да започнем със завещанието — каза той. — Ако приемем, че е валидно, ще трябва да се съобразим с условието никой, който го оспорва, да не получи каквото и да било. Това, разбира се, важи за клиентите ви. Поради което вие започвате от нулева позиция. След това, пак според завещанието, всеки от вашите клиенти получава сума, равна на дълговете му към датата на смъртта на мистър Фелан. — Джош вдигна някакъв документ и се вгледа в него за момент. — Доколкото ни е известно, Рамбъл Фелан все още няма дългове. Джийна

Фелан Стронг е дължала четиристотин и двайсет хиляди към девети декември. Либигейл и Спайк са дължали около осемдесет хиляди. Мери Рос и съпругът ѝ са дължали деветстотин хиляди. Трой младши се е отървал от по-голямата част от дълговете си след няколкото си фалита, но въпреки всичко е дължал около сто и трийсет хиляди. Както всички знаем, Рекс води първенството. Към девети декември той и чудесната му жена Амбър са дължали седем и половина милиона долара. Някакви възражения срещу тези цифри?

Не. Цифрите бяха точни. Повече ги безпокоеше следващата цифра.

— Нейт О'Райли се свърза с клиентката си. За да уреди нещата, тя е готова да даде на всеки от наследниците по десет милиона долара.

През целия си живот адвокатите не бяха смятали толкова бързо. Харк имаше трима клиенти. Седемнайсет и половина процента се равняваха на 5,25 милиона. Джийна и Коуди се бяха съгласили да дадат 20 процента на Лангхорн, така че малката ѝ фирма щеше да прибере 2 милиона. Същото важеше и за Янси, но със съдебно решение, защото Рамбъл беше непълнолетен. Уоли Брайт, който изкарваше прехраната си, като лепеше обяви за бързи разводи по седалките на автобусите, щеше да прибере половината от десет милиона по условията на неразумния договор, който бяха подписали с него Либигейл и Спайк.

Първи реагира Уоли. Въпреки че сърцето му бе примряло и се бе качило в гърлото, успя да каже, при това доста дръзко:

— Не виждам начин клиентите ми да приемат по-малко от петдесет милиона.

Останалите започнаха да клатят глави в знак на съгласие. Намръщиха се и се опитаха да си придадат вид на отвратени от дребната сума, която им се предлагаше независимо от факта, че вече мислеха как ще похарчат парите.

Уоли Брайт не беше в състояние да напише цифрата петдесет милиона, без да обърка нулите, но това не му попречи да я подхвърли с тон на богат комарджия от Лас Вегас. Преди срещата се бяха договорили, че ако стане дума за пари, няма да паднат по-долу от петдесет милиона на наследник. Преди срещата това им звучеше добре. Сега и десетте милиона, сложени на масата, изглеждаха ужасно привлекателни.

— Това е около един процент от наследството — отбеляза Харк.

— Можете да гледате на нещата и по този начин — отвърна Джош. — Можете да гледате на нещата както желаете, но аз лично предпочитам да започнем преговорите от нула, където сте в момента, и да се движим нагоре, а не обратното.

Джош обаче искаше и да спечели доверието им. Почака ги да помечтаят за числата още малко, после каза:

— Така е. Ако аз бях адвокат на някой от наследниците, не бих приел десет милиона.

Всички се смълчаха и наостриха уши.

— Тя не е алчна жена. Мисля, че Нейт О'Райли ще успее да я убеди за двайсет милиона на наследник.

Хонорарите се удвоиха — повече от десет милиона за Харк, четири милиона за Лангхорн и Янси. Горкият Уоли, вече собственик на десет милиона, изведнъж получи пристъп на диария и поиска разрешението им да напусне срещата.

Нейт боядисваше една врата, когато мобилният му телефон иззвъня. Джош го бе накарал да държи проклетата машинка до себе си.

— Ако е за мен, попитай кой е и къде да се обадя по-късно — каза Фил, който в момента измерваше поредната дървена плоскост.

Беше Джош.

— Не можеше да стане по-добре — обяви той. — Спрях на двайсет милиона, те искат петдесет.

— Петдесет? — повтори Нейт учудено.

— Да, но вече харчат парите. Мога да се обзаложа, че поне двама от тях вече са в магазина на „Мерцедес“.

— Кой ще похарчи парите по-бързо? Адвокатите или клиентите?

— Мисля, че адвокатите. Слушай, току-що говорих с Уайклиф. Срещата е уговорена за сряда в кабинета му. Дотогава трябва да приключим с преговорите.

— Горя от нетърпение — каза Нейт и прекъсна линията. Беше време за почивка. Седнаха на пода, облегнаха се на стената и напълниха чашите си с топло кафе.

— Петдесет ли искат? — попита Фил. Вече знаеше всички подробности. Докато работеха в мазето, разговаряха за всичко и нямаха тайни помежду си. Разговорите бяха станали по-важни за тях

от самата работа. Фил беше свещеник, а Нейт — адвокат. В тези професии поверителността беше задължително условие.

— За начало е добре — отбеляза Нейт. — Само че ще получат много по-малко.

— Очакваш ли, че ще има споразумение?

— Разбира се. В сряда ще се срещнем със съдията. Той също ще окаже натиск. Дотогава адвокатите и клиентите им ще пресмятат парите.

— Кога ще тръгнеш?

— В петък, струва ми се. Искаш ли да дойдеш?

— Не мога да си го позволя.

— Разбира се, че можеш. Клиентката ми ще плати. Можеш да си ми духовен съветник по време на пътуването. Парите не са проблем.

— Няма да е почтено.

— Стига, Фил. Ще ти покажа Пантанал. Ще те запозная с приятелите си Джеви и Уели. Ще се повозим на лодка.

— Ако се съди по разказите ти, идеята не изглежда много привлекателна.

— Не е опасно. Там има развит туризъм. Пантанал е чудесен екологичен резерват. Фил, сериозно говоря. Ако искаш, ще го направим.

— Нямам паспорт — каза Фил и отпи глътка кафе. — Освен това тук ме чака много работа.

Нейт щеше да отсъства около седмица и мисълта, че когато се върне, всичко в сутерена ще изглежда както го е оставил, го радваше.

— Мисис Синклер е на смъртно легло, може да умре всеки момент. Няма как да отсъствам — каза Фил тихо.

Църквата очакваше смъртта на мисис Синклер поне от месец. Фил се бе изплашил от пътуването до Болтимор. Нейт разбра, че свещеникът никога не би напуснал страната.

— Значи ще я видиш пак — каза Фил.

— Да, ще я видя.

— Вълнуваш ли се?

— Не знам. Искам да я видя, но не съм сигурен, че тя иска да види мен. Чувства се щастлива и не желае да има нищо общо с нашия свят. Не желае да се занимава и с юридически проблеми.

— Тогава защо ще пътуваш?

— Защото няма какво да загубим. Ако отново откаже да приеме парите, ще бъдем в положението, в което сме сега. Другата страна ще вземе всичко.

— А това ще бъде катастрофа.

— Да. Трудно може да се намерят хора, по-неспособни да боравят с пари от наследниците на Трой Фелан. Ще се самоунищожат с тях.

— Можеш ли да обясниш това нещо на Рейчъл?

— Опитам. Не искаше да слуша.

— Значи няма да промени решението си.

— Няма. Никога.

— И пътуването ти до Бразилия ще е губене на време.

— Боя се, че да. Все пак ще опитам.

Всички наследници, с изключение на Рамбъл, искаха да бъдат или в съдебната зала, или някъде наблизо по време на срещата. Всички имаха мобилни телефони, както и адвокатите в кабинета на Уайклиф.

Напоследък почти не бяха спали от притеснение.

Често ли човек става милионер ето така, само за един миг?

Наследниците на Трой Фелан щяха да станат милионери за втори път и се кълняха пред самите себе си, че този път ще проявят повече мъдрост. Нямаше да имат повече шансове.

Разхождаха се из коридорите на съда и чакаха. Пушеха пред входа. Нервничеха в колите си на паркинга. Поглеждаха часовниците си, опитваха се да четат вестници, бърбеха възбудено, когато се срещнеха.

Нейт и Джош седяха в единия край на стаята. Разбира се, Джош беше със скъп тъмен костюм. Нейт беше с дънкова риза, по чиято яка белееха капчици боя. Без вратовръзка. Беше обул джинси и ботуши.

Най-напред Уайклиф се обърна към адвокатите на наследниците. Обясни им, че не е склонен да пренебрегне отговора на Рейчъл Лейн, поне засега. Залогът беше твърде голям, за да я отстрани от делото. Мистър О'Райли защитаваеше интересите ѝ добре, поради което делото щеше да се гледа, както е запланувано.

Целта на срещата беше да се сондират възможностите за постигане на споразумение — нещо, което всеки съдия предпочиташе във всички случаи. Уайклиф все още искаше да има тежко, продължително и шумно дело, но никога не би си го признал. Негов дълг беше да увещава страните да се споразумеят.

Нямаше да е нужно да ги увещава. Негова светлост се бе запознал с всички документи, бе гледал много внимателно записите на предварителните разпити. Обобщил впечатленията си и изказа компетентното си мнение, че Харк, Брайт, Лангхорн и Янси нямат големи шансове да спечелят.

Приеха мнението му добре. Не се изненадаха. Парите бяха на масата и те горяха от нетърпение да ги вземат. Можеш да ни обиждаш колкото си искаш, казваха си те, само побързай с парите.

— От друга страна — каза им съдията, — човек никога не знае какво решение ще вземат съдебните заседатели.

Говореше, като че ли подбираще съдебни заседатели всяка седмица, което не беше така и адвокатите го знаеха.

След това помоли Джош да резюмира първоначалната среща за договаряне на споразумението, състояла се в понеделник, два дни преди това.

Джош беше кратък. Положението беше много просто. Наследниците искаха по петдесет милиона долара за всеки от тях. Рейчъл Лейн, единствена наследничка според завещанието, предлагаше по двайсет милиона, за да се прекрати спорът, но без да признава, че другата страна е права.

— Разликата е голяма — отбеляза Уайклиф.

Нейт се отегчаваше и се мъчеше да си придава съсредоточен вид. В момента се водеха преговори за солидни суми и Джош го бе укорил заради облеклото му. Все му беше едно. За да не умре от скука, наблюдаваше физиономиите на адвокатите от другата страна. Бяха наежени и не толкова разтревожени или развълнувани, колкото възбудени — горяха от нетърпение да научат по колко пари ще получат. Очите им шареха наоколо, движенията на ръцете им бяха импулсивни.

Колко забавно щеше да е, ако стане и заяви, че Рейчъл няма намерение да даде и цент за никакво споразумение, а после излезе от стаята. Щяха да останат като гръмнати на местата си в продължение на няколко секунди, а после щяха да хукнат след него като глутница гладни кучета.

Когато Джош свърши, стана Харк и взе думата от името на групата. Пред него имаше записки — явно се бе готвил за изказването си много старателно. Привлече вниманието им, като призна, че развитието на нещата не е такова, каквото би им се искало. Клиентите им не бяха добри свидетели, новите психиатри бяха неубедителни в сравнение с първите трима. На Снийд не можеше да се вярва. Призна всичко това и прямотата му събуди възхищение.

Вместо да се занимава с юридически теории, Харк заговори за хора. Впусна се в обяснения за клиентите им, за децата на Трой Фелан. Призна, че на пръв поглед те наистина не будят симпатии, но след като ги опознаел човек така, както ги познавали адвокатите им, не можел да не се съгласи, че просто не са имали шанс. Като деца били богати и разглезени, отгледани в разкош от гувернантки, които непрекъснато се сменяли, но били напълно пренебрегнати от баща си, който или пътувал по света, или живеел в офиса си с поредната секретарка. Не искал да говори лошо за мъртвите, но мистър Фелан не будел кой знае какво възхищение. Майките им, от друга страна, също преживели ада на съжителството с Трой.

Децата не били отгледани в нормални семейства. Не били научили уроците, които повечето деца научават от родителите си. Баща им бил голям бизнесмен, за чието внимание те копнеели, но така и не го получили. Майките им отдавали времето си на частни клубове и забавления и изучавали изкуството на пазаруването. Според Трой Фелан било достатъчно да даде на децата си по пет милиона долара при навършване на пълнолетието им. Това, от една страна, било твърде късно, а от друга, твърде рано. Парите не биха могли да компенсират мъдростта, напътствията и обичта, от която се нуждаят всички деца. И децата на Трой Фелан, съвсем логично, били доказали, че не са подготвени да носят отговорността на богатството.

Подарените им пари предизвикали катастрофа, но също така накарали наследниците да съзреят. Сега, след толкова години, децата на Трой Фелан съзнавали грешките си и се чувствали неловко заради глупавия начин, по който са пропилили парите си. Прикани ги да си представят какво е един ден да се пробудиш — както бе направил Рекс на трийсет и две — разведен, без пукната пара, пред съдията, който се канел да го вкара в затвора за неплащане на издръжка на децата. Бе прекарал в затвора единайсет дни, докато брат му, също без пари и разведен, се бе опитвал да убеди майка им да плати гаранцията. През това време бе размишлявал за похарчените пари.

Животът се бил отнесъл зле с децата на Трой Фелан. Много от раните те си нанесли сами, но също така голяма част от тях били неизбежни заради бащата. А завещанието било последният жест на пренебрежение. Просто не били в състояние да разберат злобата, с

която старецът ги бе пренебрегвал като деца, бе ги наказвал като възрастни и ги бе заличил от списъка на наследниците си.

— Те са от семейство Фелан — приключи Харк. — За добро или зло, във вените им тече кръвта на Трой и те несъмнено заслужават справедлив дял от богатството на баща си.

Харк седна на мястото си и кабинетът утихна. Пледоарията му беше искрена и Нейт, Джош, дори Уайклиф се развълнуваха. Никога не би могъл да я произнесе в съда, пред съдебните заседатели, защото не би могъл да признае пред тях, че не е в състояние да защити тезата си. При тези обстоятелства обаче тя беше напълно уместна.

Предполагаше се, че Нейт държи парите — поне такава беше ролята му в тази игра. Би могъл да се пазари и настоява, да блъфира и усуква час — два, така че да спаси няколко милиона, но не беше в настроение за подобни неща. Щом Харк можеше да стреля направо, можеше и той. И без това всичко беше привидно.

— Какво е предложението ви? — попита той Харк и впери поглед в него.

— Не съм сигурен, че имаме предложение. Смятам, че петдесет милиона на наследник е разумно. Знам, че това са много пари, но да погледнем и размера на цялото наследство. След данъците това пак са около пет процента от него.

— Пет процента не са много — каза Нейт и млъкна. Харк го наблюдаваше, но не и останалите. Те се бяха навели над бележниците с химикалки в ръце, готови за следващия кръг изчисления.

— Наистина не са много — добави Харк.

— Клиентката ми ще се съгласи на петдесет милиона — продължи Нейт. В момента клиентката му вероятно учеше малките деца да пеят библейски химни на сянка под някое дърво край реката.

Уоли Брайт току-що бе спечелил хонорара от двайсет и пет милиона долара и първият му импулс беше да се спусне към Нейт и да разцелува краката му. Вместо това обаче се намръщи интелигентно и започна да пише нещо много съсредоточено — нещо, което не беше в състояние да разчете.

Разбира се, Джош знаеше предварително, че това ще стане — счетоводителите му бяха направили изчисленията, — но Уайклиф не знаеше. Току-що бяха постигнали споразумение и нямаше да има дело. Трябваше да си придаде доволен вид.

— Е, в такъв случай — каза той — договорихме ли се?

Чисто по навик адвокатите се скупчиха около Харк за една последна дискусия, но думите им изневеряваха.

— Договорихме се — обяви Харк, с двайсет и шест милиона долара по-богат.

По една случайност Джош носеше в чантата си проект за договор, който им раздаде. Те започнаха да попълват данните, когато изведнъж си спомниха за клиентите си и изтичаха в коридора. Извадиха мобилните телефони започнаха да набират. Трой младши и Рекс чакаха до един автомат за безалкохолни напитки на първия етаж. Джийна и Коуди четяха вестници в една празна съдебна зала. Спайк и Либигейл седяха в стария си пикап малко по-надолу по улицата. Мери Рос беше в кадилака си на паркинга. Рамбъл беше у дома, в сутерена, и слушаше музика със слушалки на заключена врата.

Споразумението нямаше да е валидно, докато не го одобрише и подпишеше Рейчъл Лейн. Адвокатите на наследниците настояваха договорът да остане строго поверителен. Уайклиф се съгласи да засекрети делото. След един час договорът бе готов. Беше подписан от всички наследници, адвокатите им и Нейт.

Оставаше само още един подпис. Нейт обясни, че ще са му нужни няколко дни, докато го получи.

Ако знаеха за какво става дума, мислеше той, докато излизаше от съда.

В петък следобед Нейт и Фил напуснаха Сейнт Майкълс с колата на Нейт. Шофираше свещеникът, за да свикне с машината, а Нейт дремеше на седалката до него. След малко Нейт се събуди и прочете на Фил договора с наследниците, защото свещеникът искаше да знае всички подробности.

Реактивният самолет на групировката „Фелан“ — „Гълфстрийм IV“ чакаше на летището в Болтимор. Беше елегантен и лъскав, достатъчно голям, за да превози двайсет души до всяка точка по земното кълбо. Фил пожела да го разгледа отвътре, така че помолиха пилотите да им го покажат. Никакъв проблем. Каквото пожелае мистър О'Райли. Салонът беше обзаведен с кожа и дърво, с канапета, кресла,

заседателна маса, няколко телевизионни екрана. Нейт предпочиташе да пътува като обикновен човек, но Джош бе настоял.

Нейт изчака Фил да се отдалечи с колата и отново се качи в самолета. След девет часа щеше да е в Корумба.

Споразумението за попечителския фонд нарочно беше написано по възможно най-краткия начин, с възможно най-прости думи, доколкото писачите на подобни невъзможни документи можеха да направят подобно нещо. Джош ги бе карал да го преработват многократно. Ако Рейчъл проявеше желание да го подпише, трябваше да е в състояние да разбере смисъла. Нейт щеше да ѝ даде нужните обяснения, но също така знаеше, че тя не обича да се занимава с подобни неща.

Имуществото, което щеше да получи по условията на последното завещание на баща си, щеше да бъде поставено в попечителски фонд, носещ нейното име, защото не бяха измислили нищо по-интересно. Главницата щеше да остане недокосната в продължение на десет години, а лихвите да се използват за благотворителни цели. След десет години 5 процента от главницата годишно, заедно с лихвите и другите приходи можеха да се използват по усмотрение на попечителите. Годишните суми щяха да се използват за различни благотворителни цели, като ударението трябваше да пада върху дейността на мисията „Племена на света“. Клаузите обаче бяха формулирани толкова свободно, че попечителите можеха да използват средствата буквално за всяка добра цел. Главен попечител беше Нийва Колиър и тя получаваше пълномощия да назначи още десет попечители, които да помагат в работата. Те щяха да управляват средствата и да се отчитат пред Рейчъл, ако тя поиска.

Ако Рейчъл не желаше, можеше никога да не види или да докосне парите. Фондът щеше да се управлява от адвокати, посочени от „Племена на света“.

Решението беше удивително просто.

Трябваше само подпис — Рейчъл Лейн или както там беше новото ѝ име. Един подпис върху споразумението за фонда, още един върху споразумението с наследниците и наследството на Фелан повече нямаше да предизвиква фойерверки. Нейт щеше да продължи напред, да се изправи пред проблемите си, да изпие горчивата чаша и да се

заеме с изграждането на новия си живот. Гореше от нетърпение да започне час по-скоро.

Ако Рейчъл откажеше да подпише тези документи, трябваше да подпише декларация, че се отказва от претенции. Не беше длъжна да приеме наследството, но трябваше да уведоми за това съда.

Отказът ѝ от наследство щеше да ликвидира завещанието на Трой — щеше да е валидно, но неизпълнимо. Активите нямаше да има къде да отидат, така че на практика ситуацията щеше да е същата, както ако не беше написал завещание. Законът щеше да раздели наследството на шест части, по една за всеки наследник.

Как ли щеше да реагира тя? Искаше му се да мисли, че ще се зарадва, когато го види, но не беше убеден, че ще е така. Спомняше си как му махаше от брега малко преди да го повали треската. Беше сред своите хора, отпращаше го, казваше му „сбогом“ завинаги. Не искаше да я занимават с дребните светски проблеми.

Когато малкият „Гълфстрийм“ спря пред терминала на летището в Корумба, Валдир го очакваше. Беше един през нощта и нямаше никакви хора. Само няколко малки самолета се виждаха в другия край на асфалта. Нейт ги погледна и се зачуди дали вече са успели да върнат от Пантанал машината на Милтън.

Срещнаха се като стари приятели. Валдир се впечатли от здравия му вид. Последния път, когато го бе видял, Нейт се тресеше от болестта и бе заприличал на скелет.

Потеглиха с фиата на Валдир и веднага отвориха прозорците. Топлият влажен въздух духаше в лицата им. Пилотите щяха да се придвижат до града с такси. Прашните улици бяха пуси — наоколо нямаше жива душа. Стигнаха до центъра и спряха пред хотел „Палас“. Валдир му подаде ключа.

— Стая дваисет и две — каза той. — Ще се видим в шест.

Нейт спа четири часа и когато утринното слънце се промъкна между сградите, той вече чакаше отпред, на тротоара. Небето беше ясно и това бе първото, което забеляза. Дъждовният сезон бе свършил преди месец. Беше по-хладно, макар че в Корумба дневните температури рядко падаха под дваисет градуса.

В тежкия си сак Нейт носеше всички документи, фотоапарат, нов сателитен телефон, пейджър и половин литър от най-силния препарат против комари, малък подарък за Рейчъл и два комплекта дрехи. Всичките му крайници бяха покрити — дълги крачоли, дълги ръкави. Може би щеше да му е горещо и некомфортно с тези дрехи, но щеше да е спокоен, че няма да го хапят никакви насекоми.

Валдир дойде в шест и двамата се отправиха към летището. Градът бавно се пробуждаше. Валдир беше наел хеликоптер от Кампо Гранде за по хиляда долара на час. Имаше двама пилоти, можеше да качи четирима пътници и да прелети триста мили без зареждане.

Валдир и пилотите бяха проучили картите на Джеви на река Ксеко и притоците ѝ. Когато нямаше наводнения, в Пантанал бе доста

по-лесно да се ориентираш както от въздуха, така и по реките. Те бяха в коритата си. Езерата също се бяха прибрали в бреговете си, фермите бяха над водата и можеха да се видят.

Нейт се качи в хеликоптера, като се опитваше да не мисли за последния си полет над Пантанал. Шансовете сега бяха на негова страна — вероятността да претърпи катастрофа в два последователни полета беше много малка.

Валдир предпочете да остане в града, близо до телефона. Не обичаше да лети, още повече на хеликоптер и над Пантанал. Когато се издигнаха, небето беше ясно и безоблачно. Нейт беше закопчал предпазния колан, на главата му имаше шлем. Полетяха над река Парагвай. Отдолу им махаха рибари. Малки момчета, нагазили до колене във водата, вдигаха глави нагоре и ги гледаха. Минаха над лодка, натоварена с банани, която се движеше на север, в тяхната посока. След това видяха още едно старо корабче, пътуващо на юг.

Нейт привикна с шума и вибрациите на машината. В слушалките чуваше пилотите, които разговаряха на португалски. Спомни си „Санта Лора“ и махмурлука, който бе преживял последния път, когато излизаше от Корумба.

Издигнаха се на сто метра и продължиха хоризонтално. След трийсет минути се появи търговският пункт на Фернандо.

Разликата между дъждовния сезон и сега беше поразителна — Пантанал пак беше набразден от множество реки и блата, но когато водата се бе оттеглила, всичко изглеждаше много по-зелено.

Продължиха да летят над Парагвай. Небето си оставаше все така ясно и слънчево. Все пак Нейт продължаваше да се оглежда — бурята, която на Коледа ги бе принудила да се приземят със самолета на Милтън, бе връхлетяла съвсем ненадейно откъм планините. След още малко хеликоптерът се спусна по-ниско и пилотите започнаха да сочат нещо с ръце, сякаш бяха открили целта си. Нейт чу няколко пъти да казват „Ксеко“ и видя някакъв приток. Разбира се, не помнеше нищо за река Ксеко — когато пътуваха по нея, той беше на дъното на моторницата, увит с палатка, и му се искаше да умре. Свиха на запад и полетяха над Ксеко, към планините на Боливия. Пилотите започнаха да се взират надолу. Търсеха някакво корабче, боядисано в жълто и синьо.

Джеви чу боботенето на хеликоптера и веднага изстреля оранжева сигнална ракета. Уели направи същото. Ракетите горяха ярко

и оставяха следи от синкав дим. След минута машината се появи и направи кръг.

Джеви и Уели бяха разчистили с мачете голяма площадка сред храсталаците на около петдесет метра от реката. Личеше си, че мястото е било под вода само месец преди това. Хеликоптерът се полюшна и леко се спусна на земята.

След като двигателят угасна, Нейт изскочи навън и прегърна приятелите си. Не ги беше виждал повече от два месеца, а фактът, че отново е тук, бе изненада и за тримата.

Не биваше да губи никакво време. Нейт се опасяваше от бури, наводнения и комари, така че искаше всичко да приключи колкото се може по-бързо. Отидоха при корабчето на брега. До него беше привързана съвсем нова моторница, която, изглежда, щеше да направи първото си плаване. На кърмата ѝ бе монтиран блестящ чисто нов извънбордов двигател — благодарение на наследството на Фелан. Нейт и Джеви се качиха веднага, сбогуваха се с Уели и пилотите и потеглиха.

Джеви обясни, като крещеше, за да надвика рева на двигателя, че индианските селища са на два часа път. С Уели бяха пристигнали предишния ден с корабчето. Реката бе станала твърде малка дори за него, така че бяха спрели край първото достатъчно равно място, за да може да кацне хеликоптерът. След това с моторницата се бяха приближили до първото от индианските селища. Джеви беше разпознал мястото и бе спрял, преди индианците да ги чуят.

Два часа, може би три. Нейт се надяваше да не са пет. По никакъв начин не смяташе да спи на земята, в палатка или в хамак. Този път не възнамеряваше да рискува с джунглата. Твърде добре си спомняше ужаса от болестта. Ако не успееше да открие Рейчъл, щеше да се върне в Корумба с хеликоптера, да вечеря с Валдир, да спи в легло и да опита отново на следващия ден. Ако се наложеше, с парите от наследството можеше да купи проклетата машина. Джеви изглеждаше уверен в успеха, което не бе нещо необикновено. Моторницата пореше водата с голяма скорост, двигателят беше мощен и работеше безупречно — бе истинско удоволствие да слушаш равномерното бръмчене. Нищо не можеше да ги спре.

Нейт отново се почувства хипнотизиран от красотата на Пантанал — алигаторите, които се скриваха в плитчините, когато

минеха край тях, птиците, които се спускаха над реката, величествената усамотеност на всичко наоколо. Тук нямаше никакви ферми. От векове единствените човешки същества по тези места бяха индианците.

Само преди двацет и четири часа седеше на верандата пред къщата, гледаше лодките в залива и чакаше да му се обади отец Фил, за да каже, че отива да работи в сутерена. Сега трябваше да мине цял час, преди напълно да осъзнае, че отново е в Пантанал.

Реката не му се струваше позната. Последния път, когато откриха селището на индианците ипика, се бяха заблудили, бяха изплашени, мокри, гладни и разчитаха на един млад рибар да ги упъти. Нивото на водата беше високо, околността изглеждаше различно.

Нейт гледаше към небето, сякаш очакваше оттам да започнат да падат бомби. Беше сигурен, че ще обърне моторницата още при първия тъмен облак, появил се на небето.

След малко един завой на реката му се стори някак познат — може би бяха близо. Дали тя щеше да го посрещне с усмивка? Щеше ли да го прегърне и да поиска да седнат под сенника, за да побъбрят на английски? Беше ли възможно да е тъгувала за него или дори да е мислила за него? Беше ли получила писмата му? Беше средата на март, пратката ѝ би трябвало да е пристигнала. Беше ли получила новата лодка и медикаментите?

Или може би щеше да побегне? Да отиде при вожда и да поиска от него да я защити, да прогони американеца? Щеше ли изобщо да има възможността да я види?

Този път щеше да е твърд, много по-настойчив отпреди. Не беше негова вината, че Трой бе написал такова нелепо завещание, нито пък беше в състояние да промени факта, че тя бе негова незаконна дъщеря. Тя също не беше в състояние да промени каквото и да било — просто трябваше да му окаже съдействие. Или да се съгласи за попечителския фонд, или да подпише, че се отказва от наследството. Нямаше да си тръгне без подписа ѝ.

Тя можеше да обръща гръб на света, но винаги щеше да си остане дъщеря на Трой Фелан. Дори само това вече бе достатъчно, за да я задължи да му помогне. Нейт повтаряше аргументите си на глас — Джеви не чуваше нищо заради рева на мотора.

Щеше да ѝ разкаже за братята и сестрите ѝ. Щеше да ѝ обясни ужаса на ситуацията, ако те сложеха ръка на парите. Щеше да ѝ опише какви полезни неща би могла да постигне, ако се съгласеше да създадат попечителския фонд. Не преставаше да репетира.

След малко дърветата от двете страни на реката се сгъстиха и моторницата навлезе в тунел от клони и листа. Нейт позна мястото.

— Ето там — каза Джеви и посочи напред вдясно, където за първи път бяха видели къпещите се в реката деца. Намали скоростта и минаха край първото селище. Не видяха нито един индианец. Скоро колибите се скриха от очите им, реката се разклони и потоците станаха по-малки. Позната територия. Навлязоха още по-дълбоко в гората. Стигнаха до второто селище и спряха там, където бяха спали първата нощ, край голямото дърво. Излязоха на брега, където бе стояла Рейчъл, когато им махаше на сбогуване, малко преди да го повали болестта. Пейката все още беше там.

Докато Джеви привързваше лодката, Нейт огледа селото. По пътеката към тях тичаше млад индианец — беше чул двигателя.

Не говореше португалски, но въпреки това успя с жестове и сумтене да им обясни, че трябва да чакат, докато не им кажат какво да правят. Ако ги бе познал, не го показва с нищо. Изглеждаше изплашен. Двамата седнаха на пейката и зачакаха. Наближаваше единайсет. С Джеви имаха да си кажат много неща. През миналите няколко месеца бразилецът беше возил стоки по реката, понякога бе излизал с туристи, които плащаха по-добре.

Спомниха си премеждията при предишното им идване, ужаса в болницата, опитите им да открият Рейчъл в града.

— Разбери най-после — каза Джеви, — хората знаят какво става по реката. Разпитах всички. Рейчъл не е идвала в Корумба. Сънувал си, приятелю.

Нейт нямаше намерение да спори. Самият той не бе сигурен.

Собственикът на „Санта Лора“ бе разпространявал клевети за Джеви из целия град. Корабчето бе потънало, докато той отговаряше за него, но хората си давали сметка, че е виновна бурята, и не обръщали особено внимание на приказките на онзи глупак.

Както Нейт очакваше, след малко заговориха за бъдещето на Джеви в Щатите. Беше подал документи за виза, но имаше нужда от гарант и работа. Нейт увърташе и отговаряше достатъчно уклончиво,

за да обърка Джеви — нямаше куража да му каже направо, че съвсем скоро самият той ще трябва да си търси работа.

— Ще видя какво мога да направя — каза той.

Братовчедът на Джеви в Колорадо също бил останал без работа.

Един комар закръжи около ръката на Нейт. Понечи да го размаже с един бърз удар, но после реши да изпробва качеството на новия препарат. След като огледа добре целта, насекомото се спусна към дланта му, но изведнъж спря на около два сантиметра от кожата, отдръпна се и изчезна. Нейт се усмихна. Бе намазал с препарата ушите, лицето, врата си.

Знаеше, че при повторно заболяване денгата протича много по-тежко и нередко води до смърт. Нямаше намерение да го допусне.

Докато говореха, Нейт гледеше селото и следеше всяко движение. Очакваше Рейчъл да се появи и да тръгне към тях по пътеката — сигурно вече бе научила за пристигането на белите хора.

Дали знаеше, че е Нейт? Ами ако индианецът не ги е познал и Рейчъл се опасява, че може да я е открил някой друг?

След това видяха вожд — идваше към тях. Носеше дълго ритуално копие, а след него вървеше индианец, когото Нейт позна. Не се усмихваха. Всъщност вождът беше намръщен.

— Какво искате? — попита той на португалски.

— Кажи му, че искаме да видим мисионерката — отговори Нейт и Джеви преведе.

— Защо? — попита вождът.

Джеви обясни, че американецът идва от много далеч и че е много важно да види жената.

— Защо? — попита отново вождът.

Защото трябваше да разговарят за толкова сложни неща, че нито Джеви, нито вождът биха могли да ги разберат. Защото, ако не бяха толкова важни, нямаше да дойде чак дотук.

Нейт си спомняше, че вождът често се усмихва и лесно се ядосва. Сега лицето му беше безизразно. Очите му гледаха мрачно. Предишния път ги бе поканил в колибата си, за да споделят закуската му. Сега стоеше настрана от тях и не желаше да се приближи повече, отколкото бе необходимо, за да се чуват. Нещо не беше наред. Нещо се бе променило.

Каза им да чакат и бавно се върна в селото. Мина доста време, достатъчно, за да може Рейчъл да разбере кои са. Само че не идваше да ги посрещне.

Един облак скри за миг слънцето и Нейт се вгледа в него. Беше бял и пухкав и съвсем не изглеждаше страшен, но въпреки това Нейт се притесни. Ако чуеше гръмотевица някъде в далечината, щеше да се върне веднага. Докато чакаха в лодката, хапнаха бисквити и сирене.

Вождът прекъсна обяда им. Беше сам, идваше по пътеката откъм селото. Подсвирна им. Тръгнаха към него и го пресрещнаха по средата. Последваха го. След трийсетина метра индианецът свърна към гората зад колибите и тръгна по друга пътека. Нейт успя да види селото отблизо — нямаше жива душа, индианците се бяха скрили в колибите си. Не играеха деца, жените не метяха празното място в средата, не готвеха и не се занимаваха с обичайните си дейности. Не се чуваше нищо. Единственото нещо, което се движеше, беше димът над колибите.

После видя лицата в прозорците, погледите, отправени към тях през отворите на вратите. Наблюдаваха ги. Вождът не позволяваше да доближат колибите — като че ли бяха заразноболни. След малко стигнаха до поляната, където беше колибата на Рейчъл.

Нямаше и следа от самата Рейчъл. Вождът мина покрай входа и застана от другата страна, където видяха гробовете.

Еднаквите бели кръстове бяха дървени, внимателно издялани и загладени от индианците и привързани с някаква връв. Бяха малки, не достигаха и трийсет сантиметра, и бяха забити в единия край на прясно изкопаната пръст. На тях не бе написано нищо. Нищо не показваше кой е погребан отдолу и кога.

Под дърветата беше сумрачно. Нейт остави чантата си на земята между гробовете и седна на нея. Вождът заговори тихо и бързо.

— Жената е вляво, Лако е вдясно. Умряха в един и същи ден преди две седмици — преведе Джеви. Вождът каза още нещо. — Маларията покосила десет души, откакто заминахме.

Вождът заразява нещо, без да изчаква, за да може Джеви да превежда думите му. Нейт слушаше думите, ала не чуваше каквото и да било. Гледаше купчината пръст вляво — черен правоъгълник, внимателно обграден с издялани клони. Отдолу бе погребана Рейчъл Лейн, най-храбрата жена, която някога бе срещал, защото изобщо не се страхуваше от смъртта. Бе я посрещнала с радост. Почиваше в мир, душата ѝ най-сетне бе с Бога, а тялото ѝ за вечни времена щеше да остане при хората, които обичаше.

С нея беше Лако, който най-накрая се бе отървал от земните недъзи на тялото си.

Нейт беше потресен, но това скоро отмина. Смъртта ѝ бе трагична, ала в известен смисъл и не беше. Не бе оставила деца и семейство, които да тъжат за нея. Нямаше приятели, които да скърбят. Само шепа хора в родната ѝ страна щяха да узнаят, че си е отишла. Хората, сред които бе живяла и които я бяха погребали, я смятаха за странна.

Познаваше я достатъчно добре, за да си дава сметка, че не би искала никой да скърби за нея. Не би одобрила сълзите и Нейт нямаше да се просълзи. Продължи да гледа гроба, без да е в състояние да повярва, но скоро се върна към реалността. Рейчъл не беше стар приятел, с когото да е преживял много неща. Бе контактувал с нея само

няколко дни. Причините да тръгне да я търси бяха чисто егоистични. Бе нарушил уединението ѝ и тя го бе помолила да не се връща повече при нея.

Въпреки всичко обаче го болеше. Откакто бе заминал от Пантанал миналия път, мислеше за нея всеки ден. Бе я сънувал, бе чувствал докосването ѝ, бе чувал гласа ѝ. Бе си припомнял мъдростта ѝ. Беше го научила да се моли, вдъхна му надежда. Беше първото човешко същество от години, съзряло у него нещо добро.

Не познаваше човек като Рейчъл Лейн и тя щеше да му липсва невероятно много.

Вождът млъкна.

— Каза, че не можем да останем дълго — обясни Джеви.

— Защо? — попита Нейт, без да отделя очи от гроба.

— Духовете обвиняват нас за маларията. Дошла при тях, след като сме били тук. Не се радват, че ни виждат.

— Кажи му, че духовете са шайка палячовци.

— Иска да ти покаже нещо.

Нейт се изправи бавно и застана пред вожда. Влязоха в колибата — трябваше да се наведат, за да минат през вратата. Подът беше пръстен. Имаше две помещения. В предната имаше мебели, толкова примитивни, че човек трудно би могъл да си ги представи — стол, направен от клони и листа, канапе с пънове за крака и сламени възглавници. Задната стаичка бе служила за спалня и кухня. Рейчъл бе спала в хамак като индианците. На малка масичка под хамака имаше пластмасова кутия, в която някога бе държала лекарствата. Вождът я посочи и заговори.

— Там има неща, които трябва да видиш — преведе Джеви.

— За мен ли?

— Да. Знаела е, че умира. Поискала е от вожда да запази колибата ѝ и ако дойде американец, да му покаже кутията.

Нейт се боеше да я докосне. Вождът я взе и му я подаде. Нейт отиде в другата стаичка и седна на канапето. Вождът и Джеви излязоха навън.

Писмата не бяха пристигнали — поне не бяха в кутията. Видя специалната значка за самоличност, която бяха длъжни да носят всички, които не са индианци. Имаше три писма от централата на мисията. Нейт не ги прочете, защото на дъното на кутията видя

завещанието ѝ. Беше в голям бял плик, на който с равен почерк бе написан бразилски адрес и думите „Завещание на Рейчъл Лейн Портър“.

Нейт се втренчи в плика с удивление. Докато го отваряше, ръцете му трепереха. Вътре имаше два листа. Най-горе на първия бе написала с големи букви „Завещание на Рейчъл Лейн Портър“. Нейт започна да чете:

„Аз, Рейчъл Лейн Портър, дете на Бога и жител на Неговия свят, гражданка на Съединените щати, доброволно и с пълна отговорност правя следното завещание:

1. Не съществуват предишни мои завещания, които настоящото да отменя. Това е първото и последното. Всяка дума съм написала собственоръчно.

2. Притежавам копие от завещанието на баща си, Трой Фелан, с дата 9 декември 1996 година, с което той ми приписва цялото си състояние. Целта ми е моето завещание да съответства на неговото.

3. Не отказвам да приема частта от наследството, което ми е оставил, но не искам и да го получа. Желая всичко, което ми се полага, да бъде вложено в попечителски фонд.

4. Приходите от този попечителски фонд трябва да бъдат използвани за следните цели: а) за продължаване дейността на мисията «Племена на света»; б) за разпространяване на Христовата вяра по целия свят; в) за защита правата на местното население в Бразилия и цяла Южна Америка; г) за да бъдат нахранени гладните и да бъдат лекувани болните, да се осигури подслон на бездомните и да бъдат спасени бедстващите деца.

5. За управител на тръста да бъде назначен приятелят ми Нейт О'Райли, като в управлението му давам най-широки пълномощия. Също така го определям за изпълнител на това завещание.

Подписано на 6 януари 1997 година, в град Корумба, Бразилия.

РЕЙЧЪЛ ЛЕЙН ПОРТЪР“

Той го прочете още веднъж и още веднъж. Втората страница беше машинописна и на бразилски. Щеше да почака малко.

Нейт се вгледа в пръстения под. Въздухът беше лепкав и абсолютно неподвижен. Не се чуваше никакъв звук. Индианците продължаваха да се крият от белия човек и болестите му.

Трябваше ли да се мете този под? Какво ставаше, ако завали и покривът започне да тече? Образуваха ли се кални локви? На стената срещу него имаше ръчно изработени рафтове с книги — Библии, молитвеници, теологически трудове. Рафтовете бяха неравни, леко наклонени на една страна.

В този дом бе живяла единайсет години.

Прочете завещанието за пореден път. На 6 януари той бе излязъл от болницата в Корумба. Значи не бе сънувал. Наистина бе докоснала ръката му и му бе казала, че няма да умре. След това бе направила завещанието си.

Помръдна и сламата под него прошумоля. Джеви надникна и каза, че вождът иска да си тръгват.

— Прочети това — каза му Нейт и му подаде двата листа, вторият отгоре. Джеви се обърна леко, за да използва светлината, проникваща през вратата. Прочете текста бавно, после каза:

— Писано е от двама души. Единият е адвокат, който заявява, че е видял как Рейчъл Лейн подписва завещанието си в кантората му в Корумба и че е била психически здрава и напълно нормална, за да го направи. Подписът му е заверен от... как се казваше?

— Нотариус.

— Да, нотариус. Тук пише същото и е подписано от секретарката на адвоката. И нейният подпис е заверен. Какво означава това?

— Ще ти обясня по-късно.

Излязоха навън. Вождът бе скръстил ръце на гърдите си — търпението му бе на изчерпване. Нейт извади фотоапарата от чантата си и направи снимки на колибата и гробовете. Накара Джеви да вземе в ръце завещанието и да клекне край гробовете. Снима го. Вождът не искаше да застане до Джеви, така че не успя да го снима — стоеше

колкото се може по-далеч от тях. Изсумтя и Джеви се притесни, че може да се ядоса.

Тръгнаха по пътеката през гората, отново без да влизат в селището. Малко преди да потънат в гъсталака, Нейт се обърна и хвърли последен поглед на колибата. Искаше му се някак си да я пренесе в Щатите, да я запази като паметник, където хората да се покланят и да изразяват благодарността си. Също и гроба ѝ. Заслужаваше да има светилище на нейно име.

Но това бе последното, което самата тя би искала.

Джеви и вождът се скриха в гъсталака и Нейт забърза нататък.

Стигнаха до реката, без да заразят никого. Когато се качиха, вождът изсумтя нещо.

— Каза да не се връщаме никога повече — преведе Джеви.

— Предай му, че няма защо да се тревожи.

Джеви не каза нищо, а запали двигателя и лодката се отдалечи от брега.

Вождът тръгна към селото. Нейт се зачуди дали Рейчъл му липсва. Беше прекарала там единайсет години. Бе му се сторило, че има значително влияние върху индианеца, но въпреки това не бе успяла да го превърне в християнин. Дали скърбеше за смъртта ѝ или се радваше, че неговите богове и духове отново разполагат с пълна власт? Какво щеше да стане с индианците, приели християнската вяра сега, когато Рейчъл вече не бе между тях?

Спомни си лечителите, които бяха ѝ създавали проблеми. Те със сигурност тържествуваха. И нападаха последователите ѝ. Бе се борила храбро, а сега почиваше в мир.

Джеви изключи двигателя и продължи да насочва лодката с весло. Течението беше бавно, водната повърхност бе гладка. Нейт извади сателитния телефон и го сложи на седалката. Небето беше ясно, сигналят силен, така че след минута секретарката на Джош тръгна забързано да открие шефа си.

— Нейт, кажи ми, че е подписала проклетите документи — бяха първите му думи, Джош буквално крещеше.

— Не е нужно да викаш, Джош. Чувам те много добре.

— Извинявай. Кажи ми, че е подписала.

— Подписала е документи, но не нашите. Тя е мъртва, Джош.

— Какво!?

— Това, което чу. Умряла е преди две седмици от малария. Оставила е собственоръчно завещание. Като баща си.

— У теб ли е?

— Да, всичко е наред. Всичко отива в попечителски фонд. Аз съм управител и изпълнител на завещанието.

— Валидно ли е?

— Да, струва ми се. Написано е лично от нея, има подпис и дата, свидетели са един тукашен адвокат и секретарката му.

— Изглежда, наистина е валидно.

— Какво ще стане сега? — попита Нейт. Представяше си Джош, застанал зад бюрото си, затворил съсредоточено очи, стиснал слушалката в ръка. Вече кроеше планове.

— Няма да стане нищо. Неговото завещание е валидно. Волята му ще бъде изпълнена.

— Но тя е мъртва.

— Неговите имоти се прехвърлят на нея. Непрекъснато се случват подобни неща... единият съпруг умира, другият също ден — два по-късно. Формално наследството се предава от единия на другия.

— Ами другите наследници?

— Уговорката си остава. Те ще получат парите, които искат, или по-скоро това, което остане от тях, след като се разплатят с адвокатите си. В момента наследниците са най-щастливите хора на земята, което предполагам, че се отнася и за адвокатите им. Няма какво да оспорват. Има две валидни завещания и ми се струва, че ти току-що започна кариера на шеф на попечителски фонд.

— Дава ми широки правомощия.

— Дава ти нещо много повече от това. Прочети ми текста.

Нейт го извади от чантата си и го прочете дума по дума.

— Прибирай се бързо — каза Джош.

Джеви също слушаше внимателно, макар и да се преструваше, че гледа реката. Когато Нейт прекъсна линията, Джеви го попита:

— Парите твои ли са?

— Не. Отиват в попечителски фонд.

— Какво е „попечителски фонд“?

— Нещо като голяма банкова сметка. Парите стоят защитени в банка и носят лихви. Шефът на фонда решава за какви цели да се харчат приходите.

Джеви не изглеждаше удовлетворен. Нейт долавяше объркването му, но сега не беше време за лекции на тема завещания, наследства и фондове.

— Да се махаме — каза Нейт.

Двигателят заработи отново и моторницата се понесе по водата с пълна скорост.

Стигнаха до корабчето късно следобед. Уели ловеше риба, а пилотите играеха на карти на задната палуба. Нейт се обади на Джош още веднъж и му каза да прибере самолета от Корумба. Нямало да му е нужен. Не бързал да се прибере у дома.

Джош възрази, но не успя да постигне нищо. Бъркотията с наследството на Трой Фелан бе оправена. Нямаше защо да бърза.

Нейт каза на пилотите да се свържат с Валдир, когато стигнат до Корумба, и ги отпрати. Изчакаха хеликоптерът да се скрие зад върховете на дърветата и потеглиха. Джеви застана на руля, а Уели седна на борда. Краката му се клатеха на сантиметри над водата. Нейт намери една койка и се опита да подремне, само че дизеловият двигател беше в съседното помещение и не му позволи да заспи.

Корабчето беше доста по-малко от „Санта Лора“. Дори койките бяха маломерни. Нейт се излежаваше на хълбок и гледаше брега.

Някак си бе разбрал, че вече не е алкохолик, че пороците му са си отишли. Че демоните, които управляваха живота му, завинаги са прогонени. Тя бе видяла нещо добро у него.

По някакъв начин бе разбрала, че търси нещо. Бе доловила призиванието му. Бог ѝ го бе подсказал.

Джеви го събуди по тъмно.

— Има луна — каза той.

Седнаха на носа на корабчето. Уели беше на руля, точно зад тях. Луната осветяваше река Ксеко по пътя им към Парагвай.

— Корабчето е бавно — отбеляза Джеви. — Ще стигнем в Корумба след два дни.

Нейт се усмихна. Все му беше едно, ако ще да стигнеха и след месец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.